Biblioteca Polirom

Tom Sharpe

Marea aspiraţie

„Tom Sharpe este cel mai comic autor de limbă engleză al zilelor noastre." – Stephen King

POLIROM

Tom Sharpe

Marea aspiraţie
(The Great Pursuit)

1

Când cineva îl întreba pe Frensic de ce prizează tutun, el răspundea că o face fiindcă, de fapt şi de drept, s-ar fi cuvenit să trăiască în secolul al XVIII-lea. Zicea că era secolul cel mai potrivit cu temperamentul şi stilul lui de viaţă, doar era epoca raţiunii, a eleganţei, a evoluţiei şi progresului şi a celorlalte trăsături pe care era atât de limpede că le avea şi el. Ceea ce nu avea — şi aflase cumva că nici secolul al XVIII-lea nu avusese — nu făcea decât să-i accentueze plăcerea faţă de propria-i afectare şi uimirea celor care îl ascultau, ba chiar, lucru destul de paradoxal, îi justifica pretenţia de a împărtăşi acelaşi spaţiu familiar cu Sterne, Swift, Smollett, Richardson, Fielding şi alţi giganţi ai începuturilor romanului, al căror talent Frensic îl admira atât de mult.

Deoarece Frensic era un agent literar care dispreţuia aproape toate romanele pe care le plasase cu atât de mult succes, avea un secol al XVIII-lea propriu şi personal, cel de pe Grub Street şi Gin Lane[1], pe care eroul nostru îl omagia afectând o excentricitate şi un cinism ce-i creaseră o reputaţie folositoare şi, concomitent, o pavăză împotriva pretenţiilor literare ale autorilor nevandabili. Pe scurt, Frensic făcea baie rar, purta veste de lână vara, mânca mult mai mult decât i-ar fi picat bine, bea vin negru înainte de prânz şi priza tutun în cantităţi respectabile, aşa că oricine voia să aibă de-a face cu el trebuia să-şi

dovedească tăria îndurând cu stoicism aceste deprinderi deplorabile. Apoi, Frensic sosea devreme la lucru, citea fiecare manuscris care îi era expediat, le returna cu promptitudine pe cele care nu erau vandabile, iar pe celelalte le vindea cu aceeaşi promptitudine, în general administrându-şi afacerea cu o eficienţă uimitoare. Când Frensic zicea că o carte o să se vândă, atunci se vindea. Avea nas pentru best-seller-uri — unul infailibil.

Îi plăcea să creadă că nasul îl moştenise de la tatăl său, care fusese un excelent comerciant de vinuri. Oricum, lucrând în domeniul vinurilor roşii, plăcute şi foarte accesibile ca preţ, nasul părintelui său achitase costisitoarele studii ale lui Frensic, iar aceste studii, împreună cu nasul mai metafizic cu care fusese dăruit Frensic, îi creaseră acestuia un avantaj în faţa concurenţilor din branşă. Nu că ar fi existat vreo legătură directă între educaţia lui Frensic şi succesul lui de connaisseur al literaturii dătătoare de satisfacţii comerciale. Bătuse cale lungă până să-şi descopere vocaţia şi dacă admiraţia lui pentru secolul al XVIII-lea, deşi reală, ascundea totuşi o dorinţă de retragere în trecut, exact acesta fusese şi procesul prin care Frensic ajunsese să se bucure de succes ca agent literar.

La vârsta de douăzeci şi unu de ani absolvise colegiul la Oxford şi ieşise în lume cu o diplomă de absolvire cu calificativul "bine" şi cu ambiţia de a scrie un roman epocal. După ce-a stat un an în spatele tejghelei de la magazinul de vinuri al tatălui său, în Greenwich, şi în spatele biroului său dintr-o cameră de la Blackheath, a renunţat la adjectivul "epocal". Următorii trei ani, în care a redactat texte de reclame şi a devenit autorul unui roman mereu respins de edituri, ce trata viaţa din spatele tejghelei unui magazin de vinuri din Greenwich, au desăvârşit procesul de demolare a ambiţiilor lui literare. Ajuns la douăzeci şi patru de ani, Frensic nici nu mai avea nevoie de nasul său

ca să miroasă că n-o să ajungă niciodată romancier. Cele două duzini de agenţi literari care refuzaseră să-i accepte romanul în portofoliul lor erau un argument îndeajuns de grăitor. Pe de altă parte, contactul cu această specie de oameni îi scosese în cale o meserie cu totul pe gustul său. Era limpede că agenţii literari duceau o viaţă interesantă, plăcută şi absolut civilizată. Chiar dacă nu scriau cărţi, se întâlneau cu romancieri, iar Frensic era încă suficient de idealist ca să-şi închipuie că aşa ceva ar constitui un privilegiu. Apoi, îşi petreceau timpul citind cărţi, erau propriii lor stăpâni şi — dacă ar fi fost să se ia după propria-i experienţă în contactele cu ei — dovedeau o lipsă încurajatoare de perspicacitate literară. În plus, păreau să-şi petreacă o mulţime de timp cu mâncatul şi băutul şi mersul pe la petreceri, iar Frensic, al cărui aspect fizic tindea să-i direcţioneze plăcerile trupului mai degrabă spre introducerea unor lucruri în propriul lui corp şi mai puţin a celor proprii în corpul altora, avea ceva fire de gourmet.

Aşadar, îşi găsise vocaţia.

La douăzeci şi cinci de ani îşi deschise un birou pe King Street, chiar lângă Covent Gardensh suficient de aproape de Curtis Brown, cea mai mare agenţie literară din Londra, izbutind astfel să se folosească de câteva profitabile greşeli de livrare a poştei, după care îşi plasă reclama firmei în New Statesman, jurnal al cărui cititori păreau mai înclinaţi să-şi urmeze ambiţiile literare pe care el le părăsise atât de curând. După ce făcu toate astea, se aşeză pe scaun şi aşteptă manuscrisele. A trebuit să aştepte destul de mult şi chiar începea să se întrebe cât timp îl va mai putea convinge pe tatăl său să-i plătească chiria spaţiului, când poştaşul sosi cu două colete pentru el. Primul conţinea un roman scris de domnişoara Celia Thwaite de la Vechea Staţie de Pompare din Bishop's Stortford şi o scrisoare care spunea că

Lucirea iubirii era prima carte a domnişoarei Thwaite. Cum se îngreţoşa tot mai tare pe măsură ce citea manuscrisul, Frensic nu găsi nici un motiv să n-o creadă pe cuvânt. Toată cartea era o încâlceală de lălăieli romantice şi confuzii istorice, unde era tratată pe larg dragostea neîmplinită a unui tânăr nobil de ţară pentru soţia unui cruciat lipsit de pofte trupeşti, a cărui obsesie pentru castitatea nevestei sale părea să reflecte un fetişism aproape patologic din partea domnişoarei Thwaite. Frensic scrise un bileţel politicos în care explica faptul că *Lucirea iubirii* nu era o propunere rentabilă şi-l expedie, cu tot cu manuscris, înapoi la Bishop's Stortford. La prima vedere, conţinutul celui de-al doilea pachet părea mai promiţător. Era tot un roman de debut, de data asta intitulat *În căutarea copilăriei pierdute* şi scris de un anume domn P. Piper, care-şi dădea o adresă de la pensiunea Seaview din Folkestone. Frensic citi romanul şi i se păru profund şi foarte emoţionant. Copilăria domnului Piper nu fusese una fericită, dar omul scrisese cu multă detaşare despre părinţii lui neînţelegători şi despre propria lui adolescenţă chinuită din East Finchley. Frensic expedie imediat cartea la Editura Jonathan Cape şi-l informă pe domnul Piper că prevedea vânzări rapide ale romanului, urmate de elogii ale criticii. Dar se înşela. Cape respinse cartea. O respinse şi Bodley Head. Şi Collins. O respinse fiecare editor din Londra, cu comentarii care mergeau de la politeţe la batjocură. Frensic transmise toate aceste opinii, într-o formă diluată, domnului Piper şi începu o corespondenţă cu el pe tema metodelor de îmbunătăţire a cărţii, astfel încât să satisfacă toate cerinţele editurilor.

Tocmai se refăcea după această lovitură dată simţului său comercial, când mai primi una. Un articolaş din Bookseller anunţa că primul roman al domnişoarei Celia Thwaite, *Lucirea iubirii*, fusese achiziţionat de Editura Collins pentru cincizeci de

mii de lire sterline şi de o editură americană pentru un sfert de milion de dolari, iar autoarea avea mari şanse să câştige Premiul Memorial Georgette Heyer pentru proză romantică. Frensic citi paragraful, neputând să-şi creadă ochilor, şi astfel suferi o convertire literară. Dacă editorii erau gata să plătească asemenea sume enorme pentru o carte în care nasul rafinat al lui Frensic mirosise doar un gunoi romanţios, atunci tot ce învăţase despre romanul modern de la F.R. Leavis şi, în mod mai direct, de la propria sa îndrumătoare de la Oxford, profesor doctor Sydney Louth, era complet fals în lumea comerţului editorial. Mai rău, cunoştinţele respective reprezentau o ameninţare nimicitoare la adresa propriei sale cariere de agent literar. Din acel moment de revelaţie, abordarea lui Frensic a suferit o schimbare. Nu a aruncat la gunoi standardele sale elevate. Nu, pur şi simplu le-a plasat cu susu-n jos. Când nimerea peste vreun roman care se apropia cât de cât de criteriile stabilite de Leavis în *Marea tradiţie* şi, mult mai vehement, de domnişoara Sydney Louth în lucrarea ei *Romanul moral*, îl respingea fără rezerve, considerându-l complet nepotrivit pentru publicare, în timp ce cărţile pe care cei doi teoreticieni le-ar fi respins, considerându-le absolut jalnice, le promova din toate puterile. Graţie remarcabilei răsturnări amintite aici, Frensic a început să prospere. Când a împlinit treizeci de ani se bucura deja de o reputaţie de invidiat în rândul editorilor şi trecea drept un agent ce recomanda doar cărţi ce se vor vinde. Puteai fi sigur că un roman propus de Frensic nu va avea nevoie de prea multe modificări şi nici de cine ştie ce muncă de redactare. O asemenea carte urma să aibă exact optzeci de mii de cuvinte — sau o sută cincizeci de mii, în cazul romanelor istorice de dragoste, unde cititorii erau mai lacomi la lectură, începea întotdeauna cu ceva senzaţional, continua cu multe alte scene senzaţionale şi se încheia cu

bine şi cu ceva şi mai senzaţional. Într-un cuvânt, urma să conţină toate ingredientele pe care gustul public le aprecia cel mai tare.

Dar, dacă romanele pe care Frensic le propunea editurilor spre publicare nu aveau nevoie de prea multe modificări, cele care soseau pe biroul lui de la aspiranţii la succes rareori scăpau de examinarea lui fără a suferi schimbări fundamentale. O dată ce a descoperit ingredientele succesului la public în paginile din *Lucirea iubirii*, Frensic le-a aplicat la fiecare carte ce i-a trecut prin mână, astfel încât, după ce ieşeau din procesul rescrierii, toate semănau cu un fel de ghiveci literar sau cu un fel de vin scriitoricesc amestecat, încorporând pagini de sex, violenţă, scene şocante şi romanţioase sau cu tramă poliţistă, uneori garnisite cu un fel de umplutură de sens care le dădea un aer de respectabilitate culturală. Frensic era foarte interesat de respectabilitatea culturală.

Ea asigura cronici în publicaţiile de prestigiu şi le oferea cititorilor senzaţia că participă la un pelerinaj spre un altar al sensului. Rămânea însă cu totul neclar care era acel sens; numai că aşa şi trebuia să rămână. Se plasa cumva sub umbrela largă şi primitoare a ideii de sens, dar în lipsa ei o parte din public, cel care dispreţuia literatura evazionistă ca atare, ar fi fost pierdută pentru autorii promovaţi de Frensic. Prin urmare, Frensic insista întotdeauna pe ideea includerii unui sens dincolo de materia cărţii şi, cu toate că pe ansamblu îl considera — cu intuiţie şi bun-simţ la fel de nimicitor pentru şansele unei cărţi ca şi o jumătate de litru de stricnină într-o supă limpede, ştia că, în doze homeopatice, sensul avea un efect tonifiant asupra vânzărilor.

Aşa făcea şi Sonia Futtle, pe care Frensic şi-a ales-o ca partener, însărcinând-o să se ocupe de editurile din străinătate. Anterior, femeia lucrase pentru o agenţie din New York şi, cum era ea însăşi americancă, contactele sale cu editurile din

Statele Unite erau de nepreţuit. Iar piaţa de carte din America era extrem de profitabilă. Vânzările erau mai mari, procentajul primit din drepturile de autor era mai mare, iar stimulentele oferite de cluburile de carte erau enorme. Aşa cum se întâmplă adesea cu cineva care urmăreşte să-şi extindă afacerile într-o asemenea direcţie, Sonia Futtle se extinsese ea însăşi în multe alte direcţii în spaţiu, căpătând astfel nişte dimensiuni corporale ce o făceau neeligibilă pentru căsătorie. Acest motiv, dar şi altele asemenea l-au convins pe Frensic să schimbe numele agenţiei sale în Frensic & Futtle şi să-şi lege succesul său impersonal de succesul ei. În plus, Sonia era pasionată de cărţile care se ocupau de relaţiile interpersonale, iar Frensic căpătase o reacţie alergică la relaţiile interpersonale. El se concentra pe lucrările mai puţin solicitante, ca romanele poliţiste şi thriller-urile, cărţile cu sex (dar nu cele romantice), romanele istorice (dar nu cele cu sex), romanele de campus, scrierile ştiinţifico-fantastice şi cele cu violenţă. În schimb, Sonia Futtle se ocupa de cărţile de iubire romantică, romanele istorice de dragoste, cărţile despre emancipare — indiferent dacă era vorba despre femei sau negri — cele despre traume adolescentine, cele despre relaţiile interpersonale şi cele despre animale. Era extrem de talentată mai ales la cărţile cu animale, iar Frensic, care odinioară era cât pe ce să-şi piardă un deget din cauza eroinei din volumul Vidrele la ceai, era fericit că putea să-i lase Soniei latura asta a afacerii. Dacă ar fi putut cumva, i l-ar fi cedat şi pe Piper. Dar Piper se agăţa cu obstinaţie de Frensic, căci era singurul agent literar care-i dăduse vreodată cel mai mic semn de încurajare, iar Frensic, ale cărui succese evoluau invers proporţional cu eşecurile lui Piper, se consolase cu ideea că nu va putea renunţa niciodată la Piper şi că Piper nu va renunţa niciodată la afurisita lui de căutare a copilăriei pierdute.

În fiecare an Piper venea la Londra cu o variantă refăcută a romanului său, iar Frensic ieşea să ia prânzul cu el şi-i explica ce era greşit în carte, iar Piper susţinea că un roman mare trebuia să se ocupe de oameni reali puşi în situaţii de viaţă reale şi că nu se putea conforma niciodată formulei ostentativ-comerciale a lui Frensic. Şi în fiecare an se despărţeau prieteneşte, Frensic mirat de incredibila perseverenţă a bărbatului, iar Piper pregătit să înceapă, într-o altă pensiune dintr-o altă staţiune, o altă căutare a aceleiaşi copilării pierdute. An după an, romanul era parţial modificat, iar stilul lui era transformat în conformitate cu cel mai recent model descoperit de Piper. Frensic ştia că vinovatul, singurul vinovat, era el însuşi. La începuturile relaţiei lor, el se repezise să-i recomande lui Piper eseul domnişoarei Louth, *Romanul moral*, spunându-i că era o lectură obligatorie, iar apoi, pe când Frensic ajunsese să considere observaţiile ei asupra marilor romancieri din trecut extrem de dăunătoare pentru oricine încerca să scrie un roman în zilele noastre, Piper adoptase standardele respective ca şi cum ar fi fost ale lui.

Graţie domnişoarei Louth, el produsese pentru *În căutarea copilăriei pierdute* o versiune gen Lawrence, urmată de una gen Henry James, după care James fusese înlocuit de Conrad, iar apoi de George Eliot. Existase o versiune dickens-iană, una a la Thomas Wolfe şi, într-o vară îngrozitoare, chiar una faulkner-iană. Dar prin toate versiunile respective bântuia figura tatălui lui Piper, a îngrozitoarei lui mame şi a lui însuşi, a timidului puber Piper. O versiune năştea altă versiune, însă nivelul profund al cărţii rămânea implacabil unul banal, iar acţiunea — inexistentă.

Frensic era disperat, dar rămânea loial. Soniei Futtle atitudinea lui i se părea neinteligibilă.

— De ce faci aşa ceva? îl întrebă ea. Omul n-o să izbutească niciodată, iar prânzurile alea costă

o groază.

— El e memento mori al meu, îi răspundea enigmatic Frensic, conştient de faptul că rolul lui Piper era să-i aducă aminte nu de moarte în general, ci chiar de moartea lui, a tânărului romancier aspirant care fusese odinioară, şi de trădarea idealurilor sale literare, mai ales că pe acea trădare se clădise succesul firmei Frensic & Futtle.

Dar Piper îi ocupa doar o zi din activitatea lui anuală, ziua de ispăşire. În restul timpului Frensic îşi vedea de carieră într-un mod mult mai profitabil. Fiind binecuvântat cu o excelentă poftă de mâncare, un ficat indestructibil şi o sursă ieftină de vinuri de calitate, reprezentată de pivniţele tatălui său, putea duce o viaţă liniştită, îmbelşugată şi lipsită de griji. În universul editorial, aceasta constituia un avantaj imens. În timp ce alţi agenţi literari se întorceau împleticit spre casă de la acele mese la care cărţile erau concepute, lăudate sau cumpărate, Frensic continua maiestuos să bea, să mănânce şi să-şi susţină ad nauseam romanele, fălindu-se cu "descoperirile" sale. Printre acestea se număra şi James Jamesforth, un scriitor ale cărui romane se bucuraseră de un succes atât de copleşitor, încât, din pricina impozitelor, autorul se văzuse nevoit să hoinărească pe întreg globul, ca un alcoolic care fuge de glorie.

Astfel, graţie volutelor voiajelor alcoolice ale lui Jamesforth de la un paradis fiscal la altul, Frensic s-a văzut pus în situaţia de a apărea în boxa martorilor la Înalta Curte de Justiţie, la Departamentul Queen's Bench, în procesul de calomnie deschis de doamna Desdemona Humberson împotriva lui James Jamesforth, autorul cărţii *Degetele iadului*, şi a Editurii Pulteney Press, cei care publicaseră sus-amintitul roman. Frensic a rămas în boxa martorilor timp de două ore, iar când a păşit afară din ea, era un om dărâmat.

— Cincisprezece mii de lire sterline, plus cheltuielile de judecată, pentru calomniere neintenţionată? îi zise Sonia Futtle a doua zi dimineaţa. Nu-mi vine să cred.

— Scrie şi-n ziar, spuse Frensic, întinzându-i *The Times*. Lângă articolul despre camionagiul beat care a omorât doi copii şi a încasat o amendă de o sută cincizeci de lire sterline. A, ba nu, uite că i s-a ridicat şi permisul de conducere pentru trei luni!

— Dar asta-i o nebunie! O sută cincizeci de lire sterline pentru uciderea a doi copii şi cincisprezece mii pentru calomnierea unei femei despre care James nici măcar nu ştia că există.

— Ucidere pe zebră, spuse cu amărăciune Frensic. Nu uita de zebră!

— Nebunie! Nebunie a-ntâia, cu spume şi bale! zise Sonia. Voi, englezii, sunteţi ţicniţi în mod legal.

— Tot aşa-i şi Jamesforth, îi răspunse Frensic. Şi poţi să-l ştergi de pe lista autorilor noştri. Nici nu mai vrea să audă de noi.

— Dar noi nu i-am făcut nimic. Nu-i treaba noastră să verificăm şpalturile. Cei de la Pulteney ar fi trebuit să se ocupe de asta. Atunci ar fi remarcat şi calomnia.

— Ar fi remarcat-o pe dracu'! Cum poate cineva să remarce că există o femeie pe nume Desdemona Humberson, care locuieşte în pustietatea din Somerset, creşte plante de lupin alb şi face parte din Institutul Femeilor? E o făptură prea improbabilă ca să existe în realitate.

— E şi-o făptură care s-a scos foarte frumos. Cinşpe miare pentru că a fost numită nimfomană. Face toţi banii. Vreau să spun că dacă mi-ar zice mie cineva că-s o nimfomană nebună, aş fi foarte încântată să accept cincisprezece...

— Nici vorbă, o aprobă Frensic, prevenind astfel lansarea unei discuţii despre o asemenea eventualitate extrem de improbabilă. Iar pentru

cinşpe mii aş fi putut angaja un camionagiu beat care s-o mătură de pe o trecere de pietoni. Aş fi împărţit diferenţa cu şoferul şi tot am fi ieşit în câştig. Şi, dacă tot m-aş fi apucat de asta, aş fi avut grijă să-l măcelărim şi pe domnul Galbanum. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu-i sfătuiască pe cei de la Pulteney şi pe Jamesforth să ajungă la tribunal.

— Bun, dar a fost calomniere neintenţionată, zise Sonia. James n-a urmărit s-o defăimeze pe femeie.

— Da, bine... Dar fapt este că a făcut-o şi, conform Legii Antidefăimare din 1952, menită să-i protejeze pe autori şi editori de procese de genul ăsta, calomnierea neintenţionată impune ca acuzaţii să dovedească faptul că şi-au luat măsuri de precauţie în limite rezonabile...

— Măsuri de precauţie în limite rezonabile? Ce înseamnă aşa ceva?

— Conform judecătorului ăluia senil, înseamnă să fi mers la Somerset House şi să verifice dacă acolo trăieşte cineva pe nume Desdemona, care s-a născut în 1928 şi s-a căsătorit în 1951 cu un bărbat pe nume Humberson. Apoi să verifice în Anuarul Asociaţiei Crescătorilor de Lupin dacă acolo există cineva pe nume Humberson şi, dacă nu găsesc nimic, să arunce o privire şi la personalul de la Institutul Femeilor şi, în fine, în cartea de telefoane a Somerset-ului. Ei, şi cum editura n-a făcut aşa ceva, le-au pus în cârcă amenda de cinşpe mii, iar noi ne-am căptuşit cu reputaţia că lucrăm cu autori care calomniază femei nevinovate. Trimiteţi-vă romanele la Frensic & Futtle şi-o să fiţi daţi în judecată. Suntem nişte paria ai universului editorial.

— Nu se poate să fie chiar aşa de grav. La urma urmei, e prima oară când se întâmplă aşa ceva şi-apoi toată lumea ştie că James e o sugativă care nu-i în stare să-şi aducă aminte pe unde a umblat sau ce-a făcut.

— N-o fi el în stare, dar cei de la Pulteney sunt. Aseară m-a sunat Hubert şi mi-a zis că nu-i cazul să-i mai trimitem vreun roman. Din momentul în care zvonul ăsta începe să circule, o să ajungem să avem ceea ce am putea numi, cu un eufemism, probleme cu fluxul financiar.

— E clar că trebuie să găsim pe cineva care să-l înlocuiască pe James, zise Sonia. Bestseller-uri ca ale lui nu cresc în copaci.

— Şi nici în tufele de lupin alb, adăugă Frensic, după care se retrase în biroul său.

Una peste alta, a fost o zi proastă. Telefonul a sunat aproape neîntrerupt. Scriitorii voiau să ştie dacă există vreo posibilitate să ajungă şi ei la Înalta Curte de Justiţie, la departamentul Queen's Bench, fiindcă folosiseră numele unor persoane cu care fuseseră colegi de şcoală, iar editurile le respingeau romane pe care înainte le-ar fi acceptat fără probleme. Frensic a stat pe scaun, a prizat tutun şi s-a străduit să rămână politicos. Cam pe la cinci după-amiază, o asemenea atitudine i s-a părut din ce în ce mai greu de păstrat, iar atunci când redactorul literar de la Sunday Graphic l-a sunat şi l-a întrebat dacă n-ar vrea să scrie şi el un articol despre erorile legilor antidefăimare din Marea Britanie, a fost de-a dreptul bădăran.

— Şi ce-aţi vrea să fac? a urlat el. Să-mi vâr gâtul într-un afurisit de laţ şi să mă las atârnat aşa pe motiv de sfidare a Curţii?! Din câte ştiu eu, palavragiul ăla idiot de Jamesforth are de gând să facă apel.

— Pe motiv că dumneavoastră sunteţi cel care a introdus pasajul defăimător la adresa doamnei Humberson? l-a întrebat ziaristul. La urma urmei, avocatul apărării chiar a sugerat că...

— Dumnezeule, să ştiţi c-o să vă acuz de calomnie! a zbierat Frensic. Galbanum a avut tupeul să o spună la tribunal, unde e imun juridic, dar dacă dumneavoastră o s-o repetaţi în public, o

să încep eu însumi procedurile de punere sub acuzare!

— Nu v-ar fi chiar la îndemână, i-a răspuns redactorul. Jamesforth n-o să vă fie un martor prea bun. El se jură că dumneavoastră l-aţi îndemnat s-o tragă pe doamna Humberson pe partea cu sexul şi că atunci când v-a refuzat, aţi schimbat textul la corectură.

— Asta-i o minciună sfruntată! a răcnit Frensic. Lumea o s-ajungă să creadă că eu le-am scris romanele autorilor mei!

— Adevărul e că foarte mulţi chiar cred aşa ceva, a venit răspunsul redactorului.

Frensic aruncă un val de blesteme şi plecă acasă cu o migrenă.

Miercuri a fost o zi proastă, dar nici joia n-a fost mai bună. Cei de la Collins au respins al cincilea roman al lui William Lonroy, *Al nouălea cer*, pe motiv că avea un conţinut sexual prea explicit. Triad Press a respins *Ultima zvâcnire* al lui Mary Gold din motive complet opuse, iar cei de la Cassells au ajuns până-ntr-acolo încât au refuzat *Veveriţa Sammy*, pe motiv că se concentra pe acumularea individuală şi îi lipsea preocuparea pentru viaţa în comunitate. Cei de la Cape i-au respins o carte, cei de la Secker i-au respins alta. Nimeni nu i-a acceptat nimic. În cele din urmă a apărut şi un moment de mare tensiune atunci când un preot mai în vârstă, de a cărui biografie Frensic refuzase în repetate rânduri să se ocupe, explicându-i de fiecare dată că publicul cititor interesat de o carte ce se concentrează asupra vieţii din parohia din South Croydon nu era cine ştie ce numeros, a sfărâmat o vază cu umbrela şi a acceptat să plece cu tot cu manuscris abia atunci când Sonia l-a ameninţat c-o să cheme poliţia. Până la prânz, Frensic ajunsese în pragul unei crize de isterie.

— Nu mai suport, scânci el.

Telefonul sună, iar Frensic tresări nervos.

— Dacă e pentru mine, zi că nu-s aici. Am o cădere nervoasă. Zi-le că...

Era pentru el. Sonia acoperi receptorul cu mâna.

— E Margot Joseph. Zice că e complet secătuită de inspiraţie şi nu crede că poate termina...

Frensic se repezi la adăpostul propriului său birou şi scoase receptorul telefonului din furcă.

— Azi n-o să fiu la birou pentru nimeni, îi spuse el Soniei câteva minute mai târziu, când femeia intră la el. O să stau aici şi-o să meditez.

— În cazul ăsta poate citeşti şi chestia de-aici, spuse Sonia şi îi puse un pachet pe birou. Eu n-am apucat să-l deschid.

— Probabil că-i o bombă, replică sumbru Frensic şi desfăcu sfoara pachetului.

Dar pachetul nu conţinea nimic ameninţător, în afară de un manuscris dactilografiat cu grijă şi un plic adresat domnului F.A. Frensic. Frensic aruncă o privire la manuscris şi observă cu satisfacţie că paginile îi erau neprihănite şi colţurile neîndoite, un semn îmbucurător, care dovedea că el era primul destinatar şi că lucrarea nu fusese plimbată şi pe la alţi agenţi literari. Apoi se uită şi la pagina de titlu. Acolo scria simplu PĂSTRAŢI-VĂ, VOI, BĂRBAŢI, PENTRU FECIOARĂ — roman.

Nicăieri nu se menţiona numele autorului sau vreo adresă de expediere. Ciudat. Frensic deschise plicul şi citi scrisoarea dinăuntrul lui. Era scurtă, impersonală şi buimăcitoare.

Cadwalladine & Dimkins
Birou de avocatură
St Andrew's Street 596
Oxford

Stimate, domn,

Toate informaţiile referitoare la posibila vânzare, publicare şi stabilire a drepturilor de autor pentru prezentul manuscris vor fi expediate pe adresa de mai sus, purtând însemnarea "În atenţia domnului P. Cadwalladine. Personal". Autorul, care doreşte să rămână complet anonim, lasă cu totul în seama dumneavoastră orice probleme legate de condiţiile vânzării şi alegerea unui nom de plume[2] adecvat, precum şi orice alte probleme conexe.

Cu stimă, al dumneavoastră,
Percy Cadwalladine

Frensic citi scrisoarea cu atenţie de vreo câteva ori înainte să-şi îndrepte atenţia spre manuscris. Era o scrisoare foarte stranie. Un autor care voia să rămână complet anonim? Lăsa cu totul în seama lui problemele legate de vânzări, alegerea unui nom de plume şi orice alte probleme conexe? Dacă ţinea cont de faptul că toţi autorii cu care avusese de-a face erau egoişti şi băgăcioşi fără rezerve, erau destule de zis despre unul care era atât de discret. Şi numai lucruri ce-ţi câştigau simpatia. Dorindu-şi în sinea lui ca domnul Jamesforth să fi lăsat totul în seama lui, Frensic întoarse pagina de titlu a cărţii *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* şi începu să citească.

O oră mai târziu încă mai citea, cu cutia cu tutun de prizat deschisă pe birou şi cu vesta şi cutele pantalonilor pudrate cu tutun. Frensic se întinse inconştient spre cutie, luă încă o porţie zdravănă între degete şi-şi şterse nasul, folosind o a treia batistă. În biroul de alături suna telefonul. Tot felul de oameni urcau scările şi băteau la uşa Soniei. Maşinile huruiau afară, pe stradă. Dar Frensic era complet indiferent la aceste zgomote exterioare. Dădu încă o pagină şi citi mai departe.

Se făcuse şase şi jumătate, iar Sonia Futtle îşi încheie ziua de muncă şi se pregăti să plece. Dar uşa biroului lui Frensic rămăsese închisă şi femeia

nu-l auzise plecând. Deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Frensic stătea la biroul lui şi privea fix pe fereastră acoperişurile întunecate din Covent Garden, cu un zâmbet abia schiţat pe chip. Era o atitudine pe care Sonia o ştia: postura descoperirii triumfătoare.

— Nu-mi vine să cred, zise ea din pragul uşii.

— Citeşte-l, îi răspunse Frensic. Nu te lua după mine. Citeşte-l singură.

Mâna bărbatului arătă scurt, cu nepăsare, spre manuscris.

— E bun?

— Un best-seller.

— Eşti sigur?

— Sută la sută.

— Şi, în mod sigur, e un roman?

— Sper că da, zise Frensic. Din toată inima.

— O carte porcoasă, afirmă Sonia, recunoscând simptomele.

— "Porcoasă" nu-i nici pe departe cuvântul potrivit, îi răspunse Frensic. Mintea care a scris această odisee a senzualităţii — dacă mintea poate să scrie — e de o lascivitate de nedescris.

Apoi se ridică şi-i înmână manuscrisul femeii.

— Pun mare preţ pe părerea ta, zise el cu aerul bărbatului care şi-a recâştigat autoritatea.

Dar dacă spre casă, spre apartamentul din Hampstead, se îndreptase în seara aceea un Frensic plin de viaţă, a doua zi dimineaţa la birou reveni un Frensic măcinat de griji, care-i lăsă Soniei un bilet pe blocul de coli pentru însemnări: "Să ne întâlnim la prânz ca să discutăm romanul. Să nu fiu deranjat". Apoi intră în biroul lui şi închise uşa.

Tot restul dimineţii n-au prea existat semne care să arate că Frensic ar fi avut în minte ceva mai important decât un vag interes faţă de comportamentul jucăuş al porumbeilor de pe acoperişul de vizavi. Se aşeză la birou, se holbă îndelung pe fereastră, apucă din când în când receptorul telefonului sau mâzgăli câte ceva pe o

foaie de hârtie. În cea mai mare parte a timpului n-a făcut altceva decât să şadă. Însă aparenţele exterioare erau înşelătoare. Mintea lui Frensic gonea, colinda prin universul ei interior, pe care bărbatul îl ştia prea bine şi unde fiecare editură din Londra însemna o oprire pentru negocieri, o răscruce la care se ofereau şi se pretindeau avantaje financiare, se acordau favoruri şi se plăteau mici polițe.

Iar traseul ales de Frensic era unul ocolit. Nu era de ajuns să vândă cartea. Orice prost putea face aşa ceva dacă avea la îndemână cartea potrivită. Cel mai important lucru era s-o plaseze cu exactitate în cel mai potrivit loc, astfel încât consecinţele comercializării sale să aibă maximum de efect şi să se ramifice în aşa fel încât să-i propulseze reputaţia şi să-i asigure nişte avantaje viitoare. Şi nu numai lui, ci şi autorilor lui. În toate aceste calcule intra şi factorul timp, timpul şi evaluarea sa intuitivă a cărţilor care urmau să fie scrise, cărţi ale unor autori de prestigiu despre care ştia că nu vor avea succes, dar şi cărţi ale unor autori noi, al căror succes va fi periclitat de lipsa unei reputaţii. Frensic jongla cu valori imateriale. Era meseria lui şi şi-o făcea bine.

Uneori vindea cărţi cu avansuri mici la edituri mici, când exact aceeaşi carte, oferită uneia dintre marile edituri, i-ar fi adus autorului ca avans o sumă considerabilă. În astfel de ocazii prezentul era sacrificat viitorului, dată fiind conştiinţa faptului că ajutorul oferit acum va fi răsplătit mai târziu prin publicarea vreunui roman care nu se va vinde niciodată în mai mult de cinci sute de exemplare, dar pe care Frensic, din motive doar de el ştiute, voia să-l vadă tipărit.

Numai Frensic îşi cunoştea propriile-i intenţii, tot aşa cum numai Frensic cunoştea identităţile acelor romancieri renumiţi care îşi câştigau pâinea scriind sub pseudonim romane poliţiste sau cărţi soft porn. Totul era învăluit în mister şi însuşi

Frensic, al cărui creier era plin de ecuaţii complexe, ce implicau personalităţi şi gusturi, cine ce cumpăra şi de ce cumpăra, precum şi toate detaliile legate de cei cărora le era obligat sau cei care-i erau obligaţi, până şi el ştia că nu e familiarizat cu toate cotloanele misterului.

Întotdeauna mai intervenea şi norocul, iar în ultima vreme norocul lui Frensic se cam schimbase. Când se întâmpla aşa ceva, era mai bine să calci ca pe ouă. Iar în dimineaţa asta Frensic călca într-adevăr ca pe ouă.

Îşi sună câţiva prieteni care lucrau în domeniul juridic şi se asigură că firma de avocatură Cadwalladine & Dimkins era una veche, cu o poziţie stabilă şi cu o reputaţie dintre cele mai bune, o firmă care se ocupase de cazuri dintre cele mai respectabile. Abia după aceea Frensic sună la Oxford şi spuse că vrea să discute cu domnul Cadwalladine despre romanul pe care i-l trimisese acesta din urmă. Domnul Cadwalladine părea un ins de modă veche. Nu, îi părea foarte rău că trebuie s-o spună, dar domnul Frensic nu se putea întâlni cu autorul. Instrucţiunile sale spuneau că anonimatul complet era esenţial, iar toate problemele trebuiau discutate cu domnul Cadwalladine personal. Desigur că volumul era ficţiune pură. Da, domnul Frensic putea include în orice contract o clauză suplimentară care să-i exonereze pe editori de consecinţele financiare ale unei acuzaţii de calomnie. De altfel, dânsul presupusese că o asemenea clauză face automat parte din contractele încheiate între edituri şi autori. Frensic spuse că aşa şi era, dar că el trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie atunci când avea de-a face cu un autor anonim. Domnul Cadwalladine zise că înţelegea foarte bine.

Frensic puse receptorul în furcă, cuprins brusc de un sentiment de încredere în sine, şi reveni mai puţin îngrijorat în universul interior al minţii sale, unde se desfăşurară nişte negocieri

imaginare. Apoi bărbatul îşi recapitulă traseul, se opri la câteva edituri prestigioase, le evaluă şi o luă iarăşi din loc. Ceea ce-i trebuia cărţii *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* era un editor cu o reputaţie excelentă, care să-i dea certificatul de respectabilitate. Frensic îşi restrânse selecţia şi în cele din urmă luă o hotărâre. Era un pariu riscant, dar era un risc pe care merita să şi-l asume. Numai că mai întâi trebuia să asculte şi părerea Soniei Futtle.

Ea îi înapoie cartea în timpul prânzului, într-un mic restaurant italian unde Frensic se întreţinea cu autorii săi cei mai insignifianţi.

— O carte ciudată, zise ea.

— Exact, replică Frensic.

— Dar are ceva, continuă Sonia, lansându-se la treabă. E plină de compasiune.

— De acord.

— Cu intuiţii profunde.

— Fără îndoială.

— Un fir narativ bun.

— Excelent.

— Demnă de atenţie, zise Sonia.

Frensic oftă:

— Iată cuvântul pe care-l aşteptam. Chiar crezi asta?

— Sigur. Chiar cred. Mi se pare că are într-adevăr ceva. E bună. Sunt convinsă că da.

— Păi, începu Frensic, cam neconvins... Poate că sunt eu anacronic, dar...

— Iar joci teatru. Hai, fii serios!

— Draga mea, zise Frensic, sunt serios. Dacă tu zici că toată chestia aia e demnă de atenţie, eu, unul, sunt încântat. Asta mă şi gândeam c-o să-mi spui. Ceea ce înseamnă că o să-i atragă pe intelectualii ăia autoflagelanţi care nu se pot bucura de o carte decât dacă le provoacă dureri. Faptul că se-ntâmplă ca eu să-mi dau seama că, dintr-un punct de vedere strict literar, este ceva

abominabil nu merită luat în discuţie aici, dar am dreptul să-mi apăr instinctele.

— Instinctele? Nu cunosc vreun bărbat care să aibă mai puţine ca tine.

— Instinctele literare, explică Frensic. Iar instinctele mele îmi spun că avem aici o carte proastă, pretenţioasă şi care se va vinde. Combină o poveste murdară cu un stil chiar şi mai murdar.

— Nu mi s-a părut nimic în neregulă cu stilul, obiectă Sonia.

— Bineînţeles că nu. Doar eşti americancă, iar americanii nu duc după ei povara moştenirii noastre clasice. Tu nu-ţi dai seama că între Dreiser şi Mencken sau Thomas Wolfe şi Bellow diferenţele sunt ca de la cer la pământ. Ăsta-i privilegiul de care te bucuri tu. Mie o asemenea lipsă de discriminare mi se pare nepreţuită şi extraordinar de reconfortantă. Dacă tu accepţi propoziţii încâlcite şi nesfârşite, împroşcate cu virgule şi înnodate cu paranteze, pline de verbe irelevante şi de adverbe calificative la alte calificative şi care — asta ca să le parodiez aici — trebuie (dacă e să le înţelegem pe toate) să fie citite cu ajutorul unui dicţionar, cine sunt eu să mă contrazic cu tine? Compatrioţii tăi, a căror pasiune dezlănţuită pentru cărţile de autoperfecţionare n-am s-o înţeleg niciodată, or să fie înnebuniţi după cartea asta.

— S-ar putea să nu pice chiar în fund după firul narativ. Adică s-a mai făcut aşa ceva. Doar ştii. În *Harold şi Maude*.

— Dar niciodată cu detalii atât de încântător de dezgustătoare, zise Frensic şi sorbi o gură din paharul cu vin. Şi nu cu nuanţe gen D.H. Lawrence. În plus, ăsta-i asul nostru din mânecă. Ai şapteşpte ani şi iubeşti pe cineva de optzeci. Emanciparea senililor. Ce poate fi mai demn de atenţie ca asta? Apropo, când trebuia să ajungă Hutchmeyer la Londra?

— Hutchmeyer? Cred că sari cam tare calul! se oţărî Sonia.

Frensic flutură o bucată de ravioli în semn de protest.

— Nu mai folosi expresia aia. Nu sunt capră!

— Şi nici Hutchmeyer nu-i Olympia Press. El merge strict pe clasa de mijloc. Nici n-o să se atingă de o asemenea carte.

— Ba o să se atingă dacă muşcă aşa cum trebuie din momeală, zise Frensic.

— Din momeală? întrebă Sonia bănuitoare. Ce momeală?

— Mă gândeam la un foarte distins editor londonez care să cumpere cartea mai înainte, iar apoi tu să-i vinzi lui Hutchmeyer drepturile de publicare în America, explică Frensic.

— La cine?

— Corkadales, anunţă Frensic.

Sonia clătină din cap.

— Corkadales e o editură mult prea veche şi prea neinteresantă.

— Exact, zise Frensic. E o editură prestigioasă. Şi mai e şi falită.

— Cei de-acolo ar fi trebuit să renunţe de multă vreme la jumătate din autorii de pe lista lor, zise Sonia.

— La Sir Clarence ar fi trebuit să renunţe de multă vreme. I-ai citit necrologul?

Dar Sonia nu-l citise.

— Extrem de distractiv. Şi instructiv. Tone de omagii pentru serviciile pe care le-a adus el Literaturii, asta însemnând că şi-a băgat banii în mai mulţi poeţi şi romancieri pe care nu-i citeşte nimeni decât orice altă editură din Londra. Rezultatul? Acum au ajuns faliţi.

— Caz în care nu prea au cum să-şi permită să cumpere *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*.

— Nu prea au cum să-şi permită să refuze, zise Frensic. Am stat la o şuetă cu Geoffrey

Corkadale la înmormântare. N-are de gând să calce pe urmele tatălui său. Cei de la Corkadales sunt pe cale să iasă din secolul al XVIII-lea. Geoffrey e în căutarea unui best-seller, aşadar Corkadales o să pună laba pe *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., iar noi o să punem laba pe Hutchmeyer.

— Şi tu crezi că ăia de la Hutchmeyer or să se lase impresionaţi? întrebă Sonia. Ce dracu' le-ar putea oferi cei de la Corkadales?

— Distincţie, zise Frensic. Un trecut dintre cele mai distinse. Şemineul de care s-a rezemat Shelley, scaunul în care a stat doamna Gaskell când era gravidă, covorul pe care a zăcut Tennyson. Eroicele începuturi, poate nu chiar ale Marii Tradiţii, dar cel puţin ale unei părţi foarte importante din istoria literaturii. Acceptând acest roman pe gratis, Corkadales o să-i confere sacralitate literară.

— Şi tu crezi că autorul o să fie mulţumit doar cu atât? Nu ţi-a trecut prin cap că ar vrea şi nişte bani?

— Banii o să-i capete de la Hutchmeyer. O să stoarcem o avere de pe spinarea domnului Hutchmeyer. De altfel, autorul ăsta e unic.

— Mi-am dat seama din carte, răspunse Sonia. Dar în ce alt fel mai e unic?

— Păi, în primul rând nu are nici un nume, explică Frensic şi-i prezentă instrucţiunile lăsate domnului Cadwalladine.

Când termină cu ele, adăugă:

— Astfel ni se dă mână liberă, fără nici cea mai mică reţinere.

— Acum mai e şi mica problemă cu pseudonimul, zise Sonia. Mă gândesc că am putea împuşca doi iepuri dintr-un foc dacă am zice că romanul a fost scris de Peter Piper al nostru. Aşa ar ajunge să-şi vadă şi el numele pe coperta unui roman.

— Adevărat, spuse trist Frensic. Mă tem că altfel bietul Piper n-o să reuşească în veci.

— În plus, ai economisi banii pe prânzul anual cu el şi nici n-ar mai trebui să lecturezi încă o variantă a *Căutării copilăriei* lui *pierdute*. Apropo, pe cine şi-a luat de model anul ăsta?

— Pe Thomas Mann, răspunse Frensic. Numai gândul la propoziţiile alea lungi de două pagini e de-ajuns ca să mă îngrozească. Tu chiar crezi că aşa i-am reteza visele deşarte de glorie literară?

— Cine ştie? medita Sonia. Însuşi faptul că şi-ar vedea numele pe coperta unei cărţi şi că ar fi luat drept autorul ei...

— E singura lui posibilitate să aibă o carte tipărită. Pariez pe reputaţia mea că altă şansă n-are, afirmă Frensic.

— Aşadar, îi facem o favoare.

După-amiază Frensic se duse cu manuscrisul la Corkadales. Pe prima pagină, sub titlu, Sonia adăugase "Peter Piper". Frensic îi vorbi mult şi convingător lui Geoffrey Corkadale şi în seara aceea părăsi biroul foarte mulţumit de propria-i persoană.

2

Peste o săptămână, consiliul editorial de la Corkadales luă în discuţie romanul *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* în prezenţa trecutului de care depindeau rămăşiţele reputaţiei lor.

Pereţii lambrisaţi ai sălii de şedinţe erau acoperiţi cu şiruri de portrete ale unor autori morţi. Shelley nu era printre ei şi nici doamna Gaskell, dar se găseau destui creatori mai puţin notabili care să le ocupe locul. În nişte rafturi închise în sticlă se înşiruiau ediţii princeps, iar în câteva vitrine ca de expoziţie stăteau relicve ale genului: pene de gâscă, un stilou Waverley din secolul al XIX-lea, bricege, o călimară despre care se zicea că fusese uitată de Trollope în tren, o tăviţă cu

nisip folosită de Southey şi chiar o fâşie de sugativă pe care, dacă o ţineai ridicată în faţa unei oglinzi, şi se dezvăluia faptul că Henry James făcuse o dată gestul inexplicabil de a scrie cuvântul "dragă".

În centrul acestui muzeu, directorul literar, domnul Wilberforce, şi redactorul-şef, domnul Tate, stăteau la o masă ovală, din lemn de nuc, şi-şi desfăşurau ritualul săptămânal. Sorbeau vin de Madeira, molfăiau prăjiturele cu chimen şi se uitau dezaprobator când la manuscrisul romanului din faţa lor, când la Geoffrey Corkadale. Era greu să-ţi dai seama care îi dezgusta mai mult. Însă, în mod cert, costumul din piele întoarsă al lui Geoffrey şi cămaşa lui înflorată nu se potriveau cu atmosfera de-acolo. Sir Clarence n-ar fi acceptat aşa ceva. Domnul Wilberforce îşi mai turnă un pic de vin de Madeira şi clătină din cap.

— Nu pot fi de acord, zise el. Mi se pare absolut de neînţeles de ce ar trebui să ne gândim măcar vreo clipă să implicăm numele nostru, prestigiosul nostru nume, în publicarea acestei... acestei... chestii.

— Nu v-a plăcut cartea? întrebă Geoffrey.

— Să-mi placă? Abia dacă am fost în stare s-o termin de citit.

— Ei, acum nu ne putem aştepta să placă la toată lumea!

— Dar până acum noi nici măcar nu ne-am atins de vreo carte de genul ăsta. Trebuie să ţinem cont că avem o reputaţie de apărat.

— Ca să nu mai vorbim de deficitul de cont curent, zise Geoffrey. Şi, ca să fiu brutal de sincer, avem de ales între reputaţie şi faliment.

— Dar trebuie să ne folosim tocmai de o carte atât de îngrozitoare? întrebă domnul Tate. Adică... dumneata ai citit-o?

Geoffrey înclină din cap afirmativ.

— Să ştiţi că, într-adevăr, am făcut-o. Ştiu că tata nu prea obişnuia să citească nimic din ce s-a

scris de la Meredith încoace, numai că...

— Sărmanul dumitale părinte, zise plin de emoţie domnul Wilberforce, probabil că se răsuceşte în mormânt numai la gândul că...

— Ei, dar măcar, cu puţin noroc, şi aşa-zisa eroină a acestui roman dezgustător o să i se alăture în curând, spuse domnul Tate.

Geoffrey îşi aranja iar o şuviţă rebelă.

— Ţinând cont de faptul că tata a fost incinerat, eu, unul, nu mi-am închipuit că răsucitul ăla în mormânt sau învecinarea lui cu eroina noastră ar fi foarte uşor de realizat, murmură el.

Domnul Wilberforce şi domnul Tate păreau tare abătuţi. Geoffrey îşi controla zâmbetul şi zise:

— Aşadar, presupun că obiecţia dumneavoastră se bazează pe faptul că povestea de dragoste din romanul de faţă se desfăşoară între un puşti de şaptesprezece ani şi o femeie de optzeci?

— Da, aşa e! rosti domnul Wilberforce, mult mai tare decât obişnuia. Cu toate că mă întreb cum de sunteţi în stare să folosiţi aici expresia "poveste de dragoste"...

— Atunci "legătura", să zicem. Termenul nu are importanţă.

— Nu termenul mă deranjează pe mine, spuse domnul Tate. Nici măcar legătura. Dacă lucrurile s-ar limita la atât, nici măcar n-ar fi aşa de rău. Părţile care umplu povestea sunt cele care mă termină. N-aş fi crezut vreodată că... o, ce să mai vorbim? Întreaga chestie e îngrozitoare!

— Părţile care umplu povestea sunt cele care vor vinde cartea, afirmă Geoffrey.

Domnul Wilberforce clătină din cap.

— În ceea ce mă priveşte, eu înclin să cred că ne asumăm un risc, cel mai mare risc — de a fi daţi în judecată pentru obscenitate. Şi, adăugă el, după părerea mea, pe bună dreptate.

— Sunt de-aceeaşi părere, interveni domnul Tate. Păi, să luăm doar episodul în care cei doi se folosesc de căluţul de lemn şi de duşul cu...

— Pentru numele lui Dumnezeu! latră domnul Wilberforce. Mi-a fost de-ajuns c-a trebuit să-l citesc. Chiar mai trebuie să-l punem şi pe masa de disecţie?

— Expresia se potriveşte bine, zise domnul Tate. Până şi titlul...

— Bine, bine, spuse Geoffrey, sunt de acord cu dumneavoastră că e un pic lipsită de gust, dar...

— Lipsită de gust? Atunci ce zici dumneata de partea în care...

— Nu, Tate, n-o spune! Hai, ai milă de un tovarăş de suferinţă! rosti cu o voce slabă domnul Wilberforce.

— După cum ziceam, continuă Geoffrey, sunt gata să recunosc că genul ăsta de lucrare nu merge chiar la inima tuturor... of, Wilberforce, pentru numele lui Dumnezeu!... În fine, ideea e că pot să vă înşir măcar cinci-şase cărţi de acelaşi fel...

— Eu, slavă Domnului, nu pot! exclamă domnul Tate.

— ...care la vremea lor au fost considerate îndoielnice, dar...

— Spuneţi-mi măcar una! înălţă glasul domnul Wilberforce. Spuneţi-mi măcar una la fel ca asta!

Şi omul flutură manuscrisul.

— *Amantul doamnei Chatterley*, spuse Geoffrey.

— Pff! pufni domnul Tate. Prin comparaţie, *Doamna Chatterley* era curată ca prima zăpadă.

— Şi, oricum, *Doamna Chatterley* e o carte interzisă, preciză domnul Wilberforce.

Geoffrey Corkadale scoase un oftat.

— Of, Doamne, bombăni el, spuneţi-i careva că autorii epocii georgiene au pierit de mult!

— Şi-i mai mare păcatul! afirmă domnul Tate. Ne-am făcut treaba foarte bine cu câţiva dintre ei. Decăderea a început cu *Izvorul singurătăţii*.

— Şi a mai fost o carte porcoasă, spuse domnul Wilberforce, dar am refuzat s-o publicăm.

Geoffrey interveni:

— Decăderea a început atunci când unchiul Cuthbert, cu capul lui de dovleac, s-a hotărât să topească tirajul cărţii lui Wilkie, *Ghidul dansatorului perfect*, şi a publicat în locul ei cartea lui Fashoda, *Ghidul ciupercilor comestibile*.

— Fashoda a fost o alegere proastă, recunoscu domnul Tate. Îmi amintesc că medicul legist s-a purtat foarte nepoliticos cu noi.

— Haideţi să revenim totuşi la poziţia noastră actuală, insistă Geoffrey, una care, din punct de vedere financiar, este la fel de letală. Frensic ne-a oferit acum romanul de faţă şi, după părerea mea, ar trebui să-l acceptăm.

— Până acum noi n-am mai avut niciodată legături de afaceri cu Frensic, zise domnul Tate. Din câte mi s-a spus, e un ins care ţine la preţ. Cât de mult cere de data asta?

— O sumă pur simbolică.

— O sumă simbolică? Frensic? Nu pare a fi deloc stilul lui. De obicei cere şi luna de pe cer. Trebuie să fie o capcană pe undeva.

— Afurisita asta de carte e ea însăşi o capcană! izbucni domnul Wilberforce. Orice prost poate să-şi dea seama.

— Frensic are scopuri mai largi, spuse Geoffrey. Se gândeşte la o viitoare achiziţionare peste ocean.

Ambii bătrâni scoaseră un oftat uşor, dar foarte evident.

— Ah, deschise gura domnul Tate, o vânzare în America. Păi într-un asemenea caz lucrurile se schimbă considerabil.

— Exact, spuse Geoffrey. Iar Frensic e convins că romanul are merite pe care americanii le-ar aprecia imediat. La urma urmei, nu-i numai sex acolo. Apoi mai sunt şi pasajele cu nuanţe lawrenciene, ca să nu mai pomenesc de trimiterile

la multe personalităţi importante ale literaturii, cum ar fi grupul de la Bloomsbury[3], Virginia. Şi-apoi mai e şi partea filosofică.

Domnul Tate înclină din cap aprobator.

— Adevărat. Foarte adevărat, zise el. E genul de ghiveci de mesaje care-i dă gata pe americani, dar nu văd ce ne iese nouă din toată povestea.

— Zece la sută din drepturile de publicare în America, spuse Geoffrey. Iată ce-o să ne iasă nouă de-aici.

— Şi autorul e de acord cu aşa ceva?

— Domnul Frensic înclină să creadă că da, iar dacă romanul o să ajungă pe listele de best-seller-uri din America, ulterior o să se vândă în draci şi aici.

— Dacă, zise domnul Tate. Un "dacă" foarte mare. Şi la ce editor american s-a gândit Frensic?

— La Hutchmeyer.

— Aha! exclamă domnul Tate. Încep să văd cum se aranjează apele.

— Hutchmeyer e un ticălos şi-un pungaş! interveni domnul Wilberforce.

— Tot el e şi unul dintre editorii cu cel mai mare succes în promovarea autorilor, preciză Geoffrey. Dacă el se hotărăşte să cumpere o carte, cartea aceea o să se vândă. Şi tot el plăteşte nişte avansuri enorme.

Domnul Tate încuviinţă din cap şi zise:

— Trebuie să recunosc că n-am priceput niciodată cum funcţionează piaţa americană, dar e-adevărat că plătesc adesea avansuri enorme, iar Hutchmeyer e extraordinar. S-ar putea ca Frensic să aibă dreptate. E o şansă... presupun.

— Singura noastră şansă, zise Geoffrey. Alternativa e să scoatem firma la licitaţie.

Domnul Wilberforce îşi mai turnă un pic de Madeira.

— Pare a fi o degradare teribilă, spuse el. Numai ideea că am fi obligaţi să ne coborâm la

nivelul unei asemenea... unei asemenea pornografii pseudointelectuale....

— Dacă ne menţine solvabili din punct de vedere financiar..., se socoti domnul Tate. Dar cine e de fapt Piper ăsta?

— Un pervers, decise ferm domnul Wilberforce.

— Frensic mi-a zis că e un tânăr autor care scrie de ceva timp, îi informă Geoffrey. Ăsta e primul lui roman.

— Şi să sperăm că şi ultimul, spuse domnul Wilberforce. Presupun totuşi că putea să fie şi mai rău. Cine era femeia aia îngrozitoare care s-a castrat singură şi după aceea a scris o carte în care făcea elogiul unui astfel de act?

— Nu mi-ar fi trecut prin minte că aşa ceva ar fi posibil, afirmă Geoffrey. Să se castreze singură. Dacă era vorba de castrat singur, m-aş...

— Probabil că te gândeşti la *Cu sânge rec*e, cartea aia scrisă de una pe nume McCullers[14], interveni domnul Tate. Eu, personal, n-am apucat să citesc cartea, dar mi s-a spus că e dezgustătoare.

— Aşadar, am căzut cu toţii de acord, concluzionă Geoffrey, ca să treacă la un subiect mai puţin stânjenitor.

Domnul Tate şi domnul Wilberforce dădură din cap trişti.

Frensic salută decizia celor trei cu un entuziasm evident.

— Deocamdată nu putem fi siguri de Hutchmeyer, îl anunţă el pe Geoffrey în timpul prânzului pe care-l luau la Wheelers. Nu trebuie să răsufle nimic în presă. Dacă se scurge vreo informaţie, Hutchmeyer n-o să mai muşte momeala. Eu aş sugera să ne referim la carte folosind pur şi simplu forma *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

— E-o alegere bună, aprobă Geoffrey. Oricum, o să ne ia vreo trei luni până scoatem şpalturile.

— Ceea ce-o să ne ofere timpul necesar să-l vrăjim pe Hutchmeyer.

— Şi tu chiar crezi că avem vreo şansă să cumpere?

— Toate şansele, zise Frensic. Domnişoara Futtle exercită un farmec enorm asupra lui.

— Extraordinar! Exclamă Geoffrey, cutremurându-se. Totuşi, după ce-am citit *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., mi se pare evident că totul depinde de gusturile fiecăruia.

— Sonia e şi un agent de vânzări excelent, spuse Frensic. Principiul ei e să ceară avansuri extrem de mari, iar aşa ceva îi impresionează întotdeauna pe americani. Le dovedeşte că noi avem încredere în carte.

— Şi tipul ăsta, Piper, este de acord să luăm noi zece la sută din drepturi?

Frensic dădu din cap în semn că da. Discutase deja cu domnul Cadwalladine.

— În tot ceea ce ţine de negocieri şi de plata drepturilor cuvenite, autorul mi-a dat mână liberă, afirmă el deschis.

Aşa că de aici încolo lucrurile nu mai progresară deloc până în prima săptămână din februarie, când Hutchmeyer veni cu avionul până la Londra, însoţit de anturajul lui.

3

Despre Hutchmeyer se spunea că este cel mai puţin alfabetizat editor de pe planetă şi că, după ce îşi începuse cariera ca agent pentru boxeri, îşi transferase talentele pugilistice în domeniul comerţului cu cărţi şi că o dată se înfruntase opt reprize cu Mailer. Se mai spunea şi că nu citeşte niciodată cărţile pe care le cumpără şi că singurele cuvinte pe care este într-adevăr capabil să le lectureze sunt cele de pe cecuri şi de pe dolarii americani. Se mai spunea că e proprietarul a

jumătate din pădurile amazoniene şi că atunci când se uită la un copac, îl vede sub forma unei supracoperte. Multe se spuneau despre Hutchmeyer, majoritatea lucruri neplăcute, şi, deşi fiecare dintre ele conţinea câte o părticică de adevăr, creau atât de multe neconcordanţe atunci când le puneai laolaltă, încât Hutchmeyer îşi putea ascunde în spatele lor secretul succesului său. Cel puţin de asta nu se îndoia nimeni: Hutchmeyer se bucura de un succes imens. Era o legendă vie care bântuia gândurile insomniace ale editorilor care respinseseră *Love Story* fiindcă sunase ca un titlu de cântec, care îl respinseseră dispreţuitori pe Frederick Forsyth sau care îl ignoraseră pe Ian Fleming, iar acum stăteau treji, întinşi pe spate, şi îşi blestemau propria lor tâmpenie. În ceea ce-l privea pe Hutchmeyer, el dormea buştean. Pentru un ins bolnav, avea un somn uimitor de sănătos. Iar Hutchmeyer era întotdeauna bolnav.

Dacă succesul lui Frensic se baza pe faptul că reuşea să-i întreacă la băut şi la mâncat pe concurenţii săi, cel al lui Hutchmeyer se datora ipohondriei sale. Atunci când n-avea un ulcer sau pietre la rinichi, dădea peste el nu ştiu ce afecţiune intestinală care impunea un regim de abstinenţă.

Editorii şi agenţii literari care se aşezau cu el la masă se vedeau obligaţi să-şi croiască drum printre şase feluri de mâncare, fiecare dintre ele mai bogat şi mai îngrijorător de nedigerabil decât cel anterior, în timp ce Hutchmeyer se distra cu o bucată de peşte fiert, un biscuit şi o sticlă de apă minerală. În urma tuturor acestor întâlniri culinare, Hutchmeyer se ridica de la masă tot mai zvelt şi mai bogat, în timp ce oaspeţii săi se târau tot drumul către casă, întrebându-se ce dracu' i-a lovit. Şi nici măcar nu li se dădea timp să se refacă. Programul peripatetic al lui Hutchmeyer azi în Londra, mâine în New York, poimâine în Los Angeles — avea un scop dublu. În primul rând îi oferea o scuză pentru insistenţa cu care grăbea

negocierile şi evita tărăgănarea lor, iar în al doilea rând îi ţinea în priză pe oamenii săi de la departamentul de vânzări. Nu puţine au fost contractele semnate de autori cuprinşi de chinurile unei mahmureli atât de îngrozitoare, încât de-abia erau în stare să nimerească hârtia cu stiloul, ca să nu mai vorbim de citirea textului imprimat în josul paginii, cu caractere mici. Iar caracterele mici de pe contractele de la Hutchmeyer erau exagerat de mici. Lucru de înţeles, de altfel, căci cele scrise acolo invalidau aproape tot ce era scris mai sus, cu litere mari şi îngroşate. Pe lângă riscurile asumate când făceai afaceri cu Hutchmeyer — majoritatea legale —, mai era şi comportamentul său.

Hutchmeyer era grosolan, în parte din fire şi în parte ca reacţie la estetismul literar la care era expus. Era una dintre calităţile pe care le aprecia la Sonia Futtle. Nimeni nu spusese vreodată despre ea că ar fi estetică.

— Pentru mine eşti ca o fiică, îi zise el când femeia sosi la apartamentul său de la Hilton, iar apoi o îmbrăţişă. Ce mi-a adus de data asta fetiţa mea?

— O bombă, zise Sonia, eliberându-se din strânsoarea lui şi căţărându-se pe bicicleta medicinală care îl însoţea pretutindeni pe Hutchmeyer.

Hutchmeyer se aşeză pe scaunul cel mai scund din încăpere şi zise:

— Nu mai spune! E un roman?

Sonia pedală grăbită pe bicicletă şi dădu din cap că da.

— Cum se cheamă? întrebă Hutchmeyer, care începea întotdeauna cu începutul.

— *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*.

— *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru*... ce?

— *Pentru fecioară*, repetă Sonia şi începu să pedaleze mai zdravăn ca niciodată.

Hutchmeyer mirosi că aici e-o bucăţică fierbinte.

— Fecioară? Vrei să-mi zici c-ai pus mâna pe-un roman religios care-i şi fierbinte?

— Fierbinte ca iadul.

— Sună bine, mai ales acum. Se potriveşte cu ticniţii care-au făcut fixaţii cu Iisus şi Superstar şi cu Zen şi arta reparării automobilelor[5]. Şi e anul femeilor, aşa că am pus laba pe Fecioară.

Sonia se întrerupse din pedalat.

— Nu te ambala aşa, Hutch. Nu e fecioara aia la care te gândeşti tu.

— Nu?

— Nici pe departe.

— Aşadar, există mai multe feluri de fecioare. Sună interesant. Povesteşte-mi.

Şi Sonia Futtle, aşezată pe bicicleta medicinală, i-a povestit, în timp ce picioarele i se mişcau în sus şi-n jos într-o letargie delicioasă, care domolea facultăţile critice ale editorului.

Hutchmeyer n-a oferit decât o singură mostră de rezistenţă.

— Las-o moartă, a spus el când Sonia a încheiat. Poţi să arunci dracului la gunoi tot rahatul ăsta! Cum să te mai fuţi la optzeci de ani? N-am eu nevoie de aşa ceva.

Sonia se dădu jos de pe bicicletă şi se opri în faţa lui.

— Nu fi tăntălău, Hutch! Şi-acum ascultă atent ce-ţi zic! N-o să faci prostia să-i dai cu piciorul. Nu la asta. Numai peste cadavrul meu. Romanul are clasă.

Hutchmeyer zâmbi vesel. Se pornise morişca persuasivă gen comis-voiajor. Tonul comercial optimist. Dar el n-avea de gând să se lase aşa uşor.

— Convinge-mă, zise el.

— Corect, îi răspunse Sonia. Cine citeşte cărţi? Nu-mi răspunde! O să-ţi spun eu. Copiii. De la cinşpe la douăş'unu de ani. Ei citesc. Ei au timp. Ei au şi educaţia necesară. Alfabetizarea atinge cea mai ridicată rată la grupa de vârstă dintre şaisprezece şi douăzeci de ani. Corect sau nu?

— Corect, răspunse Hutchmeyer.

— Corect. Aşadar, avem în carte un puşti de şaptesprezece ani care trece printr-o criză de identitate.

— Crizele de identitate sunt fumate. Poveştile de soiul ăsta au stors toată zeama din Freud.

— Da, dar aici e altceva. Puştiul nu-i dus cu pluta. Nu-i dereglat.

— Glumeşti! O fute pe bunică-sa şi nu-i dereglat?

— Aia nu-i bunică-sa! E o femeie care...

— Uite, draga mea, lasă-mă să-ţi zic ceva.

Creatura aia are optzeci de ani, aşa că nu mai e femeie nici de-al dracului. Ştiu eu mai bine. Nevastă-mea, Baby, are cincizeci şi opt de ani şi-i numai ciolane. Ce-a mai rămas din ea în urma chirurgilor esteticieni. Femeia asta şi-a scos din ea mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată că-i omeneşte posibil. Are ţâţe de silicon şi coapsele sucţionate. Şi-a refăcut himenul de patru ori — numai din câte ştiu eu —, iar la liftinguri faciale nici măcar n-am mai fost în stare să ţin socoteala, atât de dese au fost.

— Şi de ce? îl întrebă Sonia. Pentru că vrea să rămână femeie pe de-a-ntregul.

— Orice ar fi acum, numai femeie pe de-a-ntregul nu-i. Mai mult piese de schimb decât femeie.

— Dar citeşte cărţi, aşa-i?

— Dacă citeşte? Citeşte pe lună mai multe cărţi decât sunt eu în stare să vând.

— Exact ce voiam să-ţi explic şi eu. Tinerii citesc, bătrânii citesc şi ei, iar de la cei de vârstă mijlocie poţi să-ţi iei oricum adio.

— Numai spune-i lui Baby că-i bătrână şi poţi să-ţi iei adio de la viaţă. Îţi face curul cârpă de şters pe jos. Vorbesc serios.

— Ce vreau eu să-ţi zic e că ai cea mai ridicată rată de alfabetizare între şaişpe şi douăzeci de ani, după care vine o cădere şi-apoi mai ai un

salt zdravăn de la şaizeci de ani încolo. Zi dacă nu-i adevărat.

Hutchmeyer înălţă din umeri.

— Aşa e, ai dreptate. Şi?

— Şi despre ce-i vorba în cartea noastră? întrebă Sonia. Despre...

— Despre un puşti ţăcănit care i-o trage la buci lu' Baba Cloanţa. Chestia s-a făcut deja altundeva. Spune-mi ceva nou. Şi-apoi mai e şi porcoasă.

— Te înşeli, Hutch. Nici nu ştii ce tare te înşeli! E o poveste de dragoste pe bune. Ei simt ceva unul pentru altul. El are nevoie de ea şi ea are nevoie de el.

— Iar io n-am nevoie de nici unul din ei.

— Fiecare îi oferă celuilalt ceea ce le lipseşte amândurora când sunt separat. Lui i se oferă maturitate, experienţă, înţelepciune, roadele unei întregi vieţi...

— Roadele? Roadele vieţii? Iisuse, ce vrei acum, să borăsc sau ce?

—...iar ei i se dă tinereţe, vitalitate, viaţă, continuă Sonia. E ceva măreţ, pe cuvânt! E o carte profundă şi plină de sensuri. E militantă, eliberatoare, existenţialistă. E... Ţi-aduci aminte cum s-a întâmplat cu *Iubita locotenentului francez?* A dat peste cap America. Iar *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... e ceea ce aşteaptă acum America. El, de şapteşpe ani, o iubeşte pe ea, de optzeci. O iubeşte, Hutch! O IU-BEŞ-TE! Aşa că fiecare pensionar o să cumpere cartea ca să vadă ce-au pierdut ei şi toţi liceenii şi studenţii or să pună botul la mesajul filosofard. Dacă arunci bine momeala, scoatem ditamai peştele. Îi atragem pe maniacii culturoşi cu partea simbolică, pe ciudaţi, cu partea porno, iar pe plângăcioşi, cu povestea de dragoste. E-o carte pentru întreaga familie. S-ar putea vinde în...

Hutchmeyer se ridică şi începu să străbată agale încăperea.

— Ştii, mă gândesc că poate zici tu ceva aici, spuse el. M-am întrebat "Oare Baby ar cumpăra o poveste din asta?" şi m-am văzut nevoit să răspund că da. Iar chestiile care o înfierbântă pe femeia aia sunt cumpărate de toată planeta. Cât vrei?

— Două milioane de dolari.

— Două milioane... Cred că glumeşti!

Hutchmeyer rămase cu gura căscată.

Sonia se urcă iar pe bicicleta medicinală.

— Două milioane. Şi nu-mi arde de nici o glumă.

— Plimbă ursu', draga mea, plimbă ursu'... Două milioane? Pentru un roman? Nici vorbă!

— Două milioane sau mă duc aţă la Milenberg.

— La zgârciobul ăla? Păi ăla nici nu-i în stare să strângă două milioane. Poţi să-ţi plimbi pizdulicea pe tot bulevardul Americilor şi n-o să te-ajute cu nimic.

— Drepturi de difuzare în America, ediţii de buzunar, filme, producţii TV, foiletoane, cluburi de carte...

Hutchmeyer căscă.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu. Astea-s deja ale mele.

— Nu sunt. Nu la cartea mea.

— Bun, să zicem că Milenberg cumpără. Nu câştigi mare lucru, iar eu cumpăr de la el. Dar ce-mi iese mie dacă vin şi cumpăr eu?

— Glorie, zise cu naturaleţe Sonia. Doar glorie. Cu cartea asta intri în categoria celor mai tari apariţii din toate timpurile. Laolaltă cu *Pe aripile vântului, Forever Amber, Valea păpuşilor*, *Doctor Jivago, Aeroportul* sau *Parveniţii yankei*[6]. Ai putea chiar să ajungi să faci almanahul la Reader's Digest.

— Almanahul la Reader's Digest? rosti Hutchmeyer cu o voce plină de veneraţie. Chiar crezi c-aş putea ajunge să fac aşa ceva?

— Dacă cred? Sunt sigură! Ai aici o carte puternică despre posibilităţile vieţii. Nu un kitsch. Un mesaj, ca la Mary Baker Eddy[7]. O simfonie a cuvintelor. Uită-te cine-a cumpărat-o aici, în Londra. Nu-i o firmă de trei parale.

— Cine-s? întrebă bănuitor Hutchmeyer.

— Corkadales.

— Corkadales a cumpărat aşa ceva?! Cea mai veche editură din...

— Nu-i cea mai veche, îl corectă Sonia. Murrays sunt mai vechi.

— Oricum, e veche. Şi cu cât?

— Cincizeci de mii de lire sterline, răspunse repede Sonia.

Hutchmeyer se holbă la ea.

— Corkadales v-au plătit cincizeci de mii de lire sterline pentru cartea asta? Cincizeci de bătrâne?

— Cincizeci de bătrâne. De la prima strigare. Fără bombăneli.

— Auzisem că au probleme, spuse Hutchmeyer. Ce, i-a cumpărat vreun arab?

— Nu, nici un arab. E o firmă de familie. Aşa că Geoffrey Corkadale e cel care a dat cincizeci de miare. Ştie că romanul ăsta o să-i scoată de la strâmtoare. Crezi tu că oamenii ar pune la bătaie atâţia bani dacă ar fi să piardă tot?

— Băga-mi-aş! exclamă Hutchmeyer. Cineva trebuie să aibă încredere în cartea asta afurisită... dar la două milioane! Nimeni n-a mai plătit până acum două milioane pentru o carte. Robbins a luat un milion, dar...

— Aici e clenciul, Hutch. Tu crezi că eu îţi cer două milioane pe degeaba? Că-s chiar aşa de tâmpită? Cele două milioane impun şi cartea. Plăteşti două milioane, iar oamenii află şi sunt obligaţi să o citească, ca să vadă pe ce-ai dat banii. Ştii şi tu asta. Tu singur faci o categorie aparte de editori. Eşti mult în faţă. Iar apoi, când o să vină şi filmul...

— La film vreau să stabilim o reducere. Nu mă satisface un procent cu o singură cifră. Vreau jumate-jumate.

— S-a făcut, zise Sonia. Ai încheiat afacerea. Cincizeci la sută pentru film.

— Şi autorul... tipul ăla, Piper... îl vreau şi pe el, zise Hutchmeyer.

— Îl vrei? remarcă Sonia, devenind brusc serioasă. Pentru ce-l vrei?

— Să facă reclamă la produs. Îl vreau acolo şi vreau să-l scot în faţă, astfel ca publicul să-l vadă. Tipul care fute pensionarele de la azilul de bătrâni. Apariţii în public peste tot în State, şedinţe de autografe, talk-show-uri la televizor, interviuri — tot tacâmul publicitar. O să-i construim o imagine de geniu literar.

— Nu prea cred că omului o să-i facă plăcere, spuse nervoasă Sonia. E un ins timid şi rezervat.

— Timid? Îşi spală chiloţii în faţa lumii, da'-i timid? sări Hutchmeyer. Pentru două milioane o să stea şi-n cap dacă-i zic io aşa!

— Mă-ndoiesc c-o să fie de acord cu...

— O să fie de acord sau n-o să fie nici o afacere, spuse Hutchmeyer. Dacă-mi pun tot renumele în joc cu cartea lui, trebuie s-o facă şi el. E ultimul meu cuvânt.

— OK, dacă aşa vrei tu să faci, cedă Sonia.

— Aşa vreau eu să fac, rosti Hutchmeyer. Tot aşa cum te vreau şi pe tine...

Sonia reuşi să scape şi o porni în grabă spre Lanyard Lane, cu contractul la ea.

Îl găsi pe Frensic într-o stare de iritare evidentă.

— Victorie! anunţă ea, dansând greoi prin încăpere.

— Minunat! zise Frensic. Eşti genială.

Sonia se întrerupse din ţopăiala ei agitată.

— Cu un amendament, zise ea.

— Amendament? Ce amendament?

— Mai întâi veştile bune. I-a plăcut cartea. De fapt, e nebun după ea.

Frensic o privi pe partenera lui cu o prudenţă evidentă.

— Oare nu e un pic cam prematur să se pronunţe? Nici n-a avut măcar ocazia să citească afurisitul ăla de roman!

— I l-am povestit eu... I-am făcut un rezumat şi omului i-a plăcut. Consideră că o să umple o ruptură resimţită cu acuitate.

— O ruptură resimţită cu acuitate?

— Da, ruptura între generaţii. Hutchmeyer are sentimentul că...

— Scuteşte-mă de sentimentele lui, zise Frensic. Un ins care e în stare să vorbească despre o ruptură resimţită cu acuitate are deficienţe clare pe latura emoţiilor omeneşti obişnuite.

— E de părere că *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... va reprezenta pentru tineri şi pentru bătrâni ceea ce a reprezentat Lolita pentru...

— Responsabilitatea părinţilor? sugeră Frensic.

— Pentru insul de vârstă medie, zise Sonia.

— Doamne Dumnezeule, dacă astea sunt veştile bune, înseamnă că nici lepra nu-i departe!

Sonia se afundă într-un scaun şi-i zâmbi.

— Aşteaptă numai să auzi preţul.

Frensic aşteptă.

— Ei bine? zise el în cele din urmă.

— Două milioane.

— Două milioane? exclamă Frensic, încercând să-şi stăpânească tremurul din voce. Lire sterline sau dolari?

Sonia îl privi cu reproş.

— Frenzy, eşti un ticălos, un ticălos nerecunoscător! Eu îmi dau sufletul...

— Draga mea, n-am făcut altceva decât să-mi dau seama care ar fi dimensiunea probabilă a ororilor pe care te pregăteşti să mi le dezvălui. Pomeneai mai înainte de un amendament. Acum,

dacă prietenul nostru din Mafie ar fi fost pregătit să plătească două milioane de lire sterline pentru aiurelile alea verbale, aş fi ştiut că a venit vremea să-mi fac bagajele şi să părăsesc oraşul. Şi ce vrea porcul ăsta?

— O, păi vrea să vadă contractul cu Corkadales.

— Păi aici e-n regulă. Contractul e absolut legal.

— Numai că nu menţionează suma de cincizeci de mii de lire sterline pe care cei de la Corkadales au plătit-o pentru *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., zise Sonia. Altfel, totul e minunat.

Frensic se holbă la ea.

— Cincizeci de mii de lire? Dar ei n-au plătit...

— M-am văzut silită să-l impresionez cumva pe Hutchmeyer, aşa că i-am zis...

— Trebuie să-şi facă un control la cap. Păi Corkadales nu pot să scoată din buzunar nici măcar cincizeci de mii de pence, darmite lire.

— Exact. Şi el ştia asta. Aşa că i-am povestit cum Geoffrey şi-a pus la bătaie propria avere. Acum pricepi de ce vrea Hutchmeyer să vadă contractul?

Frensic îşi frecă fruntea şi medita puţin.

— Presupun că am putea redacta oricând un contract nou, apoi să-l punem pe Geoffrey să-l semneze şi, după ce Hutchmeyer l-a văzut, să-l rupem, zise el în cele din urmă. Lui Geoffrey n-o să-i prea placă, dar când ştie c-o să-şi ia partea lui din cele două milioane... Care-i următoarea problemă?

Sonia ezită.

— Asta chiar că n-o să-ţi placă. Hutchmeyer insistă — dar insistă — ca autorul să meargă în State pentru un turneu promoţional. Invitaţii la TV cu poveşti gen "bătrânele pe care le-am iubit", şedinţe de autografe şi aşa mai departe.

Frensic îşi scoase batista şi-şi şterse obrajii.

— Insistă? împroşcă el. Nu poate să insiste. Avem de-a face cu un autor care nici măcar n-o să semneze contractul, darmite să apară în public, un nebun bolnav de agorafobie sau de ceva echivalent. Iar Hutchmeyer vrea să-l expună de-a lungul şi de-a latul Americii şi să-l prezinte la televizor?

— Insistă, Frenzy, insistă. Nu "vrea". Sau îl duce pe autor acolo, sau afacerea pică.

— Atunci afacerea pică, spuse Frensic. Omul n-o să meargă acolo. Ai auzit ce-a zis Cadwalladine. Anonimat absolut.

— Nici când e vorba de două milioane?

Frensic clătină din cap că nu.

— I-am spus lui Cadwalladine că avem de gând să cerem o sumă mare de bani, iar el mi-a zis că banii nu contează.

— Dar două milioane nu sunt bani! E-o avere!

— Eu ştiu asta, dar...

— Mai încearcă o dată cu Cadwalladine, zise Sonia şi-i întinse telefonul.

Frensic mai încercă o dată. Din toate puterile. Domnul Cadwalladine a fost foarte decis. Două milioane de dolari însemnau o avere, dar instrucţiunile lui spuneau că anonimatul clientului era mult mai important pentru el chiar şi decât...

Pentru Frensic conversaţia a fost foarte descurajatoare.

— Ce ţi-am zis? se porni el după ce încheie convorbirea. Avem de-a face cu un fel de ţicnit. Cu doi ţicniţi. Al doilea e Hutchmeyer.

— Aşadar, o să stăm aici şi-o să ne uităm cum cele douăzeci de procente din două milioane de dolari se duc pe apa sâmbetei şi n-o să încercăm să mişcăm nici un deget? spuse Sonia.

Frensic fixă abătut acoperişurile de pe Covent Garden şi apoi oftă. Douăzeci la sută din două milioane însemna patru sute de mii de dolari, adică peste două sute de mii de lire sterline. Atâta ar fi

fost comisionul lor dacă perfectau vânzarea. Şi, graţie procesului de calomnie deschis lui James Jamesforth, firma lor mai pierduse încă doi autori valoroşi.

— Trebuie să existe o metodă prin care să rezolvăm treaba, mormăi el. Nici Hutchmeyer n-are habar cine-i autorul, aşa cum nici noi n-avem habar.

— Tocmai, că el ştie, interveni Sonia. E Peter Piper. Pe pagina de titlu e scris numele lui.

Frensic se uită la ea înviorat şi apreciativ.

— Peter Piper, murmură el. Asta ar fi o idee.

Cei doi închiseră biroul, fiindcă se înserase, şi se duseră la un pub de vizavi ca să bea ceva.

— Aşadar, dacă ar exista vreo metodă prin care l-am putea convinge pe Piper să joace rolul de dublură..., sugeră Frensic după ce dădu pe gât un whisky mare.

— Păi, la urma urmei, ar fi singura metodă prin care şi-ar putea vedea numele pe o carte, zise Sonia. Şi dacă romanul se vinde...

— O, se va vinde, crede-mă! Hutchmeyer ştie să vândă orice.

— Ei bine, în cazul ăsta Piper va izbuti să intre în circuitul editorial şi poate că va convinge pe cineva să-i rescrie *Căutarea* în numele lui.

Frensic clătină neîncrezător din cap.

— N-o să fie niciodată de acord cu aşa ceva. Mă tem că Piper are principii. Pe de altă parte, dacă Geoffrey ar putea fi convins să accepte, ca parte a actualului contract, să publice *În căutarea copilăriei pierdute*... Diseară mă întâlnesc cu el. Organizează unul dintre micile lui dineuri. Da, cred că suntem pe cale să găsim o soluţie. Piper ar face aproape orice ca să se vadă publicat, iar o călătorie în State, cu toate cheltuielile plătite... Eu zic să bem pentru asta.

— Merită să-ncercăm orice, zise Sonia.

Şi în noaptea aceea, înainte să o pornească spre Corkadales, Frensic reveni la biroul lor şi

redactă două contracte noi: unul prin care cei de la Corkadales acceptau să plătească cincizeci de mii pentru *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, iar cel de-al doilea prin care se garanta publicarea următorului roman al domnului Piper*, În căutarea copilăriei pierdute*. Avansul pentru cel din urmă era de cinci sute de lire sterline.

— La urma urmei, merită să riscăm, spuse Frensic în timp ce el şi Sonia încuiară iarăşi biroul. Iar eu sunt gata să pun la bătaie cinci sutare din banii noştri dacă Geoffrey n-o să vrea să intre în joc şi să-i plătească avansul lui Piper. Important e să avem o garanţie de fier că or să publice *Căutarea copilăriei*.

— Geoffrey are în joc partea lui de zece procente din cele două milioane, îi spuse Sonia când se despărţiră. Socotesc că ar putea fi un argument convingător.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, îi răspunse Frensic în timp ce făceau semn unui taxi.

4

Micile dineuri organizate de Geoffrey Corkadale erau ceva ce Frensic numise, într-un moment de răutate pură, frecţii. Te plimbai încolo şi-ncoace cu un pahar de băutură în mână, iar mai târziu cu o farfurie cu mâncare rece, şi vorbeai degajat şi aluziv despre cărţi, piese de teatru şi personalităţi, dintre care puţine fuseseră citite sau văzute de comentatori, dar al căror rol era să ofere un catalizator pentru acele întâlniri amoroase care erau adevăratul ţel al micilor dineuri de la Geoffrey. În general, Frensic obişnuia să le ocolească, considerându-le frivole şi uşor periculoase. Erau prea androgine ca să te simţi confortabil şi, în plus, lui Frensic nu-i plăcea riscul de a fi descoperit discutând superficial despre un subiect la care nu se pricepea absolut deloc.

Făcuse aşa ceva de prea multe ori în viaţă înainte de a termina facultatea, iar perspectiva de a continua în acelaşi stil şi restul vieţii nu-l încântase niciodată. Iar faptul că la Geoffrey nu întâlnea niciodată nici o femeie cu vreo propensiune maritală, căci toate cele prezente erau fie prea bătrâne, fie neidentificabile — Frensic se dăduse o dată la un eminent critic de teatru, iar consecinţele fuseseră dezastruoase —, ei bine, toate astea tindeau să-i taie orice plăcere. Prefera petrecerile unde exista măcar cea mai vagă posibilitate de a întâlni pe cineva care să-i devină "partener de viaţă", iar la adunările masculinizate organizate de Geoffrey expresia era luată ad litteram. Aşa că de obicei Frensic le ocolea şi îşi limita viaţa sexuală la legături ocazionale şi sporadice cu femei destul de coapte ca să nu se simtă jignite de lipsa lui de pasiune sau de farmec şi la sentimente înflăcărate faţă de tinerele pe care le vedea în metrou, sentimente pe care nu izbutea să şi le exprime între staţiile Hampstead şi Leicester Square. Dar în seara asta venise cu un scop anume şi descoperise că toate camerele erau înţesate de lume.

Frensic îşi turnă un pahar de băutură şi se amestecă printre invitaţi, cu speranţa că va reuşi să ajungă între patru ochi cu Geoffrey. Îi luă însă ceva timp. Propulsarea lui Geoffrey la conducerea Editurii Corkadales îl dărui cu o atractivitate pe care n-o avusese înainte, iar Frensic se trezi prins într-un interogatoriu privind opinia lui despre *Negrul fudul*, opera unui poet din Tobago, care îi mărturisi că Firbank[8] i se părea în egală măsură divin şi respingător. Frensic declară că sentimentele lui erau identice, dar că Firbank influenţase extraordinar de mult scrierile urmaşilor, şi abia după o oră şi stratagema neintenţionată de a se rămâne încuiat în baie reuşi în cele din urmă să-l încolţească pe Geoffrey.

— Dragul meu, nici tu nu eşti foarte bine crescut, îi spuse Geoffrey când, după ce bătu cu

îndârjire în uşă, Frensic izbuti în cele din urmă să se elibereze cu ajutorul unui borcănel cu cremă de corp. Ar trebui să ştii că noi nu încuiem niciodată uşa de la toaleta băieţilor. E ceva atât de lipsit de spontaneitate... Întâlnirea noastră accidentală...

— Asta nu-i o întâlnire accidentală, zise Frensic şi-l târî pe Geoffrey în toaletă, după care încuie din nou uşa. Vreau să-ţi spun vreo două vorbe. E important.

— Numai nu încuia iar uşa!... O, Dumnezeule! Sven este înnebunit de gelozie. O ia complet razna. E din cauza sângelui său de viking.

— Lasă-l pe Sven! i-o tăie Frensic. Am reuşit să obţinem oferta lui Hutchmeyer. E substanţială.

— Of, Doamne, afaceri! exclamă Geoffrey şi se lăsă moale pe scaunul toaletei. Cât de substanţială?

— Două milioane de dolari, îi spuse Frensic.

Geoffrey se agăţă de suportul de hârtie igienică, ca să nu cadă.

— Două milioane de dolari? întrebă el cu o voce pierdută. Chiar vrei să spui două milioane de dolari? Nu-mi faci o glumă proastă?

— E adevărul adevărat, îl asigură Frensic.

— Dar asta-i magnific! E minunat! Tu, dragul meu...

Frensic îl împinse brutal înapoi, pe scaunul de toaletă.

— Ar mai fi o problemă. Ca să fiu mai exact, două probleme.

— Probleme? Of, de ce trebuie să fie întotdeauna probleme? Ca şi cum viaţa n-ar fi destul de complicată şi-aşa, fără probleme...

— Am fost nevoiţi să-l impresionăm cu suma pe care-ai plătit-o tu pentru carte, îi spuse Frensic.

— Dar eu n-am plătit mai nimic. De fapt...

— Exact. Numai că noi am fost obligaţi să-i zicem c-ai plătit un avans de cincizeci de mii de lire sterline, iar acum el vrea să vadă contractul.

— Cincizeci de mii de lire sterline? Dragul meu amic, noi n-am fi fost în stare nici...

— Exact, spuse Frensic. Nu-i nevoie să-mi explici mie situaţia voastră financiară. Sunteţi în... aveţi o problemă de flux financiar.

— Asta ca să fim delicaţi, comentă Geoffrey, răsucind între degete o fâşie de hârtie igienică.

— Iar Hutchmeyer e conştient de asta. De-aia şi vrea să vadă contractul.

— Şi-atunci cu ce-o să ne ajute contractul? Doar acolo scrie...

— Am aici, cu mine, zise Frensic, scotocindu-se în buzunar, un alt contract, care o să ne ajute cumva şi-o să-l liniştească pe Hutchmeyer. Aici zice că sunteţi de acord să plătiţi cincizeci de mii...

— Stai un pic! exclamă Geoffrey, ridicându-se în picioare. Dacă tu-ţi închipui că am de gând să semnez un contract în care scrie că am să-ţi plătesc cincizeci de mii de lire, să ştii că trăieşti cu o iluzie. N-oi fi chiar un geniu al finanţelor, dar păcăleala asta pot s-o, pricep şi eu.

— În ordine, zise Frensic înţepat şi împături contractul. Dacă aşa consideri tu că trebuie să facem, s-a dus de râpă toată afacerea.

— Ce afacere? Tu ai semnat deja contractul cu noi ca să publicăm romanul.

— Nu afacerea cu tine. Afacerea cu Hutchmeyer. Şi, o dată cu ea, se duc de râpă şi cele zece procente care ţi se cuvin din avansul de două milioane de dolari. Acum, dacă vrei cumva...

Geoffrey se aşează iarăşi pe toaletă.

— Vorbeşti serios, aşa-i? întrebă el în cele din urmă.

— Mai serios de-atât nu se poate, îi răspunse Frensic.

— Şi-ţi dai cuvântul că Hutchmeyer a promis într-adevăr să plătească suma asta incredibilă?

— Pe cuvântul meu, zise Frensic cu toată demnitatea pe care i-o permitea o toaletă bărbătească. Jur c-aşa-i.

Geoffrey îl privi sceptic.

— Dacă ceea ce spune James Jamesforth e... în regulă. Îmi pare rău. E din cauză că toată povestea a venit ca un şoc teribil pentru mine. Şi ce vrei să fac eu?

— Nimic altceva decât să semnezi contractul de aici, iar eu îţi voi semna o poliţă în numele meu pentru suma de cincizeci de mii de lire sterline. Asta aşa, ca o garanţie...

Cei doi se văzură întrerupţi de cineva care bătea încrâncenat în uşă.

— Ieşiţi de-acolo! strigă o voce cu accent scandinav. Ştiu eu ce faceţi înăuntru!

— Of, Dumnezeule, ăsta-i Sven! mormăi Geoffrey şi se chinui să desfacă încuietoarea. Calmează-te, iubirea mea! strigă el. Stăteam şi discutam afaceri.

Rămas în spatele lui, Frensic se înarma prudent cu o perie de curăţat toaleta.

— Afaceri! lătră suedezul. Las' că ştiu eu ce fel de afaceri faceţi voi...

Uşa se deschise brusc şi Sven scrută baia cu ochii înroşiţi de furie.

— Şi ăsta ce face cu peria aia? întrebă el.

— Hai, Sven, iubitule, fii înţelegător! zise Geoffrey.

Dar Sven oscila pe pragul dintre lacrimi şi violenţă.

— Cum ai putut, Geoffrey, cum ai putut să faci aşa ceva?

— N-a făcut-o! zise vehement Frensic.

Suedezul îl măsură din cap până-n picioare.

— Şi s-o faci cu un omuleţ aşa de umflat şi de greţos!

A fost rândul lui Frensic să-l privească pe suedez cu ochii înroşiţi de furie.

— Poate c-oi fi eu umflat, dar greţos nu sunt!

Câteva clipe se iscă o mică încăierare, iar apoi Geoffrey îl împinse pe înlăcrimatul Sven pe holul băii. Frensic puse arma înapoi în teaca ei,

apoi se aşeză pe marginea căzii. Până când Geoffrey se întoarse, agentul literar elaborase deja câteva noi tactici de luptă.

— Unde rămăseserăm? întrebă Geoffrey.

— Acel petit ami al tău tocmai m-a făcut omuleţ umflat şi greţos, îi zise Frensic.

— Dragul meu, îmi pare tare rău, dar adevărul e că te poţi considera norocos. Săptămâna trecută chiar a lovit pe cineva, iar bietul om nu venise decât să repare bideul.

— Hai să vorbim acum de contract. Sunt gata să-ţi mai fac o concesie, începu iar Frensic. Poţi să iei a doua carte a lui Piper, *În căutarea copilăriei pierdute*, pentru numai o mie de lire avans...

— Adică următorul lui roman? Vrei să spui că lucrează la altul?

— Aproape că l-a încheiat, zise Frensic. E mult mai bun decât *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Iar eu sunt gata să ţi-l dau aproape pe gratis atâta timp cât eşti gata să semnezi contractul ăsta, doar pentru Hutchmeyer.

— Bine, fie, se decise Geoffrey. Sunt nevoit să am încredere în tine.

— Dacă nu-l primeşti înapoi într-o săptămână ca să-l faci bucăţi, poţi să te duci la Hutchmeyer şi să-i spui că totul e o păcăleală, adăugă Frensic. Asta e asigurarea ta.

Şi astfel, în baia casei lui Geoffrey Corkadalese semnară cele două contracte. Frensic se târî epuizat până acasă, iar a doua zi Sonia îi arătă lui Hutchmeyer contractul cu Corkadales. Aşa că afacerea se încheie.

5

La pensiunea Gleneagle din Exforth, peniţa lui Peter Piper descria cercuri şi bucle negre, elegante, pe cea de-a patruzeci şi cincea pagină a carnetului său. În camera alăturată, aspiratorul

doamnei Oakley huruia înainte şi înapoi, împiedicându-l pe Piper să se concentreze la a opta versiune a romanului său autobiografic. Faptul că noua sa încercare era structurată după *Muntele vrăjit* nu-l ajuta prea mult. Tendinţa lui Thomas Mann de a construi fraze complicate şi de a-şi elabora percepţiile sale ironice cu o multitudine de detalii precise nu era deloc uşor de transpus în descrierea vieţii de familie din Finchley, în anul 1953, dar Piper îşi urma sarcina cu stăruinţă. El ştia că stăruinţa e marca geniului şi ştia la fel de sigur că el avea geniu. Geniu nerecunoscut, ca să fim sinceri până la capăt, dar într-o zi, graţie capacităţii sale de a se strădui fără încetare, lumea îl va aclama. Şi astfel, în ciuda aspiratorului şi a vântului îngheţat care sufla dinspre mare şi se strecura prin crăpăturile din fereastră, el continua să scrie.

În jurul său, pe masă, erau înşirate uneltele meşteşugului. Un carneţel în care îşi transcria ideile şi frazele care puteau să-i folosească vreodată, un jurnal în care îşi înregistra cele mai profunde viziuni ale sale asupra naturii existenţei, o listă cu activităţile cotidiene, apoi o tavă cu stilouri şi o sticlă cu cerneală neagră, parţial evaporată. Ultima de pe listă era o invenţie personală de-a lui Piper. De vreme ce scria pentru posteritate, era extrem de important ca tot ceea ce scria să reziste o perioadă de timp nedefinită fără să se şteargă. O vreme l-a imitat pe Kipling şi a folosit cerneală din India, dar lichidul respectiv avea tendinţa să-i încleieze peniţa şi să se usuce înainte ca Piper să apuce să pună pe hârtie măcar un cuvânt. Descoperirea accidentală a faptului că o sticlă de cerneală neagră Waterman's Midnight, uitată deschisă într-o cameră uscată, dobândea o densitate care o depăşea pe cea a cernelii indiene şi totuşi rămânea suficient de fluidă ca să-i permită să scrie o întreagă propoziţie fără să trebuiască să

recurgă la batistă l-a condus la ideea de a utiliza cerneală evaporată.

Aceasta lucea pe pagină, dobândind o patină care îi înzestra cuvintele cu substanţă, iar scriitorul, pentru a se asigura că opera lui se va bucura de o longevitate fără capăt, cumpăra registre legate în piele, din cele folosite de obicei de firmele de contabilitate sau de avocatură de modă veche, apoi, ignorând diferitele lor linii verticale, îşi scria romanele în ele. Când ajungea să umple un astfel de registru, obiectul era deja, în felul lui, o operă de artă. Scrisul de mână al lui Piper era micuţ şi extrem de regulat, curgând de la o pagină la alta aproape fără nici o întrerupere. De vreme ce în romanele sale se găseau extrem de rar dialoguri — şi doar din cele pline de sens şi de semnificaţii, care impuneau utilizarea unor fraze lungi —, prea puţine erau paginile rămase cu rânduri întrerupte sau cu spaţii neumplute. Iar Piper păstra registrele acelea contabile. Într-o zi, poate când el va fi mort, dar în mod sigur atunci când geniul îi va fi recunoscut, cercetătorii vor delimita traseul evoluţiei sale utilizând aceste pagini încrustate. Posteritatea nu trebuia ignorată.

Pe de altă parte, trebuia să ignore aspiratorul din camera vecină şi diferitele intruziuni ale proprietăreselor şi ale menajerelor. Piper refuza să permită ca dimineţile sale să fie întrerupte. Atunci era momentul când scria. După prânz făcea o plimbare lungă pe indiferent ce promenadă se nimerea să fie vizavi de pensiunea în care locuia într-un moment sau altul. După ceai scria din nou, iar după cină citea — mai întâi din ceea ce scrisese în timpul zilei, iar apoi din romanul care îi servea de model la momentul respectiv. Deoarece citea mult mai repede decât scria, ştia aproape pe de rost *Timpuri grele*, *Nostromo, Portretul unei doamne, Middlemarch* şi *Muntele vrăjit*. La *Fii şi îndrăgostiţi* nu greşea nici un cuvânt. Limitându-se astfel doar la lectura celor mai de seamă maeştri ai

prozei, Piper se asigura că romancierii mai puţin importanţi nu-şi vor exercita influenţa malignă asupra propriei sale creaţii.

Pe lângă cele câteva capodopere amintite, inspiraţia lui Piper îşi mai găsea o sursă şi în *Romanul moral*. Cartea stătea pe noptiera lui şi, înainte să stingă lumina, Piper citea o pagină sau două din ea şi frământa în minte apelurile etice ale domnişoarei Louth. Ea era atrasă în mod special de "plasarea personajelor într-un anumit cadru emoţional, care să corespundă realităţii experienţei personale a romancierului din propria lui epocă, sporind astfel realitatea creaţiilor sale ficţionale". De vreme ce experienţa personală a lui Piper se limita la cei optsprezece ani de viaţă de familie petrecuţi în Finchley, moartea părinţilor săi într-un accident de maşină şi cei zece ani petrecuţi prin diverse pensiuni, îi era foarte dificil să creeze în opera lui un cadru coerent de sensibilităţi mature şi interrelaţionate. Dar dădea din el tot ce era mai bun şi supunea căsnicia nesatisfăcătoare dintre domnul şi doamna Piper, actualmente răposaţi, unei analize dintre cele mai minuţioase, cu scopul de a-i impregna pe cei doi cu maturitatea şi capacitatea de pătrundere pe care o pretindea domnişoara Louth. Din exhumarea emoţională întreprinsă de prozator, aceştia apăreau cu sentimente care nu-i caracterizaseră niciodată şi cu percepţii pe care nu le avuseseră nicicând. În viaţa reală domnul Piper fusese un instalator competent. *În Căutarea copilăriei* devenea unul profund interiorizat, cu tuberculoză şi cu un număr imens de sentimente surprinzător de ambigue faţă de nevasta lui. Aşa cum era conturată — dacă exista vreun contur al său —, doamna Piper ieşea şi mai prost. Modelată după o Frau Chauchat modelată după o Isabel Archer[19], femeia avea tendinţa să facă divagaţii filosofice, să trântească uşile, să-şi expună umerii dezgoliţi şi să aibă în sinea ei, faţă de fiul său şi faţă de vecinul de alături, sentimente

sexuale care o îngrozeau. Faţă de soţul ei nu simţea decât un dispreţ amestecat cu dezgust. În fine, mai era şi Piper însuşi, un copil-minune de paisprezece ani, împovărat de o mare forţă de autocunoaştere şi de conştiinţa adevăratelor sentimente pe care le aveau părinţii săi unul faţă de altul, percepţii care, dacă Piper le-ar fi avut cu adevărat, ar fi făcut prezenţa lui în casă complet insuportabilă. Din fericire pentru sănătatea mintală a răposatului domn Piper şi a răposatei doamne Piper, ba chiar şi pentru siguranţa lui Piper însuşi, la vârsta de paisprezece ani el fusese un copil neobişnuit de comun şi nu avusese parte de nici una dintre percepţiile pe care şi le revendicase ulterior. Puţinele sentimente pe care le avea pe atunci se concentraseră asupra profesoarei de engleză de la şcoală, o anume domnişoară Pears, care — într-o scăpare de moment — îl elogiase pe micuţul Peter pentru o povestioară pe care de fapt acesta o copiase aproape cuvânt cu cuvânt dintr-un exemplar mai vechi al revistei *Horizon*, găsită de puşti într-un dulap din şcoală. De la respectiva reuşită la mâna a doua se trăgeau şi ambiţiile literare ale lui Piper, iar finanţele necesare pentru a-şi urmări ţelul îi reveniseră ca urmare a oboselii unui şofer de cisternă care, patru ani mai târziu, adormise la volanul maşinii sale, intrase direct pe un drum principal cu o sută de kilometri pe oră şi îi ştersese de pe faţa pământului pe domnul şi doamna Piper, care mergeau cu cincizeci la oră să-şi viziteze nişte prieteni din Amersham. La optsprezece ani primise drept moştenire casa din Finchley, apoi mai primise o sumă respectabilă de la societatea de asigurări, precum şi economiile părinţilor lui. Piper vânduse casa, îşi depusese întreg capitalul într-o bancă şi apoi, pentru a-şi crea o justificare pecuniară pentru scris, locuise permanent în afara capitalei. După zece ani şi câteva milioane de cuvinte nevândute, rămăsese practic fără nici un sfanţ.

Prin urmare, nu mică i-a fost încântarea când a primit o telegramă din Londra în care se spunea:

URGENT ÎNTÂLNIRE PT VÂNZARE ROMAN ETC O SUTĂ MII LIRE STERLINE AVANS ROG SUNĂ IMEDIAT FRENSIC.

Piper sună imediat şi prinse trenul de amiază, cuprins de o stare de aşteptare înfrigurată. În fine, sosise şi momentul recunoaşterii valorii sale.

6

În Londra, Sonia şi Frensic erau tot într-o stare de aşteptare, una mai puţin înfrigurată şi cu unele nuanţe sumbre.

— Ce se întâmplă dacă refuză? întrebă Sonia în timp ce Frensic străbătea biroul în lung şi-n lat.

— Numai Dumnezeu ştie, zise Frensic. Ai auzit ce-a spus Cadwalladine: "Faceţi ce doriţi, dar nu-l implicaţi în nici un caz pe clientul meu". Aşa că o să fie ori Piper, ori dezastru.

— Cel puţin am reuşit să mai storc douăzeci şi cinci de mii de dolari de la Hutchmeyer, pentru turneul prin State, plus cheltuielile, zise Sonia. M-am gândit că ar fi un stimulent suficient.

Frensic avea îndoieli.

— La oricine altul da, dar Piper are principii. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu laşi cumva vreo copie din şpalturile la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... pe undeva pe-aici, ca nu cumva să ajungă să vadă ceea ce se presupune că de fapt a scris.

— Cândva tot trebuie să citească romanul.

— Da, dar aş prefera să-mi semneze mai întâi pentru turneul prin State şi să se vadă cu ceva din banii lui Hutchmeyer în buzunar. Atunci n-o să i se mai pară aşa de uşor să dea înapoi.

— Şi chiar crezi că oferta celor de la Corkadales de a-i publica *În căutarea copilăriei pierdute* o să-l facă să muşte?

— E asul nostru din mânecă, zise Frensic. Trebuie să înţelegi că în cazul lui Piper avem de-a face cu o variantă de ţicneală cunoscută sub numele de dementia novella sau bibliomanie. Boala se manifestă prin dorinţa complet iraţională a pacientului de a se vedea tipărit. Ei bine, eu am rezolvat ca Piper să se vadă tipărit. Mai mult, i-am făcut rost şi de o sută de mii de lire sterline, ceea ce e incredibil, ţinând cont de ce gunoaie ininteligibile scrie. I se mai plătesc şi douăzeci şi cinci de mii de dolari ca să facă un turneu prin America. Acum nu mai avem altceva de făcut decât să ne folosim atuurile cum trebuie, iar omul va pleca. Contractul cu Corkadales e atuul nostru. Chestia e că tipul şi-ar omorî-o şi pe mă-sa, numai să-şi vadă Căutarea publicată.

— Parcă mi-amintesc că-mi ziceai că părinţii lui sunt morţi.

— Sunt, răspunse Frensic. Din câte ştiu eu, amărâtul nu are nici un fel de rude în viaţă. Nu m-ar surprinde deloc dacă noi i-am fi cei mai apropiaţi oameni de pe lume.

— E uimitor ce poate face din unii un comision de douăzeci de procente din două milioane de dolari, zise Sonia. Nu mi te-am închipuit niciodată în rolul de tată adoptiv.

Uimitor a fost ce a putut să facă din simţul moral al lui Piper perspectiva publicării romanului său. Omul a sosit în Lanyard Lane îmbrăcat în costumul său albastru, pe care şi-l păstra pentru vizitele oficiale la Londra, şi avea pe chip o expresie de satisfacţie de sine care l-a alarmat pe Frensic. Agentul literar prefera ca autorii să fie complexaţi şi chiar puţin deprimaţi.

— Ţi-o prezint pe domnişoara Futtle, asociata mea, zise el când Piper intră în birou. Ea se ocupă de partea americană a afacerii.

— Încântat, zise Piper, făcând o uşoară plecăciune, un obicei pe care îl preluase de la Hans Castorp.

— Pur şi simplu m-am îndrăgostit de cartea ta, zise Sonia. Sunt de părere că e superbă.

— Chiar? întrebă Piper.

— Atât de pătrunzătoare, zise Sonia. Atât de profund semnificativă.

În fundal, Frensic se agita neliniştit. El, unul, ar fi ales nişte tactici mai subtile, iar accentul Soniei, pe care bănuia că femeia îl împrumutase din Georgia anului 1861, îl deranja. Pe de altă parte, accentul părea că-l influenţează în mod benefic pe Piper. Omul roşise.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că-mi spuneţi asta, murmură el.

Frensic interveni de-acum şi el.

— Hai să vorbim despre problema contractului cu Corkadales pentru publicarea *Căutării*, începu el şi aruncă o privire la ceasul de pe mână. Ce-ar fi să mergem jos să discutăm întreaga problemă la un pahar?

Coborâră cu toţii, intrară în pub-ul de peste drum şi, în timp ce Frensic cumpără băuturile, Sonia îşi continuă canonada.

— Corkadales e una dintre cele mai vechi edituri din Londra. Are un prestigiu imens, dar m-am gândit că trebuie să facem tot ce ne stă în puteri ca să vedem că opera ta ajunge la un public cât mai larg.

— Problema e, începu Frensic, care revenise cu două ginuri simple cu apă minerală pentru el şi Sonia şi un gin dublu pentru Piper, că trebuie să devii cunoscut public. Pentru început, Corkadales sunt o soluţie bună, dar situaţia vânzărilor lor nu e tocmai roză.

— Nu e roză? deschise gura Piper, care nu se gândise niciodată la lucruri atât de lumeşti cum sunt vânzările.

— Ei sunt de modă veche şi n-ai ce să le mai faci, iar dacă iau Căutarea — lucru care nu e întru totul sigur —, oare sunt totuşi şi cei mai potriviţi s-o promoveze? Aceasta-i întrebarea.

— Dar eu am crezut din ce mi-aţi spus c-au fost de acord să cumpere cartea, spuse îngrijorat Piper.

— Ne-au făcut o ofertă, o ofertă bună, dar oare o s-o acceptăm? întrebă Frensic. Uite, asta trebuie să stabilim.

— Da, zise Piper. O acceptăm.

Frensic se uită întrebător la Sonia.

— Piaţa americană? întrebă el.

Sonia clătină din cap.

— Dacă avem de gând să vindem cartea unui editor american, mai înainte de toate avem nevoie de cineva mai puternic decât e Corkadales aici. Cineva cu spirit de iniţiativă veritabil, care să vrea să promoveze cartea în stil mare.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Frensic. Corkadales are prestigiu, numai că ar putea îngropa cartea pentru totdeauna.

— Dar... Începu Piper, care de-acum era complet dat peste cap.

— Nu-i deloc uşor să lansezi un roman de debut în Statele Unite, zise Sonia. Iar când ai un autor britanic nou, e ca şi cum...

— Ai încerca să vinzi castraveţi grădinarului? sugeră Frensic, străduindu-se să evite comparaţia cu eschimoşii şi îngheţata.

— Mi-ai luat vorba din gură, exclamă Sonia. Nici nu vor să audă.

— Nu vor? întrebă Piper.

Frensic mai cumpără un rând de băuturi. Când reveni la masă, Sonia trecuse zdravăn la atac.

— Un autor britanic lansat în State are nevoie de un truc publicitar. Cu romanele de groază sau

poliţiste e uşor. Poveştile de dragoste istorice sunt şi mai bune. Acum, dacă *În căutarea copilăriei pierdute* ar fi fost despre acei dandy din perioada regenţei britanice sau, şi mai bine, despre regina Maria Stuart, n-am fi avut nici o problemă. Ar fi fost genul de marfă pe care ar fi devorat-o, dar *Căutarea* e o explorare profundă a...

— Ce-ai zice de *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară?* interveni Frensic. Uite, asta-i o carte care o să facă praf toată America!

— Neîndoielnic, îl aprobă Sonia. Sau ar face-o... dacă autorul ar putea să meargă să o promoveze acolo.

Apoi căzură amândoi într-o tăcere mohorâtă.

— Şi de ce nu poate să meargă? întrebă Piper.

— E prea bolnav, îi răspunse Sonia.

— E prea reţinut şi prea timid, adăugă Frensic. Uite, insistă chiar să folosim un nom de plume.

— Un nom de plume? spuse Piper, şocat că un autor nu voia să-şi vadă numele pe coperta cărţii sale.

— Adevărul este că e tragic, zise Sonia. Aşa, o să dea cu piciorul la două milioane de dolari numai pentru că nu poate să meargă acolo.

— Două milioane de dolari?! întrebă Piper.

— Şi toate pentru că are osteoartroză, iar editorul american insistă ca el să meargă într-un turneu promoţional, numai că omul nu poate s-o facă.

— Dar asta-i înfiorător! exclamă Piper.

Frensic şi Sonia aprobară din cap, şi mai mohorâţi decât înainte.

— Şi omul are nevastă şi şase copii, continuă apoi Sonia.

Frensic tresări. Nevasta şi cei şase copii nu fuseseră prevăzuţi în scenariu.

— Îngrozitor! zise Piper.

— Şi-apoi, cum are osteoartroză în fază terminală, n-o să mai scrie niciodată altă carte.

Frensic tresări din nou. Nici asta nu fusese prevăzut în scenariu. Dar Sonia forţă şi mai mult nota:

— Şi, cine ştie, cu două milioane de dolari ar fi putut să înceapă un alt tratament cu medicamente...

Frensic se grăbi să plece după un nou rând de băuturi. Acum Sonia chiar că umfla lucrurile rău de tot.

— Măcar dacă am putea să găsim pe cineva care să-l înlocuiască, zise Sonia, uitându-se lung şi insinuant în ochii lui Piper. Adevărul e că omul e gata să folosească un nom de plume, dar editorul american nu ştie asta...

Femeia tăcu, lăsându-i lui Piper ceva timp pentru asimilarea implicaţiilor potenţiale.

— Şi de ce nu puteţi să-i spuneţi adevărul editorului american? întrebă el.

Frensic, care acum revenise cu două băuturi duble pentru el şi Sonia şi cu una triplă pentru Piper, interveni:

— Pentru că Hutchmeyer e un ticălos care ar profita de situaţia autorului şi ar reduce valoarea contractului.

— Cine-i Hutchmeyer? întrebă Piper.

Frensic îi aruncă o privire Soniei.

— Spune-i tu, zise el.

— Întâmplător, Hutchmeyer are cam cea mai mare editură din Statele Unite. Vinde mai multe cărţi decât toate editurile din Londra şi dacă el îţi cumpără cartea, eşti un om făcut.

— Iar dacă el n-o face, atunci lucrurile devin riscante.

Sonia prelua iar conducerea ostilităţilor:

— Dacă l-am putea convinge pe Hutchmeyer să-ţi cumpere *Căutarea*, toate problemele tale vor fi rezolvate. Ai avea vânzări mari garantate şi destui bani ca să poţi să stai şi să scrii toată viaţa.

Piper medita la o perspectivă atât de încântătoare şi îşi sorbi ginul său triplu. Iată clipa

de extaz pe care o aşteptase de atâţia ani, conştiinţa faptului că în cele din urmă va ajunge să vadă *Căutarea copilăriei* tipărită, iar dacă Hutchmeyer putea fi convins s-o cumpere... ce fericire ar fi fost! În mintea lui înceţoşată începu să se contureze o idee. Sonia o simţi răsărind şi se strădui s-o scoată la iveală:

— Dacă am putea să punem cumva la cale o întâlnire între tine şi Hutchmeyer... spuse ea. Vreau să zic că dacă el ar avea impresia că tu ai scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

Dar Piper era deja pregătit.

— Atunci ar cumpăra şi *Căutarea*, spuse el, fiind izbit apoi aproape imediat de îndoieli. Dar oare autorul celeilalte cărţi nu se va supăra?

— Să se supere? sări Frensic. Dragul meu prieten, tu eşti cel care-i faci o favoare. El n-o să mai scrie niciodată vreo altă carte şi dacă Hutchmeyer refuză să încheie înţelegerea...

— Iar tu nu trebuie să faci nimic altceva decât să mergi în locul lui într-un turneu promoţional, adăugă Sonia. Ce poate fi mai simplu de-atât?

Frensic se băgă şi el:

— Iar tu vei primi douăzeci şi cinci de mii de dolari şi, conform înţelegerii, o să ai toate cheltuielile plătite.

— Şi ar fi o publicitate fantastică, îl completă Sonia. Exact genul de ieşire în public de care ai nevoie.

Piper nu avu absolut nimic de obiectat. Chiar era genul de ieşire în public de care avea nevoie.

— Însă n-ar fi ceva ilegal? se interesă el. Să merg aşa prin lume şi să pretind că am scris o carte pe care de fapt n-am scris-o?

— Dar desigur că vei avea permisiunea adevăratului autor. În scris. Nu facem noi nimic ilegal aici. Hutchmeyer nu trebuie să ştie nimic, dar, oricum, el nu citeşte romanele pe care le cumpără. E pur simplu neguţător de cărţi. Tot ce vrea el e să aibă un autor care să meargă prin ţară,

să dea autografe şi să iasă în public. Pe lângă asta, mai are şi dreptul de preempţiune asupra celei de-a doua cărţi a autorului.

— Dar parcă spuneaţi că autorul n-o să mai fie în stare să scrie o a doua carte, sări Piper.

— Exact, îl aprobă Frensic. Aşa că a doua carte pe care Hutchmeyer o s-o primească de la acelaşi autor o să fie *În căutarea copilăriei pierdute*.

— O să fii deja un om făcut, zise şi Sonia. Cu Hutchmeyer în spate, n-ai cum să dai greş. S-au dus toţi trei la restaurantul italian de după colţ şi şi-au continuat discuţia acolo. Pe Piper îl deranja în continuare ceva:

— Dar dacă cei de la Corkadales vor să cumpere *Căutarea*, asta n-o să complice lucrurile? Doar ei îl ştiu pe autorul celeilalte cărţi...

Frensic scutură din cap:

— Nici vorbă. Doar vezi că noi suntem cei care ne ocupăm de roman în numele autorului, iar el nu poate să vină la Londra, aşa că e ceva doar între noi trei. Nimeni altul nu va şti niciodată nimic.

Piper zâmbi înspre spaghetele din farfurie. Totul era aşa de simplu! Ajunsese în pragul recunoaşterii. Îşi înălţă privirea şi se uită direct spre Sonia.

— Ei bine, fie! zise el, zâmbind. În dragoste şi-n război totul e permis.

Sonia îi întoarse zâmbetul şi-şi înălţă paharul.

— Beau pentru asta, murmură ea.

— Pentru naşterea unui autor, închină Frensic.

Băură toţi trei. În aceeaşi noapte, puţin mai târziu, în apartamentul lui Frensic din Hampstead Piper semnă două contracte. În cel dintâi vindea *În căutarea copilăriei pierdute* editurii Corkadales, primind un avans de o mie de lire sterline. Cel de-al doilea stabilea că, în calitatea sa de autor al romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru*

fecioară, era de acord să facă un turneu promoţional prin Statele Unite ale Americii.

— Cu o condiţie, zise Piper în momentul în care Frensic deschidea o sticlă de şampanie ca să sărbătorească evenimentul.

— Care-i aia? întrebă Frensic.

— Ca domnişoara Futtle să vină cu mine, zise Piper.

Se auzi un bubuit: dopul sticlei de şampanie lovi tavanul. Aşezată pe canapea, Sonia râse veselă.

— Am prevăzut mişcarea asta, spuse ea.

Frensic nu se împotrivi. Mai târziu nu se împotrivi nici ideii de a duce în spinare un Piper extrem de alcoolizat până în camera sa de oaspeţi, unde îl întinse pe pat.

Piper dormi cu un zâmbet fericit pe chip.

A doua zi dimineaţa, Piper se trezi şi rămase întins în pat, străbătut de o senzaţie de exaltare. Era pe cale să fie publicat. Era pe cale să plece în America. Era pe cale să se îndrăgostească.

Dintr-o dată, tot ceea ce-şi visase vreodată se împlinea într-un fel cu totul şi cu totul miraculos. Şi nu simţea nici un fel de mustrări de conştiinţă. Se dădu jos din pat, se spălă şi se examină în oglinda din baie, cu o privire proaspătă asupra calităţilor sale, până acum nerecunoscute. Faptul că fericirea care-l lovise brusc avea la origine nefericirea unui autor cu osteoartroză în fază terminală nu-l mai deranja nici cât negru sub unghie. Geniul său merita o pauză care, iată, se ivise chiar acum. În plus, îndelungaţii ani de frustrare îi anesteziaseră principiile morale pe care le propovăduiau romanele sale.

Lectura accidentală a autobiografiei lui Benvenuto Cellini se dovedi şi ea de mare ajutor. "Datoria mea e arta mea", îi spuse Piper, în timp ce se bărbierea, reflexiei sale din oglinda din baie,

adăugând că exista un moment favorabil în destinul oamenilor şi, dacă te plasai pe coama valului exact atunci, urma să fii dus pe ţărmul succesului. Şi, în fine, mai era şi Sonia Futtle.

Devotamentul lui Piper pentru creaţia sa îi lăsase prea puţin timp ca să poată avea sentimente veritabile faţă de oameni în carne şi oase, iar acel timp puţin şi-l risipise rezistând avansurilor prădalnice ale câtorva dintre proprietăresele la care stătuse sau venerând de la distanţă câteva tinere doamne care locuiau la pensiunile pe care le frecventase şi el. Iar tinerele pe care le scosese în oraş se dovediseră — atunci când le cunoscuse mai bine — complet neinteresate de literatură. Piper se păstrase atunci pentru marea poveste de iubire a vieţii sale, cea care va egala în intensitate poveştile de dragoste despre care citise în marile romane şi va fi o întâlnire între două spirite literare. În Sonia Futtle el simţise şi descoperise femeia care aprecia cu adevărat ceea ce avea el de oferit femeii cu care ar fi ajuns să aibă o legătură sinceră şi adevărată. Dacă mai era nevoie de ceva care să-l convingă să lase deoparte orice reţinere faţă de ideea de a pleca în America pentru a promova opera altcuiva, acel ceva era faptul că Sonia avea să meargă şi ea cu el.

Piper termină cu bărbieritul şi se duse în bucătărie, unde găsi un bilet în care Frensic îl anunţa că plecase la sediul agenţiei şi-i spunea lui Piper să se simtă ca la el acasă. Piper mancă micul dejun, după care îşi luă jurnalul şi călimara lui cu cerneală evaporată şi se duse în biroul lui Frensic, unde se aşeză la masa lui de lucru şi începu să scrie în jurnal despre senzaţiile luminoase deşteptate de Sonia Futtle.

Dar în vreme ce Piper era luminos, Frensic nu era deloc.

— Toată povestea asta ar putea să ne explodeze în faţă, îi zise el Soniei când femeia

sosi.

L-am îmbătat turtă pe necăjitul ăsta şi l-am făcut să semneze contractul, dar ce se întâmplă dacă se răzgândeşte?

— Nici o şansă, îl linişti Sonia. Îi vărsăm în cont un avans pentru turneul din America, iar tu îl duci azi după-amiază la Corkadales şi-l pui să semneze pentru Căutare. Aşa o să-l legăm de mâini şi de picioare.

— Parcă aud dinspre tine tonul vocii lui Hutchmeyer, zise Frensic. O să-l legăm de mâini şi de picioare. Iar cuvântul de bază e "să-l legăm". Am mari rezerve în privinţa asta.

— E spre binele lui, zise Sonia. Zi-mi vreo altă posibilitate să-şi vadă vreodată *Căutarea* tipărită.

Frensic dădu din cap aprobator.

— Geoffrey o să facă o criză când o să vadă ce-a acceptat să publice. *Muntele vrăjit din East Finchley*. Îţi stă mintea în loc! Ar fi trebuit să citeşti versiunea lui Piper la *Nostromo*, plasată tot în East Finchley.

— O s-aştept mai întâi cronicile, zise Sonia. Până atunci o să facem un frumuşel de sfert de milion. De lire sterline, Frenzy, nu de dolari. Lire sterline. Gândeşte-te la asta!

— M-am gândit, răspunse Frensic. M-am mai gândit şi la ce se va întâmpla dacă lucrurile nu merg cum trebuie. O să zburăm din branşă.

— N-au cum să nu meargă cum trebuie. Am stat de vorbă la telefon cu Eleanor Beazley de la emisiunea Cărţi de citit. Îmi e datoare. Aşa că a acceptat să-l strecoare pe Piper săptămâna viitoare în...

— Nu! sări Frensic. Categoric nu! N-o să te las să-l grăbeşti pe Piper...

— Ascultă, dragule, zise Sonia, trebuie să batem fierul cât e cald. Îl prindem pe Piper la înghesuială, spunând că el a scris *Păstraţi-vă, voi,*

bărbaţi..., şi dup-aia n-o să mai poa' să facă pă niznaiu'!

Frensic se uită la Sonia cu dezgust.

— Dup-aia n-o să mai poa' să facă pă niznaiu'! Încântător! Uite, tocmai am intrat pe teritoriul Mafiei. Şi nu mă mai lua pe mine cu "dragule"! Dacă există vreo expresie pe care o urăsc din tot sufletul, aia e să mi se spună "dragule". În ceea ce priveşte prinsul la înghesuială al sărmanului ăsta ţicnit de Piper, te-ai gândit ce efect o să aibă asta asupra lui Cadwalladine şi a clientului său anonim?

— În principiu, Cadwalladine a fost de acord cu substituirea, zise Sonia. Ce motive ar avea să se plângă?

— Există o diferenţă între "în principiu" şi "în practică", îi răspunse Frensic. De fapt, ceea ce a spus el a fost că o să se consulte cu clientul lui.

— Şi până acum te-a anunţat ceva?

— Nu încă, răspunse Frensic. Şi, într-un fel, parcă aş vrea mai degrabă să respingă ideea. Cel puţin ar pune capăt odată pentru totdeauna luptei ăsteia care se dă în mine între lăcomie şi scrupule, însă şi această uşurare îi fu refuzată. Nici nu trecu o jumătate de oră şi primiră o telegramă:

CLIENTUL ACCEPTĂ SUBSTITUIREA STOP ANONIMATUL ANULAT STIMĂ CADWALLADINE.

— Aşadar, totul e limpede, zise Sonia. O să confirm prezenţa lui Piper miercuri şi-o să văd dacă cei de la Guardian vor să-i scrie o prezentare. Tu du-te la Geoffrey şi aranjează ca el şi cu Piper să rezolve azi după-amiază cu contractele pentru *Căutarea*.

— Dar s-ar putea să provoc cine ştie ce încurcături, obiectă Frensic. Întâmplător, Geoffrey crede că Piper a scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi,

cum Piper nici măcar n-a citit încă romanul ăsta, ca să nu mai vorbim de scris...

— Şi ce dacă? îl scoţi la prânz, îl umpli cu alcool şi...

— Ţi-a trecut vreodată prin cap să te reprofilezi pe răpiri de persoane? o întrebă Frensic.

7

Până la urmă se dovedi că n-a fost nevoie să-l umple pe Piper cu alcool. Bărbatul sosi într-o stare de euforie şi se instala direct la biroul Soniei, de unde începu să-i arunce priviri pline de înţelesuri, în timp ce femeia le telefona redactorilor literari de la câteva cotidiane ca să aranjeze publicarea în avans a unor interviuri cu autorul romanului cumpărat cu cel mai mare preţ întâlnit vreodată, *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*. În biroul alăturat, Frensic se ocupa de problemele la ordinea zilei. Îl sună pe Geoffrey Corkadale şi stabili o întâlnire cu el şi Piper pentru după-amiază, ascultă cu minţile aiurea la jeluirile a doi autori care aveau probleme cu acţiunea cărţii, făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-i asigure că până la urmă lucrurile or să iasă bine şi încercă să ignore sugestiile propriilor instincte, care îl anunţau că atunci când îl făcuse pe Piper să semneze pentru firma Frensic & Futtle, muşcase o halcă mult mai mare decât putea el să înghită. În cele din urmă, când Piper coborî la parter şi se duse la baie, Frensic reuşi să schimbe câteva vorbe cu Sonia.

— Ce-ai? întrebă el cu o concizie transatlantică, concizie care indica starea precară a gândirii sale.

— Cei de la *Guardian* au acceptat să-i ia un interviu mâine, iar cei de la *Telegraph* au spus c-or să mă anunţe când...

— Cu Piper. De unde zâmbetul fix şi ochii holbaţi?

Sonia zâmbi.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că s-ar putea să-i par atrăgătoare?

— Nu, răspunse Frensic. Nu mi-a trecut.

Zâmbetul Soniei se şterse.

— Cară-te, zise ea.

Frensic se cără şi medită la această nouă şi absolut ininteligibilă evoluţie a situaţiei. Una dintre stelele fixe de pe firmamentul opiniilor sale era aceea că nici un ins cu mintea întreagă n-ar fi putut s-o găsească pe Sonia atrăgătoare, cu excepţia lui Hutchmeyer, iar Hutchmeyer avea în mod limpede gusturi perverse atât în privinţa cărţilor, cât şi în privinţa femeilor. Faptul că Piper s-ar fi putut îndrăgosti de ea — şi într-o perioadă de timp atât de scurtă — introducea o nouă dimensiune în starea de lucruri existentă, care, după părerea lui Frensic, era deja oricum destul de aglomerată. Frensic se aşeză la masa lui de lucru şi se întrebă ce avantaje ar fi putut obţine din pasiunea lui Piper.

— Măcar aşa mă scoate pe mine din încurcătură, mormăi el in cele din urmă şi se duse iar în biroul alăturat.

Dar Piper revenise pe scaunul său şi se holba iarăşi cu ochi extaziaţi la Sonia. Frensic se retrase în biroul lui şi o sună pe femeie.

— De-acum înainte Piper e porumbelul tău, îi zise el. Mergi cu el la masă, îi dai vin şi faci orice-ţi place cu el. Omul e drogat de amor.

— N-o să ajungi prea departe cu gelozia, răspunse Sonia, zâmbind înspre Piper.

— Exact, spuse Frensic. Nici nu vreau să iau parte la coruperea acestui suflet nevinovat.

— Scrupule? întrebă Sonia.

— Nenumărate, răspunse Frensic şi închise telefonul.

— Cine era? întrebă Piper.

— A, doar un redactor de la Heinemann. A făcut o pasiune pentru mine.

— Hm, mormăi nemulţumit Piper.

Aşa se face că, în timp ce Frensic lua masa la clubul său — un lucru pe care-l făcea doar atunci când ego-ul, vanitatea sau virilitatea sa încasau o lovitură zdravănă în lumea reală (aşa cum tocmai era cazul) —, Sonia îl târî pe înamoratul Piper la Wheelers şi-l alimentă cu Martini-uri seci, cu vin de Rin, cu crochete de somon şi cu propriul ei farmec expansiv. La vremea când ieşiră în stradă, Piper îi spusese deja în nenumărate feluri şi cu nenumărate cuvinte că o considera prima femeie din viaţa lui care poseda atât farmecele spirituale, cât şi pe cele fizice necesare pentru o relaţie veritabilă şi, mai mult decât atât, vedea în ea o fiinţă care înţelegea adevăratul caracter al actului de creaţie literară. Sonia Futtle nu era obişnuită cu mărturisiri atât de înflăcărate. Cele câteva avansuri de care avusese parte în trecut fuseseră exprimate mult mai puţin fluent şi constau în mare măsură din interogaţii referitoare la ceea ce era sau nu era dispusă să facă, iar tehnica lui Piper, împrumutată aproape integral de la Hans Castorp din *Muntele vrăjit*, cu un strop de Lawrence aruncat în discurs pentru a-i da aromă, a venit ca o surpriză plăcută. Femeia decise că vorbele lui aveau o savoare de modă veche care reprezenta o schimbare simpatică. În plus, Piper, cu toate ambiţiile sale literare, era un tip plăcut şi nu-i lipsea un anumit farmec contondent, iar Sonia putea suporta orice cantitate de farmec contondent. Pe trotuarul din faţa localului, făcându-i semn unui taxi care să-i ducă la cei de la Corkadales, stătea acum o Sonia măgulită şi roşie la faţă.

— Numai să nu-ţi dai drumul prea tare la gură, îi zise ea în timp ce maşina străbătea Londra. Geoffrey Corkadale e poponar şi-o să se ocupe el de pălăvrăgeală. Probabil c-o să spună o mulţime de lucruri măgulitoare despre *Păstraţi-vă, voi,*

bărbaţi, pentru fecioară. Tu doar să dai din cap aprobator.

Piper dădu din cap aprobator. Lumea era un loc vesel în care orice era posibil şi totul era permis. Ca autor recunoscut, i se potrivea mai bine să pară modest. Până la urmă, la Corkadales se depăşi pe sine. Inspirat de vederea călimării lui Trollope din vitrină, se lansă într-o explicaţie asupra propriilor lui tehnici de scriere, făcând referiri în special la utilizarea cernelii evaporate, schimbară contractele pentru *Căutarea* şi acceptă elogiile lui Geoffrey la adresa lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... ca roman de primă mână cu un zâmbet ironic, dar echilibrat.

— Mi se pare extraordinar când mă gândesc că un asemenea om a putut să scrie cartea aia porcoasă, îi şopti Geoffrey Soniei când cei doi se pregătiră de plecare. Mă aşteptam să văd vreun hippy din ăla cu părul lung, dar, Dumnezeule, individul vine dintr-o lume a trecutului!

— Ceea ce dovedeşte că nu poţi să judeci niciodată dinainte, îi spuse Sonia. Oricum, o să ai parte de o groază de reclamă excelentă pentru *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... O să-l ducem la emisiunea Cărţi de citit.

— Ce mişcare inteligentă ai făcut! exclamă Geoffrey. Sunt încântat. Şi afacerea cu America este sută la sută sigură?

— Sută la sută, îl asigură Sonia.

Cei doi oaspeţi luară alt taxi şi se întoarseră pe Lanyard Lane.

— Ai fost minunat, îi zise femeia lui Piper. Dacă te limitezi să discuţi despre stilourile tale, despre cerneluri şi felul în care îţi scrii cărţile şi dacă refuzi să discuţi conţinutul lor, n-o să avem nici o problemă.

— Oricum, se pare că nimeni nu discută despre cărţi, îi răspunse Piper. Eu am crezut că toată conversaţia va fi complet altfel. Mai literară.

Bărbatul cobori în Charing Cross Road şi-şi petrecu restul după-amiezei colindând prin imensa librărie de la Foyle's, timp în care Sonia se întoarse la agenţie ca să-l liniştească pe Frensic.

— Nici o problemă, zise ea. L-a prostit pe Geoffrey.

— Nu mă surprinde deloc, răspunse Frensic. Geoffrey e prost. Stai să vezi când o începe Eleanor Beazley să-l întrebe despre felul în care a portretizat spiritul sexual al unei femei de optzeci de ani. Atunci să vezi cum o iau toate la vale!

— N-o să-l întrebe aşa ceva. I-am spus că Piper nu discută niciodată despre operele pe care le-a încheiat. Eleanor o să se limiteze la amănuntele biografice şi la felul în care îşi scrie el cărţile. Omul e foarte convingător atunci când începe să vorbească despre stilouri şi cerneluri. Ştiai că foloseşte cerneală evaporată şi că scrie în registre contabile legate în piele? Nu-i original?

— Mă surprinde că nu foloseşte o pană de gâscă, zise Frensic. I s-ar potrivi perfect.

— E un exemplar bun. Interviul din *Guardian* cu Jim Fossie o să fie mâine dimineaţă, iar cei de la *Telegraph* îl vor după-amiază, pentru suplimentul color al ziarului. Ţi-am zis eu că lucrurile încep să meargă strună.

8

În seara aceea, în timp ce Frensic era în drum spre apartamentul său împreună cu Piper, văzu clar că lucrurile începeau într-adevăr să meargă strună. Pe standurile de ziare se anunţa cu litere mari: "ROMANCIER BRITANIC CÂŞTIGĂ DOUĂ MILIOANE DIN CEL MAI MARE CONTRACT ÎNCHEIAT VREODATĂ".

— Ce pânză încâlcită mai urzim când învăţăm întâi să păcălim[{10}], murmură Frensic şi-şi cumpără un ziar.

Alături de el, Piper mângâia imensul exemplar verde, cu supracopertă, din romanul *Doctor Faustus* al lui Thomas Mann, pe care şi-l cumpărase de la Foyle's. Se gândea să utilizeze structura simfonică a acestuia în cel de-al treilea roman al său.

A doua zi dimineaţa lucrurile au început să meargă şi mai strună. După o noapte petrecută visând la Sonia şi pregătindu-se pentru marea încercare, Piper a sosit la agenţie ca să discute despre viaţa, opiniile şi tehnicile sale de creaţie cu Jim Fossie de la *Guardian*. Frensic şi Sonia se învârteau îngrijoraţi prin zonă, ca să se asigure de discreţia autorului, dar n-a fost nevoie de ei. Oricare vor fi fost neputinţele lui Piper ca scriitor veritabil de romane, în postura de romancier prezumtiv îşi juca rolul cu măiestrie. A vorbit despre Literatură în plan teoretic, s-a referit extrem de critic la unul sau doi romancieri contemporani prestigioşi, dar în cea mai mare parte a discuţiei s-a concentrat pe utilizarea cernelii evaporate şi pe limitele stiloului modern, cu rezervor, ca auxiliar al creaţiei literare.

— Eu cred în meşteşug, a zis el, în virtuţile de modă veche ale clarităţii şi lizibilităţii.

Apoi a povestit o istorioară despre insistenţele lui Palmerstone asupra funcţionarilor de la Ministerul de Externe ca să scrie frumos şi a respins cu dispreţ pixul cu pastă. Atât de obsedantă era preocuparea lui pentru caligrafie, încât. domnul Fossie şi-a încheiat interviul înainte să apuce să-şi dea seama că romanul pe care venise să-l discute nu fusese menţionat absolut deloc.

— E în mod clar diferit de orice alt autor pe care l-am întâlnit, i-a zis el Soniei când femeia l-a condus spre ieşire. Pentru numele lui Dumnezeu! Toate comentariile alea despre hârtia de corespondenţă a lui Kipling!

— La ce v-aţi aştepta de la un geniu? i-a răspuns Sonia. La vreo lălăială despre cât de

valoros e romanul lui?

— Şi cât de valoros e romanul geniului ăstuia?

— Face două milioane de dolari. Asta e valoarea lui în realitate.

— Halal realitate! a replicat domnul Fossie, dovedind mult mai multă perspicacitate decât bănuia.

Până şi Frensic, care se aştepta la un dezastru, rămăsese impresionat.

— Dacă o ţine tot aşa, a zis el, până la urmă o să ne descurcăm.

— Totul o să iasă foarte bine, i-a răspuns Sonia.

După prânz, graţie unei remarce aruncate din întâmplare de Piper, conform căreia locuise odinioară în Greenwich Park lângă scena unei explozii descrise în romanul lui Conrad, *Agentul secret*, fotograful de la *Daily Telegraph* a insistat să-l fotografieze ca şi cum s-ar fi aflat în acel loc.

— Dă un plus de interes dramatic, a spus el, fiind în mod evident convins că explozia avusese într-adevăr loc.

La Charing Cross au urcat cu toţii pe un vaporaş, iar Piper i-a explicat intervievatoarei, domnişoara Pamela Wildgrove, că Joseph Conrad exercitase o puternică influenţă asupra creaţiei sale. Domnişoara Wildgrove şi-a notat informaţia. Piper a mai zis că şi Dickens îşi exercitase influenţa. Domnişoara Wildgrove şi-a notat şi această informaţie. Până au ajuns la Greenwich, carneţelul ei era umplut cu influenţele exercitate, dar propria creaţie a lui Piper abia dacă fusese menţionată.

— Din câte înţeleg eu, *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* are ca subiect o poveste de dragoste între un tânăr de şaptesprezece ani şi...,

începu domnişoara Wildgrove, dar aici interveni Sonia.

— Domnul Piper nu doreşte să discute conţinutul romanului său, zise ea repede. Ţinem secrete toate detaliile.

— Dar sunt sigură că dânsul e pregătit să ne spună...

— Haideţi să zicem doar atât: că e o lucrare de o importanţă majoră şi că descoperă noi teritorii în domeniul decalajelor între vârste, spuse Sonia şi-l grăbi pe Piper să se lase fotografiat, într-un contrast total cu decorul, pe puntea vasului Cutty Sark, în incinta Muzeului Maritim şi în faţa Observatorului Astronomic.

Domnişoara Wildgrove îi urmă amărâtă.

— Pe drumul de întoarcere rămâi la cerneala şi registrele tale, îi zise Sonia lui Piper, iar Piper îi respectă sfatul, introducând în discurs o tentă marinărească distinctă, tot timpul în care Sonia îşi conduse preţioasa povară înapoi la biroul agenţiei.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi zise ea mai apoi.

— Da, dar n-ar fi oare mai bine să citesc şi eu cartea pe care se presupune că aş fi scris-o? Nici măcar nu ştiu despre ce este vorba în ea.

— Poţi s-o faci pe vaporul care te va duce în State.

— Pe vapor? întrebă Piper.

— E mult mai plăcut decât avionul, îi răspunse Sonia. Hutchmeyer ţi-a pregătit o recepţie trăsnet la sosirea în New York şi va atrage o mulţime şi mai numeroasă pe chei. De altfel, acum am terminat cu interviurile, iar emisiunea TV e abia miercurea viitoare. Poţi să te întorci la Exforth şi să-ţi faci bagajele. Revino aici marţi după-amiază, iar eu o să-ţi prezint programul. Plecăm joi din Southampton.

— Eşti minunată, zise înflăcărat Piper. Vreau să ştii asta!

Apoi părăsi biroul agenţiei şi prinse trenul de seară spre Exeter.

Sonia se aşeză la birou şi se gândi visătoare la el. Până acum nimeni nu-i mai spusese niciodată că e minunată.

Şi, în mod cert, nici Frensic n-o făcu a doua zi dimineaţa. Bărbatul sosi la birou cuprins de o furie năvalnică şi ţinând în mână un exemplar din *Guardian*.

— Mi se pare că mi-ai zis cum ăsta n-o să vorbească decât despre cerneluri şi stilouri! urlă el la Sonia, care rămase şocată.

— Exact. Şi a fost extrem de fascinant.

— Ei bine, atunci te rog frumos să-mi explici ce-i toată povestea asta cu Graham Greene, care ar fi un scribălău de mâna a doua, zbieră el, vârându-i articolul sub nas. Exact aşa. Scribălău. Graham Greene! Un scribălău! Omul ăsta-i nebun!

Sonia citi articolul şi se văzu nevoită să accepte că era puţin cam exagerat.

— Totuşi e o reclamă bună, spuse ea. Declaraţiile de genul ăsta îi vor face numele cunoscut în rândul publicului.

— Mai degrabă i-l vor face cunoscut în faţa tribunalelor! zise Frensic. Şi ce-i cu partea asta despre *Iubita locotenentului francez?* Piper n-a fost în stare să scrie vreodată măcar un rând publicabil, iar acum trage de urechi jumătate de duzină de romancieri prestigioşi. Ia uite ce spune despre Waugh. Citez: "...o imaginaţie extrem de limitată şi un stil supraapreciat...", am încheiat citatul. Întâmplător, Waugh este unul dintre cei mai rafinaţi stilişti ai secolului. Iar cuvintele "imaginaţie limitată" vin de la un idiot palavragiu care n-are nici un strop de imaginaţie. Ţi-am zis eu că în comparaţie cu dezlănţuirea lui Piper, cutia Pandorei o să pară o glumită!

— Are şi el dreptul să aibă păreri, îl apără Sonia.

— Nu are dreptul să aibă asemenea păreri! sări Frensic. Dumnezeu ştie ce-o să spună clientul lui Cadwalladine când o să citească lucrurile pe care se presupune că le-a spus chiar el! Şi nu-mi prea vine să cred nici că Geoffrey Corkadale e foarte încântat că are pe lista lui de autori un ins care crede despre Graham Greene că e un scribălău de mâna a doua.

Bărbatul ieşi din biroul Soniei şi se aşeză, întrebându-se cu amărăciune care va fi următoarea furtună ce se va dezlănţui asupra lui. Nasul său excepţional îi aducea acum numai belele.

Dar atunci când furtuna izbucni, ea se dezlănţui dintr-o direcţie neaşteptată: de la Piper însuşi. El se întoarse la pensiunea Gleneagle din Exforth înnebunit de iubirea pentru Sonia, de viaţa şi reputaţia sa proaspăt creată, cea de romancier, precum şi de fericirea sa viitoare. Iar aici găsi un pachet ce-l avea ca destinatar. Pachetul conţinea şpalturile de la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* şi o scrisoare de la Geoffrey Corkadale, care îl ruga să nu se supere, dar avea nevoie de corecturile la carte cât mai repede posibil. Piper luă pachetul la el în cameră, se aşeză şi începu să citească romanul. Începu la nouă seara. Pe la miezul nopţii era complet treaz şi citise cartea până pe la jumătate. Pe la două noaptea terminase de citit şi începuse o scrisoare adresată lui Geoffrey Corkadale, în care îşi exprima foarte limpede opinia lui despre romanul *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* — o pornografie ordinară şi un atac la adresa valorilor existente, atât sexuale, cât şi umane. Era o scrisoare lungă. Pe la şase dimineaţa omul o puse la poştă. Abia după aceea se duse la culcare, epuizat de propriul său dezgust fluent şi nutrind faţă de domnişoara Futtle sentimente exact opuse faţă de cele pe care le simţise pentru ea cu nouă ore mai înainte. Nici

măcar atunci nu reuşi să adoarmă, ci rămase treaz alte câteva ore înainte să aţipească. Se trezi din nou după prânz şi porni la o plimbare chinuită de-a lungul plajei, într-o stare psihică vecină cu sinuciderea. Fusese înşelat, păcălit, minţit de o femeie ca să accepte să se declare autorul imoralei, greţoasei, pornograficei... Aici rămase în pană de adjective. Dar pe ea n-o va ierta niciodată. După ce contemplă mohorât oceanul timp de vreo oră, se întoarse la pensiune, ştiind ce va face. Compuse o telegramă seacă în care anunţa că nu avea nici cea mai mică intenţie să participe la o asemenea înşelătorie şi că nu dorea s-o mai vadă niciodată pe domnişoara Futtle. Acestea fiind făcute, îi încredinţă jurnalului gândurile sale cele mai întunecate, luă cina şi se vârî în pat.

A doua zi dimineaţa, în Londra izbucni furtuna. Frensic sosi la lucru într-o dispoziţie bună. Absenţa lui Piper din apartamentul său îl scutea de obligaţia de a face pe gazda cu un om a cărui conversaţie constase în necesitatea unei abordări serioase a ficţiunii şi în descrierea farmecelor feminine ale Soniei Futtle. Nici unul din cele două subiecte nu fusese deloc pe gustul lui Frensic, iar obiceiul lui Piper de a citi cu voce tare la micul dejun pasaje întregi din *Doctor Faustus*, pentru a ilustra ce voia el să spună când vorbea despre utilizarea contrapunctului simbolic ca artificiu literar, îl scosese pe Frensic din propria lui casă chiar mai devreme decât obişnuia el să iasă. Cu Piper în Exforth, fusese scutit de un astfel de chin. Numai că sosirea la birou îl obligă să se confrunte cu grozăvii proaspete. O găsi pe Sonia albă la faţă şi gata să izbucnească în lacrimi, strângând între degete o telegramă, şi tocmai se pregătea să o întrebe ce se întâmplase, când sună telefonul. Frensic ridică receptorul. Era Geoffrey Corkadale.

— Presupun că ţie asta ţi se pare o glumă, zise el supărat.

— Asta, adică ce? întrebă Frensic, gândindu-se la articolul din Guardian despre Graham Greene.

— Scrisoarea asta nenorocită! strigă Geoffrey.

— Ce scrisoare?

— Scrisoarea asta de la Piper. Probabil că ţi s-a părut foarte hazliu să-l pui să scrie mizeriile insultătoare pe care le-a scris despre propria lui carte oribilă.

A fost rândul lui Frensic să urle.

— Ce-i cu cartea lui? zbieră el.

— Cum adică "Ce-i cu cartea lui"? Ştii al dracului de bine ce vreau să zic.

— Habar n-am, răspunse Frensic.

— Zice că o consideră una dintre cele mai respingătoare mostre de scriitură pe care a avut vreodată neşansa să fie obligat să le citească şi...

— Un căcat! zise isteric Frensic, întrebându-se cum de ajunsese Piper să pună mâna pe un exemplar din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

— Da, şi asta! îl completă Geoffrey. Stai un pic... Unde spune asta? A, aici! "Dacă vă imaginaţi măcar preţ de o clipă că, din motive de cupiditate comercială, sunt gata să-mi prostituez până acum nerecunoscutul, dar, după părerea mea, deloc insignifiantul meu talent asumându-mi fie şi de departe şi, după cum e cazul, prin delegare de responsabilitate, ceea ce, după opinia mea şi a oricărei persoane cu minţile întregi, nu poate fi descris decât drept un şuvoi de scurgeri pornografice ale unor excreţii verbale..." Vezi? Aici. Ştiam eu că se ascunde undeva, după cuvinte... Acum, ce-ai de spus despre aşa ceva?

Frensic o fixă pe Sonia cu o privire veninoasă şi încercă să se gândească la ce ar putea să spună.

— Nu ştiu, mormăi el. Sună straniu. Cum a ajuns afurisita aia de carte la el?

— Cum adică "Cum a ajuns cartea la el"? urlă Geoffrey. Doar el a scris-o, nu-i aşa?

— Da, presupun că da, zise Frensic, virând spre adăpostul acceptării faptului că nu ştia cine scrisese romanul şi că fusese tras pe sfoară de Piper. Dar nu părea o poziţie foarte sigură.

— Cum adică presupui că da? începu iar Geoffrey. I-am trimis la corectat şpalturile propriei sale cărţi şi am primit ca răspuns scrisoarea asta agresivă. Oricine altul ar crede că omul n-a citit în viaţa lui ticăloşia aia de carte! Tipul e nebun sau care-i problema lui?

— Da, zise Frensic, pentru care sugestia lui Geoffrey veni ca un dar de la Dumnezeu. Ştii, presiunile din ultimele săptămâni... o cădere nervoasă... Ştii c-a fost foarte solicitat. Mai are el stări din astea...

Furia lui Geoffrey Corkadale se mai domoli un pic.

— N-aş zice că-s chiar foarte surprins, recunoscu el. Orice făptură care-i în stare să se vâre în aşternuturi cu o femeie de optzeci de ani trebuie să aibă ceva deranjamente la cap. Şi atunci ce vrei sa fac cu şpalturile cărţii?

— Trimite-mi-le aici şi-o să am eu grijă să le corecteze, zise Frensic. Iar pe viitor te-aş sfătui să tratezi cu Piper numai prin mine, la biroul meu. Am senzaţia că eu îl înţeleg cât de cât.

— Mă bucur că există cineva care o poate face, răspunse Geoffrey. Nu vreau să mai primesc astfel de scrisori.

Frensic puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Sonia.

— Asta-i! urlă el. Am ştiut-o! Am ştiut c-o să se întâmple! Ai auzit ce mi-a zis?

Sonia dădu tristă din cap.

— A fost greşeala noastră, spuse ea. Ar fi trebuit să le spunem să trimită şpalturile direct aici.

— Lasă-le dracului de şpalturi! mârâi Frensic. Greşeala noastră a fost, de la bun început, ideea să-l băgăm pe Piper în toată povestea. De ce pe Piper? Lumea e plină de autori normali, sănătoşi la

cap, motivaţi financiar şi cu un simţ comercial înviorător, oameni care ar fi fost fericiţi să-şi înfigă numele în capul oricărui gunoi învechit, dar tu a trebuit să vii cu Piper!

— Nu-i cazul să mai continuăm cu discuţia de-acum, spuse Sonia. Ia uite ce zice în telegrama asta!

Frensic se uită şi se înfundă în scaun.

— "Al dumitale ineluctabil. Piper." Într-o telegramă? Nu-mi vine să cred... În fine, cel puţin ne scurtează chinurile. Deşi cum dracu' o să-i putem explica lui Geoffrey că înţelegerea cu Hutchmeyer a căzut?

— N-a căzut, zise Sonia.

— Dar Piper zice că...

— Mă cac pe ce zice el! O să meargă în State şi dacă o să fiu nevoită să-l duc în cârcă. I-am plătit o căruţă de bani, i-am vândut păduchioasa lui de carte şi acum e obligat să meargă. Acum nu mai poate să dea înapoi, nu după ce-a semnat contractul. Mă duc la Exforth să stau de vorbă cu el.

— Lasă-l în pace definitiv, îi zise Frensic. Ascultă-mi sfatul. Tânărul ăsta ar putea...

Dar telefonul sună şi, cum Frensic petrecu zece minute discutând noul final de la *Ultima zvâcnire*, între timp Sonia plecă.

— Nu vezi în iad furie...[11], mârâi el şi se întoarse în propriul său birou.

Piper se porni în plimbarea sa de după-masă pe promenadă ca un fel de pasăre migratoare întârziată al cărei ceas biologic se dereglase. Era vară, iar el ar fi trebuit să meargă în interiorul ţării, spre regiuni mai ieftine, dar atmosfera din Exforth îl reţinea acolo. Mica staţiune era clădită într-un stil edwardian drăguţ, era mai degrabă respectabilă şi, în felul ei demodat, servea la umplerea golului dintre staţiuni cum erau Davos şi East Finchley. Piper simţea că lui Thomas Mann i-ar fi plăcut

micul Exforth, cu grădinile lui botanice, cu ciorapii lui de golf, cu cheiul şi toaletele sale mozaicate, cu chioşcurile în care cântau fanfare şi cu şirurile sale de pensiuni mărginite de balustrade, îndreptate spre sud, spre Franţa. În părculeţul care separa pensiunea Gleneagle de promenadă se găseau chiar şi câţiva palmieri. Piper trecu agale pe sub ei şi urcă scările, ajungând tocmai la timp pentru ceai.

Însă, în loc de ceai, o găsi pe Sonia, care-l aştepta în hol. Femeia condusese nebuneşte din Londra până aici, îşi recapitulase pe drum toate tacticile, iar o scurtă discuţie cu doamna Oakley pe tema cafelei pentru cei ce nu locuiau în pensiune îi ridicase deja tensiunea. În plus, Piper o respinsese nu doar ca agent literar, ci şi ca femeie, iar ca femeie nu era genul cu care să te joci.

— Acum ascultă-mă bine! i se adresă ea, emiţând o cantitate de decibeli suficient de mare ca să fie sigură că or s-o asculte toţi cei din pensiune. Nu poţi să scapi aşa de uşor! Ai acceptat banii şi-acum...

— Pentru numele lui Dumnezeu! pufni Piper. Nu zbiera aşa! Ce-or să creadă oamenii de-aici?

Era o întrebare idioată. Toţi locatarii din pensiune stăteau pe hol şi se holbau la ei. Se vedea limpede ce credeau.

— Că eşti un bărbat în care nici o femeie nu poate avea pic de încredere! bubui Sonia, urmărindu-şi interesul. Că ţi-ai încălcat cuvântul dat, că...

Însă Piper o şi luase la fugă. În timp ce cobora scările şi ieşea în stradă, Sonia se luă după el, complet dezlănţuită.

— M-ai înşelat în mod intenţionat! Ai profitat de lipsa mea de experienţă ca să mă faci să-mi închipui...

Piper traversă înnebunit şoseaua şi se afundă în parc.

— Eu te-am înşelat? contraatacă el de sub palmieri. Tu mi-ai spus că romanul e...

— Nu, nu ţi-am spus aşa ceva. Ţi-am spus că e un best-seller. N-am spus niciodată că-i o carte bună.

— Bună? E dezgustătoare! E pornografie pură. Degradează...

— Pornografie? Cred că glumeşti! Fiindcă n-ai mai citit nimic din ce-a apărut de la Hemingway încoace, ai ajuns să crezi că toate romanele care au legătură cu sexul sunt pornografice.

— Nu, nici vorbă! protestă Piper. Ce vreau eu să spun e că subminează chiar temeliile literaturii engleze...

— Nu-mi veni mie cu prostii din astea! Ai profitat de încrederea lui Frenzy în calităţile tale de scriitor. De zece ani se chinuie să te publice, iar acum, când în cele din urmă a reuşit să pună la cale afacerea asta, tu ne dai peste nas.

— Nu-i adevărat! N-am ştiut că romanul era aşa de prost. Trebuie să mă gândesc şi la reputaţia mea, iar dacă numele meu e în...

— Reputaţia ta? Dar la reputaţia noastră te-ai gândit? întrebă Sonia în timp ce dădură buzna amândoi peste un şir de oameni ce aşteptau frumos autobuzul. Te-ai gândit vreodată ce faci tu cu ea?

Piper dădu din cap că nu.

— Şi care-i reputaţia ta? Reputaţia ta de... ce?

— De scriitor, zise Piper.

Sonia arătă spre oamenii din staţie:

— A auzit cineva de tine?

Era limpede că nu auzise nimeni. Piper o luă la goană spre plajă.

— Mai mult decât atât, nici nu va auzi nimeni vreodată! strigă Sonia după el. Crezi că acum cei de la Corkadales or să-ţi mai publice *Căutarea?* Mai gândeşte-te o dată. Or să te târască prin tribunale, or să te scuture de bani şi-or să te treacă pe lista neagră.

— Să mă treacă pe lista neagră? întrebă Piper.

— Lista cu autorii care nu vor fi publicaţi niciodată.

— Corkadales nu-i singura editură din lume, zise Piper, care tocmai se buimăcise complet.

— Dacă eşti trecut pe lista neagră, n-o să te mai publice nimeni, zise plină de inventivitate Sonia. O să fii terminat ca scriitor. Finito.

Piper se uită lung la cuprinsul mării şi medită la ideea de a fi finito ca scriitor. Era o perspectivă îngrozitoare.

— Tu chiar crezi..., începu el, dar Sonia îşi schimbase deja tactica.

— Mi-ai spus că mă iubeşti, suspină ea, lăsându-se jos, pe nisip, lângă un cuplu între două vârste. Mi-ai spus că noi doi o să...

— O, Doamne, zise Piper, nu face aşa ceva! Nu aici.

Dar Sonia o ţinu pe-a ei, acolo şi oriunde altundeva, combinând etalarea în public a suferinţelor personale cu ameninţarea acţionării în justiţie în cazul în care Piper nu-şi respecta partea lui din înţelegere şi cu promisiunea gloriei care-l aştepta, ca scriitor de geniu, dacă şi-o îndeplinea. Încetul cu încetul, hotărârea lui slăbi. Povestea cu lista neagră îl lovise zdravăn.

— Presupun c-aş putea scrie oricând sub un alt nume, spuse el când se opriră amândoi la capătul cheiului.

Dar Sonia clătină încet din cap şi-i zise:

— Dragule, eşti aşa de naiv! Nu poţi să scapi de propria ta unicitate, de strălucirea ta personală şi originală...

— Bănuiesc că nu, zise cu modestie Piper. Presupun că e-adevărat.

— Sigur că e-adevărat. Tu nu eşti un mercenar din ăla care scrie cărţi la comandă. Tu eşti tu, Peter Piper. Frenzy zicea mereu că eşti unic, în felul tău.

— Chiar aşa zicea? întrebă Piper.

— Şi-a petrecut cu tine mai mult timp decât cu orice alt autor cu care lucrăm noi. Are încredere în tine, iar acum a apărut şi marea ta şansă, ocazia de a forţa porţile gloriei...

— Cu o carte oribilă, scrisă de altcineva, sublinie Piper.

— Ei, da, e cartea altcuiva. Şi ce? Putea la fel de bine să fie şi-a ta. Ca în *Sanctuarul* lui

Faulkner. Violul cu coceanul de porumb.

— Vrei să zici că nu Faulkner a scris chestia aia? rosti îngrozit Piper.

— Vreau să zic că el a scris-o. A trebuit s-o facă pentru ca să fie remarcat şi să forţeze porţile gloriei. Înainte de *Sanctuar* nimeni nu-i cumpăra cărţile, iar după aceea a devenit faimos. Tu nu trebuie să faci tot aşa cu *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Îţi poţi păstra integritatea artistică nepătată.

— N-am judecat lucrurile în felul ăsta, spuse Piper.

— Iar mai târziu, când o să fii recunoscut ca mare romancier, poţi să-ţi scrii autobiografia şi să spui lumii întregi adevărul despre *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., completă Sonia.

— Da, sigur că pot, zise Piper.

— Prin urmare, o să vii?

— Da. Da, o să vin.

— Of, dragule!

Cei doi se sărutară pe marginea cheiului, iar valurile mării se înălţară blând sub lumina lunii şi le învăluiră picioarele.

9

Două zile mai târziu, triumfătoare, chiar dacă epuizată, Sonia intră în biroul agenţiei şi anunţă că îl convinsese pe Piper să se răzgândească.

— L-ai adus cumva aici cu tine? o întrebă neîncrezător Frensic. După telegrama aia? Dumnezeule, probabil că exerciţi nişte farmece circeene asupra bietului animal! Cum naiba ai reuşit?

— I-am făcut o scenă şi i-am citat din Faulkner, spuse sec Sonia.

Frensic se îngrozi.

— Nu Faulkner! Nu mai vreau! L-am avut deja vara trecută. Până şi Mann e mai uşor de

plasat la East Finchley. Acum de fiecare dată când văd un pilon, mă...

— Eu am mers pe *Sanctuar*...

Frensic oftă.

— Presupun că aşa-i mai bine. Totuşi gândurile unei doamne Piper ajunse în nu ştiu ce bordel din Memphis-Cum-Golders Green... Şi vrei să-mi spui că e de acord să pornească în turneu? Nu-mi vine să cred.

— Ai uitat că-s agent de vânzări, îi precizează Sonia. Aş putea să vând paturi de bronzat în Sahara.

— Te cred, te cred. După scrisoarea aia pe care i-a scris-o lui Geoffrey, credeam că am terminat-o de tot. Şi acum omul chiar e mulţumit cu ideea că o să fie autorul a ceea ce a numit la un moment dat una dintre cele mai respingătoare mostre de scriitură pe care a avut vreodată neşansa să fie obligat să le citească?

— Consideră că e o etapă necesară în drumul spre recunoaştere, explică Sonia. Am izbutit să-l conving că e de datoria lui să-şi suprime propria conştiinţă critică, pentru a reuşi să...

— Conştiinţă critică pe dracu'! sări Frensic. Omul n-are aşa ceva. Eventual dacă nu ajung să-i mai ofer eu una.

Sonia îi zise:

— O să stea la mine. Şi nu zâmbi aşa arogant. Vreau doar să-l am sub ochi.

Frensic îşi înăbuşi zâmbetul arogant.

— Şi care-i următorul eveniment pe care l-ai aranjat pe agenda ta?

— Emisiunea Cărţi de citit. O să-l ajute să se obişnuiască — pentru apariţiile la televizor din State.

— Chiar aşa, aprobă Frensic. Ca să nu mai vorbim că aşa îl faci să-şi declare calitatea de autor pentru *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... În ceea ce se numeşte moment de maximă audienţă. După aşa ceva, cam greu să ţi-l mai imaginezi dând înapoi.

— Frenzy, dragule, eşti un catastrofist înnăscut, zise Sonia. Toate vor merge ca pe roate.

— Sper să ai dreptate, îi răspunse el, dar o să mă simt uşurat când o să vă văd plecaţi în State. De la vorbă la faptă e cale lungă şi...

— În nici un caz de la vorbele mele, i-o tăie sigură pe ea Sonia. Piper o să meargă cuminte... cuminte...

— Ca un miel la tăiere? sugeră Frensic.

Era o comparaţie adecvată, una ce de fapt îi răsărise deja în minte lui Piper, care începuse să aibă mustrări de conştiinţă.

"Nu că m-aş îndoi de dragostea mea pentru Sonia", mărturisi el în jurnal, care acum, din moment ce se mutase în apartamentul Soniei, luase locul *Căutării copilăriei* ca mod de autoexprimare. "Dar este foarte clar că onestitatea mea de artist este periclitată, orice ar zice Sonia despre Villon."

De altfel, lui Piper felul în care o sfârşise Villon nu i se părea prea încântător. Ca să-şi mai liniştească propria conştiinţă, reveni încă o dată asupra interviului lui Faulkner din volumul *Scriitori la masa de lucru*. Opinia domnului Faulkner despre artist era extrem de reconfortantă. "El e complet amoral", citi Piper, "prin aceea că, pentru a-şi termina opera, va jefui, va împrumuta, va cerşi sau va fura de la oricine, de la toată lumea". Piper citi pe nerăsuflate tot interviul şi ajunse la concluzia că poate făcuse o greşeală când renunţase la versiunea sa yoknapatawphiană a *Căutării copilăriei*, preferând atunci *Muntele vrăjit*. Frensic respinsese o asemenea opţiune fiindcă stilul respectiv i se părea cam greoi pentru o poveste despre adolescenţă.

Dar, pe de altă parte, Frensic era interesat mai mult de profitul comercial. Pentru Piper descoperirea faptului că Frensic avea atât de multă încredere în el a reprezentat o surpriză imensă.

Începuse să aibă impresia că agentul, cu prânzurile lui anuale, nu făcea altceva decât să-l ducă cu preşul, dar Sonia îl liniştise în această privinţă. Draga de Sonia! Era aşa o alinare pentru el! Piper făcu în jurnal un comentariu extaziat pe marginea acestei idei, după care deschise televizorul. Era momentul să se decidă cu ce fel de imagine voia să se prezinte la emisiunea Cărţi de citit. Sonia zicea că imaginea personală era foarte importantă şi, cu talentul său obişnuit pentru împrumuturi, Piper se hotărî până la urmă să-l adopte ca model pe Herbert Herbison.

În seara aceea, când Sonia veni acasă, îl găsi îngânând clişee pline de aliteraţii înspre propria lui reflexie în oglinda de la măsuţa ei de toaletă.

— Trebuie să fii tu însuţi, îi zise ea. Nu te-ajută la nimic dacă încerci să-i imiţi pe alţii.

— Eu însumi? întrebă Piper.

— Natural. Aşa cum eşti cu mine.

— Şi crezi că o să fie bine dacă fac aşa?

— Dragule, o să fie perfect. I-am spus eu câte ceva lui Eleanor Beazley, aşa că o să te ia mai moale. Poţi să-i povesteşti tot ce vrei despre metodele tale de lucru, despre stilouri şi chestii din astea.

— Numai să nu mă întrebe de ce am scris afurisita aia de carte, zise posomorit Piper.

— Absolut totul o să fie în ordine, îi răspunse încrezătoare Sonia.

Trei zile mai târziu, la Shepherd's Bush, unde îl duse Sonia ca să-l pregătească pentru interviu, femeia încă mai insista că absolut totul o să fie în ordine.

Dar — cel puţin de data asta — Sonia s-a înşelat. Până şi Geoffrey Corkadale, ai cărui autori rareori ajungeau la o circulaţie suficient de mare ca să le garanteze apariţia la Cărţi de citit şi care, în consecinţă, de obicei evita emisiunea, tot a putut să-şi dea seama că Piper nu era el însuşi asta ca să folosim un eufemism. Cel puţin aşa i-a spus lui

Frensic, care îl invitase la el în seara aceea, în eventualitatea în care ar fi apărut necesitatea unei explicaţii proaspete legate de persoana care scrisese cu adevărat *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*.

— Dacă stau să mă gândesc bine, nu cred că e el, zise Frensic, fixând nervos imaginea de pe ecran.

În momentul în care stătea aşezat în faţa lui Eleanor Beazley şi genericul de început al emisiunii tocmai dispărea de pe ecran, Piper avea în mod clar o privire rătăcită.

— În seara aceasta l-am invitat în studio, alături de mine, pe domnul Peter Piper, zise domnişoara Beazley, adresându-se camerei de filmat. El e autorul unui roman de debut, *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, care va apărea în scurt timp la Editura Corkadales, va costa trei lire şi nouăzeci şi cinci şi a fost cumpărat de un editor american pentru nemaiauzita sumă de...

Iar aici se auzi doar un bufnet puternic, căci Piper pocnise microfonul cu piciorul.

— Nemaiauzită e aproape corect, comentă Frensic. Totuşi ne-ar fi prins bine, ca reclamă, să se audă cât.

Domnişoara Beazley făcu tot ce-i stătea în puteri ca să repare omisiunea. Ea se întoarse spre Piper şi zise:

— Două milioane de dolari e o sumă extrem de mare pentru un roman de debut. Probabil că aţi avut un şoc serios atunci când v-aţi dat seama că sunteţi...

Se auzi un nou bufnet zdravăn — Piper îşi încrucişase picioarele. De data asta reuşi să pocnească microfonul şi în acelaşi timp să verse un pahar cu apă de pe masă.

— Mă scuzaţi! urlă el.

Domnişoara Beazley continuă să zâmbească răbdătoare, în timp ce apa vărsată i se scurgea pe picior.

— Aşadar, a fost un şoc serios, zise ea.

— Nu, răspunse Piper.

Geoffrey comentă:

— Mi-aş dori din tot sufletul să nu se mai zbată în halul ăsta. Oricine se uită are impresia că e bolnav de tremurici.

Domnişoara Beazley zâmbi interesată.

— Mă întreb dacă n-aţi vrea să ne spuneţi ceva despre cum v-a venit în minte prima dată să scrieţi acest roman? întrebă ea.

Piper se holbă buimac în milioane de case.

— N-am..., începu el.

Dar în clipa următoare piciorul îi zvâcni galvanic şi doborî microfonul la podea. Frensic închise ochii. Din platou se auzeau voci înfundate. Când agentul literar deschise iar ochii, zâmbetul insistent al domnişoarei Beazley umplea tot ecranul.

Femeia tocmai spunea:

— *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... e un roman cu totul neobişnuit. E o poveste de dragoste, iar personajul principal e un tânăr care se îndrăgosteşte de o femeie mult mai bătrână decât el. Vă gândeaţi la aşa ceva de mai mult timp? Vreau să zic, e cumva o temă care v-a ocupat gândurile?

Chipul lui Piper apăru iar pe ecran. Pe fruntea lui broboanele de transpiraţie erau extrem de vizibile, iar gura îi zvâcnea incontrolabil.

— Da! ţipă el în cele din urmă.

— Hristoase, nu cred c-o să mai rezist mult la aşa ceva, zise Geoffrey, Bietul om arată de parcă ar fi gata să explodeze.

— Şi v-a luat mult timp să scrieţi cartea? întrebă domnişoara Beazley.

Piper se luptă din nou să-şi găsească vorbele, timp în care se uită disperat în toate părţile prin studioul TV. În cele din urmă, luă o înghiţitură de apă şi zise:

— Da.

Frensic îşi şterse sprâncenele ude cu o batistă.

— Vă propun să schimbări acum subiectul, zise neobosita domnişoară Beazley, al cărei zâmbet avea de-acum o veselie de-a dreptul dementă. Din câte am înţeles, metodele dumneavoastră de scris sunt foarte stricte şi personale. Îmi spuneaţi mai devreme că scrieţi întotdeauna de mână, nu?

— Da, răspunse Piper.

— Şi vă preparaţi singur cerneala?

Piper scrâşni din dinţi şi aprobă din cap.

— E cumva o idee pe care aţi preluat-o de la Kipling?

— Da. Câte ceva despre mine. Totul e de-acolo, zise Piper.

— Măcar începe să se încălzească, comentă

Geoffrey, dar în clipa următoare îşi văzu speranţele nimicite de ignoranţa domnişoarei Beazley în privinţa autobiografiei lui Kipling.

— Există în romanul dumneavoastră câte ceva despre dumneavoastră? întrebă ea, cu o voce plină de speranţă.

Piper îi aruncă o privire de gheaţă. Era evident că întrebarea nu-i plăcuse deloc.

— Cerneala e din *Câte ceva despre mine*.

Zâmbetul domnişoarei Beazley se transformă într-o expresie buimacă.

— E acolo? Cerneala?

— Şi el obişnuia să şi-o prepare singur, zise Piper. De fapt, avea un băiat care i-o prepara.

— Un băiat? Foarte, foarte interesant! spuse domnişoara Beazley, care căuta acum o ieşire din încurcătură.

Piper refuză s-o ajute.

— Dacă îţi prepari propria cerneală indiană, iese mai neagră.

— Presupun că e într-adevăr aşa. Şi dumneavoastră v-aţi dat seama că dacă folosiţi cerneală indiană foarte neagră, vă ajută la scris?

— Nu, zise Piper. Încleiază peniţa. Am încercat s-o diluez folosind cerneală obişnuită, dar tot nu mergea. Se întărea pe traseu şi bloca scurgerea.

Apoi bărbatul se opri brusc şi se uită fix la domnişoara Beazley.

— Scurgerea? întrebă ea, presupunând în mod evident că Piper se referea la cine ştie ce canal de scurgere a inspiraţiei. Vreţi să spuneţi că v-aţi trezit cum...

Tânăra bâjbâi după o expresie mai puţin demodată, dar renunţă la încercarea de a rămâne în contemporaneitate şi reluă:

— ...Aţi descoperit că muza dumneavoastră nu vă vizitează...?

— Daimon! zise sec Piper, care rămăsese blocat în rolul lui Kipling.

Domnişoara Beazley suportă cu greu insulta.

— Vorbeaţi despre cerneală, zise ea, — Spuneam că bloca scurgerea din rezervorul stiloului. Nu puteam scrie mai mult de un cuvânt o dată.

— Nu mă surprinde deloc, spuse Geoffrey. Ar fi fost al dracului de ciudat dacă ar fi putut altceva.

Se văzu clar că şi prin mintea lui Piper trecea acelaşi gând.

— Vreau să spun că tot timpul trebuia să mă opresc şi să curăţ capătul peniţei, explică el. Aşa că acum procedez în felul următor...

Se opri.

— Sună aiurea, zise el.

— Sună a ţicneală, zise Geoffrey, dar domnişoara Beazley nu avea cum să-l audă.

— Spuneţi, zise ea încurajatoare.

— Ei bine, acum procedez în felul următor: Îmi cumpăr o călimară de Midnight Black şi-o las să se usuce puţin, după care cerneala se face un pic lipicioasă, dacă înţelegeţi ce vreau să zic, şi atunci îmi înmoi peniţa în ea...

Aici Piper se poticni şi tăcu.

— E foarte-foarte interesant, zise domnişoara Beazley.

— Ei, măcar până la urmă a zis şi el ceva, chiar dacă nu e prea lămuritor, comentă Geoffrey.

Aşezat lângă el, Frensic se uita nenorocit înspre televizor. Acum îşi dădea seama că nu ar fi trebuit să se lase niciodată convins să accepte combinaţia. Nu se putea termina decât cu un dezastru. Ca şi emisiunea de la televizor. Domnişoara Beazley încercă să revină la roman.

— Când v-am citit cartea, zise ea, am fost izbită de înţelegerea profundă pe care o aveţi faţă de necesitatea pe care o simte o femeie bătrână de a-şi exprima sexualitatea în mod fizic. Aş greşi dacă aş presupune că în lucrarea dumneavoastră se ascunde un element autobiografic?

Piper îi aruncă o privire lungă şi răzbunătoare. Faptul că era considerat omul care scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* era deja destul de ruşinos, dar a fi luat drept personajul principal în acea istorie perversă era mai mult decât putea el suporta. Frensic înţelese şi se făcu mic în scaun.

— Ce-aţi spus? ţipă Piper, revenind la modul lui de exprimare explozivă de la început, doar că de data asta îl combină cu fluenţa vorbirii. Chiar credeţi că eu sunt de acord cu cartea aceasta scârboasă?

— Păi, sigur că mi-am închipuit..., începu domnişoara Beazley.

Dar Piper îi mătură fără reţineri obiecţiile.

— Întreaga poveste e dezgustătoare. Un puşti şi o femeie de optzeci de ani. Târăşte în noroi înseşi temeliile întregii literaturi engleze. Este o carte oribilă şi monstruoasă şi degenerată şi n-ar fi trebuit publicată niciodată, iar dacă dumneavoastră credeţi că...

Însă telespectatorii emisiunii Cărţi de citit n-au mai apucat să audă niciodată ce presupunea Piper că ar fi crezut domnişoara Beazley. Între

aparatul de filmat şi cei doi inşi aşezaţi în scaune se interpuse o siluetă imensă şi — se văzu clar — foarte tulburată, care strigă "Tăiaţi! Tăiaţi!" şi flutura înfiorător din mâini.

— Doamne Dumnezeule, icni Geoffrey, ce dracu' se-ntâmplă acolo?

Frensic nu spuse nimic. Închise doar ochii, pentru a evita să o vadă pe Sonia Futtle agitându-se prin studio, într-o încercare înnebunită de a împiedica transmiterea teribilei confesiuni a lui Piper spre numărul enorm de telespectatori. Dinspre televizor se auzi un pârâit şi mai şocant. Frensic deschise iar ochii, exact la timp ca să apuce să remarce un microfon plutind prin aer, după care, în tăcerea care se instală, urmări haosul declanşat ulterior. Cu convingerea — uşor de înţeles – că un dement izbutise să pătrundă cumva în studio şi era gata să o atace, domnişoara Beazley ţâşni din scaun şi plonja spre uşă. Piper se uită înnebunit în jur, iar Sonia îşi agăţă piciorul într-un cablu, se prăbuşi în faţă, peste masa de sticlă, şi se lăţi pe podea, dezvăluindu-şi toate dedesubturile. Pentru o clipă femeia rămase întinsă acolo, dând din picioare, după care ecranul se întunecă şi apoi apăru un mesaj: DIN PRICINA UNOR EVENIMENTE NEPREVĂZUTE, SUNTEM NEVOIŢI SĂ ÎNTRERUPEM TEMPORAR TRANSMISIUNEA.

Frensic privi îndurerat anunţul. Era absolut limpede că de-acum înainte evenimentele aveau să fie complet neprevăzute pentru toţi. Graţie înaltei moralităţi a lui Piper şi intervenţiei terorizante a Soniei Futtle, cariera sa de agent literar era terminată. Ziarele de mâine dimineaţă vor fi pline cu demascarea Autorului Care N-a Scris. Hutchmeyer va anula contractul şi, aproape sigur, îi va intenta proces şi va cere daune. Posibilităţile erau nesfârşite, neprevăzute şi absolut toate înfricoşătoare. Frensic se întoarse şi văzu că Geoffrey îl privea plin de curiozitate.

— Aia era domnişoara Futtle, nu? întrebă acesta.

Frensic aprobă din cap, prostit.

— De ce Dumnezeu s-a aruncat peste oameni în halul ăsta? În viaţa mea n-am văzut ceva atât de extraordinar: un afurisit de autor care să-nceapă să-şi denigreze propriul roman! Cum zicea că e? O carte oribilă şi monstruoasă şi degenerată care târăşte în noroi înseşi temeliile întregii literaturi engleze. Şi următorul lucru pe care-l vezi e propriul lui agent literar, care acţionează ca o furie gargantuescă, urlă "Tăiaţi!" şi aruncă cu microfoane peste tot. Parcă-i ceva scos dintr-un coşmar.

Frensic căută disperat o explicaţie.

— Presupun că e ceea ce ai putea numi un happening, bălmăji el.

— Un happening?

— Ei, ştii tu, genul acela de eveniment dezordonat şi lipsit de logică internă... bâigui distrus Frensic.

— Dezordonat... lipsit de logică internă...? întrebă Geoffrey. Dacă tu îţi imaginezi că n-or să fie şi o grămadă de consecinţe...

Frensic încercă să nu se gândească la consecinţe.

— Ce-i sigur e că interviul a fost unul absolut memorabil, zise el.

Geoffrey îl fixă, înmărmurit de uimire.

— Memorabil? Părerea mea e că va marca un anumit moment în istorie.

Apoi se opri şi îl privi lung pe Frensic, cu gura căscată.

— Un happening! Ai pomenit de un happening!

Dumnezeule, doar nu vrei să-mi spui că tu ai pus la cale aşa ceva?

— Eu ce? întrebă Frensic.

— Ai pus la cale aşa ceva. Ai aranjat în mod deliberat tot haosul ăla. L-ai pus pe Piper să spună

toate lucrurile alea extraordinare despre propriul lui roman şi dup-aia urma ca domnişoara Futtle să se năpustească peste el, s-o ia razna şi uite că ai trântit brusc cel mai tare truc publicitar...

Frensic cântări bine explicaţia lui Geoffrey şi i se păru că era mai bună decât adevărul.

— Eu aş zice doar c-a fost o publicitate bună, spuse el modest. Adevărul e că interviurile astea sunt cam serbede.

Geoffrey îşi mai turnă nişte whisky.

— Ei bine, recunosc că-mi scot pălăria în faţa ta, zise el. N-aş fi avut tupeul nici măcar să mă gândesc la aşa ceva. Ce să zic, Eleanor Beazley aia merita cam de multă vreme s-o-ncaseze.

Frensic începu să se relaxeze. Ar fi vrut totuşi să ajungă la Sonia înainte ca femeia să fie arestată sau orice li s-o întâmpla persoanelor care dau buzna în studiourile de televiziune şi întrerup emisiunile, iar apoi poate că ar mai reuşi să salveze ceva din catastrofă înainte ca Piper să apuce să provoace şi alte pagube cu morala lui literară înaltă.

Până la urmă n-a mai fost cazul nici de aşa ceva. Sonia şi Piper părăsiseră deja studioul în grabă mare, urmăriţi de vocea ascuţită a lui Eleanor Beazley, care profera ameninţări şi înjurături, şi de vocea — şi mai ascuţită — a producătorului emisiunii, care promitea c-o să-i aducă la tribunal. Cei doi au gonit pe coridor, s-au aruncat într-un lift şi au închis uşa.

— Ce-ai vrut să spui cu..., începu Piper în timp ce liftul îi ducea în jos.

— Să te ia dracu'! îl întrerupse Sonia. Dacă n-aş fi fost eu, ne-ai fi băgat pe toţi în rahat până peste cap, cu gura ta slobodă cu tot!

— Păi, femeia aia a zis...

— La dracu' cu ce-a zis ea! ţipă Sonia. Pe mine m-a stârnit ce-ai zis tu! Frumos mai sună: un autor care spune în faţa a jumătate de milion de privitori că romanul lui e de rahat.

— Dar nu-i deloc romanul meu! protestă Piper.

— O, ba da! Cum să nu! De-acum înainte e-al tău. Stai să vezi ziarele de mâine! Toate or să aibă titluri mari, pe prima pagină, care te vor face faimos: PROZATOR CARE-ŞI DENIGREAZĂ PROPRIUL ROMAN LA TV. Chiar dacă nu eşti tu cel care a scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., o să ai mari probleme s-o demonstrezi.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Piper. Şi-atunci ce ne facem?

— Plecăm dracului de-aici şi încă repede, zise Sonia în momentul în care uşile liftului se deschiseră.

Traversară amândoi foaierul şi ieşiră la maşină. Sonia urcă la volan şi, douăzeci de minute mai târziu, erau deja înapoi la apartamentul ei.

— Acum fă-ţi bagajele, îi zise femeia. Plecăm de-aici înainte să ne găsească presa.

Piper îşi făcu bagajele. Mintea lui era năpădită de emoţii contradictorii. I se pusese în cârcă calitatea de autor al unei cărţi oribile şi nu mai putea da înapoi, se angajase să meargă într-un turneu promoţional prin Statele Unite şi se îndrăgostise de Sonia. Când termină, mai făcu o ultimă încercare de a se opune.

— Ştii ceva? Zău că nu mă simt în stare să continuu aşa, zise el când Sonia începu să-şi târască valiza spre uşă. Vreau să zic că nervii mei nu fac faţă la asta.

— Crezi că eu stau mai bine? Ca să nu mai zic de Frenzy... Un asemenea şoc l-ar fi putut omorî. Are probleme cu inima.

— Probleme cu inima? întrebă Piper. Habar n-aveam.

Nici Frensic n-avea habar de aşa ceva până peste o oră, când Sonia îl sună de la un telefon public.

— Am ce? întrebă el. Mă trezeşti în toiul nopţii ca să-mi spui că am probleme cu inima?

— A fost singura metodă să-l împiedic să dea înapoi. Tipa aia, Beazley, l-a dat peste cap.

— Toată emisiunea ei m-a dat pe mine peste cap, îi zise Frensic. Mai rău e că eram cu Geoffrey, care a mai şi trăncănit tot timpul. Frumoasă experienţă pentru un editor respectabil să-şi vadă unul dintre autori cum îşi descrie cartea drept o chestie monstruoasă şi degenerată! Te emoţionează până la lacrimi. Şi, ca să pună capac la toate, lui Geoffrey i-a trecut prin cap că eu te-am pus dinainte să te repezi aşa în platou şi să strigi "Tăiaţi!"

— Tu m-ai pus? sări Sonia. Dar trebuia s-o fac, ca să împiedic...

— Eu ştiu toate astea, dar el nu ştia. Crede că e un fel de truc publicitar.

— Dar asta-i superb! zise Sonia. Ne scoate din rahat.

— După părerea mea, ne bagă în el, comentă posac Frensic. În fine, unde sunteţi acum? De ce suni de la o cabină telefonică?

— Ne ducem direct la Southampton, îi explică Sonia. Acum, înainte ca Piper să se răzgândească din nou. Aveau o cabină liberă pe Queen Elisabeth 2, iar nava pleacă mâine. Am de gând să plecăm şi noi cu ea, chiar dacă ar fi să-i mituiesc pe toţi ca să ajung la bord. Şi dacă nici aşa nu merge, o să-l ţin ascuns într-un hotel, unde să nu-l găsească jurnaliştii până nu ajung să-l fac să recite ca o morişcă tot ce trebuie să spună despre *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

— Ca o morişcă? Parcă ai vorbi de un papagal la concurs...

Dar Sonia pusese receptorul în furcă şi era deja în maşină, pe drumul de întoarcere spre Southampton.

A doua zi dimineaţa, un Piper obosit şi năuc se tot plimba de-a lungul pasarelei sau cobora iar

în cabină. Sonia se opri la biroul contabilului de pe navă. Trebuia să-i expedieze o telegramă lui Hutchmeyer.

În New York, MacMordie, directorul-adjunct principal al lui Hutchmeyer, îi aduse acestuia telegrama.

— Aşadar, vin mai devreme, zise Hutchmeyer. Tot aia e. Nu trebuie decât să punem lucrurile pe roate mai repede, asta-i tot. Şi-acum, MacMordie, vreau să-mi organizezi cea mai mare demonstraţie care se poate face. Şi când zic "cea mai mare", asta şi vreau. Te-ai gândit la vreo tactică anume?

— Pentru o carte ca asta, singura tactică potrivită ar fi să-i aducem pe pensionari să năvălească peste el ca şi cum ar fi The Beatles.

— Pensionarii nu dau năvală la Beatles.

— Bun, atunci ca la Valentino înviat din morţi. N-are importanţă. Vreo stea de cinema din anii '20...

Hutchmeyer aprobă din cap.

— Aşa mai merge, zise el. Tactica nostalgiei. Dar asta n-ajunge. Cu pensionarii nu prea ai cine ştie ce impact.

— Absolut nici unul, îl aprobă MacMordie. Chestia-i că dacă tipul ăsta, Piper, era un luptător pentru drepturile omului, homosexual, care să-i stârnească pe evrei, cu un gagiu negru venit din Cuba şi pe care să-l cheme O'Hara, am fi putut strânge ceva scandalagii. Dar cu un produs care le-o trage la babe...

— MacMordie, de câte ori mai trebuie să-ţi spun că ce înseamnă produsul şi ce înseamnă acţiunea sunt două lucruri separate? Între ele nu-i nevoie să existe vreo legătură. Trebuie să găseşti cum ştii o formă de reclamă...

— Da, dar când avem un autor britanic de care n-a auzit nimeni şi care mai e şi debutant, cine

credeţi că vrea să afle ceva despre el?

— Eu, zise Hutchmeyer. Eu vreau să aud de el şi mai vreau să ştie şi un milion de telespectatori. Dar să ştie de-adevăratelea! Tipul ăsta, Piper, trebuie să fie celebru de azi într-o săptămână şi nu mă interesează cum. Poţi să faci ce-ţi trece prin cap, numai că atunci când gagiul păşeşte pe ţărm, trebuie să fie ceva gen primul zbor al lui Lindbergh peste Atlantic. Aşa că strânge-ţi o echipă de pizdulici, toate grupurile de presiune şi de lobby pe care le găseşti şi vezi să-l faci să capete charismă!

— Charismă? întrebă neîncrezător MacMordie. Cu poza pe care o avem pentru copertă, de unde să scoatem acum şi charismă? Omul pare bolnav sau ceva de genul ăsta.

— Iaca, e bolnav! Ei şi? Cui îi pasă cum arată? Tot ce contează e să devină obiectul de adoraţie nocturnă al fetelor bătrâne. Implică-le pe tipele de la Mişcarea de Eliberare a Femeilor. Şi ideea aia a ta cu poponarii e foarte bună.

— Dacă strângem acolo, pe chei, o gaşcă de bătrânele, feministele şi homosexualii, s-ar putea să stârnim o revoltă.

— Exact, zise Hutchmeyer. O revoltă. Vino cu gloata peste el. Un poliţai rănit ar da bine. Iar dacă vreo doamnă bătrână are un atac de inimă, e şi mai bine. Iar dacă o-mpinge cineva în apă, e chiar mai bine. După ce-o să terminăm cu proiectul ăsta de imagine, toţi or să tabere pe Piper ăsta ca şobolanii.

— Or să tabere? se miră MacMordie.

— Ca şobolanii, ce dracu'!

— Şobolani? Doriţi şi şobolani?

Hutchmeyer îl privi compătimitor.

— MacMordie, câteodată am impresia că eşti al dracului de analfabet! se zborşi el. Cine te-aude, ar crede că n-ai auzit niciodată de Edgar Allan Poe[12]. Şi mai e ceva. Când Piper termină de agitat căcatul ăla publicitar de-acolo, vreau să-l urci într-

un avion şi să-l expediezi în Maine. Baby vrea să-l întâlnească.

— Doamna Hutchmeyer vrea să-l întâlnească pe jegul ăsta uman? sări MacMordie.

Hutchmeyer dădu din cap neputincios.

— Exact. Ca atunci când mă înnebunea să i-l aduc pe tipul ăla care scria cum şi-o stoarce tot timpul de zeamă. Cum pizda mă-sii îl chema?

— Portnoy, spuse MacMordie. Dar n-am putut să-l aducem. N-a vrut să vină.

— Te surprinde? Eu mă mir că mai era în stare să umble, după toate câte şi le-a făcut. Chestia aia te seacă de vlagă.

— Dar nici nu l-am publicat, adăugă MacMordie.

— Ei, da, mai era şi asta, acceptă Hutchmeyer. Dar pe Piper ăsta îl publicăm, iar dacă Baby îl vrea, o să-l aibă. Ştii ceva, MacMordie? La vârsta ei şi după toate operaţiile pe care şi le-a făcut şi regimul pe care-l ţine, ai zice că ar fi cazul să se mai potolească puţin. Adică tu ai putea s-o faci de două ori pe zi şi asta în fiecare zi lăsată dracului din an? Vezi, nici eu. Dar femeia asta e nesăţioasă. Eu zic c-o să-l mănânce de viu pe lipăitorul ăsta de fofoloance... Piper.

MacMordie îşi notă în carneţel să facă rezervare la avion pentru Piper.

— S-ar putea să nu-i mai rămână mare lucru de mâncat din el în cazul în care comitetul de primire de-aici îl termină primul, spuse el posac. Aşa cum doriţi dumneavoastră să aranjăm lucrurile, s-ar putea să iasă cu faze dure.

— Cu cât mai dur, cu atât mai bine. Şi-atunci când ţicnita de nevastă-mea o să termine cu el, o să-şi dea şi el seama cât de dure pot fi treburile. Ştii în ce chestie s-a mai băgat femeia asta?

— Nu, răspunse MacMordie.

— Cu urşii, îi zise Hutchmeyer.

— Cu urşii? se miră MacMordie. Spuneţi-mi că nu vorbiţi serios! Nu-i puţin cam riscant? Eu, unul, ar trebui să fiu al dracului de disperat ca să mă ducă măcar gândul la urşi. Am cunoscut o dată o femeie care avea un ciobănesc german, dar...

— Nu în felul ăsta! urlă Hutchmeyer. Iisuse! MacMordie, vorbim aici de nevastă-mea, nu de ştiu eu ce curvă moartă după câini! Puţin respect, te rog eu!

— Dar dumneavoastră aţi spus că s-a băgat într-o chestie cu urşii şi-atunci m-am gândit...

— Problema ta, MacMordie, e că nu gândeşti! Da, am zis că s-a băgat într-o chestie cu urşi, dar asta nu înseamnă că urşii şi-au băgat chestia lor în ea. Ei, fir-ar a dracului! Cine-a mai auzit de vreo femeie băgată în ceva sexual cu aşa ceva? Nici nu-i posibil.

— Nu ştiu. Am cunoscut o dată o femeie care avea un...

— Vrei să ştii ceva, MacMordie? Cunoşti nişte femei al dracului de oribile, pe cuvântul meu! Ar trebui să-ţi găseşti o nevastă ca lumea!

— Dar am o nevastă ca lumea! Nu mai umblu brambura. Nici nu mai am atâta energie.

— Ar trebui să mănânci Wheatgerm şi să iei vitamina E, cum fac eu. Ţi-o scoală mai zdravăn ca orice... Despre ce vorbeam mai înainte?

— Despre urşi, zise avid MacMordie.

— Pe Baby au prins-o chestiile alea cu ecologia şi viaţa în sălbăticie. A citit că animalele sunt umane şi tot felul de alte chestii. Un tip pe nume Morris a scris o carte...

— Am citit-o şi pe aia, sări MacMordie.

— Nu ăla, alt Morris! Morris ăsta a lucrat într-o grădină zoologică unde avea o maimuţă goală şi a scris o carte despre ea. Probabil c-a epilat complet animalu'. Aşa că Baby a citit-o şi, până să apuc să bag eu de seamă, şi-a cumpărat o groază de urşi şi i-a lăsat să umble liberi prin jurul casei. Tot terenul mi-e înţesat de urşi şi vecinii au

început să se plângă exact când mi-am depus cererea de înscriere în clubul de yachting. Ascultă-mă pe mine, femeia asta mă umple de dureri de cap cu toate chestiile astea pe care nu ştiu de unde le mai scoate.

MacMordie păru încurcat.

—- Dacă tipul ăla, Morris, s-a băgat pe maimuţe, cum se face că doamna Hutchmeyer a trecut pe urşi? întrebă el.

— Cine mă-sa a mai auzit vreodată de afurisite de maimuţe de-astea goale care să trăiască în pădurile din Maine? E imposibil. Creatura aia ar muri îngheţată la prima zăpadă şi toată povestea trebuie să fie naturală.

— Nu-i nimic natural să ai urşi în curte. De fapt, în nici un loc din casă la care m-aş putea gândi.

— E primul lucru pe care i l-am zis lui Baby. I-am zis că dacă vrea o maimuţă, n-am nici o problemă, dar cu urşii e altă mâncare de peşte. Şi ştii ce mi-a zis? Mi-a zis că are de patruzeci de ani o afurisită de maimuţă goală prin casă şi că urşii au nevoie de protecţie. De protecţie? Urşii? Au vreo două sute de kile şi le mai trebuie protecţie? Dacă e cineva prin zonă care are nevoie de protecţie, păi ăla sunt eu.

— Şi-atunci ce-aţi făcut? întrebă MacMordie.

— Mi-am cumpărat o mitralieră şi i-am zis lui Baby că primul urs pe care-l văd că intră în casă se alege cu capul ţăndări. Aşa că urşii au priceput mesajul şi stau prin pădure şi acasă totul e în ordine.

Totul era în ordine şi în largul oceanului. Piper se trezi a doua zi dimineaţa şi se văzu într-un hotel plutitor, dar cum îşi petrecuse întreaga lui existenţă de adult mutându-se dintr-o pensiune în alta, fiecare cu vedere spre Canalul Mânecii, nu găsi nimic surprinzător în noile condiţii de viaţă. E

drept că luxul de care se bucura acum era altceva decât înlesnirile oferite de pensiunea Gleneagle din Exforth, dar lucrurile din jur nu însemnau cine ştie ce pentru Piper. Cel mai important lucru din viaţa lui era scrisul, aşa că îşi continuă rutina şi la bordul vaporului. Dimineaţa scria la masa din cabina lui, iar după prânz zăcea pe punte alături de Sonia şi discutau despre viaţă, despre literatură şi despre *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară,* într-o stare de fericire confuză.

"Pentru prima oară în viaţă, mă simt cu adevărat fericit", se confesa el în faţa jurnalului său şi a echipei de viitori cercetători care urmau să-i studieze într-o bună zi viaţa particulară. "Relaţia mea cu Sonia a adăugat o nouă dimensiune existenţei mele şi mi-a extins înţelegerea asupra a ce înseamnă să fii matur. Dacă asta înseamnă sau nu iubire, numai timpul mi-o va spune, dar oare nu e destul să ştiu că interacţionăm atât de bine la nivel personal? Nu pot decât să simt în sinea mea regretul că am fost aduşi laolaltă de o carte atât de degradantă din punct de vedere uman cum e PVBPF. Dar, aşa cum ar fi spus Thomas Mann cu acea ironie simbolică reprezentând amprenta distinctivă a creaţiei sale, «Fiecare nor are un înveliş de argint» şi nu pot decât să fiu de acord cu el. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel!!! Sonia insistă ca eu să recitesc romanul, ca să-l pot imita pe cel care l-a scris. Mi se pare la fel de dificil de suportat şi presupoziţia că eu sunt autorul, şi nevoia de a citi ceva care nu-mi poate influenţa propria creaţie decât în rău. Totuşi perseverez în ducerea la bun sfârşit a sarcinii, iar *În căutarea copilăriei pierdute* merge destul de bine faţă de cum m-am aşteptat, date fiind cerinţele situaţiei apăsătoare în care mă aflu acum."

Mai apărură multe alte probleme de aceeaşi factură. Seara Piper insistă să-i citească Soniei cu voce tare ce mai scrisese la Căutarea copilăriei, pe

când ea ar fi preferat să meargă să danseze sau să joace la ruletă. Piper nu era de acord cu asemenea distracţii frivole. Ele nu făceau parte din acele experienţe ce clădeau o relaţie încărcată de sens, sensul pe care se întemeia marea literatură.

— Dar n-ar trebui să ai mai multă acţiune? întrebă într-o seară Sonia după ce el termină de citit ceea ce scrisese în ziua respectivă. Vreau să zic că acolo nu pare să se întâmple nimic. Nu-s decât descrieri şi ce gândesc oamenii.

— În romanul contemplativ gândul înseamnă acţiune, zise Piper, citind cuvânt cu cuvânt din Romanul moral. Numai o minte necoaptă găseşte satisfacţii în acţiune ca activitate externă. Ceea ce gândim şi ceea ce simţim determină ceea ce suntem, iar marile drame ale vieţii sunt puse în scenă în fiinţarea esenţială a caracterului uman.

— Finanţarea? întrebă plină de speranţe Sonia.

— Fiinţarea, îi răspunse Piper. Cu doi de "i" şi fără "an".

— Aha.

— Înseamnă fiinţa esenţială. Ca şi Dasein.

— Vrei să spui "design"? întrebă iar Sonia.

— Nu, îi răspunse Piper, care citise odinioară câteva propoziţii din Heidegger. Dasein e cu "a".

— Am impresia că-ţi baţi joc de mine, zise Sonia. Dar dacă zici tu aşa...

— Iar romanul, dacă e cazul să se justifice pe sine ca modalitate artistică intercomunicativă, nu trebuie să se ocupe decât de realitatea experimentată. Utilizarea îngăduitoare a imaginaţiei dincolo de parametrii experienţei personale demonstrează o superficialitate care nu poate avea ca rezultat decât neîmplinirea potenţialităţilor noastre individuale.

— Nu-i un pic cam restrictiv? întrebă femeia. Ce vreau eu să zic e că dacă nu poţi scrie decât despre ceea ce ţi s-a întâmplat ţie, nu poţi ajunge decât în faza în care să descrii cum te trezeşti

dimineaţa şi-ţi iei micul dejun, apoi te duci la muncă...

— Ei, da, dar şi asta e important, îi răspunse Piper, al cărui scris din fiecare dimineaţă consta în descrierea deşteptării şi a micului dejun şi a mersului la şcoală. Romancierul investeşte evenimentele de acest tip cu propria sa interpretare intrinsecă.

— Dar poate că oamenii n-au chef să citească astfel de lucruri. Poate că ei vor poveşti de dragoste şi sex şi aventură. Vor imprevizibilul. Asta se vinde.

— Poate că se vinde, zise Piper, dar contează?

— Dacă vrei să-i dai înainte cu scrisul, contează. Trebuie să-ţi câştigi pâinea din aşa ceva. Acum, vezi tu, *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi... se vinde*...

— Nu pot să-mi dau seama de ce, răspunse Piper. Am citit capitolul de care mi-ai pomenit şi, sincer să fiu, e dezgustător.

— Bun, uite că realitatea nu-i deloc aşa de simpatică, zise Sonia, dorindu-şi ca Piper să nu mai fie atât de puritan. Trăim într-o lume nebună. Peste tot se petrec deturnări de avioane şi crime şi violenţe, iar *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... nici măcar nu se ocupă de aşa ceva. Are ca subiect doi oameni care au nevoie unul de altul.

— Astfel de oameni n-ar trebui să aibă nevoie unul de altul, răspunse Piper. E împotriva firii.

— E împotriva firii să mergi pe Lună şi totuşi oamenii o fac. Şi mai există şi rachete cu focos nuclear care sunt îndreptate unele împotriva celorlalte, gata să facă lumea bucăţi, şi cam pretutindeni pe unde te uiţi o să vezi că se petrece ceva împotriva firii.

— Nu şi în *Căutarea copilăriei*, spuse Piper.

— Şi-atunci care-i legătura ei cu realitatea?

— Realitatea, spuse Piper, revenind la Romanul moral, are legătură cu specificul real al

lucrurilor într-un context extra-efemer. Reprezintă reîntronarea valorilor tradiţionale în conştiinţa umană...

În timp ce Piper continua cu citatele, Sonia oftă şi-şi dori ca Piper să reîntroneze valorile tradiţionale cerându-i să se mărite cu el sau măcar să se caţere cu ea în pat într-o noapte şi să facă dragoste în strămoşescul stil clasic. Dar Piper avea principii şi aici. Noaptea, în pat, activităţile lui rămâneau tot strict literare. Citea câteva pagini din *Doctor Faustus* şi apoi revenea la *Romanul moral* ca la un breviar. După care stingea lumina şi rezista farmecelor Soniei prin faptul că adormea imediat.

Sonia stătea întinsă, trează, întrebându-se dacă el era anormal sau ea era neatrăgătoare. Femeia ajunse la concluzia că stătea închisă în aceeaşi încăpere cu un fel de ţicnit devotat artei sale, un monomaniac şi — spera ea — un geniu, după care se hotărî să amâne orice discuţie asupra înclinaţiilor sexuale ale lui Piper până la o dată ulterioară. La urma urmei, esenţial era să-l menţină liniştit şi în formă pe timpul turneului promoţional, iar dacă ceea ce voia Piper era castitatea, atunci castitate avea să şi capete.

De fapt, cel care a ridicat problema într-o după-amiază, când stăteau amândoi întinşi la soare pe punte, a fost chiar Piper. Se gândise la ceea ce-i spusese Sonia despre lipsa lui de experienţă şi de nevoia unui scriitor de a o avea. În mintea lui Piper experienţa era echivalentă cu observaţia. Bărbatul se aşeză, se hotărî să observe şi o făcu exact la timp ca să fie extrem de atent la o femeie între două vârste, care tocmai ieşea din piscină. Coapsele ei — observă Piper — erau încreţite. Piper se întinse după registrul său de "Fraze" şi-şi notă "Picioare marcate de amprentele timpului arzător" şi dedesubt, ca alternativă, "marca distinctivă a pasiunii apuse".

— Adică ce? întrebă Sonia, citind peste umărul lui.

— Încreţiturile de pe picioarele femeii aceleia, îi explică Piper. Cea care tocmai s-a aşezat.

Sonia o examina pe femeie cu o privire critică.

— Te excită?

— În nici un caz, răspunse Piper. Nu făceam decât să remarc faptul. S-ar putea să-mi folosească într-o carte. Ziceai că am nevoie de mai multă experienţă şi-o acumulez.

— Ăsta-i un fel al dracului de ciudat să capeţi experienţă, zise Sonia. Faci pe voyeur-ul cu babetele.

— Nu fac pe voyeur-ul cu nimeni. Nu fac altceva decât să observ. Nu-i nimic sexual aici.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse Sonia şi se lăsă iar pe spate în scaun.

— Să-ţi dai seama de ce?

— Că nu-i nimic sexual aici. La tine nu-i niciodată nimic sexual.

Piper se aşeză şi medită asupra remarcei Soniei. Conţinea o undă de amărăciune care îl neliniştea. Sex. Sex şi Sonia. Sex cu Sonia. Sex şi iubire. Sex cu iubire şi sex fără iubire. Sex în general. Un subiect dintre cele mai năucitoare şi unul care îl necăjise de şaisprezece ani pe tenorul monoton al adolescenţei sale, dând naştere la un belşug de fantezii divergente faţă de principiile lui literare. Marile romane nu se ocupau de sex. Ele se limitau la iubire, iar Piper încerca să facă acelaşi lucru. Se păstra pentru marea poveste de dragoste a vieţii sale, cea care va reuni sexul şi iubirea într-un întreg atotcuprinzător şi complet rodnic de pasiune şi sensibilitate, în care femeile din fanteziile lui, acele miraje de braţe, picioare, sâni şi fese, unde fiecare parte a corpului, luată separat, servea ca stimul pentru câte un vis diferit, se vor combina, formând nevasta perfectă. Cu ea, fiindcă

sentimentele lui ar fi atins cele mai înalte culmi, ar fi fost complet îndreptăţit să facă şi cele mai josnice lucruri posibile. Prăpastia care despărţea diavolul din Piper de îngerul din aleasa inimii sale urma să fie umplută de flacăra delicată a pasiunii lor sau de ceva asemănător. Aşa spuneau marile romane.

Din nefericire, ele nu explicau şi cum. Dincolo de iubirea care se îmbina cu pasiunea, se întindea ceva despre care Piper nu putea spune nimic sigur. Probabil că fericirea. În orice caz, căsătoria îl va ierta de păcatul întreruperilor fanteziilor sale, în care un Piper bestial şi feroce bântuia pe străzile în beznă în căutarea unor victime nevinovate şi îşi făcea poftele cu ele, fantezii care, luând în considerare faptul că Piper nu-şi făcuse niciodată poftele cu nimeni şi îi lipseau orice cunoştinţe despre anatomia feminină, l-ar fi expediat fie într-o clinică psihiatrică, fie în arestul poliţiei.

Iar acum i se părea că descoperise în Sonia făptura care îl aprecia şi care părea să fie femeia perfectă din toate punctele de vedere. Însă şi aici apăreau piedici. Femeia perfectă a lui Piper, selectată din marile romane ale omenirii, era o creatură care îmbina puritatea cu dorinţele ascunse. Piper nu avea nici o problemă cu dorinţele profunde atâta vreme cât ele rămâneau ascunse. Ale Soniei nu rămâneau. Până şi Piper putea să-şi dea seama de atâta lucru. Ea emana o disponibilitate pentru sex care făcea lucrurile foarte încurcate. În primul rând, îl despuia de dreptul lui de a fi bestial. Nu aveai cum să fii foarte bestial dacă îngerul cu care se presupunea că trebuie să fii bestial era şi mai bestial decât puteai fi tu. Bestialitatea era un concept relativ. În plus, ea cerea o pasivitate care, aşa cum o dovedeau săruturile Soniei, îi lipsea complet femeii. Prins uneori în încleştarea braţelor ei, Piper se simţea la mila acestei femei gigantice şi

puternice şi până şi el, cu toată lipsa lui de imaginaţie, nu vedea cum ar fi putut fi bestial cu ea.

Toate păreau extrem de dificile, aşa că, în timp ce stătea pe punte şi privea cum spuma lăsată în urmă de vapor se împrăştia spre orizont, Piper se simţi încă o dată şocat de contradicţia existentă între Viaţă şi Artă. Pentru a-şi uşura sufletul, deschise registrul şi scrise: "O relaţie matură impune sacrificiul Idealului în interesul experienţei, iar omul trebuie să ajungă la un acord cu Realul".

În noaptea aceea Piper îşi adună curajul necesar să ajungă la un acord cu Realul. Bău două votci mari înainte de masă, o sticlă de Nuits St. Georges, al cărei nume părea tocmai potrivit pentru întâlnirea ce urma, punându-şi pe urmă în cafea şi un pahar de tărie Benedictine, după care coborî în cele din urmă cu liftul, suflând înspre Sonia vorbe de dragoste cu damf de alcool.

— Ştii, nu trebuie neapărat să faci asta, îi zise ea în lift în timp ce îl mângâia.

Dar hotărârea lui Piper rămase neclintită.

— Draga mea, suntem doi oameni adulţi, bâigui el şi se îndreptă împleticit spre cabină.

Sonia intră după el şi aprinse lumina. Piper o stinse la loc.

— Te iubesc, zise el.

— Ştii, nu-i nevoie să-ţi linişteşti conştiinţa, îi spuse Sonia. Şi, oricum...

Piper răsuflă greu şi o cuprinse, învolburat de pasiune. În clipa următoare se treziră amândoi în pat.

— Sânii tăi, părul tău, buzele tale...

— Ciclul meu... zise Sonia.

— Ciclul tău, murmură şi Piper. Pielea ta, oc...

— Ciclul, spuse Sonia.

Piper se opri.

— Cum adică ciclul? întrebă el, vag conştient că îi scăpa ceva important.

— Ciclul meu lunar, îi zise Sonia. Te-ai prins?

Piper se prinsese. Dintr-un salt, autorul mandatat al romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* zbură jos din pat şi sări în baie. Între Viaţă şi Artă erau mai multe contradicţii decât visase el vreodată. Cum ar fi cele fiziologice.

10

În casa imensă de deasupra golfului Freshman, din Maine, Baby Hutchmeyer, fostă Sugg, fostă Miss Penobscot 1935, zăcea languros pe imensul ei pat cu apă şi se gândea la Piper. Alături de ea se găseau un exemplar din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*.., o sticlă de whisky şi un flacon de vitamina C. De-acum femeia citise deja cartea de trei ori şi cu fiecare lectură simţea din ce în ce mai tare că, iată, în sfârşit apăruse un autor tânăr care aprecia cu adevărat ceea ce putea oferi o femeie mai în vârstă. Nu că Baby ar fi fost în vârstă — nu în majoritatea privinţelor. La patruzeci de ani (citeşte cincizeci şi opt) încă mai avea corpul unei fetişcane de optsprezece ani scăpate dintr-un accident şi chipul uneia de douăzeci şi cinci de ani, doar că îmbălsămate. Pe scurt, avea ceea ce îi trebuia, ce-ul în discuţie fiind folosit de Hutchmeyer în primii zece ani de căsnicie şi apoi părăsit în ultimii treizeci. Ceea ce mai avea Hutchmeyer de oferit în materie de atenţie şi pasiune bovină era dăruit secretarelor, stenografelor şi, din când în când, dansatoarelor de striptease din Las Vegas, Paris sau Tokyo. în schimbul tăcerii de complezenţă a lui Baby, el îi satisfăcea toate accesele de entuziasm, fie ele artistice, sociale, metafizice sau ecologico - culturale, iar ea se mândrea în public cu căsnicia

lor fericită. Baby se descurca cu decoratori de interioare tineri şi bronzaţi, aşa că îşi refăcuse casa şi pe sine însăşi de mult mai multe ori decât ar fi fost necesar. Frecventa clinicile specializate în chirurgie estetică şi o dată, când Hutchmeyer tocmai se întorsese acasă dintr-una dintre aventurile lui peripatetice, nu o recunoscuse. Atunci a fost pusă pentru prima dată în discuţie problema divorţului.

— Aşadar, nu te mai atrag, zise Baby. Ei bine, să ştii că nici tu nu mă mai atragi. Ultima dată când ţi s-a sculat a fost în toamna lui '55 şi atunci erai beat.

— Nici nu aş fi putut fi altfel, zise Hutchmeyer şi imediat regretă că deschisese gura.

Baby îl lovi sub centură.

— M-am interesat de combinaţiile tale.

— Ei, iaca, am combinaţii! Un om aflat în poziţia mea este nevoit să-şi dovedească virilitatea. Crezi că aş obţine susţinere financiară atunci când îmi trebuie dacă aş fi prea bătrân ca să mi-o trag?

— Nu eşti prea bătrân ca să ţi-o tragi, îi răspunse Baby. Şi nu-i vorba de combinaţiile tale cu ţipe. Mă refer la combinaţiile tale financiare. Şi dacă vrei să divorţăm, sunt cu totul de acord, împărţim totul jumi-juma, iar preţul meu e douăzeci de milioane de dolari.

— Eşti nebună? urlă Hutchmeyer. Nici vorbă!

— Atunci ciuciu divorţ. Am comandat un audit financiar la cărţile pe care le scoţi. Astea-s combinaţiile despre care vorbeam. Dacă ai chef ca băieţii de la Fisc şi FBI-ul şi cei de la Departamentul de Justiţie să afle că faci evaziune fiscală, că iei mită şi că speli bani proveniţi din crima organizată...

Hutchmeyer n-avea chef de asta.

— Dacă aşa tratezi tu cu mine, ştiu şi eu cum să tratez cu tine, zise el, plin de ranchiună.

— Şi ţine minte, preciza Baby, că dacă mi se întâmplă ceva — cum ar fi să mor brusc şi nu de moarte naturală —, am pus bine într-un seif de bancă un set de fotocopii care dovedesc toate infracţiunile tale, iar un alt set e la avocaţii mei...

Hutchmeyer nu uitase. Pusese în Lincoln-ul lui Baby o centură de siguranţă de rezervă şi avea grijă ca femeia să nu rişte niciodată nimic.

Decoratorii de interioare au revenit, o dată cu actorii, pictorii şi orice alţi inşi pe care Baby avea chef să-i cheme la ea. Până şi MacMordie se trezi târât într-o noapte într-un act sexual şi apoi văzu că i s-a tăiat din salariu o mie de dolari pentru ceea ce — după cum îl informase, livid la faţă, Hutchmeyer — reprezentau beneficii suplimentare. MacMordie, care nu vedea lucrurile în acelaşi fel, protestă în faţa lui Baby. Hutchmeyer îl premie' cu două mii de dolari şi-i ceru scuze.

Dar, cu toate aceste efecte colaterale, Baby rămăsese nesatisfăcută. Când nu mai reuşea să găsească pe cineva sau ceva interesant, citea. La început Hutchmeyer primi cu bucurie deplasarea interesului ei spre alfabetizare, ca pe o mărturie a faptului că Baby se maturiza sau se stingea. Ca de obicei, se înşela. Eforturile de dezvoltare şi îmbunătăţire a sinelui, care se manifestaseră la ea prin numeroase operaţii estetice, se combinau acum cu aspiraţiile intelectuale, ameninţând să creeze un hibrid înspăimântător. De la o muiere obişnuită — chiar dacă plină de cicatrice —, Baby trecu la nivelul de femeie bine educată. Hutchmeyer descoperi primul semn al evoluţiei sale într-o zi, când se întoarse de la târgul de carte de la Frankfurt şi o găsi citind *Idiotul*.

— Ţi se pare cum? întrebă el când femeia îi spuse că romanul i se părea fascinant şi relevant.

— Relevant pentru ce?

— Pentru criza spirituală ce afectează societatea contemporană, îi zise Baby. Pentru noi.

— Idiotul e relevant pentru noi? făcu Hutchmeyer scandalizat. Un gagiu crede că-i Napoleon şi măcelăreşte cu cuţitul nu ştiu ce băbătie, iar asta-i relevant pentru noi? Exact de-aşa ceva aveam mare nevoie acum! Ca de-o gaură în cap.

— Ai deja una. Aia-i *Crimă şi pedeapsă*, Dummkopf. Pentru un editor de carte, habar n-ai de nimic.

— Ştiu să vând cărţi. Nu trebuie să citesc drăcăriile astea, zise Hutchmeyer. Cărţile sunt pentru oamenii care nu sunt satisfăcuţi de ceea ce fac. Un surogat.

— Cărţile te învaţă lucruri, spuse Baby.

— Ce te învaţă? Cum să faci crize de apoplexie? sări Hutchmeyer, care îşi aminti în cele din urmă mecanismul din Idiotul.

— De epilepsie. Un semn al geniului. Şi Mohamed avea aşa ceva.

— Aşadar, acum am o enciclopedie în loc de nevastă, zise Hutchmeyer. Şi încă una cu arabi. Şi ce-ai de gând să faci? Să transformi casa asta într-o Mecca a alfabetizării sau ce?

Şi, lăsând-o pe Baby după ce-i plantase în cap o asemenea idee, zbură precipitat până la Tokyo şi la plăcerile fizice oferite de o femeie care nu era în stare nici să vorbească engleza, darmite s-o mai şi citească. Când se întoarse, descoperi că Baby trecuse prin Dostoievski şi dincolo de el. Devora cărţile cu tot atâta putere de discernământ câtă aveau şi urşii ei când devorau chintale de afine. Se aruncă asupra lui Ayn Rand cu tot atâta fervoare ca şi asupra lui Tolstoi, trecu precum fulgerul prin Dos Passos, se îmbăie în Lawrence se încălzi cu Strindberg şi apoi se învioră cu Celine. Lista era nesfârşită, iar Hutchmeyer se trezi însurat cu un şoarece de bibliotecă. Pentru a înrăutăţi lucrurile, pe Baby o

apucă pasiunea autorilor. Hutchmeyer ura din tot sufletul autorii. Toţi vorbeau despre cărţile lor, iar Hutchmeyer, ameninţat de Baby, se văzu obligat să se arate relativ politicos şi aparent interesat. Chiar şi lui Baby oamenii aceştia i se părură dezamăgitori, dar cum până şi prezenţa în casă a unui singur romancier făcea ca tensiunea lui Hutchmeyer să salte până la cer, continua să fie generoasă cu invitaţiile şi să trăiască cu speranţa că va găsi unul care să întrupeze în carne şi oase cuvintele lui de pe hârtie. Iar cu Peter Piper şi al său *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* era de-acum sigură că nimerise în cele din urmă peste un bărbat şi o carte între care nu existau discrepanţe.

Aşa că stătea întinsă pe patul cu apă şi-şi savura aşteptarea. Era o poveste aşa de romantică! Într-un fel cumva semnificativ. Şi diferit.

Hutchmeyer veni din baie purtând un suspensor cu totul inutil.

— Chestia aia îţi vine bine, zise Baby, studiind fără pasiune dispozitivul. Ar trebui s-o porţi mai des, îţi conferă demnitate.

Hutchmeyer îi aruncă o privire furioasă.

— Nu, zău, vorbesc serios, continuă Baby. Parcă îţi conferă o funcţie de susţinere.

— Cu susţinerea pe care mi-o oferi tu, chiar am nevoie de aşa ceva.

— Păi, dacă ai făcut hernie, ar fi trebuit să te operezi.

— Când văd ce-au făcut cu tine, nu-mi mai trebuie nici o operaţie, răspunse Hutchmeyer.

Apoi aruncă o privire la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi se duse direct în camera lui.

— Tot îţi mai place cartea? strigă el brusc.

— Prima carte bună pe care o publici după ani de zile, zise Baby. E superbă. O idilă.

— O ce?

— O idilă. Vrei să-ţi explic acum ce-i aia o idilă?

— Nu, zise Hutchmeyer. Pot să ghicesc.

Se urcă în pat şi începu să mediteze la istoria asta. O idilă? Ei bine, dacă Baby zicea că-i o idilă, atunci o să fie o idilă pentru milioane de alte femei. Baby era infailibilă. Totuşi... o idilă?

11

N-a fost nici o idilă în scena cu care fu întâmpinat Piper când vaporul acostă la New York.

Nici chiar fabuloasa vedere a liniei orizontului cu Statuia Libertăţii, despre care Sonia îi spusese că o să-l emoţioneze, nu a fost idilică. O ceaţă deasă se lăsase peste apă şi clădirile gigantice abia scoteau capetele din ea, ca şi cum s-ar fi deplasat lent peste Battery şi s-ar fi îndreptat spre chei. În acel moment atenţia lui Piper se deplasă de la priveliştea Manhattan-ului spre o mulţime de oameni aparţinând în mod evident unor categorii sociale şi orientări diferite şi care se strânseseră pe şoseaua din afara clădirii vămii.

— Doamne, Hutch chiar te-a făcut măreţ, zise Sonia când coborâră pe pasarelă.

De pe stradă se auzeau strigăte şi se puteau vedea câteva pancarte, dintre care unele anunţau ambiguu "Bine ai venit în Oraşul Homosexualilor!", iar altele erau chiar şi mai ameninţătoare: "Peipmann, cară-te acasă!"

— Cine Dumnezeu e Peipmann? întrebă Piper.

— Pe mine mă-ntrebi? îi răspunse Sonia.

— Peipmann? îi zise şi ofiţerul vămii, care nu-şi mai bătu capul să le deschidă bagajele. N-am de unde să ştiu. Afară sunt vreun milion de băbătii şi poponari care-l aşteaptă. Unii vor să-l linşeze, iar alţii nu s-ar mulţumi numai cu atât. Călătorie plăcută.

Sonia îl împinse pe Piper cu tot cu bagaj, spre o barieră unde îi aştepta MacMordie, înconjurat de o liotă de reporteri.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnule Piper, zise MacMordie. Acum vă rog să o luaţi în direcţia aceea.

Piper o luă în direcţia aceea şi se trezi înconjurat imediat de cameramani şi de reporteri care îi urlau întrebări ininteligibile.

— Spuneţi doar "Nu comentez", strigă MacMordie când Piper încercă să le explice unora că nu fusese niciodată în Rusia. Aşa nu va înţelege nimeni nimic aiurea.

— E deja un pic cam târziu, nu vi se pare? zise Sonia. Cine dracu' le-a spus tăntălăilor ăstora că a fost în KGB?

MacMordie rânji complice, iar gloata, avându-l pe Piper în mijlocul ei, se deplasă spre holul de la intrare. O echipă de poliţişti îşi croi drum printre jurnalişti şi-l escortă pe Piper până la lift. Sonia şi MacMordie o luară în jos pe scări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? întrebă Sonia.

— Ordinele domnului Hutchmeyer, spuse MacMordie. A cerut o revoltă, i-am dat o revoltă.

— Dar nu trebuia să spuneţi despre el că a fost ucigaş plătit în slujba lui Idi Amin, zise cu ciudă Sonia. Iisuse Hristoase!

Când ajunseră la parter, se văzu clar că MacMordie zisese mult mai multe lucruri despre Piper şi că toate se băteau cap în cap. Un contingent al Supravieţuitorilor din Siberia se repezi înspre intrare, scandând "Soljeniţân da, Piperovski nu!" În spatele lor, o trupă de arabi din Palestina, care acţionau pornind de la prezumţia că Piper era un ministru israelian călătorind incognito şi venit cu misiunea de a cumpăra arme, se bătea cu sioniştii pe care MacMordie îi alertase spunându-le de sosirea lui Piparfat, membru al mişcării Septembrie Negru. Un pic mai încolo, un

grup de evrei bătrâni ţinea nişte pancarte care îl denunţau pe Peipmann, dar ei erau copleşiţi la număr de grupurile de irlandezi, care fuseseră informaţi că O'Piper e un membru de seamă al IRA, Armata Republicană Irlandeză.

— Poliţiştii sunt toţi irlandezi, îi explică MacMordie Soniei. Cel mai bine e să-i avem de partea noastră.

— Şi care dracu' e partea asta a noastră? întrebă Sonia, dar în clipa aceea uşile liftului se deschiseră şi Piper, pământiu la chip, se văzu împins înspre mulţime de către escorta lui de poliţie.

În vreme ce mulţimea de afară se împingea în faţă, reporterii îşi continuau acţiunea de căutare neobosită a adevărului.

— Domnule Piper, dacă nu vă supăraţi, v-am ruga să ne spuneţi doar cine şi ce naiba sunteţi dumneavoastră? urlă unul dintre ei pe deasupra întregii zarve.

Dar Piper rămăsese fără grai. Ochii îi ieşiseră din orbite, iar faţa i se făcuse cenuşie.

— Este adevărat că aţi împuşcat cu mâna dumneavoastră...?

— Puteţi afirma că guvernul dumneavoastră nu negociază cumpărarea de rachete Minutemen?

— Câţi oameni mai sunt încă în stare de şoc...?

— Ştiu eu unul care va fi în curând într-o asemenea stare dacă nu faci ceva repede! îi zise Sonia lui MacMordie şi îl împinse în faţa ei.

MacMordie se lansă în luptă:

— Domnul Piper n-are nimic de declarat! urlă el neîntrebat înainte de a fi tras într-o parte de un poliţist care tocmai fusese lovit cu o sticlă de Seven-Up de un protestatar anti-apartheid, pentru care Van Piper era un rasist alb din Africa de Sud.

Sonia Futtle se aruncă şi ea pe urmele lui MacMordie:

— Domnul Piper e un faimos romancier britanic! urlă ea din toţi bojocii, dar momentul unor asemenea declaraţii neechivoce trecuse de mult.

Tot mai multe rachete zburau spre zidul clădirii, pancartele erau sfâşiate şi folosite ca arme de asalt, iar Piper se văzu tras înapoi în hol.

— N-am împuşcat pe nimeni, chiţcăi el. N-am fost în viaţa mea în Polonia.

Dar nimeni nu-l auzea. În jur se porni un pârâit de aparate de emisie-recepţie şi se auzi o cerere urgentă de întăriri cu forţe poliţieneşti.

Afară, Supravieţuitorii din Siberia cedaseră în faţa celor de la mişcarea pentru drepturile homosexualilor, care luptau pe cont propriu. Câteva namile de muieri între două vârste pătrunseră prin cordonul de poliţişti şi se repeziră la Piper.

— Nu, n-am făcut nimic de genul ăsta! urlă el în timp ce femeile încercau să-l smulgă din mâinile poliţiştilor. Sunt pur şi simplu un ins obişnuit, un...

Sonia puse mâna pe un par care nu demult avusese pe el o pancartă cu mesajul "Doamnele de Aur Te Iubesc!" şi-i smulse sânii falşi uneia dintre vânătoarele pornite pe urmele lui Piper.

— O, nu, nu-i aşa! strigă ea. E al meu!

După care o lăsă pe alta fără perucă. Apoi, lovind pe toată lumea din jurul ei, îi scoase de pe hol pe cei de la drepturile homosexualilor. Piper şi poliţiştii se ascunseră în spatele ei, în timp ce MacMordie emitea strigăte de încurajare. În amestecătura de afară, Arabii pentru Palestina şi Sioniştii pentru Israel se aliară temporar şi duseră la bun sfârşit nimicirea celor de la drepturile homosexualilor, după care intrară din nou în luptă. Între timp, Sonia izbutise să-l târască pe Piper în lift. MacMordie li se alătură şi apăsă pe buton. În următoarele douăzeci de minute urcară şi coborâră neîncetat cu liftul, în timp ce afară bătălia pentru Piparfat, O'Piper şi Peipmann continua.

— Acum chiar că le-ai rasolit pe toate! îi zise Sonia lui MacMordie. Pierd o groază de timp ca să-l aduc pe bietul om până aici, iar tu, în semn de bun venit, îi pregăteşti un fel de Bătălie pentru Anglia.

Bietul om stătea într-un colţ, pe podeaua liftului. MacMordie îl ignoră.

— Produsul trebuie să fie expus şi este evident că a avut parte de expunere. Povestea asta o să fie bomba zilei la televiziuni. Nu m-aş mira ca unii să transmită în direct, chiar acum, cu buletine speciale de ştiri.

— Minunat! zise Sonia. Şi ce ne-ai mai pregătit după asta? Catastrofa de pe Hindenburg?

— Prin urmare, chestia asta o să fie bomba zilei..., începu MacMordie, dar din colţul liftului se auzi un geamăt înfundat.

S-ar fi zis că pe Piper îl atinsese deja o bombă. Mâna îi sângera. Sonia îngenunche alături de el.

— Ce-ai păţit, dragule? îl întrebă ea.

Palid, Piper îi făcu semn spre un disc frisbee pe care erau pictate cuvintele "Gulag Go". Discul avea ataşate pe margini lame de bărbierit. Sonia se întoarse spre MacMordie.

— Bănuiesc că asta a fost tot ideea ta! zbieră ea. Discuri frisbee cu lame de ras. Ai putea ghilotina pe cineva cu o asemenea chestie.

— Eu? Nici prin cap nu mi-a trecut să.... Începu MacMordie, dar Sonia oprise deja liftul.

— O ambulanţă! O ambulanţă! strigă ea.

Însă trecu o oră până ce poliţia reuşi să-l scoată pe Piper din clădire. La acea vreme instrucţiunile lui Hutchmeyer fuseseră deja duse la capăt cum se cuvenea. La fel s-a întâmplat şi cu un număr mare de protestatari, care au ajuns la spital. Străzile erau pline cu cioburi de sticlă, pancarte sfâşiate şi butelii cu gaz lacrimogen. Când îl urcară

pe Piper în ambulanţă, ochii bărbatului erau plini de lacrimi. Aşezându-se, se convinse că se alesese cu o mână rănită şi că nimerise într-o casă de nebuni.

— Cu ce-am greşit oare? o întrebă el plângăcios pe Sonia.

— Cu nimic. Cu absolut nimic, veni răspunsul.

— Ai fost superb, absolut superb! exclamă laudativ MacMordie, după care se aplecă să studieze rana lui Piper. Păcat că n-a curs mai mult sânge, adăugă el.

— Ce vrei mai mult? se repezi Sonia la el. Două kile de carne? Nu ţi-a ajuns ce-ai scos până acum?

— Sânge, zise MacMordie. La un TV color poţi să-l deosebeşti de ketchup. Ăsta trebuie să fie autentic.

Apoi se întoarse spre asistenta medicală:

— Aveţi pe-aici sânge pentru transfuzii?

— Pentru transfuzii? La o zgârietură ca asta vreţi transfuzie de sânge? zise femeia.

— Ascultă, îi răspunse MacMordie, tipul ăsta e hemofilic. Ai de gând să-l laşi să sângereze până moare?

— Nu sunt hemofilic, protestă Piper, dar sirena ambulanţei îi acoperi vocea.

— Are nevoie de o transfuzie! strigă MacMordie. Scoate odată sângele ăla!

— Ţi-ai ieşit dracului din minţi? zbieră Sonia în clipa în care MacMordie începu să se ia la trântă cu asistenta. N-a trecut omul prin destule chinuri? Acum mai vrei să-i faci şi o transfuzie!

— Nu vreau transfuzie! chiţcăi disperat Piper. N-am nevoie de aşa ceva!

— Da, dar camerele de televiziune au, îi replică MacMordie. În Technicolor.

— N-o să-i fac pacientului..., începu asistenta, dar MacMordie apucase deja flaconul cu sânge şi se lupta să-i scoată capacul.

— Nici măcar nu ştiţi ce grupă de sânge are! zbieră asistenta în clipa când capacul se desfăcu.

— Nici nu-i nevoie, îi răspunse MacMordie şi goli aproape tot flaconul în capul lui Piper.

— Uite ce-ai făcut acum! ţipă Sonia.

Între timp, Piper leşinase.

— Perfect. Acum o să-l resuscităm, zise MacMordie. Asta o să-l facă pe Kildare să pară mic copil.

Apoi îi trânti pe faţă lui Piper masca de oxigen. Când l-au scos pe targa din ambulanţă, arăta ca moartea în persoană. Sub mască şi din cauza sângelui vărsat, chipul i se făcuse purpuriu. Cu toată agitaţia de-acolo, nimănui nu-i trecuse prin cap să dea drumul la aer în masca de oxigen.

— Mai trăieşte? întrebă un reporter care urmărise ambulanţa.

— Cine ştie? îi răspunse plin de entuziasm MacMordie.

Piper se văzu transportat în salonul de răniţi, în timp ce Sonia, plină de sânge pe haine, încerca s-o calmeze pe asistentă, care avea un acces de isterie.

— A fost îngrozitor, îngrozitor! urla ea înspre camerele de televiziune şi înspre reporteri înainte să o pornească pe urmele pacientului. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva... Şi chiar în ambulanţa mea!

În timp ce targa stacojie pe care se afla trupul lui Piper era urcată pe un cărucior şi dusă de-acolo, MacMordie îşi freca palmele satisfăcut. În jurul lui bâzâiau camerele de luat de vederi. Produsul se bucurase de expunere. Domnul Hutchmeyer va fi foarte mulţumit.

Domnul Hutchmeyer a fost foarte mulţumit.

Urmărise revolta la televizor cu o satisfacţie evidentă şi cu tot entuziasmul unui pasionat de lupte.

— Bravo, băiatu'! strigă el când un sionist tânăr îl aruncă de pe vapor pe un japonez nevinovat, lovindu-l cu o pancartă pe care scria "Amintiţi-vă de Lod". Un poliţist încercă să intervină şi fu imediat trântit la pământ de cineva din mulţime. Imaginea se zgâlţâi violent, căci cameramanul fusese lovit din spate. Când, în cele din urmă, imaginea se stabiliza, era fixată pe o bătrână care zăcea pe trotuar, sângerând.

— Super! zise Hutchmeyer. MacMordie a făcut o treabă excelentă. Băiatul ăsta are mare talent când e să treacă la acţiune.

— S-o crezi tu, zise Baby, care ştia mai bine.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?! se repezi Hutchmeyer, distras pe moment de la subiect.

Baby înălţă din umeri:

— Pur şi simplu nu-mi place violenţa. Asta-i tot.

— Violenţa? Păi, aşa-i viaţa — violentă. Concurenţială. Nu poţi să faci omletă dacă nu spargi mai întâi ouăle.

Baby studie ecranul televizorului.

— Uite că tocmai s-au mai spart două ouă, zise ea.

— Natura umană, zise Hutchmeyer. Nu eu am inventat natura umană.

— Nu, tu doar o exploatezi.

— Trăiesc şi eu.

— Omori şi tu, dacă vrei să ştii părerea mea, zise Baby. Femeia aia n-o să scape cu viaţă.

— Căcat! exclamă Hutchmeyer.

— Mi-ai luat vorba din gură, zise Baby.

Hutchmeyer se concentra asupra ecranului şi încercă s-o ignore pe Baby. Trupele de poliţie ieşiră din clădirea vămii împreună cu Piper.

— Uite-l! zise Hutchmeyer. Ticălosul arată de parcă ar fi gata să se pişe pe el.

Baby se uită şi ea, apoi oftă. Hăituitul de Piper arăta exact aşa cum spera ea: tânăr, palid,

sensibil şi extrem de vulnerabil. "Precum Keats la Waterloo", se gândi ea.

— Cine-i grăsanca aia de lângă MacMordie? întrebă ea în timp ce Sonia îi ardea un genunchi unui ucrainean care tocmai scuipase pe rochia ei.

— Asta-i fata mea! zbieră Hutchmeyer, plin de entuziasm.

Baby se uită neîncrezătoare la el.

— Cred că glumeşti! Numai o dată să te ciocneşti cu halterofila aia rusoaică şi parcă văd cum ţi se duce dracului suspensorul.

— Cui dracu'-i pasă de suspensor? zise Hutchmeyer. Ce vreau eu să-ţi spun e că micuţa aia e cel mai mare agent de vânzări de pe planetă.

— Mare o fi ea, zise Baby, dar micuţă în nici un caz. Moscovitul ăla care stă colo ghemuit, cu coaiele în mână, ştie mai bine. Cum o cheamă?

— Sonia Futtle, zise visător Hutchmeyer.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Baby. Uite că tocmai i-a futut una unui irlandez. Omul ăla n-o să mai călărească niciodată.

— Iisuse! zise Hutchmeyer şi se retrase în biroul lui, ca să scape de comentariile demolatoare ale lui Baby.

Apoi sună la biroul din New York ca să le ceară o prognoză pe computer a vânzărilor preconizate pentru *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* din perspectiva imensei publicităţi proaspăt create. Apoi sună la departamentul de producţie şi le ceru să mai tragă cinci sute de mii de exemplare. În fine, sună şi la Hollywood şi le ceru încă cinci procente din câştigurile ce vor fi realizate de serialul TV având la bază cartea. Şi în tot acest timp mintea lui era plină de gânduri nesăbuite legate de Sonia Futtle şi de uciderea pe căi naturale a ceea ce mai rămăsese din Miss Penobscot 1935, astfel încât să nu fie nevoit să-şi cumpere divorţul cu douăzeci de milioane de dolari. Poate că MacMordie reuşea să născocească el ceva. S-o fută pân-o omoară. Asta ar fi moarte

naturală. Şi tipului ăstuia, Piper, i se scula la babe. Poate că şi de-aici ar fi putut să iasă ceva. În salonul de urgenţe de la spitalul Roosevelt, medicii şi chirurgii se zbăteau să-l menţină pe Piper în viaţă. Din pricină că aparenţele îi făcuseră să presupună că Piper pierdea foarte mult sânge dintr-o rană de la cap, în timp ce simptomele sale erau de sufocare, sarcina lor devenise mai complicată decât ar fi fost normal. Asistenta isterică nu le era nici ea de vreun folos.

— Mi-a zis că e hemofilic, îi spuse ea chirurgului-şef, care vedea asta şi singur. Mi-a zis că trebuie să-i facem o transfuzie. Eu n-am vrut şi el a zis că nu vrea transfuzie şi-atunci ea i-a spus că nu şi el s-a repezit la rezerva de sânge şi dup-aia el a leşinat şi ei i-au pus masca de oxigen şi...

— Daţi-i un sedativ! urlă chirurgul în timp ce asistenta, care tot mai zbiera, era târâtă afară.

Pe masa de operaţie stătea un Piper chel. Într-o încercare disperată de a găsi amplasamentul rănii, îl răseseră în cap.

— Păi unde dracu' e hemoragia? zise chirurgul, îndreptând un fascicul de lumină în urechea stingă a lui Piper, în speranţa că va găsi acolo o sursă care să explice îngrozitoarea pierdere de sânge.

Nici când Piper îşi recapătă cunoştinţa nu reuşiră să afle mai multe. Zgârietura de pe mâna scriitorului fusese deja curăţată şi acoperită cu leucoplast, iar printr-un ac înfipt în încheietura braţului drept Piper primea transfuzia de care se îngrozise atâta. În cele din urmă, îi tăiară sursa de alimentare şi Piper se ridică de pe masa de operaţie.

— Ai scăpat ca prin minune, îi spuse chirurgul. Nu ştiu de ce boală suferi, dar ar fi mai bine să te menajezi o vreme. Poate că cei de la Mayo[13] ar putea găsi un răspuns, dar al dracului să fiu dacă noi putem.

Piper ieşi pe coridor clătinându-se pe picioare şi chel ca un bec. Sonia izbucni în plâns.

— Of, Doamne, Doamne, ce ţi-au făcut ăştia, dragul meu? se tângui ea.

MacMordie studie meditativ capul chel al lui Piper.

— Nu arată prea bine, zise el în cele din urmă şi intră în teatrul de operaţiuni, spunându-i chirurgului: Avem o problemă.

— Nu trebuie să mi-o spuneţi dumneavoastră, în privinţa diagnosticului, nici eu nu pricep nimic.

— Mda, spuse MacMordie, cam aşa e. Acum, ceea ce-i trebuie omului e un ghem de bandaje în jurul capului. Ce vreau eu să zic e că omul e faimos, pe-aici sunt toţi tipii ăia de la TV, iar el o să iasă la ei arătând precum Kojak. Şi e scriitor. Chestia asta n-o să-i facă bine la imagine.

— Imaginea lui e problema dumneavoastră, spuse chirurgul. Întâmplător, problema mea e doar boala lui.

— L-aţi ras în cap, insistă MacMordie. Ce-aţi zice acum de-o mână de pansamente? Aşa, cumva peste faţă şi peste tot. Tipul trebuie să-şi păstreze anonimatul până ce-i creşte părul la loc.

— În nici un caz, răspunse chirurgul, credincios principiilor sale medicale.

— O mie de dolari, îi replică MacMordie şi se duse să-l aducă pe Piper.

Prozatorul veni poticnindu-se şi agăţându-se jalnic de braţul Soniei. După ce pătrunse înăuntru şi apoi ieşi iar, cu Sonia sprijinindu-l de-o parte şi o asistentă de cealaltă parte, nu-i mai rămăseseră la vedere decât doi ochi speriaţi şi nările.

— Domnul Piper n-are nimic de declarat, zise MacMordie.

Emisese o afirmaţie complet inutilă. Şapte milioane de privitori îşi puteau da seama şi singuri de asta. Faţa bandajată a lui Piper nu avea gură.

Aparatele de filmat se focalizară ca să ia cadre în prim-plan, iar MacMordie începu să vorbească:

— Domnul Piper m-a împuternicit să vă declar că habar n-avea că superbul lui roman *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* va stârni în sânul publicului un grad atât de ridicat de controverse cum a fost cel care marchează turneul său de lecturi în ţara noastră...

— Ce marchează? îl chestionă un reporter.

— Domnul Piper e cel mai important romancier britanic, iar romanul său *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, publicat la Hutchmeyer Press şi disponibil în librării la preţul de şapte dolari şi nouăzeci de...

— Vreţi să spuneţi că totul a fost provocat de romanul său? întrebă un intervievator.

MacMordie dădu din cap că da.

— *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* este cel mai controversat roman al acestui secol. Citiţi-l şi veţi vedea ce-a provocat un asemenea sacrificiu îngrozitor din partea domnului Piper...

Aflat alături de el, Piper se clătina ameţit şi a trebuit să fie ajutat să urce în maşina ce-l aştepta.

— Va fi dus la o clinică particulară pentru un tratament diagnostic, zise MacMordie, după care maşina demară.

Pe bancheta din spate, Piper scâncea îndărătul bandajelor.

— Care-i problema, dragule? întrebă Sonia.

Dar mormăitul lui Piper era ininteligibil.

— Ce-i povestea aia cu tratamentul diagnostic? îl întrebă Sonia pe MacMordie. Doar n-are nevoie de nici...

— Asta-i doar ca să-i punem pe cei din presa scrisă şi din televiziuni pe o pistă greşită. Domnul Hutchmeyer vrea să staţi cu el la reşedinţa sa din Maine. Acum ne îndreptăm spre aeroport. Avionul particular al domnului Hutchmeyer ne aşteaptă.

— Am şi eu câteva să-i spun domnului Satana Hutchmeyer atunci când o să-l văd, spuse Sonia.

Mă mir că nu ne-ai omorât pe toţi acolo.

MacMordie se întoarse în scaun.

— Ascultă! zise el, încerci să promovezi un autor străin. Trebuie să aibă vreo şmecherie cu care să iasă la interval: fie a câştigat Premiul Nobel, fie a fost torturat în beciurile din Lubianka, fie ceva asemănător. Charismă. Şi cu ce iese Piper la interval? Cu nimic. Aşa că-i clădim noi o imagine. Am pus la cale o mică revoltă, s-a vărsat puţin sânge şi l-am făcut charismatic peste noapte. Iar cu bandajele alea, diseară o să fie la televizor în fiecare casă. Numai faţa asta o să vândă vreun milion de exemplare.

Merseră cu maşina până la aeroport, iar Piper şi Sonia se urcară la bordul avionului Imprint One. Mai întâi decolară şi abia după aceea Sonia scoase pansamentele de pe faţa lui Piper.

— Pe celelalte trebuie să le lăsăm până ce începe să-ţi crească iar părul, zise ea.

Piper dădu din capul său bandajat în semn că da.

Hutchmeyer îl sună pe MacMordie din Maine ca să-l felicite.

— Scena aia din faţa spitalului a fost cea mai tare, zise el. Aia o să le sucească minţile la un milion de telespectatori. Păi nu? Doar am făcut din el un martir. Ceva gen mielul de sacrificiu pe altarul literaturii de geniu. Ascultă-mă pe mine, MacMordie, o să capeţi un bonus pentru povestea asta!

— N-a fost cine ştie ce, zise cu modestie MacMordie.

— Lui cum i-a picat? întrebă Hutchmeyer.

— Ei, părea puţin cam aiurit, dar nu-i o problemă, răspunse MacMordie. O să-şi revină.

— Toţi autorii sunt cu minţile aiurea, zise Hutchmeyer. Aşa le e firea.

Piper rămase pe tot timpul zborului cu minţile aiurea. Încă nu ştia sigur ce-l lovise şi de ce îl lovise, iar receptarea sa confuză drept O'Piper, Piparfat, Peipmann, Piperovsky etc. se adăuga problemelor cu care se confruntase deja ca presupus autor al romanului *Păstraţi-vă*... Şi-apoi, oricum, ca geniu prezumtiv, Piper îşi asumase atât de multe identităţi diferite, încât măştile trecutului le compuneau pe cele ale prezentului. Aşa se întâmplase şi cu şocul sosirii, cu baia de sânge provocată de MacMordie, cu sufocarea, cu resuscitarea şi cu faptul că purta un turban din bandaje plasat pe un scalp nevătămat. Romancierul se uita lung pe geam şi se întreba ce-ar fi făcut Joseph Conrad, Lawrence sau George Eliot dacă ar fi fost în locul lui. În afară de certitudinea că nici unul dintre ei n-ar fi ajuns în locul lui, nu reuşea să se gândească la nimic. Şi nici Sonia nu-i era de nici un ajutor. Mintea ei părea fixată asupra obţinerii unui beneficiu financiar maxim din toate chinurile prin care trecea.

— Oricum ar fi, l-am făcut s-ajungă la mâna noastră, zise femeia pe când avionul începu să coboare deasupra Bangor-ului. Eşti prea bolnav ca să poţi să faci faţă turneului.

— Sunt întru totul de acord, spuse Piper.

Numai că Sonia îi nimici speranţele.

— Dar el n-o să muşte la chestia asta, zise ea. La Hutchmeyer nu contează decât contractul. Chiar dacă ai fi pus la perfuzii şi tot ar trebui să apari în public. Aşa că o să-i ciupim nişte compensaţii. Poate încă vreo douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Eu zic că mai bine m-aş întoarce acasă, spuse Piper.

— După cum o să conduc eu discuţiile, o să te întorci acasă cu cincizeci de miare.

Piper ridică anumite obiecţii:

— Dar oare domnul Hutchmeyer n-o să se supere?

— Să se supere? O să-i sară ţandăra rău de tot!

Piper medita asupra posibilităţii ca domnului Hutchmeyer să-i sară ţandăra şi nu-i plăcu deloc. Adăugă încă un ingredient oribil la o situaţie care oricum era suficient de îngrijorătoare. În momentul în care avionul ateriza, scriitorul intrase deja într-o stare de panică acută şi Sonia a avut nevoie de toată puterea ei de convingere ca să-l facă să coboare scara avionului şi să urce în maşina ce-i aştepta. Se îndreptau în goană, traversând pădurile de pini, spre bărbatul pe care, într-un moment de neglijenţă, Frensic îl numise Al Capone al lumii editoriale.

— Iar acum, îi zise Sonia lui Piper, lasă-mă pe mine să mă ocup de discuţii. Şi ţine minte că tu eşti un autor timid şi introvertit. Trăsătura pe care trebuie să marşezi e modestia.

Maşina pătrunse pe o alee care ducea la o casă ce se declara, conform celor scrise pe poartă, drept "Reşedinţa Hutchmeyer".

— Nimeni n-ar putea zice c-aici e ceva modest, spuse Piper, holbându-se la casă.

Plasată în mijlocul a cincizeci de pogoane de parc şi grădină şi construită din mesteacăn şi pin, clădirea era un monument bogat ornamentat, cu acoperiş de şindrilă, o mostră a eclectismului romantic de sfârşit de secol XIX, aşa cum era el întrupat în lemn de firma "Peabody and Stearns, arhitecţi". Cu turnurile ei răsărite semeţ, cu ferestrele verticale pe acoperiş, cu foişoarele cu porumbare, cu verandele cu ferestre ovale tăiate în grilaj, cu hornurile-i răsucite şi balcoanele sale înclinate, reşedinţa inspira respect.

Maşina i-a dus până la o porte-cochère[14], de unde au intrat într-o curte deja înţesată cu maşini, iar acolo pasagerii s-au dat jos din autovehicul. După o clipă, gigantica uşă de la intrare s-a deschis şi un bărbat masiv, cu obrajii roşii, a începu să salte pe trepte în jos.

— Sonia, draga mea! a exclamat el şi a strâns-o pe femeie la piepţii cămăşii lui hawaiiene. Iar acesta trebuie să fie domnul Piper.

Bărbatul îi zdrobi mâna lui Piper şi îl privi crunt în faţă.

— Suntem onoraţi, domnule Piper, spuse el, suntem extrem de onoraţi să vă avem în mijlocul nostru!

Şi, încă strângându-i mâna în a sa, bărbatul îl propulsă pe romancier în sus pe scări şi apoi dincolo de uşă. În interior locuinţa era la fel de remarcabilă ca şi în exterior. Un hol larg includea un şemineu din secolul al XIII-lea, un şir de trepte renascentiste, o galerie în stil medieval pentru menestreli, un portret înfiorător de feroce al lui Hutchmeyer în postura lui J.P. Morgan, fotografiat de Steichner, iar podeaua era un mozaic ce închipuia o mulţime de etape din procesul de producere a hârtiei. Piper călcă cu grijă peste copacii ce se prăbuşeau, peste o stivă de buşteni şi peste un container cu pastă de lemn clocotită, apoi mai urcă alte câteva trepte, la capătul cărora stătea o femeie cu o siluetă de-ţi tăia respiraţia.

— Baby, spuse domnul Hutchmeyer, îmi face mare plăcere să ţi-l prezint pe domnul Piper. Piper, doamna e soţia mea, Baby.

— Dragul meu domn Piper, murmură Baby cu o voce răguşită, luându-i mâna romancierului şi zâmbindu-i cât de larg îi permiseseră chirurgii esteticieni. Muream de nerăbdare să te cunosc. Mie romanul dumitale mi se pare cea mai încântătoare carte pe care am avut privilegiul s-o citesc.

Privirea lui Piper se pierdu în albastrul limpede al lentilelor de contact purtate de Miss Penobscot 1935 şi romancierul zâmbi prosteşte.

— Sunteţi foarte amabilă! murmură el.

Baby îi luă mâna, i-o strecură sub braţul ei şi porniră împreună înspre holul închis al imensei verande.

— Tipul poartă întotdeauna turban? o întrebă Hutchmeyer pe Sonia în timp ce o luară amândoi pe urmele lor.

— Numai când e pocnit de un disc frisbee, zise cu răceală Sonia.

— Numai când e pocnit de un disc frisbee, bubui Hutchmeyer printre hohote de râs. Baby, ai auzit? Domnul Piper poartă turban numai când e pocnit de un disc frisbee. Nu-i aşa că-i superb?

— Cu lame de ras pe margini, Hutch! Cu nişte blestemate de lame pe margini! zise Sonia.

— Ei, da, atunci, desigur, se schimbă lucrurile, zise Hutchmeyer, brusc dezumflat. Cu lame se schimbă complet lucrurile.

În verandă stăteau în picioare vreo sută de oameni. Ciocneau cu toţii pahare şi vorbeau cât îi ţineau bojocii.

— Prieteni! bubui vocea lui Hutchmeyer, liniştind hărmălaia. Vreau să faceţi cu toţii cunoştinţă cu domnul Peter Piper, cel mai mare romancier care ne-a venit aici din Anglia de la Frederick Forsyth încoace.

Piper zâmbi prosteşte şi clătină din cap cu modestie neprefăcută. Nu era cel mai mare romancier care le venise din Anglia. Nu încă. Măreţia lui se desfăşura undeva în viitor şi abia se ţinu să n-o declare limpede, atunci şi acolo, în momentul în care mulţimea se înghesui în juru-i, dornică să facă cunoştinţă cu el. Baby îşi alesese oaspeţii cu grijă. Pe fundalul lor geriatric, propriile ei farmece reconstituite urmau să iasă în evidenţă şi mai ademenitor. Abundau cataractele şi spinările cocârjate. La fel de numeroase erau ţâţele – în defavoarea sânilor —, protezele dentare, burtierele, ciorapii medicinali şi ramificaţiile proeminente ale venelor varicoase. Şi fiecare gât ridat, fiecare încheietură de braţ cu pete hepatice erau înconjurate de bijuterii, o armătură de perle şi diamante şi aureturi care atârnau şi se bălăngăneau

şi străluceau, menite să distragă privirea de la pierduta bătălie cu timpul.

— O, domnule Piper, voiam doar să vă spun cu câtă încântare...

— Nici nu vă pot spune cât de mult înseamnă pentru mine să...

— Mi se pare fascinant să întâlnesc un veritabil...

— Dacă nu vă deranjează, v-aş ruga să-mi daţi un autograf pe exemplarul ăsta din...

— Aţi făcut atâtea ca să-i apropiaţi pe oameni...

Înaintând braţ la braţ cu Baby, Piper se văzu înghiţit de gloata extaziată.

— Măi, măi, să ştii că o să dea lovitura, zise Hutchmeyer. Şi gândeşte-te că aici suntem doar în Maine. Oare ce-o să facă în marile oraşe?

— Mi-e şi groază să mă gândesc, zise Sonia, urmărind îngrijorată turbanul lui Piper, care se ivea ici şi colo printre coafuri proaspete.

— O să-i rupă. O să-i spargă. O să vindem două milioane de exemplare, dacă e să ne luăm după ce se întâmplă aici. Mi-am făcut o prognoză pe computer după salutul de bun venit de care-a avut parte în New York şi am...

— Bun venit? Ţie încăierarea aia ţi s-a părut un bun venit? zise acidă Sonia. Erai gata-gata să ne omori.

— Minunat material, spuse Hutchmeyer. Trebuie să-i dau un bonus lui MacMordie. Băiatul ăla are talent. Şi, dacă tot veni vorba, lasă-mă să-ţi zic că mi-a trecut prin minte să-ţi fac o propunere.

— Am mai auzit eu propunerile tale, Hutchmeyer, iar răspunsul meu rămâne tot nu.

— Sigur. Dar acum e ceva diferit.

Şi editorul o conduse pe Sonia spre bar.

După ce dăduse autografe pe cincizeci de exemplare din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru*

fecioară şi băuse cu nesăbuinţă patru pahare de Martini, teama cu care sosise Piper aici se risipise complet. Entuziasmul cu care fusese întâmpinat avea avantajul că el, personal, nu mai trebuia să spună nimic. Era bombardat din toate direcţiile cu complimente şi opinii, care păreau să fie produse în două mărimi diferite: femeile mai slabe erau înflăcărate, iar cele care aveau probleme cu obezitatea uguiau. Nimeni nu-i cerea lui Piper să contribuie cu nimic mai mult decât favoarea unui zâmbet. Doar o singură femeie se legă de subiectul romanului său, dar Baby interveni imediat.

— Te-a dat gata, Chloe, aşa-i? întrebă ea. Dar de ce-ar face domnul Piper aşa ceva? Are un program foarte strict şi trebuie să-l respecte.

— Păi da, că nu toată lumea se poate bucura ca tine de o păsărică nou-nouţă, zise Chloe, aruncându-i o ocheadă oribilă lui Piper. Oricum, mie mi s-a părut că romanul domnului Piper vorbeşte despre revenirea la natural într-un stil mare...

Dar Baby îl târî pe Piper de-acolo înainte ca el să poată auzi ce avea de spus Chloe despre revenirea la natural într-un stil mare.

— Cum adică păsărică nou-nouţă? o întrebă el pe Baby.

— Ei, e vorba de păsărelele lui Chloe! zise Baby, lăsându-l pe Piper cu iluzia fericită că invitata s-ar fi referit la colivia cu canari.

Când petrecerea se termină, Piper era şi el terminat.

— O să te instalez în dormitorul Boudoir, îi zise Baby pe când ea şi cu Sonia îl escortau pe scriitor pe scările renascentiste, spre etajul locuinţei. De-acolo ai o vedere superbă asupra golfului!

Piper intră în dormitorul Boudoir şi se uită în jur. Proiectat iniţial pentru a combina confortul cu simplitatea medievală, acesta fusese redecorat de Baby cu intenţia de a-i da o tentă presupus

senzuală. Un pat în formă de inimă era plasat pe un covor de curcubee întreţesute, care se întreceau în strălucire cu un taburet înzorzonat şi o măsuţă de toaletă Art Deco. În completarea ansamblului, pe o noptieră de lângă pat un ţigan spaniol imens şi evident dement susţinea un abajur cu ciucurei, iar un scrin de sticlă neagră, cu sertare, lucea sumbru lângă pereţii placaţi cu faianţă albastră Wedgwood. Piper se aşează pe pat şi se uită în sus, la grinzile de lemn ale tavanului. Lucrătura solidă a acestora contrasta cu strălucirea efemeră a mobilierului. Scriitorul se dezbrăcă, se spălă pe dinţi şi se cocoţă în pat.

În cinci minute adormise.

O oră mai târziu era treaz ca un huhurez. Prin peretele din spatele căpătâiului matlasat al patului se auzeau voci. Preţ de o clipă, Piper se întrebă ce dracu' se întâmplă. Vocile îi explicară repede. Era clar că dormitorul soţilor Hutchmeyer era plasat lângă dormitorul său şi că baia lor avea o uşă de legătură. În următoarea jumătate de oră Piper află dezgustat că Hutchmeyer purta un suspensor, că Baby obiecta la intenţia acestuia de a folosi chiuveta drept pisoar, că pe Hutchmeyer îl durea în cot de obiecţiile ei, că răposata şi deloc regretata mamă a lui Baby, doamna Sugg, i-ar fi făcut lumii un serviciu dacă ar fi avortat înainte ca Baby să se fi născut şi, în fine, că într-o situaţie traumatică, Baby luase un somnifer cu soluţie de Dentaclene dintr-un pahar în care stătea proteza lui Hutchmeyer, aşa că el i-ar face un bine dacă nu şi-ar mai lăsa lucrurile în dulăpiorul ei cu medicamente. De la toate acele amănunte casnice supărătoare, discuţia viră spre personalităţi. Hutchmeyer credea că Sonia avea un farmec extrem de puternic. Baby nu. Sonia Futtle nu avea decât ghearele în care îl prinsese pe nevinovatul acela tânăr şi drăguţ. Lui Piper îi trebui o secundă

sau două până să se recunoască în descrierea făcută de Baby şi tocmai se întreba dacă îi plăcea să fie numit nevinovat şi drăguţ, când Hutchmeyer ripostă, spunând că ăla nu era decât un rahat de englezoi pupincurist, care se întâmplase să scrie o carte ce se va vinde bine.

Aşa nu-i plăcea să fie numit, asta era clar. Astfel încât Piper se ridică în capul oaselor şi pipăi anatomia ţiganului spaniol până când izbuti să aprindă lumina. Însă cei doi Hutchmeyer obosiseră de-atâta scandal şi se culcaseră.

Piper se ridică din pat şi înainta prin moliciunea covorului până la fereastră. În bezna de afară reuşi să distingă doar conturul unui iaht şi al unui vas de croazieră de mari dimensiuni, ambele ancorate la capătul unui debarcader lung şi îngust. În spatele lor, de cealaltă parte a golfului, se vedeau silueta unui munte profilată pe cerul înstelat şi strălucirea palidă a luminilor unui orăşel. Valurile plescăiau pe plaja stâncoasă de la poalele casei şi în orice altă situaţie Piper ar fi simţit nevoia să mediteze la frumuseţile naturii şi la posibilităţile de a le utiliza în vreun viitor roman. Dar părerea lui Hutchmeyer despre el îi alungase din minte asemenea gânduri. Piper îşi scoase jurnalul şi-i încredinţă observaţia conform căreia Hutchmeyer era esenţa a tot ce era vulgar, decăzut, nătâng şi comercial la modul grosolan în America modernă, iar Baby Hutchmeyer era o frumuseţe sensibilă, care merita ceva mai bun decât mariajul cu o brută necioplită. Apoi se întoarse în pat, citi un capitol din *Romanul moral* ca să-şi recapete încrederea în natura umană, după care adormi.

Micul dejun de a doua zi dimineaţa se dovedi a fi o nouă tortură. Sonia nu se trezise încă, iar Hutchmeyer adoptase cel mai prietenesc ton posibil.

— Ce-mi place la tine este că le oferi cititorilor o fantezie sexuală clasa întâi, îi zise el lui Piper, care încerca să se decidă ce fel de cereale să încerce.

— Wheatgerm sunt pline de vitamina E, zise Baby.

— Ălea-s pentru potenţă, spuse Hutchmeyer. Piper e deja potent, nu-i aşa, Piper? Lui i-ar trebui nişte furaje.

— Sunt sigură că o să găsească la tine toate furajele de care are nevoie, zise Baby.

Piper îşi umplu o farfuria cu Wheatgerm.

— Ei, şi după cum spuneam, îşi reluă Hutchmeyer fraza, cititorii vor de fapt...

— Sunt sigură că domnul Piper ştie deja ce vor cititorii, zise Baby. Nu-i nevoie s-o audă chiar la micul dejun.

Hutchmeyer o ignoră.

— Un tip vine-acas' de la lucru şi ce face? Dă pe gât o bere şi se uită la teveu, mănâncă şi se duce să se culce şi-i prea obosit ca să i-o tragă nevestii, aşa că se pune şi citeşte o carte...

— Dacă-i aşa de obosit, la ce-i mai trebuie să citească o carte? întrebă Baby.

— E prea al dracului de obosit ca să poată adormi. Îi trebuie ceva care să-l moaie. Aşa că pune mâna pe-o carte şi-şi imaginează că nu-i în Bronx, ci în... unde-i plasată acţiunea din cartea dumitale?

— În East Finchley, zise Piper, scoţând cuvintele cu greu prin gura plină de Wheatgerm.

— Devon, zise Baby. Acţiunea e plasată în Devon.

— În Devon? se miră Hutchmeyer. El zicea că-i plasată în East Finchley şi, fir-ar al dracului, el ar trebui s-o ştie mai bine! El a scris afurisita aia de istorie!

— E plasată în Devon şi-n Oxford, insistă cu încăpăţânare Baby. Ea are o casă mare, iar el...

— Corect, e-n Devon, zise Piper. Mă gândeam la a doua mea carte.

Hutchmeyer îi aruncă o căutătură aspră.

— Mde, în fine... n-are importanţă. Aşa că tipul ăsta din Bronx îşi imaginează că e în Devon, cu hoaşca asta bătrână, care-i moartă după el, şi adoarme cât ai clipi din ochi.

— Asta-i o recomandare de lectură clasa întâi, zise Baby, dar eu nu cred că domnul Piper şi-a scris cartea gândindu-se la insomniacii din Bronx. El descrie progresul unei relaţii...

— Sigur, sigur că asta face, dar...

— Ezitările şi incertitudinile unui tânăr ale cărui sentimente şi reacţii emoţionale se abat de la normele sociale acceptate ale grupei sale de vârstă socio-sexuale.

— Exact, o aprobă Hutchmeyer. Nici vorbă că-i aşa. Tipul se abate, o ia pe arătură...

— N-o ia pe arătură, zise Baby. E un adolescent foarte înzestrat care are o problemă de identitate, iar Gwendolen...

În timp ce Piper înfuleca la Wheatgerm, confruntarea pe tema intenţiilor avute de el când scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... se încinse tot mai tare. De vreme ce în realitate Piper nu scrisese cartea, iar Hutchmeyer nici măcar n-o citise, Baby ieşi învingătoare. Hutchmeyer se retrase în biroul său, iar Piper se trezi singur cu o femeie care, din motive complet eronate, îi împărtăşea opinia că era un mare scriitor. Şi unul drăguţ.

Piper avea reţineri faţă de ideea de a fi numit drăguţ de o femeie ale cărei farmece personale erau suficient de contradictorii ca să devină îngrijorătoare. În lumina slabă de la petrecerea din noaptea trecută presupusese că Baby avea vreo treizeci şi cinci de ani. Acum nu mai era chiar aşa de sigur. Pe sub bluză, sânii femeii, neîncorsetaţi de sutien, se înălţau semeţi spre douăzeci şi ceva de ani. Nu şi mâinile ei. În fine, mai era şi chipul. Avea ceva dintr-o mască, o absenţă a oricărei

caracteristici individuale, oricât de vagi, atipică sau lipsită de orice asemănare cu chipurile femeilor bidimensionale pe care le văzuse privind atât de fix din paginile revistelor pentru femei, cum ar fi Vogue. Bine îngrijit, impersonal şi lipsit de trăsături, chipul femeii exercita asupra lui un farmec straniu, iar ochii ei, de un azuriu limpede... Piper îşi dădu seama că se gândea la poemul lui Yeats, *Navigând spre Bizanţ*, şi la meşteşugitele păsări din nestemate, care cântau.

Ca să-şi revină, citi eticheta de pe borcanul de Wheatgerm şi descoperi că tocmai consumase 740 de miligrame de fosfor, 550 de miligrame de potasiu, cantităţi masive de alte minerale esenţiale, precum şi toate formele de vitamina B care existau sub soare.

— Din câte se pare, conţine o grămadă de vitamina B, zise el, ferindu-se de vraja acelor ochi.

— Vitaminele B îţi dau energie, murmură Baby.

— Dar vitaminele A? întrebă Piper.

— Vitaminele A înmoaie membranele mucoase, zise Baby, iar Piper deveni iarăşi vag conştient de faptul că sub respectivul comentariu nutriţional îl pândea un curent submarin de aluzii periculoase.

Bărbatul ridică privirea de pe eticheta de la Wheatgerm şi se simţi iarăşi captivat de chipul acela ca de mască şi de ochii de un azuriu clar.

12

Sonia Futtle se trezi târziu. Nu se numărase niciodată printre cei care se trezeau devreme, iar acum dormise mult mai adânc decât de obicei. Plătea preţul pentru agitaţia din zilele trecute.

Femeia coborî scările şi descoperi că nu mai era nimeni în casă, cu excepţia lui Hutchmeyer,

care mârâia amenințător la un telefon din biroul său.

Sonia își făcu o cafea, apoi îl întrerupse pe editor.

— Nu l-ai văzut pe Peter? întrebă ea.

— Baby s-a dus cu el pe undeva, răspunse Hutchmeyer. Or să se-ntoarcă. Acum, cu propunerea pe care ți-am făcut-o...

— În nici un caz. F & F e o agenție profitabilă. Ne descurcăm bine. Și-atunci de ce-aș vrea să plec de-acolo?

— Ce-ți ofer eu e o poziție de vicepreședinte, zise Hutchmeyer. Iar oferta rămâne valabilă.

— Singura ofertă care mă interesează în acest moment, îi replică Sonia, este una pe care o să te duci să i-o faci clientului meu ca să compenseze toate traumele fizice, suferințele psihice și ridiculizarea publică de care a avut parte ca urmare a revoltei pe care ai organizat-o ieri pe chei.

— Traume fizice? Suferințe psihice? urlă neîncrezător Hutchmeyer. A avut parte de cea mai măreață publicitate din lume și-acum tu vrei să-ți fac eu o ofertă?

Sonia dădu din cap că da.

— Daune. Cam la nivelul a douăzeci și cinci de mii.

— Douăzeci și cinci de... Ești nebună! Două milioane, atât i-am dat pentru cartea aia, și tu vrei să mă storci de încă douăzeci și cinci de miare?

— Da, vreau, zise Soma. În contract nu scrie nicăieri că scriitorul va fi expus violenței, agresiunilor fizice și loviturilor cu discuri friabee letale. Dar tu ai organizat tot circul ăla...

— Fugi de-acilea, zise Hutchmeyer.

— ...caz în care îl voi sfătui pe domnul Piper să-și anuleze turneul promoțional.

— Numai încearcă! tună Hutchmeyer. Numai încearcă așa ceva și te dau în judecată pentru nerespectarea clauzelor contractuale! O să te aduc la faliment! Să fiu al dracului dacă n-o să...

— Plăteşte, zise Sonia, luându-şi un scaun şi încrucişându-şi provocatoare picioarele.

— Iisuse! exclamă plin de admiraţie Hutchmeyer. Pe cuvântul meu de onoare că ai tupeu.

— N-am doar atât, îi zise Sonia, expunându-se un pic mai mult. Mai am şi al doilea roman al lui Piper.

— Iar eu am dreptul de preempţiune asupra lui.

— Asta dacă-l termină, Hutch. Doar dacă îl termină. Numai să continui cu genul ăsta de presiuni asupra lui şi-o să vezi cum te trezeşti cu o chestie gen Scott Fitzgerald. Piper e sensibil şi mai e şi...

— Am auzit deja chestia asta. De la Baby. E timid, e sensibil, e-un căcat! Cu fazele pe care le scrie, n-are cum să fie sensibil. Se-ascunde ca un afurisit de tatu.

— Fapt care, de vreme ce n-ai citit romanul..., începu Sonia.

— Nici n-am nevoie să-l citesc! MacMordie l-a citit şi-a zis că era cât pe-aci să vomite, iar MacMordie nu vomită aşa de uşor.

S-au tot ciorovăit până la prânz, cufundaţi extatic în ameninţări şi contraatacuri şi în jocul financiar de poker, adică domeniul în care excelau cu adevărat. Nici vorbă ca Hutchmeyer să plătească. Sonia nici nu se aştepta la aşa ceva, dar cel puţin îi îndepărtase gândurile de la Piper.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre Baby. Plimbarea ei cu Piper de după micul dejun, de-a lungul plajei, până la studio, i-a confirmat impresia că, într-adevăr, în cele din urmă întâlnise un scriitor de geniu. Piper vorbise fără încetare despre literatură şi în cea mai mare parte a timpului fusese de o incomprehensibilitate care lui Baby i se păruse atât de impresionantă, încât se întorsese

acasă cu sentimentul că trecuse printr-o experienţă culturală dintre cele mai profunde.

Impresiile lui Piper erau destul de diferite — un amestec de plăcere şi uimire: plăcere la ideea că avusese parte de un ascultător atât de atent şi de interesat şi uimire provocată de gândul că o femeie atât de sensibilă putea să considere cartea pe care se presupunea că o scrisese el mult mai puţin dezgustătoare decât credea. Aşa că se duse în camera lui şi tocmai se pregătea să-şi scoată jurnalul când se pomeni cu Sonia.

— Sper c-ai fost precaut, îi spuse ea. Baby aia e un vampir.

— Un vampir? se miră Piper. E o fiinţă profundă, sensibilă şi...

— E un vampir în nădragi de lame auriu. Ei, zi-i, ce-aţi făcut voi doi toată dimineaţa?

— Am fost să ne plimbăm şi ea mi-a mărturisit că e interesată de conservarea vieţii.

— Păi n-avea nevoie să-ţi spună. Nu trebuie decât să te uiţi la ea ca să-ţi dai seama c-a făcut o treabă minunată. Ca şi cu faţa.

— E foarte atrasă de alimentele sănătoase, zise Piper.

— Da, şi de şlefuire. Data viitoare când zâmbeşte, uită-te puţin la ceafa ei.

— La ceafă? De ce Dumnezeu să mă uit la ceafă?

— Ca să vezi cât de tare i se întinde pielea. Dacă apucă să râdă, femeia aia se scalpează singură.

— Oricum, tot ce pot spune e că e mult mai bună decât Hutchmeyer, zise Piper, care nu uitase cum fusese numit în noaptea dinainte.

— Cu Hutch pot să mă descurc, îi explică Sonia. Aici n-am nici un fel de probleme. L-am făcut să-mi mănânce din palmă, aşa că nu da totul peste cap. Nu te apuca să-i faci ochi dulci nevestii şi ai grijă să nu-ţi sară ţandăra pe chestii literare.

— Nu-i fac ochi dulci doamnei Hutchmeyer! zise indignat Piper. Nici în vis n-aş încerca să fac aşa ceva.

— Ei, las' că-ţi face ea ţie, îi zise Sonia. A, şi-ar mai fi ceva: rămâi cu turbanul ăla pe cap. Îţi stă bine.

— Poate că-mi stă el bine, dar e foarte neplăcut.

— Va fi de-o mie de ori mai neplăcut dacă află Hutch că n-ai fost lovit în cap cu discul ăla frisbee, îi explică Sonia.

Coborâră amândoi să prânzească. Graţie unui telefon primit de Hutchmeyer de la Hollywood, care-l ţinu afară din încăpere aproape tot timpul mesei, de data asta lucrurile au mers mult mai lejer decât la micul dejun. Hutchmeyer intră când ceilalţi tocmai îşi beau cafeaua şi se uită bănuitor la Piper.

— Ai auzit de o carte pe nume *Harold şi Maude?* întrebă el.

— Nu, răspunse Piper.

— De ce? întrebă Sonia.

Hutchmeyer îi aruncă o privire otrăvită.

— De ce? O să vă spun eu de ce! Pentru că *Harold şi Maude* se întâmplă să fie despre una de optzeci de ani care se îndrăgosteşte de unul de optsprezece ani şi cei de-acolo au făcut deja şi-un film. Uite de ce. Şi-acum aş vrea să ştiu cum se face că io am cumpărat un roman care-a fost deja scris de altcineva şi...

— Vrei cumva să sugerezi că Piper se face vinovat de plagiat? sări Sonia. Pentru că dacă asta vrei să faci, dă-mi voie să-ţi...

— Plagiat? urlă Hutchmeyer. Ce plagiat? Ce vreau eu să zic e că ăsta a furat afurisita aia de poveste, iar eu am fost luat de fraier de nişte prăpădiţi de...

Hutchmeyer se învineţise de furie, aşa că Baby interveni.

— Dacă ai de gând să stai aici şi să-l insulţi pe domnul Piper, zise ea, eu, una, ştiu sigur că nu am chef să stau şi să ascult aşa ceva de la tine. Haideţi, domnule Piper. Tu şi cu mine o să-i lăsăm pe ăştia doi...

— Stop! zbieră Hutchmeyer. Eu am plătit două milioane de dolari şi vreau să aud ce are de zis domnul Piper despre asta. Ceva gen...

— Vă asigur că n-am citit niciodată *Harold şi Maude*, spuse Piper. N-am auzit în viaţa mea de carte.

— Garantez şi eu pentru el, spuse Sonia. În plus, e ceva complet diferit. Nu-i deloc acelaşi lucru.

— Hai să mergem, domnule Piper, spuse Baby şi-l mână pe scriitor afară din încăpere.

În urma lor se puteau arzi zbieretele Soniei şi ale lui Hutchmeyer. Piper se împletici de-a lungul holului verandei şi se prăbuşi într-un scaun, cenuşiu la faţă.

— Ştiam eu că n-o să meargă cum trebuie, bălmăji el.

Baby se uită curioasă la scriitor.

— Ce să nu meargă cum trebuie, dragul meu? întrebă ea.

Piper clătină abătut din cap.

— N-ai copiat cartea aia, nu-i aşa? întrebă femeia.

— Nu, răspunse Piper. N-am auzit în viaţa mea de ea.

— Atunci n-ai nici un motiv să-ţi faci griji. Domnişoara Futtle va limpezi lucrurile cu el. Sunt de-aceeaşi teapă. Iar dumneata de ce nu te duci să te odihneşti puţin?

Piper o luă trist pe scări în sus, flancat de Baby, şi intră în camera lui. Gânditoare, Baby se duse în dormitorul ei şi închise uşa după ea. Intuiţia ei făcea deja ore suplimentare. Femeia se aşează pe pat şi se gândi la cuvintele lui Piper, "Ştiam eu că n-o să meargă cum trebuie". Ciudat.

Ce să nu meargă? Cel puţin un lucru era limpede în mintea ei: Piper nu auzise niciodată de *Harold şi Maude*. Glăsuise vocea sincerităţii din el. Iar Baby Hutchmeyer avusese parte de nesinceritate destulă vreme ca să recunoască adevărul atunci când îl auzea. Aşteptă un timp, apoi o porni pe coridor şi deschise uşa camerei lui Piper.

El stătea cu spatele la ea, aşezat la masa de la fereastră. Lângă cot avea o călimară cu cerneală, iar în faţa lui se găsea un registru mare, legat în piele. Piper scria. Baby îl privi vreme de un minut, apoi închise foarte uşor uşa şi se întoarse înviorată la imensul ei pat cu apă. Tocmai văzuse adevăratul geniu la lucru. Ca Balzac. Jos, la parter, se auzea zarva stârnită de cearta dintre Hutchmeyer şi Sonia Futtle. Baby se lăsă pe spate şi privi în gol la spaţiul din jur, cuprinsă de senzaţia înfiorătoare a propriei sale inutilităţi, în camera de alături un scriitor singuratic se chinuia să-i transmită — ei şi altor milioane asemenea ei — semnificaţia a tot ceea ce gândea şi simţea el; se străduia să creeze o lume îmbogăţită de imaginaţia lui, o lume care va lăsa viitorimii un exemplu de frumuseţe şi o bucurie eternă. Jos, la parter, cei doi telali de cuvinte se certau şi se târguiau şi, până la urmă, îi preţăluiau opera. Iar ea nu făcea nimic. Era o creatură sterilă, lipsită de aspiraţii şi de utilitate, o sclavă insignifiantă a propriilor plăceri. Se întoarse cu faţa înspre un tablou de Tretchikoff[315] şi adormi instantaneu.

Se trezi o oră mai târziu, la sunetul vocilor din camera alăturată. Se auzeau slab şi neclar. Sonia şi Piper stăteau de vorbă. Baby se întinse şi ascultă cu atenţie, dar nu putu pricepe nimic. Apoi auzi cum uşa de la camera lui Piper se închide şi vocile celor doi se mută pe coridor.

Baby se ridică din pat, traversă camera până la baie şi descuie uşa de trecere. În clipa următoare era în camera lui Piper. O traversă şi se aşeză.

Peste o jumătate de oră, când se ridică de-acolo, Baby Hutchmeyer era o cu totul altă femeie. Se întoarse prin baie, încuie din nou uşa şi se aşeză în faţa oglinzii, însufleţită de o hotărâre teribilă.

Intenţiile lui Hutchmeyer erau şi ele destul de teribile. După cearta pe care o avusese cu Sonia, se retrăsese în biroul său ca să-l spurce în toate felurile pe MacMordie fiindcă acesta nu-i spusese despre *Harold şi Maude*, numai că era sâmbătă, iar MacMordie nu era disponibil pentru aşa ceva. Hutchmeyer îl sună la numărul de-acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Se aşeză iar, spumegând de nervi şi gândindu-se la Piper. Ceva nu era în regulă cu tipul ăsta, ceva ce nu putea explica limpede, ceva legat de imaginea sa despre un autor care scrisese despre cum să le-o tragi la babe. Ceva straniu. Hutchmeyer se trezi cuprins de bănuieli. Cunoscuse o groază de autori şi nici unul dintre ei nu semăna cu Piper. Nici pe departe. Ăia vorbeau tot timpul despre opera lor. Iar Piper ăsta... I-ar plăcea să schimbe vreo două vorbe cu el, să-l prindă singur şi să-i dea să bea un păhărel sau două, ca să-i mai taie din scorţoşenie. Dar atunci când ieşi din birou, îl văzu pe Piper înconjurat de femei. Baby coborâse, camuflată sub un strat proaspăt de vopsea de război, iar Sonia îl întâmpină cu o carte.

— Ce-i asta? întrebă el, dându-se îngrozit în spate.

— *Harold şi Maude*, îi răspunse Sonia. Peter şi cu mine am cumpărat-o pentru tine din Bellsworth. Poţi s-o citeşti şi să te convingi cu ochii tăi...

Baby scoase un râset ascuţit:

— Aş vrea să văd şi eu aşa ceva! Hutch să citească...

— Tacă-ţi fleanca! zise Hutchmeyer, după care turnă un pahar de whisky cu sifon şi i-l întinse

lui Piper: Ia o duşcă, Piper!

— Îmi cer scuze, dar nu pot, îi răspunse acesta. Nu astă-seară.

— Primul afurisit de scriitor pe care l-am întâlnit eu vreodată şi care nu bea! zise Hutchmeyer.

— Primul scriitor veritabil pe care l-ai întâlnit tu. Punct! interveni Baby. Tu crezi că Tolstoi bea?

— Iisuse, exclamă Hutchmeyer, de unde să ştiu eu?

— Uite-acolo, afară, ce iaht încântător! zise Sonia, încercând să schimbe vorba. Hutch, n-am ştiut că eşti şi navigator.

— Nici nu e, răspunse Baby înainte ca Hutchmeyer să poată evidenţia faptul că ambarcaţiunea lui era cel mai bun vas de curse pe ocean pe care-l puteai cumpăra şi că e gata să se ia de păr cu oricine spune că nu-i aşa. Face parte din recuzita lui. Ca şi casa, vecinii sau...

— Tacă-ţi fleanca! repetă Hutchmeyer.

Piper părăsi încăperea şi o luă pe scări în sus, spre dormitorul Boudoir, ca să-i mai încredinţeze jurnalului său câteva gânduri întunecate despre Hutchmeyer. Când coborî să ia cina, faţa lui Hutchmeyer era mult mai îmbujorată ca de obicei, iar indicele său de agresivitate săltase cu câteva unităţi. Îl deranjase mai ales să asculte expozeul asupra vieţii sale domestice făcut de Baby, care discutase cu Sonia, ca de la femeie la femeie, implicaţiile simbolice ale suspensorului purtat de soţii de vârstă mijlocie, precum şi relevanţa lui asupra andropauzei. Iar de data asta exclamaţia sa "Tacă-ţi fleanca!" nu avusese nici un efect. Lui Baby nu-i tăcuse fleanca, ba dimpotrivă: dezvăluise o mulţime de alte detalii intime despre tabieturile lui Hutchmeyer, astfel încât atunci când Piper intră în cameră, editorul tocmai îi spunea femeii să se ducă să se-nece. Piper nu era tocmai în dispoziţia favorabilă pentru a trece cu vederea lipsa de cavalerism a lui Hutchmeyer. Anii de

burlăcie şi de ucenicie la marile romane îi inculcaseră un mare respect pentru Feminitate şi opinii foarte ferme în privinţa atitudinilor soţilor faţă de soţiile lor, iar printre acestea din urmă nu se includea şi îndemnul de a le trimite să se-nece. În plus, spiritul comercial ostentativ al lui Hutchmeyer şi opinia sa conform căreia tot ceea ce vor cititorii era o fantezie sexuală clasa întâi îi rămăseseră înfipte în creier toată ziua.

După părerea lui Piper, ceea ce voiau cititorii era lărgirea percepţiilor lor, iar fanteziile sexuale nu intrau în categoria lucrurilor care le lărgeau percepţiile. Aşa că veni la cină decis să-şi impună punctul de vedere. Ocazia de a o face apăru repede atunci când Sonia, ca să schimbe subiectul, pomeni de *Valea păpuşilor*. Hutchmeyer, bucuros să scape de dezvăluirile neliniştitoare legate de viaţa lui privată, spuse că era o carte mare.

— Nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră, zise Piper. E o carte care facilitează satisfacerea gustului public pentru pornografie.

Hutchmeyer, care tocmai înghiţea o bucată de homar, se înecă.

— Ce face? întrebă el după ce îşi reveni.

— Facilitează satisfacerea gustului public pentru pornografie, reluă Piper, care nu citise cartea, dar îi văzuse coperta.

— Chiar asta face? întrebă Hutchmeyer.

— Da.

— Şi ce-i rău în facilitarea satisfacerii gustului public?

— E ceva înjositor, răspunse Piper.

— Înjositor? întrebă Hutchmeyer, aţintindu-şi ochii la el şi abia ţinându-şi în frâu furia.

— Fără doar şi poate.

— Şi ce fel de cărţi crezi tu că ar citi publicul dacă nu-i dai ceea ce-şi doreşte?

— Ei bine, eu cred..., începu Piper, dar se văzu redus la tăcere de un picior tras de Sonia pe sub masă.

— Eu cred că domnul Piper crede că..., începu Baby.

— Nu contează ce crezi tu că ar crede el, mârâi Hutchmeyer. Vreau să aud ce crede că crede domnul Piper.

Şi-i aruncă lui Piper o privire întrebătoare.

— Eu cred că e greşit să-i expui pe cititori la nişte cărţi lipsite de conţinut intelectual, zise Piper, sau la nişte cărţi care sunt construite în mod intenţionat în aşa fel încât să le inflameze imaginaţia cu fantezii sexuale care...

— Să le inflameze fanteziile sexuale? zbieră Hutchmeyer, întrerupându-i citatul din *Romanul moral*. Adică stai acolo şi-mi spui că nu eşti de partea cărţilor care inflamează fanteziile sexuale ale cititorilor, când tu ai scris cea mai porcoasă carte de la *Ultima ieşire*[16] încoace?

Piper îşi făcu curaj şi zise:

— Da, adevărul e că asta cred eu. Şi adevărul e şi că eu...

Dar Sonia auzise destul. Cu o prezenţă de spirit ivită spontan, se întinse după sare şi răsturnă cana cu apă în poala lui Piper.

— Ai mai auzit vreodată aşa ceva? spuse Hutchmeyer în timp ce Baby ieşi din încăpere ca să aducă o cârpă, iar Piper urcă la etaj ca să-şi pună o pereche de pantaloni uscată. Tipul are tupeul să-mi spună că n-am nici un drept să public...

— Nu te lua după el, îl linişti Sonia. Nu e în apele lui. E stresat. E din cauza revoltei ăleia de ieri. Ştii, lovitura pe care-a primit-o la cap. L-a afectat.

— L-a afectat? Aşa mi se pare şi mie şi am şi eu de gând să-l afectez pe căcăciosul ăsta. Auzi, să-mi spună că-s un afurisit de pornograf! Păi o să-i arăt eu lui că...

— De ce nu-mi arăţi iahtul tău? se avântă Sonia, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, mişcare care urmărea să-l împiedice pe

Hutchmeyer să salte din scaun şi să-l urmărească pe Piper, ce se retrăgea, şi — în acelaşi timp — să-i arate disponibilitatea ei proaspăt răsărită de a-şi pleca urechea la tot felul de propuneri. De ce n-am ieşi noi doi, tu şi cu mine, să ne plimbăm puţin cu iahtul în jurul golfului?

Hutchmeyer sucombă în faţa influenţei calmante a tinerei.

— Şi, la urma urmei, cine dracu' se mai crede-acum şi ăsta? întrebă el, cu o intuiţie inconştientă.

Sonia nu-i răspunse. Se agăţă de braţul lui şi îi zâmbi seducător. Ieşiră amândoi pe alee şi de acolo o luară pe cărarea ce ducea spre debarcader.

În spatele lor, de pe holul verandei, Baby îi privi gânditoare. Acum înţelegea că găsise în Piper bărbatul pe care îl aştepta, un autor de un real merit şi unul care, fără să aibă nici un strop de băutură în el, îndrăznise să-l înfrunte pe Hutchmeyer şi să-i spună de la obraz ce credea despre el şi despre cărţile lui. Mai mult, era şi un om care o considera o femeie sensibilă, inteligentă şi receptivă. Asta o aflase din jurnalul lui Piper. Piper se exprimase despre acest subiect fără nici o reţinere, la fel cum îşi dăduse frâu liber gândurilor sale despre Hutchmeyer, pe care îl considera un cretin brutal, necioplit, nătărău şi mercantil. Pe de altă parte, în jurnal se găseau şi câteva referiri la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... care o nedumeriseră, mai ales afirmaţia scriitorului că era o carte dezgustătoare. Venind de la un romancier care vorbea despre propria lui carte, dădea impresia unei obiectivităţi critice ciudate, iar Baby, deşi nu era de acord cu el, îl înălţă şi mai tare pe scara ei de valori. O asemenea atitudine dovedea că nu era niciodată mulţumit. Era un scriitor cu adevărat dedicat. Şi aşa, cum stătea în holul verandei şi privea prin lentilele de contact de un azuriu limpede la iahtul care se îndepărta încet de la debarcader, Baby Hutchmeyer se simţi ea însăşi

cuprinsă de o nevoie aprinsă de devotament, de devotament matern care ajunse până în pragul euforiei. Gata cu zilele de inactivitate inutilă. De acum înainte se va pune pavăză între Piper şi insensibilitatea bădărănească a lui Hutchmeyer şi a întregii lumi. Baby era fericită.

La etaj, Piper numai fericit nu era. Prima năvală a curajului său, când îl înfruntase pe Hutchmeyer, se risipise, lăsându-l cu senzaţia îngrozitoare că intrase într-o încurcătură fără ieşire. Scriitorul îşi scoase de pe el pantalonii uzi şi se aşeză pe pat, întrebându-se ce Dumnezeu să facă. N-ar fi trebuit să plece niciodată de la pensiunea Gleneagle din Exforth. N-ar fi trebuit să-i asculte niciodată pe Frensic şi Sonia. N-ar fi trebuit să vină niciodată în America. N-ar fi trebuit să-şi trădeze niciodată principiile literare. Când razele apusului păliră, Piper se ridică şi tocmai se apucă să-şi caute altă pereche de pantaloni, când se auzi o bătaie la uşă şi Baby intră în cameră.

— Ai fost superb! îi zise ea. Absolut superb!

— Drăguţ din partea dumneavoastră că-mi spuneţi aşa ceva, îi răspunse Piper, intercalând taburetul tapisat cu blană între sinele său lipsit de pantaloni şi doamna Hutchmeyer şi conştient de faptul că dacă mai era nevoie de ceva care să-l scoată din sărite pe domnul Hutchmeyer, era de ajuns să-i găsească pe ei doi într-o astfel de postură compromiţătoare.

— Şi vreau să ştii că apreciez ceea ce-ai scris despre mine, continuă Baby.

— Ce-am scris despre dumneavoastră? întrebă Piper, cotrobăind în dulapul cu haine.

— În jurnalul tău, completă Baby. Ştiu că n-ar fi trebuit...

— Cum? chiţcăi Piper din adâncurile dulapului, găsind o pereche de pantaloni şi aruncându-se în ei.

— Pur şi simplu nu m-am putut abţine, explică femeia. Stătea deschis pe masă şi...

— Aşadar, ştiţi, spuse Piper, ieşind la iveală din dulap.

— Da, veni răspunsul.

— Iisuse! zise Piper şi se lăsă să cadă pe taburet. Aveţi de gând să-i spuneţi?

Baby clătină din cap:

— Rămâne între noi doi.

Piper cântări răspunsul şi consideră că era destul de puţin liniştitor.

— Am trăit sub o presiune teribilă, zise el în cele din urmă. Adică pentru că n-am putut să-i vorbesc nimănui despre asta. În afară de Sonia, desigur, dar ea nu mi-e de nici un ajutor.

— Nici eu nu cred că ar fi, spuse Baby, căreia nu-i trecuse nici o clipă prin minte că domnişoara Futtle ar aprecia dacă i s-ar spune cât de sensibilă, inteligentă şi receptivă era o altă femeie.

— Păi nici nu e, zise Piper. Vreau să spun că a fost de la bun început ideea ei.

— Chiar aşa? se miră Baby.

— A zis că totul o să iasă bine, dar ştiam eu că n-o să fiu niciodată în stare să mă prefac aşa, continuă Piper.

— Am impresia că asta arată că eşti demn de toată lauda, răspunse Baby, încercând cu disperare să-şi închipuie ce-o fi fost în mintea domnişoarei Futtle când voia să-l convingă pe Piper să pretindă că...

Ceva nu se lega cum trebuie în toată istoria asta.

— Ştii ceva? zise femeia. Ce-ar fi să mergem jos, să bem un pahar şi să-mi povesteşti totul de-a fir a păr.

— Trebuie să stau de vorbă cu cineva, răspunse Piper. Dar n-or să fie şi ei jos?

— Au ieşit în larg cu iahtul. Avem toată intimitatea de pe lume.

Coborâră amândoi la parter, într-o mică încăpere de pe colţ, cu un balcon suspendat deasupra stâncilor şi a valurilor ce măturau plaja.

— Ăsta-i refugiul meu, spuse Baby, arătându-i lui Piper rândurile de cărţi înşirate pe pereţi. Locul unde pot să fiu eu însămi.

Femeia turnă băutură în două pahare, timp în care Piper se uită obidit la titluri. Erau la fel de încâlcite ca şi situaţia lui şi păreau să ilustreze un eclectism care i se păru surprinzător. Maupassant stătea alături de Hailey, care, la rândul lui, se rezema de Tolkien, iar lui Piper, al cărui sine se clădise pornind de la câţiva autori mari, îi veni greu să-şi imagineze cum putea fi cineva el însuşi într-un asemenea decor. În plus, acolo se mai găseau şi suficient de multe romane poliţiste şi de groază, iar Piper avea nişte păreri foarte ferme faţă de asemenea platitudini literare.

— Ei, acum povesteşte-mi tot, zise Baby cu o voce liniştitoare şi se aşeză pe o canapea.

Piper sorbi din băutură şi se gândi de unde să înceapă. În cele din urmă, zise:

— Păi, să vedeţi... Se împlinesc zece ani de când scriu şi...

În vreme ce afară amurgul trecu în noapte, Piper îşi înşiră povestea. Baby şezu fascinată lângă el. Era ceva mai bun decât cărţile. Asta era viaţa, viaţa nu aşa cum o cunoscuse ea, ci aşa cum îşi dorise dintotdeauna să fie. Excitantă şi misterioasă şi plină de întâmplări stranii şi extraordinare, care-i stârneau imaginaţia. Umplu din nou paharele, iar Piper, ameţit de înţelegerea arătată de ea, continuă să vorbească mai curgător decât izbutise să scrie vreodată. Îi spuse povestea vieţii lui de geniu nerecunoscut, trăind însingurat într-o mansardă, în nenumărate mansarde care dădeau spre marea măturată de vânturi, zbătându-se de-a lungul lunilor şi al anilor să exprime, cu penelul înmuiat în cerneală şi cu acele volute caligrafice superbe

pe care Baby le admirase aşa de tare în caietele lui, înţelesul vieţii şi semnificaţia sa cea mai profundă.

Baby rămase cu ochii aţintiţi la chipul lui şi îl învălui într-o nouă poveste romantică. Ceţurile groase coborâseră iarăşi asupra Londrei. Felinarele cu gaz străluceau slab pe malurile apei, iar Piper îşi făcea plimbarea nocturnă pe promenadă. Când adăugă asemenea detalii, Baby se inspiră copios din fondul ei de romane rămase parţial în memorie. Apoi apărură şi ticăloşii, tâlharii de operetă scoşi din lumea literară a lui Dickens, inşii gen Fagin[17], luând forma agenţiei literare Frensic & Futtle de pe Lanyard Lane, cei care momiseră geniul să iasă din mansarda lui oferindu-i o vagă promisiune de recunoaştere literară. Lanyard Lane! însuşi numele străzii îi evoca lui Baby legendara Londră. Ca şi Covent Garden. Dar cea mai izbutită dintre toate era imaginea lui Piper stând singuratic pe dig, cu valurile spărgându-se sub el, în timp ce scriitorul privea fix în zare, peste Canalul Mânecii, iar vântul îi răvăşea părul. Şi aici, în faţa ei, stătea chiar omul acesta, cu faţa lui istovită şi îngrijorată, cu privirea sa chinuită — întruparea vie a geniului nedescoperit, aşa cum îl vizualizase femeia în făpturile lui Keats şi Shelley şi ale tuturor celorlalţi poeţi care muriseră tineri. Iar între el şi realitatea dură şi nestăvilită reprezentată de Hutchmeyer şi de firma Frensic & Futtle nu stătea decât ea însăşi, Baby. Pentru prima dată în viaţa ei, simţea că e nevoie de ea. Fără ea, Piper ar fi hăituit şi persecutat şi mânat spre...

Baby vedea în faţă sinuciderea sau nebunia şi, cu siguranţă, un viitor bântuit şi chinuit, cu un Piper căzut pradă rapacităţii mercantile a tuturor acelor forţe care conspiraseră ca să-l compromită. Imaginaţia femeii alunecă rapid în melodramă.

— Nu putem să lăsăm lucrurile aşa! exclamă ea avântată după ce Piper îşi consumă toată văicăreala.

Bărbatul o privi îndurerat.

— Şi ce-aş putea face? întrebă el.

— Trebuie să scapi! zise Baby şi se întoarse spre uşa ce dădea în balcon, pe care o deschise larg.

Piper privi bănuitor în noapte. Vântul se înteţise, iar natura, imitând arta sau canonul artistic limitat al lui Piper, făcea valurile să se năpustească asupra stâncilor de la poalele clădirii. Curenţii de aer prinseră draperiile şi le aruncară cu un plesnet înăuntrul casei. Baby se opri în mijlocul furtunii, privind în zare, peste golf. Mintea ei era inflamată de imagini din romane. Fuga în noapte. Marea izbind luntrea micuţă. O casă masivă arzând în văpăi şi doi îndrăgostiţi strângându-se în braţe. Se văzu pe ea însăşi sub noi înfăţişări. Nu mai era soţia dispreţuită a unui editor bogat, o creatură a rutinei şi a artificiilor chirurgicale, ci o eroină dintr-un roman faimos: *Rebecca, Jane Eyre, Pe aripile vântului*. Baby reveni în cameră şi Piper rămase uimit de forţa expresiei de pe chipul ei. Ochii îi străluceau, iar gura îi era strânsă ferm, semn că luase o hotărâre.

— O să plecăm împreună, zise ea şi-i întinse mâna.

Piper i-o luă cu precauţie.

— Împreună? întrebă el. Adică vrei să zici că...?

— Împreună, spuse Baby. Tu şi cu mine. Noaptea asta.

Apoi, fără să lase mâna lui Piper, îşi croi drum înapoi, în verandă.

În mijlocul golfului, Hutchmeyer se lupta cu cârma iahtului. Seara lui nu fusese o reuşită. Era destul de rău că ajunsese să fie insultat de unul dintre propriii lui autori — o experienţă unică, pentru care nimic din cei douăzeci şi cinci de ani de experienţă în comerţul cu cărţi nu-l pregătise —, dar şi mai rău era faptul că era în larg, cu

iahtul, în coada unui taifun şi într-o beznă de iad, iar echipajul lui consta dintr-o femeie beată şi veselă, care ţinea cu tot dinadinsul să se distreze.

— Minunat! urlă ea când iahtul se înălţă periculos şi un val se sparse pe punte. Anglia, aşteaptă-ne că venim!

— O, nu, nu venim! spuse Hutchmeyer şi răsuci cârma pieziş, ca să evite posibilitatea să o ia înspre Atlantic.

Îşi aţinti privirea în întunericul dinaintea lui, apoi înapoi pe habitaclu. În momentul acela Romain du Roy făcu un viraj teribil, iar apa năvăli peste bord, pătrunzând în cocpit. Hutchmeyer se agăţă de timonă şi blestemă. Alături de el, în întuneric, Sonia scânci ascuţit, fie de spaimă, fie de excitare. Hutchmeyer nu ştia şi nici nu-l interesa. Avea de înfruntat probleme nautice ce depăşeau sărăcăcioasele-i cunoştinţe. Scotocind pe undeva prin cotloanele memoriei, i se păru că-şi aminteşte cum că n-ar trebui să navighezi cu pânzele ridicate pe timp de furtună. Altfel nu scapi cu bine din cataclisme.

— Ţine de asta! urlă el la Sonia şi o luă greoi prin apă, în jos, spre cabină, ca să găsească un cuţit.

Când ieşi, un alt val izbi cocpitul şi se sparse, plesnindu-l în faţă.

— Ce faci cu ăla? îl întrebă Sonia.

Hutchmeyer flutură furios cuţitul şi se căţără pe balustradă.

— Vreau să mă asigur că n-o să ne pocnim dracului de coastă! strigă el în timp ce iahtul era dus înainte de vânt cu o viteză îngrijorătoare.

Bărbatul se târî de-a lungul punţii şi reteză orice frânghie pe care izbuti să pună mâna. Dintr-o dată se trezi zvârcolindu-se între valuri de pânză.

Când reuşi să se descâlcească de-acolo, deja nu mai goneau pe ape. Iahtul se legăna pe loc.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise Sonia. Viteza aia mă înnebunea toată de plăcere.

— Ei bine, pe mine nu, îi răspunse Hutchmeyer, scrutând întunericul.

Greu de spus unde se găseau. Deasupra lor atârna bolta neagră a cerului, iar luminile de la ambele capete ale ţărmului păreau să fi dispărut complet. Sau ei dispăruseră din golf. Adică ieşiseră la ocean.

— Iisuse Hristoase! exclamă deprimat Hutchmeyer.

Lângă el, Sonia se juca veselă cu timona. Ieşirea asta noaptea, în mijlocul unei furtuni, avea ceva înviorător, care-i stârnea spiritul de aventură, îi trezea instinctele de luptătoare. Era ceva palpabil, cu care se putea întrece. Mai mult, starea de disperare a lui Hutchmeyer era reconfortantă. Cel puţin îl făcuse să nu se mai gândească la Piper — şi nici la ea. O furtună pe mare nu era decorul potrivit pentru seducţie. Iar înainte de asta eforturile lui Hutchmeyer într-o astfel de direcţie fuseseră extrem de agresive. Sonia îşi găsise refugiul în sticla de scotch. Acum, pe măsură ce se înălţau şi cădeau înapoi, cu fiecare val, femeia era tot mai veselă şi mai beată.

— Nu putem decât să aşteptăm până se linişteşte furtuna, zise brusc Hutchmeyer, dar Sonia avea pretenţii la ceva acţiune.

— Porneşte motorul! îi zise ea.

— De ce dracu' aş face-o? Nu ştim unde suntem. Am putea să ne pocnim de ţărm.

— Vreau să simt vântul în faţă şi spuma valurilor prin păr, zbieră Sonia.

— Spuma? rosti răguşit Hutchmeyer.

— Şi să am un bărbat cu mâna pe braţul cârmei...

— Ai un bărbat cu mâna pe braţul cârmei! zise Hutchmeyer, smulgându-i cârma.

Iahtul se înclină periculos sub vânt, iar valurile înghiţiră vela mare, care se târa după ei.

Sonia râse.

— Un bărbat adevărat, un super-bărbat, un om al mării! Un bărbat cu sare în vene şi cu o velă în inimă. Cineva care să-mi înfierbânte sângele.

— Să-ţi înfierbânte sângele, mormăi Hutchmeyer. O să ţi se înfierbânte cât sânge vrei tu dacă ne pocnim de vreo stâncă. N-ar fi trebuit să te ascult de la bun început. Auzi, să ieşi în larg într-o noapte ca asta...

—Ar fi trebuit să ţii seama de buletinul meteo, îi zise Sonia. De ăla trebuia să asculţi tu.

— Eu n-am zis decât că...

— Ştiu eu bine ce-ai zis. Ai zis: "De ce n-am ieşi să ne plimbăm puţin cu iahtul în jurul golfului?" Exact asta ai zis.

— Ei, şi uite că ne plimbăm puţin. Înfruntăm elementele naturii. Mie mi se pare absolut încântător.

Lui Hutchmeyer nu i se părea. Ud leoarcă, îngheţat şi răvăşit, el se agăţă de timonă şi scrută întunericul, căutând vreun semn care să-i indice unde era ţărmul. Dar nu văzu nicăieri nimic, "Înfruntăm pe mă-sa elementele naturii", se gândi el amar şi se întrebă dacă femeia asta avea chiar atât de puţin simţ al realităţii.

A fost un gând care şi-ar fi găsit ecou şi în mintea lui Piper. Baby se schimbase. Din femeia inteligentă şi profund sensibilă pe care o descrisese în jurnalul său, se transformase acum într-o creatură extraordinar de insistentă, hotărâtă până la Dumnezeu să-l scoată din casă în mijlocul unei nopţi furtunoase absolut nepotrivite. Mai rău decât

atât, ea părea decisă să vină cu el — un curs al acţiunii care, după părerea lui Piper, era calculat în aşa fel încât să supună relaţiile încordate pe care le avea cu domnul Hutchmeyer unei presiuni pe care nici măcar fuga nu prea avea şanse s-o atenueze. Îi explică totul lui Baby în timp ce ea o luă înainte prin verandă şi apoi intră în holul mare al casei.

— Vreau să spun că nu putem să ieşim din casă aşa, împreună, în toiul nopţii! protestă el, oprindu-se cu picioarele pe o cuvă de fiert pasta de lemn desenată pe mozaicul podelei.

Din portretul său atârnat pe perete, Hutchmeyer îi aruncă o privire mânioasă.

— De ce nu? îi răspunse Baby, al cărei simţ melodramatic părea să se fi ascuţit într-un asemenea decor grandios.

Piper încercă să încropească un răspuns convingător şi singurul care-i ieşi de pe buze a fost acela — extrem de evident — că lui Hutchmeyer n-o să-i placă aşa ceva. Baby râse sinistru.

— Lasă-l să-şi mănânce ficaţii, îi zise ea şi, înainte ca Piper să apuce să spună că dacă Hutchmeyer îşi mânca ficaţii, va fi şi în dezavantajul lui şi că, oricum ar fi, el ar alege pericolul de a-i deschide ochii lui Hutchmeyer în privinţa adevăratului autor al lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., în loc de riscul — mult mai îngrozitor — de a fugi cu nevasta lui. Baby îl apucă iar strâns de mână şi îl conduse pe scara în stil renascentist.

— Fă-ţi bagajul cât de repede poţi, îi aruncă ea în şoaptă când se opriră în faţa uşii de la dormitorul Boudoir.

— Da, dar... Începu şi Piper să şoptească involuntar.

Însă Baby plecase. Piper intră în camera lui şi aprinse lumina. Valiza lui zăcea neprietenoasă la perete. Piper închise uşa şi se întrebă ce Dumnezeu să facă acum. Femeia asta trebuie să fi fost dementă dacă-şi închipuia că el chiar avea de gând să... Piper se târî prin încăpere până la fereastră,

încercând să se elibereze de ideea că toate lucrurile astea i se întâmplau într-adevăr lui însuşi. Experienţa pe care o trăia avea un caracter înfiorător de halucinant, care se potrivea cu tot ce se petrecuse de când coborâse pe ţărm în New York. Toţi păreau a fi nebuni de legat. Mai mult decât atât, cu toţii îşi manifestau făţiş nebunia, fără nici o urmă de reţinere. "Împuşcă-i de cum se uită la tine" a fost expresia care i-a răsărit în minte. Cu siguranţă că i-a răsărit în minte şi cinci minute mai târziu, când Piper, cu valiza încă nefăcută, a deschis uşa dormitorului său Boudoir şi şi-a iţit capul afară.

Baby venea pe coridor, cu un revolver imens în mână. Piper se trase repede înapoi în cameră.

— Ai face bine să-l pui şi pe ăsta, îi spuse ea.

— Să-l pun? zise Piper, uitându-se urât la obiect.

— Pentru orice eventualitate, îi spuse Baby. Nu se ştie niciodată.

Dar Piper ştia. Se strecură în jurul patului şi clătină din cap.

— Trebuie să înţelegeţi că..., începu el, dar Baby se repezise deja la sertarele mesei de toaletă şi îi stivuia lenjeria de corp pe pat.

— Nu mai pierde timpul cu discuţii! Ia-ţi valiza, zise ea. Vântul s-a liniştit. De-acum s-ar putea întoarce în orice moment.

Piper aruncă o privire tânjitoare spre fereastră. Ei, dacă s-ar întoarce acum, înainte să fie prea târziu...

— Cred totuşi ca ar trebui să ne gândim serios la asta, spuse el.

Baby se întrerupse din golitul sertarelor şi se întoarse spre el. Chipul ei spilcuit era luminat de vise lipsite de riscuri. Era fiecare eroină despre care citise vreodată, fiecare femeie care o pornise fericită spre Siberia sau îşi urmase soţul pe întinsul Sudului devastat de Sherman. Era mai mult de atât — devenise brusc muza şi protectoarea acestui

tânăr nefericit. Era unica ei şansă de împlinire şi n-avea de gând s-o lase să-i scape printre degete. În urma ei rămâneau Hutchmeyer, anii de supunere la plictiseală şi artificialitate, anii de chirurgie estetică şi de avânturi consumate în închipuire; înaintea ei se găseau Piper, conştiinţa faptului că era nevoie de ea şi o nouă viaţă, plină de sens şi semnificaţie, în slujba tânărului geniu de lângă ea. Iar acum, în acest moment de sacrificiu suprem, de apogeu al atâtor ani de aşteptare, el şovăia. Ochii lui Baby se umplură de lacrimi şi femeia înălţă braţele, imploratoare.

— Nu-nţelegi ce-nseamnă asta? întrebă ea.

Piper o privi mut de uimire. Înţelegea foarte bine ce însemna. Era într-o casă gigantică şi rămăsese singur cu nevasta dementă a celui mai bogat şi mai puternic editor din America, iar ea îi propunea să fugă împreună în lume. Şi dacă el n-o făcea, mai mult ca sigur că femeia avea să-i spună lui Hutchmeyer adevărata istorie a cărţii *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... sau o să inventeze o poveste la fel de îngrozitoare despre cum a încercat el s-o seducă. În fine, mai era şi pistolul. Zăcea pe pat, acolo unde îl azvârlise femeia.

Piper îi aruncă o privire obiectului metalic şi atunci Baby făcu un pas în faţă, iar lacrimile care i se adunaseră în ochi i se prelinseră pe obraji, luând cu ele şi lentilele de contact. Femeia bâjbâi după ele pe cuvertură şi dădu peste pistol.

Piper nu mai ezită nici o clipă. Apucă valiza, o trânti pe pat, o deschise şi în secunda următoare începu să o umple grăbit cu pantalonii şi cămăşile sale. Nu se opri până ce nu puse totul înăuntru — registrele sale şi stilourile şi călimara de cerneală Waterman's Midnight Black. Într-un final, se aşeză pe ea şi îi închise încuietorile.

Abia după aceea se întoarse spre Baby. Femeia încă mai bâjbâia pe pat.

— Nu-mi dau seama unde e! zise Baby. Nu-mi dau seama unde e!

— Las-o baltă. N-avem nevoie de aşa ceva, îi spuse Piper, dornic nevoie mare să evite orice altă întâlnire cu armele de foc.

— Trebuie să văd unde e! insistă Baby. Altfel n-o să mă pot descurca.

Piper îşi smulse valiza de pe pat, iar Baby găsi lentila de contact lipsă. Şi pistolul. Apoi, strângându-l în palmă pe cel de-al doilea şi chinuindu-se să şi-o introducă înapoi în ochi pe prima, îl urmă pe Piper afară, pe coridor.

— Du-ţi valiza jos şi întoarce-te s-o iei şi pe-a mea, îi spuse ea, apoi se îndreptă spre dormitorul ei.

Piper coborî la parter, dădu iarăşi cu ochii de portretul încruntat al lui Hutchmeyer şi se întoarse la etaj. Baby stătea lângă imensul ei pat cu apă, îmbrăcată într-o blană de nurcă. Alături de ea stăteau înşirate şase genţi de voiaj imense.

— Ştii ceva, începu Piper, eşti sigură că vrei într-adevăr...?

— O, da! O, da! spuse Baby. Mi-am dorit-o întotdeauna să părăsesc toată... toată prefăcătoria asta şi s-o iau din nou de la capăt.

— Dar nu te-ai gândit că...? începu iarăşi Piper.

Numai că Baby nu mai gândea. Cu un gest de ieşire din scenă maiestuoasă, ea ridică pistolul şi trase de câteva ori în patul cu apă. Din el ţâşniră în aer arteziene, iar camera vui asurzitor de pe urma ecoului împuşcăturilor.

— E o chestie simbolică, zbieră ea şi aruncă degajată pistolul de-a lungul încăperii.

Dar Piper n-o mai auzi. Apucă în fiecare mână câte trei genţi de voiaj şi ieşi clătinându-se din dormitor, târând apoi genţile după el pe coridor, în vreme ce urechile îi vâjâiau încă din pricina zgomotului. Acum ştia că femeia era în mod cert cu minţile duse, iar vederea patului cu apă dându-şi ultimele suflări îi aminti încă o dată

— şi într-un mod teribil — de propriul lui trup muritor.

Pe când ajunse la piciorul scărilor, icnea şi gâfâia. Baby îl urmă asemenea unui spectru în blană de nurcă.

— Şi-acum? întrebă el.

— Acum o să luăm nava de croazieră, zise ea.

— De croazieră?

Baby dădu din cap. Fantezia ei fusese încinsă din nou de imaginile din romane. Fuga în noapte pe întinsul apei era un element esenţial.

— Dar ei n-or să ne...? începu Piper.

— Dacă facem aşa, n-or să ştie niciodată unde ne-am dus, spuse Baby. O să ne oprim undeva pe coastă şi-o să ne cumpărăm o maşină.

— Să cumpărăm o maşină? zise iarăşi Piper. Dar eu n-am nici un ban!

— Am eu, îi replică Baby.

Apoi traversară holul şi o luară pe cărare până la debarcader, cu Piper în urma femeii, târşâind gentile de voiaj. Vântul se mai muiase, dar apa era încă agitată şi valurile se loveau de pilonii de lemn şi de stâncile de pe mal, aşa că jeturi fine de apă ricoşau în obrazul lui Piper, udându-l.

— Suie genţile la bord, zise Baby. Eu trebuie să mă întorc. Mai am de făcut ceva.

Piper ezită o clipă şi se uită în zare, de-a lungul golfului, cuprins de sentimente contradictorii. Nu ştia sigur dacă îşi dorea sau nu să-i vadă pe Sonia şi pe Hutchmeyer apărând la orizont. Însă nu se zărea nici urmă de ei. În cele din urmă, scriitorul aruncă genţile înăuntrul vasului şi aşteptă.

Baby se întoarse cu o servietă în mână.

— Pensia mea alimentară, îi explică ea. Măsura mea de siguranţă.

Apoi, strângându-şi blana de nurcă pe lângă ea, se căţără la bordul vasului şi se duse în cabina de comandă. Piper o urmă, clătinându-se.

— Stăm prost cu combustibilul, zise ea. Ne trebuie mai mult.

Şi, târându-se greoi, Piper începu de-acum să facă ture între navă şi depozitul de combustibil, plasat în capătul îndepărtat al curţii, în spatele casei. Era întuneric şi bărbatul se mai poticnea când şi când.

— Tot n-ajunge? întrebă el după a cincea tură, în momentul în care îi întindea canistrele lui Baby aflată jos, pe puntea navei.

— Nu ne putem permite să facem nici o greşeală, îi răspunse ea. Nu cred că ţi-ar plăcea să rămânem fără combustibil în mijlocul golfului.

Piper o porni din nou spre depozit. În mintea lui nu mai exista nici un grăunte de îndoială. Deja făcuse, în mod clar, o greşeală îngrozitoare. Ar fi trebuit s-o asculte pe Sonia. Ea îi spusese că femeia asta era un vampir şi avea dreptate. Un vampir dement. Şi ce Dumnezeu îl apucase pe el de ajunsese să umple rezervorul unei nave de croazieră cu canistre de carburant în toiul nopţii? Era o activitate ce n-avea nici pe departe vreo legătură, cât de vagă, cu calitatea de romancier. Nimeni nu l-ar fi găsit pe Thomas Mann mort în timp ce făcea aşa ceva. Nici pe D.H. Lawrence. Totuşi, Conrad ar fi putut face o chestie asemănătoare. Dar şi asta era extrem de puţin probabil. Piper recapitula în minte *Lord Jim* şi nu găsi în el nimic liniştitor, nimic care să justifice activitatea lui nebunească. Da, nebunească — ăsta era cuvântul! Piper se opri în depozitul de combustibil, cu încă două canistre lângă el. Şovăia.

Nu exista nici măcar un singur romancier cât de cât notabil care să fi făcut ceea ce făcea el acum. Toţi ar fi refuzat să ia parte la o asemenea întreprindere. Ceea ce era absolut în ordine, numai că nici unul dintre ei nu se nimerise într-o încurcătură atât de păcătoasă ca aceea în care era el acum. E drept, D.H. Lawrence fugise cu nevasta domnului Nu-ştiu-cum, Frieda, dar era de presupus

că o făcuse de bună voie şi fiindcă era îndrăgostit de femeia aia. Piper era absolut sigur că el nu era îndrăgostit de Baby şi că nu făcea de bună voie ceea ce făcea. În nici un caz.

După ce trecu în revistă astfel de precursori, încercă să se gândească ce-ar putea să facă pentru a se ridica la nivelul lor. La urma urmei, nu-şi petrecuse ultimii zece ani din viaţă încercând să devină un mare romancier aşa, pentru nimic. Se cuvenea să adopte o poziţie morală. Ceea ce era mai uşor de zis decât de făcut. Baby Hutchmeyer nu era genul de femeie care l-ar fi înţeles dacă adopta o poziţie morală. În plus, el nici nu avea timp pentru explicaţii. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să rămână unde se afla şi să nu se mai ducă înapoi pe navă. Astfel, când Hutchmeyer şi Sonia se vor întoarce, Baby va fi cea scoasă la înaintare. Ea va trebui să se descurce cumva când se va vedea nevoită să explice ce căuta la bordul navei cu bagajele făcute şi zece canistre de carburant, fiecare de câte douăzeci de litri, adunate în jurul cabinei. În cel mai bun caz, ar putea să susţină că el o obligase să fugă în lume ca să-şi găsească iubirea împreună — dacă asta era o imagine potrivită pentru răpirea nevestei altui bărbat. Şi nu era — nu şi în cazul în care bărbatul respectiv nu se afla la locul faptei. Pe de altă parte, la bord se găsea şi valiza lui. Trebuia s-o dea jos de pe navă. Dar cum? Păi, desigur, dacă nu se întorcea la navă, Baby va veni să-l caute şi în cazul acesta...

Piper scoase capul din depozit, aruncă o privire afară şi, văzând că în curte nu era nimeni, o traversă pe furiş până la uşa de la intrare şi se strecură în casă. Apoi se uită repede spre navă din spatele grilajului din verandă. În jurul lui, imensa casă de lemn scârţâia din toate încheieturile. Piper se uită la ceas. Era unu noaptea. Până unde se duseseră Sonia şi Hutchmeyer? Ar fi trebuit să se întoarcă de câteva ceasuri bune.

La bordul ambarcaţiunii, Baby se gândea la Piper cam în acelaşi fel. De ce întârzia? Ea pornise deja motorul, verificase nivelul combustibilului şi acum era gata să plece. Iar el ţinea lucrurile pe loc. După zece minute femeia se îngrijoră de-a binelea.

Apoi, cu fiecare minut care trecea, îngrijorarea ei crescu şi mai tare. De-acum marea era liniştită şi dacă Piper nu venea repede...

— Geniul e atât de imprevizibil! murmură ea în cele din urmă şi se caţără iar înapoi pe debarcader.

O porni în jurul casei, traversă curtea, îndreptându-se spre depozitul de combustibil, şi aprinse lumina. Era gol. Două canistre rămase în mijlocul podelei erau mărturia vie a răzgândirii lui Piper. Baby se duse la uşa casei.

— Peter! strigă ea, dar vocea-i slabă se pierdu în aerul nopţii.

De trei ori îl chemă şi de trei ori aşteptă în zadar un răspuns.

— Of, băiat fără inimă! se jelui ea şi de data asta avu impresia că aude un răspuns. Unul slab. Venea din casă sub forma unui zăngănit de cioburi şi a unui strigăt înfundat.

Piper se împiedicase de o vază ornamentală. Baby traversă hotărâtă curtea şi urcă treptele până la uşă. Ajunsă înăuntru, îl strigă iar. Degeaba. Oprită în mijlocul vastului hol, Baby ridică privirea spre portretul detestatului ei soţ, iar imaginaţia ei suprasolicitată îi crea impresia că pe buzele acelea umflate şi arogante răsărise un zâmbet. Hutchmeyer câştigase din nou. O să câştige întotdeauna, iar ea va rămâne pentru totdeauna jucăria domestică din orele lui de răgaz.

— Niciodată! strigă ea ca răspuns la clişeele care îi traversau isteric mintea şi la dispreţul nerostit al portretului.

Nu ajunsese până aici doar pentru a fi deposedată de dreptul ei la libertate, iubire romantică şi respectabilitate umană de un geniu literar lipsit de îndrăzneală. Avea să facă ceva, ceva simbolic, ceva care să reprezinte o mărturie a independenţei ei. Se va înălţa din nou din cenuşa trecutului, ca un fenix sălbatic din... Flăcări? Cenuşă? Simbolismul o inspiră. Va fi o acţiune care nu mai permitea cale de întors. Îşi va arde punţile. Baby, însufleţită de eroinele câtorva sute de romane, se repezi înapoi în curte, o traversă, deschise o canistră şi în clipa următoare începu să împrăştie benzină pe traseul spre casă. Împroşcă benzină şi pe trepte, şi pe pragul casei, şi peste nenumăratele activităţi de pe podeaua mozaicată, apoi pe scările ce duceau în veranda imensă şi pe covorul din birou. Apoi, cu indiferenţa nesocotită ce se potrivea noului său rol, apucă o brichetă de masă de pe birou şi o aprinse. O pălălaie de flăcări înghiţi încăperea, se strecură pe verandă, ţâşni de-a lungul holului şi izbucni afară, în noapte. Atunci şi numai atunci Baby se întoarse şi deschise uşa ce dădea spre aleea de la intrare.

Între timp, Piper, după nefericita sa ciocnire cu vaza ornamentală, se grăbea spre nava de croazieră. O auzise pe Baby cum îl striga şi profitase de ocazie ca să-şi recupereze valiza. O luă la goană pe cărare, ajunse la debarcader şi se urcă la bordul vasului. Deasupra lui, uriaşa casă se înălţa în întuneric, sugerând o nouă ameninţare. Turnurile şi foişoarele ei, preluate de la Ruskin şi Morris şi ivite dintre şindrile graţie extravaganţei arhitecturale a firmei Peabody and Stearns, se uneau cu cerul coborât aproape de pământ. Doar în spatele grilajului verandei se vedeau nişte lumini, dar erau destul de slabe.

Tot aşa era şi interiorul ambarcaţiunii. Piper bâjbâi printre genţi de voiaj şi canistre, căutându-şi valiza. Unde Dumnezeu putea să fie? O descoperi în cele din urmă sub haina de nurcă şi tocmai se

chinuia s-o extragă de sub ea, când se văzu întrerupt de un urlet prelung, ce venea dinspre casă, şi de licărirea unor flăcări. Scăpând haina din mână, se repezi împleticit spre uşa cabinei şi privi înmărmurit afară.

Reşedinţa Hutchmeyer era în flăcări. Focul ţâşnise prin ferestrele biroului lui Hutchmeyer. Alte pâlpâiri de foc dansau în spatele grilajului de fier forjat. Se auzi un zăngănit de sticlă spartă de la ferestrele plesnite din pricina căldurii şi, aproape simultan, din dosul casei se umflă spre cer o ciupercă de flăcări, urmată de o explozie dintre cele mai înfricoşătoare. Piper rămase cu gura căscată, pironit pe loc de enormitatea a ceea ce se petrecea acolo. Şi, în timp ce se holba aşa, din umbrele casei se distinse o siluetă subţire, care alerga de-a lungul aleii, îndreptându-se spre el. Era Baby. Probabil că afurisita asta de muiere... dar Piper nu mai avu timp să-şi continue şirul gândurilor până la concluzia logică. Pe când Baby alerga spre el, un alt şir apăru în jurul casei, un şir de flăcări care dansa şi sălta, rămânea pe loc un moment şi apoi o pornea din nou, luminând, pe urma de benzină pe care o lăsase Piper în drumurile lui de la depozitul de combustibil la navă. Piper o privi cum vine înspre el şi, cu o prezenţă de spirit care-i aparţinea întru totul şi nu-i datora nimic *Romanului moral*, se căţăra înapoi pe debarcader şi se chinui să desfacă parâmele care ancorau vasul de mal.

— Trebuie să ne îndepărtăm înainte ca focul..., strigă el înspre Baby în timp ce ea gonea de-a lungul debarcaderului, venind spre el.

Baby se uită peste umăr la fitilul lichid.

— Doamne Dumnezeule! ţipă ea.

Dansul flăcărilor se apropie tot mai mult. Femeia se aruncă pe vas şi apoi se repezi în cabină.

— Prea târziu! zbieră Piper.

Flăcările se prelingeau deja pe debarcader. Urmau să ajungă la ambarcaţiune şi la încărcătura sa de carburant, după care...

Piper aruncă parâma şi o luă la fugă. În cabina navei, Baby se chinui să-şi găsească "pensia ei alimentară", înşfăcă blana de nurcă, o aruncă iar din mână şi descoperi în cele din urmă servieta pe care o căuta. Se întoarse spre uşa cabinei, dar pălălaia ajunsese deja la capătul debarcaderului şi, în timp ce ea o privi, făcu saltul pe vas. Nu mai exista nici o scăpare. Baby se întoarse spre tabloul de comandă, tură motorul la maximum şi, în timp ce vasul de croazieră zvâcni înainte, femeia izbuti să iasă din cabină. Apoi, strângând încă în mână servieta, se aruncă peste bord. În urma ei vaporaşul prinse viteză. Undeva, înăuntrul său, licăreau limbi de foc care indicau evoluţia incendiului, dar apoi părură să se potolească. În cele din urmă, ambarcaţiunea dispăru în întunericul golfului, iar zgomotul motorului fu acoperit de huruitul mult mai puternic al casei în flăcări.

Baby înotă până la ţărm şi se rostogoli pe plaja stâncoasă. Piper stătea în picioare pe pajişte şi se holba îngrozit la casă. Flăcările ajunseseră de-acum la etajele superioare. Luciră fugar în dosul ferestrelor, după care se auzi un zăngănit de sticlă spartă, căci şi alte ferestre plesniră, iar apoi pale mari de flăcări ţâşniră afară şi se prelinseră pe marginile acoperişului de şindrilă. În câteva minute întreaga faţadă a casei era în flăcări.

Baby se proţăpi ţanţoşă lângă Piper.

— Uite cum dispare trecutul meu, murmură ea.

Piper se întoarse şi o privi. Părul femeii i se lipise în şuviţe de ţeastă, iar chipul ei fusese deposedat de masca groasă cât o clătită. Numai ochii îi păreau adevăraţi şi, în reflexia flăcărilor, Piper izbuti să vadă că străluceau de o bucurie dementă.

— Creieraşul tău a luat-o razna, îi zise el cu o sinceritate ce nu-i stătea în fire.

Degetele mâinii lui Baby se strânseră pe braţul lui.

— Pentru tine am făcut-o, spuse ea. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Trebuie să plonjăm în viitor eliberaţi de povara trecutului. Trebuie să ne luă angajamente irevocabile printr-o acţiune de eliberare şi să luăm o decizie existenţială.

— O decizie existenţială?! zbieră Piper.

Flăcările ajunseseră de-acum la foişoarele ornamentale, iar căldura degajată era teribilă.

— Pentru tine incendierea propriei locuinţe înseamnă o decizie existenţială? Asta nu-i o decizie existenţială, ci o afurisită de infracţiune! Asta e!

Baby îi zâmbi fericită.

— Dragul meu, trebuie să-l citeşti pe Genet, murmură ea şi, încă ţinându-l de braţ, îl trase mai încolo, înspre copaci, traversând pajiştea.

Undeva în depărtare se auzea vaierul sirenelor de pompieri. Piper grăbi pasul. Tocmai ajunseseră la marginea pădurii când un alt şir de explozii despică aerul nopţii. În largul golfului, vasul de croazieră explodase. De două ori. Şi Piper avu impresia că vede, pe fundalul celui de-al doilea ghem de foc, silueta catargului unui iaht.

— O, Dumnezeule! bolborosi el.

— O, dragule! murmură ca răspuns Baby şi-şi întoarse obrazul spre el.

Hutchmeyer era într-o dispoziţie proastă. Fusese insultat de un autor, se dovedise un navigator nepriceput, îşi pierduse velele iahtului şi, ca să le pună capac la toate, virilitatea sa fusese pusă la îndoială de refuzul Soniei Futtle de a-i lua în serios avansurile.

— Ei, haida-hai, Hutch, dragule, îi spusese ea, bagă-ţi-o înapoi. Nu-i cel mai potrivit moment să-ţi dovedeşti bărbăţia. Bun, am priceput, tu eşti bărbat, iar eu sunt femeie. Te-am auzit. Şi nu-ţi pun la îndoială nimic. Serios. Trebuie să mă crezi. Dar acum haide, pune-ţi hainele înapoi pe tine şi...

— Sunt ude, zise Hutchmeyer. Sunt ude leoarcă. Vrei să-mi găsesc moartea dintr-o pneumonie sau ceva de genul ăsta?

Sonia scuturã din cap că nu.

— Hai să ne întoarcem la tine acasă şi dup-aia o să te usuci frumuşel cât ai zice peşte.

— Ăhă... Păi atunci ia spune-mi mie cum să fac să ajungem înapoi acasă cu vela mare în apă. Că aşa nu facem altceva decât să ne învârtim în cerc. Asta facem, nimic altceva. Şi-atunci hai, draga mea, să...

Dar Sonia nu voia să. Urcă pe punte şi se uită peste apă. Hutchmeyer, în uşa cabinei, gol până la pielea lui rozalie şi tremurând, făcu o ultimă încercare:

— Sunteţi toate femei, spuse el. Ştii asta. Toate femei. Am un respect imens faţă de voi. Vreau să zic că am...

— O nevastă! i-o tăie brutal Sonia. Asta ai o nevastă. Iar eu am un logodnic.

— Ce ai tu? întrebă Hutchmeyer.

— Mai auzit foarte bine. Un logodnic. Pe nume Peter Piper.

— Englezoiu' ăla ti...

Dar Hutchmeyer nu mai continuă. Atenţia îi fusese atrasă de linia ţărmului. Acum reuşea să vadă bine de tot. Îl ajuta lumina casei în flăcări.

— Ia uită-te acolo, îi zise Sonia. Cineva şi-a-ncălzit casa al naibii de bine.

Hutchmeyer înhaţă binoclul şi se holbă prin el.

— Ce vrei să spui cu "cineva"? zbieră el o clipă mai târziu. Nu-i nici un cineva! Aia-i casa mea!

— Era casa ta! precizã pragmaticã Sonia înainte ca mintea ei sã perceapã toate implicaţiile pãlãlãii. O, Dumnezeule! exclamã apoi ea.

— Sã fiu al dracu' dacã n-ai dreptate! lãtrã Hutchmeyer şi se aruncã asupra demarorului.

Motorul navei porni şi iahtul începu sã se deplaseze. Hutchmeyer se chinui cu timona şi încercã sã menţinã cursul spre holocaustul ce fusese odinioarã casa lui. Rãmasã atârnatã de copastia de la babord, spre pupa, vela mare acţiona ca o frânã şi Romain du Roy vira mereu spre stânga. Gol puşcã şi gâfâind, Hutchmeyer se chinuia sã compenseze deriva, dar fãrã nici un folos.

— Trebuie sã scap de velã! urlã el şi în acel moment o umbrã întunecatã se profilã pe lumina flãcãrii.

Era nava lui de croazierã. Se îndrepta spre ei în vitezã şi începuse şi ea sã ardã.

— Iisuse Hristoase, drãcia dracului are de gând sã intre în noi! ţipã Hutchmeyer.

Dar în clipa urmãtoare ambarcaţiunea îi dovedi cã se înşelase. Explodã. Mai întâi sãrirã în aer canistrele cu carburant din cabina de comandã şi bucãţi din navã ţopãirã în vânt. Apoi ce mai rãmãsese din carcasa ambarcaţiunii zburã dezordonat în direcţia iahtului şi rezervoarele principale de combustibil explodarã şi ele. O minge de foc se înãlţã spre cer şi din ea se desprinse o halcã de ceva întunecat şi ovoidal, care fãcu o tumbã prin aer şi strãpunse cu un huruit teribil puntea din faţã a iahtului unde erau cei doi. Pupa lui Romain du Roy se ridicã afarã din apã, cãzu înapoi cu un plescãit şi începu sã se lase în jos. Sonia rãmãsese agãţatã de balustradã şi privea înjur. Epava navei de croazierã se scufunda cu un sfârâit puternic. Hutchmeyer dispãruse şi în clipa urmãtoare Sonia era şi ea în apã. Între timp iahtul se aplecã pe o parte, alunecã pe-o rânã şi se duse la fund.

Sonia se îndepărtă înot de locul naufragiului. La vreo sută de metri mai încolo marea părea să lumineze. Era combustibilul de la nava de croazieră şi, prin acea lumină stranie, îl zări în apă pe Hutchmeyer aflat în spatele ei. Bărbatul se agăţase de o bucată de lemn.

— Ţi-e bine? întrebă tânăra.

Hutchmeyer scânci. Era limpede că nu îi era bine. Sonia înotă până lângă el, călcând apa.

— Ajutor, ajutor! schelălăi Hutchmeyer.

— Uşurel, uşurel, îi zise Sonia. Nu intra în panică. Ştii să înoţi, nu?

Lui Hutchmeyer i se bulbucară ochii în cap.

— Să înot? Ce vrei să spui cu înotul? Sigur că ştiu să înot. Ce crezi că fac acum?

— Aşadar, ţi-e bine, spuse Sonia. Atunci nu trebuie decât să înotăm până la ţărm...

Dar Hutchmeyer scoase iar un gâlgâit.

— Să înotăm până la ţărm? Nu pot înota aşa de mult. O să mă înec. N-o s-o scot la capăt. O să...

Sonia îl lăsă acolo şi se îndreptă spre rămăşiţele plutitoare ale iahtului. Poate reuşea să găsească o vestă de salvare. În loc de asta, dădu peste o grămadă de canistre de combustibil goale. Luă una şi înotă cu ea înapoi la Hutchmeyer.

— Ţine-te de asta, îi spuse ea.

Hutchmeyer schimbă bucata lui de lemn cu canistra şi se agăţă de aceasta. Sonia înotă iar înapoi şi reveni cu încă două canistre. Reuşi să găsească şi o bucată de funie. Legă mai întâi canistrele laolaltă, apoi trecu funia în jurul mijlocului lui Hutchmeyer şi îi făcu un nod.

— Aşa n-ai cum să te îneci, îi zise ea. Acum stai aşa, exact unde eşti, şi totul o să fie bine.

Hutchmeyer se bălăngăni pe pluta lui de canistre şi îi aruncă o privire de nebun.

— O să fie bine? zbieră el. Bine? Casa mi-a fost incendiată, nu ştiu ce porc ţicnit încearcă să mă ucidă cu o navă în flăcări, frumosul meu iaht s-a scufundat sub mine şi totul o să fie bine?

Dar Sonia era deja prea departe ca să-l audă şi înota spre ţărm, dând din mâini într-un ritm egal, ca să nu obosească. Toate gândurile ei erau concentrate asupra lui Piper. El rămăsese în casă când ea plecase, iar acum tot ce rămăsese din casă... Tânăra se răsuci şi se uită peste luciul apei. La orizont, casa încă se mai sumeţea în toată mărimea ei, ca o masă galben-roşiatică din care scânteile ţâşneau neîncetat spre cer, iar în timp ce Sonia privea, din ea săltă în sus o flacără imensă. Era limpede că i se prăbuşise acoperişul.

Sonia se răsuci iar pe o parte şi continuă să înoate. Trebuia să se întoarcă acolo şi să afle ce se întâmplase. Poate că sărăcuţul de Piper avusese iarăşi parte de unul dintre accidentele sale. Femeia se pregăti sufleteşte pentru ce era mai rău şi se refugie în scuza maternă cum că bietul băiat atrăgea accidentele — asta înainte de a-şi da seama că în realitate accidentele lui Piper nu fuseseră provocate de el. MacMordie fusese cel care aranjase revolta de la sosirea lor la New York. Ar fi fost cam greu să-l învinovăţeşti pe Piper pentru aşa ceva. Dacă trebuia neapărat să arunci vina asupra cuiva, acela nu era altul decât...

Sonia blocă gândul propriei culpabilităţi întrebându-se ce era cu ambarcaţiunea care se repezise spre ei din întuneric, după care explodase.

Părea o istorie extraordinară, dar la fel de extraordinar era şi faptul că locuinţa lui Hutchmeyer fusese cuprinsă de flăcări. Cele două evenimente, puse laolaltă, susţineau ideea unei acţiuni organizate şi premeditate. Caz în care Piper nu era răspunzător cu nimic. Nimic din ce făcuse el vreodată nu fusese organizat sau premeditat. Piper atrăgea pur şi simplu accidentele.

Cu un astfel de gând liniştitor în minte, Sonia ajunse la mal şi se caţără pe ţărm. Timp de câteva minute rămase întinsă pe pământ ca să-şi recapete puterile, iar în timpul în care stătu acolo prin minte îi trecu o altă posibilitate, una îngrozitoare. Dacă

Hutchmeyer avusese dreptate şi cineva chiar încercase să-l ucidă, era foarte posibil ca acela să-i fi găsit în casă numai pe Piper şi pe Baby şi să fi început cu... Sonia se clătină pe picioare şi o porni spre copacii din preajma incendiului. Trebuia să afle ce se întâmplase. Şi, presupunând că fusese un accident, rămânea riscul ca şocul provocat de prezenţa sa acolo când imensa casă luase foc să-l fi determinat pe Piper să se dea de gol în faţa cuiva, spunând că nu el era adevăratul autor al lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Caz în care treaba se împuţea rău de tot. Dacă nu cumva se împuţise deja. A fost şi prima întrebare pe care i-a pus-o unui pompier pe care l-a găsit stingând o tufă în flăcări din grădină.

— Ei, păi dac-a fost aici, nu se mai împute. E prăjit ca un curcan, îi zise omul. Era pe-aici un nebun care-a tras o grămadă de focuri când am ajuns la casă, dar apoi s-a prăbuşit acoperişul şi de-atunci n-a mai tras deloc.

— Focuri? întrebă Sonia. Aţi spus focuri?

— De armă. Cu o mitralieră, explică pompierul. Din pivniţă. Dar, aşa cum v-am spus, s-a prăbuşit acoperişul şi de-atunci n-a mai tras deloc.

Sonia se uită la mormanul de jăratic. Valuri de arşiţă o izbeau în faţă. Cineva a tras cu o mitralieră din pivniţă? N-avea nici o logică. Nimic n-avea logică. Asta, desigur, dacă nu accepta teoria lui Hutchmeyer, cum că exista cineva care o făcuse în mod intenţionat, ca să-l ucidă pe editor.

— Şi sunteţi absolut sigur că n-a scăpat nimeni cu viaţă? întrebă ea.

Pompierul clătină din cap.

— Nimeni, spuse el. Am fost în prima maşină de pompieri care a ajuns aici şi, în afară de împuşcături, nimic n-a ieşit de-acolo. Aşa că tipul care s-a ocupat de împuşcături trebuie să fie deja dus de pe lume.

Sonia simţi că se duce şi ea de pe lume. Încercă o clipă să-şi păstreze cumpătul, după care se prăbuşi. Pompierul o luă pe umăr şi o duse până la ambulanţă. Peste o jumătate de oră Sonia Futtle era în spital şi adormea instantaneu. Fusese sedată zdravăn.

Pe de altă parte, Hutchmeyer era complet treaz şi limpede. Gol puşcă, acoperit doar de canistrele de benzină, stătea undeva în spate, în şalupa celor de la paza de coastă, care îl salvaseră, şi încerca să le explice cam ce făcea în mijlocul golfului la ora două dimineaţa. Cei de la paza de coastă nu păreau să-l creadă.

— Bun, domnule Hutchmeyer, aşadar dumneavoastră eraţi la bordul navei dumneavoastră de croazieră când a explodat...

— Nava de croazieră? zbieră Hutchmeyer. Nu eram pe nava de croazieră, eram la bordul iahtului!

Cei de la paza de coastă îl priviră cu îndoială şi îi arătară o bucată din epavă de pe punte. Hutchmeyer rămase cu ochii aţintiţi la ea. Pe lemn se vedeau limpede, scrise cu vopsea, cuvintele Folio Three.

— Folio Three e ambarcaţiunea mea, mormăi el.

— Ne-am gândit şi noi c-ar putea fi aşa, zise cel de la paza de coastă. Totuşi, dacă dumneavoastră ziceţi că n-aţi fost la bordul ei...

— La bord? Eu la bord? Oricine va fi fost la bordul ei, la ora asta e prăjit ca un miel la proţap. Par eu să fi fost...?

Nimeni nu spuse nimic. Şalupa pazei de coastă ajunse în scurtă vreme la ţărm, undeva mai jos de rămăşiţele reşedinţei Hutchmeyer, iar proprietarul acesteia fu ajutat să coboare pe mal, învelit într-o pătură. Apoi se porniră cu toţii spre pădure, în şir indian, ajungând pe aleea unde se

adunaseră o duzină de maşini de poliţie, ambulanţe şi maşini de pompieri.

— L-am găsit pe domnul Hutchmeyer plutind călare pe astea, îi zise cel de la paza de coastă şefului poliţiei, arătând înspre canistre. M-am gândit că ar putea să vă intereseze.

Şeful poliţiei, Greensleeves, se uită la Hutchmeyer, apoi la canistre şi iar la Hutchmeyer. Era clar că-l interesa, chiar foarte tare.

— A, şi asta! adăugă cel de la paza de coastă, scoţând la iveală bucata de lemn pe care scria Folio Three.

Şeful poliţiei, Greensleeves, studie numele înscris acolo.

— Aşa deci, Folio Three? Numele vă spune ceva, domnule Hutchmeyer?

Ghemuit sub pătura cu care se învelise, Hutchmeyer se uita fix la ruinele incandescente ale casei lui.

— Am întrebat dacă Folio Three vă spune ceva, domnule Hutchmeyer, repetă şeful poliţiei şi întoarse şi el o privire contemplativă în direcţia în care se uita editorul.

— Sigur că-mi spune, răspunse Hutchmeyer. E vasul meu de croazieră.

— V-ar deranja să-mi spuneţi ce căutaţi cu vasul acesta în larg la o asemenea oră din noapte?

— Nu eram pe vas. Eram pe iaht.

— Folio Three e un vas de croazieră, afirmă insinuant cel de la paza de coastă.

— Ştiu că-i un vas de croazieră, spuse Hutchmeyer. Ce vreau eu să spun e că nu eram pe el atunci când s-a produs explozia.

— Care explozie, domnule Hutchmeyer? întrebă Greensleeves.

— Cum adică, "care explozie"? Câte explozii au avut loc în noaptea asta?

Şeful poliţiei, Greensleeves, întoarse iar privirea spre casă.

— Bună întrebare, zise el. Foarte bună întrebare. Am şi eu o întrebare care mă roade de ceva vreme. Adică de ce n-a sunat nimeni la pompieri ca să anunţe că locuinţa a luat foc decât atunci când era prea târziu? Şi, când am ajuns noi aici, cum se face că am dat peste cineva care se temea aşa de tare să nu stingem focul, încât a început să tragă cu o mitralieră din pivniţă şi ne-a făcut praf una din maşinile de pompieri?

— Cineva a început să tragă din pivniţă? întrebă neîncrezător Hutchmeyer.

— Exact aşa cum am spus. Cu o afurisită de mitralieră de calibru greu.

Hutchmeyer îşi coborî amărât ochii în pământ.

— Păi, asta aş putea s-o explic eu, începu el, apoi se opri.

— O puteţi explica? M-ar bucura să vă aud explicaţia, domnule Hutchmeyer.

— Am o mitralieră pe care o ţin în camera de joacă.

— Ţineţi o mitralieră de calibru greu în camera dejoacă de la subsol? Şi n-aţi vrea să-mi spuneţi de ce ţineţi o mitralieră în camera de joacă?

Hutchmeyer înghiţi mâhnit în sec. Nu voia să spună. Chiar deloc.

— Pentru apărare, bombăni el într-un final.

— Pentru apărare? Împotriva cui?

— A urşilor, spuse Hutchmeyer.

— A urşilor, domnule Hutchmeyer? V-am auzit eu bine? Aţi spus "urşi"?

Hutchmeyer se uită disperat în jur şi încercă să se gândească la un răspuns mai raţional. Până la urmă spuse adevărul.

— Vedeţi, într-o vreme soţia mea a făcut o pasiune pentru urşi şi eu...

Vocea i se făcu mică şi i se stinse.

Şeful poliţiei, Greensleeves, îl studie cu un interes şi mai mare.

— Doamna Hutchmeyer a făcut o pasiune pentru urşi? V-am auzit eu bine? Aţi spus că doamna Hutchmeyer a făcut o pasiune pentru urşi?

Dar Hutchmeyer se săturase până-n gât.

— Nu mă mai întrebaţi dac-aţi auzit bine! urlă el. Dacă am zis că doamna Hutchmeyer a făcut o pasiune pentru urşi, atunci chiar a făcut o pasiune pentru blestemaţii ăia de urşi! Întrebaţi-i pe vecini! Or să vă spună şi ei...

— Sigur c-o să-i întrebăm, zise Greensleeves. Aşa că v-aţi dus şi v-aţi cumpărat niscaiva artilerie? Ca să trageţi după urşi?

— Nu trăgeam după nici un urs. Ţineam mitraliera doar în caz că ar fi trebuit s-o fac.

— Şi bănuiesc că n-aţi tras nici după maşinile de pompieri.

— Sigur că nu! De ce dracu' aş fi avut chef să fac aşa ceva?

— Eu n-am de unde să ştiu, domnule Hutchmeyer, aşa cum n-am cum să ştiu nici ce făceaţi în mijlocul golfului, gol ca-n burta mamei şi cu un vraf de canistre goale strânse în jurul dumneavoastră şi cu casa în flăcări, şi nici de ce n-a sunat nimeni la pompieri.

— Nimeni n-a sunat... Vreţi să spuneţi că soţia mea n-a sunat...? întrebă Hutchmeyer şi se holbă prostit la Greensleeves.

— Soţia dumneavoastră? Vreţi să spuneţi că soţia dumneavoastră nu v-a însoţit în larg la bordul navei? Nu era la bordul vasului de croazieră?

— În nici un caz, răspunse Hutchmeyer. V-am spus deja că nu era pe nava aia. Vasul meu de croazieră a încercat să mă izbească în timp ce eram pe iaht şi după aia a explodat şi-apoi...

— Şi-atunci unde e doamna Hutchmeyer?

Hutchmeyer se uită disperat în jur.

— Habar n-am, zise el.

— În ordine. Duceţi-l la secţie, spuse şeful poliţiei. O să analizăm lucrurile astea mai în detaliu acolo.

Hutchmeyer se trezi împins pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, încadrat de doi poliţişti, şi în câteva clipe o porniră spre Bellsworth.

Când ajunseră la secţia de poliţie, Hutchmeyer era deja într-o stare avansată de şoc.

La fel şi Piper. Incendiul, explozia vasului de croazieră, sosirea maşinilor de pompieri şi a poliţiei cu sirenele urlând înfiorător şi, în fine, răpăitul mitralierei din camera de joacă, toate contribuiseră la subminarea fragilei încrederi în sine care-i mai rămăsese — şi care oricum nu fusese niciodată prea ridicată. În timp ce pompierii fugeau să se adăpostească, iar poliţiştii se aruncau la pământ, el acceptă să se lase târât prin pădure de Baby. Se repeziră pe o cărăruie şi ieşiră în grădina altei case masive. În faţa uşii de la intrare nişte oameni stăteau şi se uitau la fumul şi flăcările care se năpusteau prin aer pe deasupra copacilor. Baby ezită o clipă, după care, folosindu-se de adăpostul oferit de nişte tufe, îl trase pe Piper după ea pe lângă poalele casei, intrând iar în pădure pe partea cealaltă.

— Unde mergem? întrebă Piper după încă vreun kilometru. Vreau să zic că nu putem să plecăm aşa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vrei să te întorci? îi şuieră Baby.

Piper spuse că nu voia.

— Exact. Aşa c-o să trebuiască să facem ceva kilometraj, spuse Baby.

Continuară să meargă şi mai trecură pe lângă trei case. După trei kilometri, Piper protestă din nou.

— Nu se poate să nu se întrebe ce s-a întâmplat cu noi, zise el.

— Lasă-i să se-ntrebe, îi răspunse Baby.

— Nu mi se pare că asta o să ne ajute cu ceva, continuă Piper. Până la urmă or să afle că ai

dat foc intenţionat la casă. Şi-apoi mai e şi vasul de croazieră. Acolo sunt toate lucrurile mele.

— Acolo erau toate lucrurile tale. Acum nu mai sunt deloc acolo. Fie au ajuns pe fundul golfului, fie plutesc pe undeva pe apă, împreună cu haina mea de nurcă. Şi când or să le găsească, ştii ce-or să-şi spună?

— Nu, răspunse Piper.

Baby chicoti.

— Or să-şi spună că ne-am dus şi noi o dată cu ele.

— Ne-am dus cu ele?

— Ca şi cum am fi morţi, preciza Baby cu un alt chicotit sinistru.

Piper nu găsea nimic de râs aici. Moartea — fie şi prin procură — nu era ceva cu care să glumeşti. În plus, el îşi pierduse şi paşaportul. Era în valiză, laolaltă cu preţioasele lui registre de însemnări.

— Exact. Aşa că toţi or să ştie că eşti mort, spuse Baby când Piper remarcă aceste lucruri. După cum spuneam, trebuie s-o rupem cu trecutul. Şi uite c-am făcut-o. Complet. Suntem liberi. Putem să mergem oriunde şi putem să facem orice. Ne-am smuls din lanţurile cauzalităţii.

— Poate că aşa vezi tu lucrurile, zise Piper. N-aş zice că şi eu le văd la fel. Nu ştiu cum se face, dar în ceea ce mă priveşte, lanţurile cauzalităţii sunt mult mai puternice decât au fost vreodată înainte să se întâmple toate astea.

— O, eşti aşa de pesimist! spuse Baby. Vreau să zic că trebuie să priveşti şi partea luminoasă a lucrurilor.

Asta şi făcu Piper, căci întreg golful era luminat de prăpăd, iar câteva ambarcaţiuni se adunaseră în larg ca să privească pălălaia.

— Şi până la urmă cum te-ai gândit că o să explici toate cele întâmplate? zise el, uitând preţ de o clipă că era liber şi că pentru el nu mai exista cale de întoarcere.

Baby se întoarse aprigă spre el.

— Ce să explici? Cui să-i explici? îl chestiona ea. Suntem morţi, pricepi? Morţi! Pentru lumea în care s-a petrecut asta noi nu mai existăm. Sunt lucruri ce ţin de trecut şi n-au nimic de-a face cu noi. Noi aparţinem viitorului.

— Da, dar cineva trebuie să explice totul, insistă Piper. Vreau să spun că nu poţi să te-apuci să dai foc la case şi s-arunci în aer bărci şi dup-aia să speri că lumea n-o să înceapă să-şi pună întrebări. Şi ce-o să se-ntâmple dacă n-or să ne găsească cadavrele pe fundul golfului?

— Vor crede că am fost duşi în largul oceanului sau că ne-au mâncat rechinii sau ceva de genul ăsta. Nu ne interesează ce-or să creadă. Noi trebuie să ne trăim noile noastre vieţi.

— Mira-m-aş să iasă ceva din asta, spuse neconsolat Piper.

Dar Baby nu se lăsă descurajată. Îl apucă pe Piper de mână şi-l trase după ea prin pădure.

— Destin dublu, aşteaptă-ne că venim! spuse ea veselă.

În urma ei, Piper gemu. Un destin dublu, împreună cu femeia asta ţicnită, era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Cei doi ieşiră iarăşi brusc din pădure. În faţa lor se înălţa o altă casă masivă. Ferestrele ei erau întunecate şi înăuntru nu se distingea nici un semn de viaţă.

— O să ne aciuim aici până se răceşte afacerea, spuse Baby, folosind un jargon pe care Piper îl mai auzise anterior numai în filmele de serie B.

— Şi ce facem cu oamenii care locuiesc aici? întrebă el. N-o să-i deranjeze dacă le intrăm pur şi simplu în casă?

— Nici n-or să ştie. Asta-! reşedinţa familiei Van der Hoogen şi-s plecaţi toţi într-o călătorie în jurul lumii. Vom fi la fel de liniştiţi ca la noi acasă.

Piper gemu din nou. Ţinând cont de cele întâmplate recent la reşedinţa Hutchmeyer,

expresia părea uimitor de nepotrivită. Cei doi traversară peluza şi o apucară pe o alee de pietriş care ocolea casa, dând spre o uşă laterală.

— Lasă întotdeauna cheia în seră, zise Baby. Tu stai aici, iar eu mă duc s-o aduc.

Femeia plecă, iar Piper rămase în picioare, indecis, în faţa uşii. Acum avea o şansă să scape. Acum ori niciodată. Dar nu profită de ea. Trăise prea multă vreme în umbra identităţii altor autori ca să mai fie în stare să acţioneze acum pe cont propriu.

Când Baby se întoarse, scriitorul tremura. Era o reacţie la încurcătura în care intrase. Apoi intră în casă, împleticindu-se în urma femeii. Baby încuie uşa după ea.

În Hampstead, Frensic se trezi devreme. Era duminică, ziua de după apariţia cărţii, aşa că recenziile la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* trebuia să fi apărut deja în ziare. Frensic o luă în sus pe stradă până la chioşcul de ziare şi le cumpără pe toate, chiar şi News of the World, care nu publica recenzii de carte, dar cu lectura căruia se putea consola în cazul în care recenziile din celelalte publicaţii erau proaste sau, mai rău, inexistente. Apoi, savurându-şi calmul, se întoarse agale în apartamentul său fără să răsfoiască nici un ziar pe drum şi puse ceainicul pe foc pentru micul dejun. O să mănânce pâine prăjită cu marmeladă şi, în timp ce va mânca, o să citească şi ziarele. Tocmai îşi făcea cafeaua când sună telefonul. Era Geoffrey Corkadale.

— Ai văzut recenziile? îl întrebă acesta agitat.

Frensic îi răspunse că nu.

— De-abia ce m-am trezit, zise el, iritat de faptul că Geoffrey îi răpise plăcerea de a citi nişte comentarii în mod clar excelente. Dar după tonul tău deduc că sunt bune.

— Bune? Sunt superbe, absolut superbe! Ascultă ce spune Frieda Gormley în *The Times*: "Primul roman serios care încearcă să descâlcească iţele complicităţii sociale clădite în jurul tabuului sexual ce a separat atâta vreme tinereţea de senectute. În genul lui, *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* e o capodoperă".

— Boarfă proastă, mormăi Frensic.

— Nu-i aşa că-i minunat? spuse Geoffrey.

— E lipsit de logică, zise Frensic. Dacă *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi...* e primul roman care încearcă să descâlcească iţele complicităţii — şi numai Dumnezeu ştie cum ar putea cineva să facă aşa un lucru —, atunci nu poate fi "în genul lui". Nu are nici un gen. Blestemata asta de carte e unică.

— Iar asta-i din *Observer*, spuse Geoffrey, care nu se lăsa descurajat. Sheila Shelmerdine scrie că *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... bla-bla-bla... ne emoţionează prin intensitatea extraordinară a meritelor sale literare şi, concomitent, dovedeşte un interes plin de compasiune pentru persoanele vârstnice şi pentru cele izolate social. Acest roman unic încearcă să scoată la suprafaţă acele aspecte ale vieţii care au fost ignorate prea mult timp de cei a căror datorie era exact aceea de a lărgi graniţele sensibilităţii sociale. O carte încântătoare, care merită interesul întregului public cititor". De asta ce zici?

— Sincer, spuse Frensic, eu zic că de fapt e un gunoi absolut, dar sunt totuşi încântat că domnişoara Shelmerdine a spus-o. Eu am zis de la început că romanul ăsta o să scoată bani gârlă.

— Da, ai zis-o, sigur că ai zis-o! spuse Geoffrey. Trebuie să-ţi recunosc meritul — ai avut absolută dreptate.

— Ei, asta mai rămâne s-o vedem, rosti Frensic înainte ca Geoffrey să devină excesiv de exuberant. Recenziile nu înseamnă totul. Mai trebuie şi ca oamenii să cumpere cartea. Totuşi

sunt semne bune pentru vânzările din America. Mai e şi altceva acolo?

— Mai e o cronică destul de urâcioasă a lui Octavian Dorr.

— O, perfect! spuse Frensic. De obicei el pune punctul pe i şi-mi şi place stilul lui.

— Mie nu, replică Geoffrey. E mult prea personal pentru gusturile mele când ar trebui să se limiteze la cartea propriu-zisă. De-aia e plătit. În loc de asta, face nişte comparaţii absolut odioase. Totuşi am impresia că ne-a oferit nişte citate demne de preluat pentru supracoperta cărţii următoare a lui Piper şi asta e foarte important.

— Aşa-i! spuse Frensic şi se aplecă plin de încântare asupra articolului lui Octavian Dorr din *Sunday Telegraph*. Sper să ne descurcăm la fel de bine şi cu săptămânalele.

Apoi Frensic puse receptorul în furcă, îşi prăji nişte pâine şi se aşeză, având dinainte textul lui Octavian Dorr, al cărui titlu era "Senilitate permisivă". Începea astfel: "Ar fi fost foarte nimerit ca editorii romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* să fi publicat prima lor carte pe timpul domniei ţarinei Ecaterina cea Mare. Aşa-zisa eroină a celui mai recent roman al lor are multe dintre trăsăturile mai puţin atractive ale împărătesei Rusiei, în special atracţia pentru favorurile bărbaţilor tineri — ce ajunge până la manie sexuală — şi, parţial, lipsa de discreţie, ambele fiind în cel mai bun caz regretabile. Acelaşi lucru se poate spune şi despre editura ce a publicat romanul sus-pomenit, Corkadales..." Frensic înţelese foarte exact de ce lui Geoffrey îi displăcuse recenzia respectivă. Dar lui i se păru întru totul pe gustul său. Era lungă şi incisivă şi, cu toate că îi dojenea foarte aspru pe autor, pe editor şi publicul al cărui apetit pentru erotismul pervers făcea ca vânzările unor astfel de cărţi să fie profitabile, continuând în acelaşi stil, cu o condamnare a societăţii în ansamblul ei,

responsabilă pentru declinul valorilor literare, recenzia atrăgea totuşi atenţia asupra romanului. Poate că domnul Dorr respingea ferm erotismul pervers, dar îl ajuta să se vândă.

Frensic termină de citit recenzia cu un oftat de uşurare, după care îşi îndreptă atenţia şi asupra celorlalte ziare. Elogiile lor, obraznica opinie progresistă tabloidizată, seriozitatea, bunele intenţii greţoase şi lipsite de umor, toate acestea îi dăduseră romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... certificatul de respectabilitate pe care urmărise să-l obţină Frensic. Romanul era luat în serios şi dacă săptămânalele urmau curentul deja creat, nu mai trebuia să-şi facă nici un fel de griji.

"Sensul e totul", murmură Frensic şi îşi ajută nasul să prizeze tutunul. "Mai întâi pompa cu absurdităţi încărcate de sensuri."

Se lăsă pe spate în fotoliu şi se întrebă dacă ar mai putea face vreun lucru prin care să se asigure că *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* beneficiază de maximum de publicitate. Vreo poveste de impact, senzaţională şi simpatică, pentru cotidiane...

Până la urmă se dovedi că Frensic n-avea de ce să-şi facă griji. Cinci ore mai la vest, senzaţionala poveste a morţii lui Piper în ocean stătea gata să explodeze în public. La fel şi Hutchmeyer.

Acesta se afla în biroul şefului poliţiei, se uita fix la acesta şi-şi povestea istoria pentru a zecea oară, în faţa unui public neîncrezător. Cele care îi încurcau toate explicaţiile erau canistrele goale de benzină.

— Cum v-am spus deja, domnişoara Futtle m-a legat de ele ca să mă menţin la suprafaţă în timpul în care ea se ducea să ceară ajutor.

— Se ducea să ceară ajutor, domnule Hutchmeyer? Aţi lăsat o domnişoară mică şi

drăguţă să se ducă să ceară ajutor şi...?

— Nu e deloc mică, spuse Hutchmeyer. E-al dracului de mare!

Şeful poliţiei, Greensleeves, clătină din cap cu tristeţe la auzul unei asemenea lipse de cavalerism.

— Aşadar, dumneavoastră vă aflaţi în mijlocul golfului cu această domnişoară Futtle. Şi ce făcea în timpul ăsta doamna Hutchmeyer?

— De unde dracu' să ştiu? Dădea foc la ca...

Hutchmeyer se întrerupse.

— Asta-i extrem de interesant, spuse Greensleeves. Aşadar, dumneavoastră spuneţi aici că doamna Hutchmeyer e o incendiatoare.

— Nu, nu spun aşa ceva! strigă Hutchmeyer. Dar tot ce ştiu eu e că...

Îl întrerupse un locotenent care intră cu o valiză şi câteva articole de îmbrăcăminte, toate îmbibate de apă.

— Cei de la paza de coastă au găsit astea în epavă, spuse el şi ridică o haină ca să fie studiată.

Hutchmeyer se holbă îngrozit la ea.

— Asta-i a lui Baby, zise el. Nurcă. Costă o căruţă de bani.

— Şi asta? întrebă locotenentul, arătând spre valiză.

Hutchmeyer dădu din umeri. Locotenentul deschise valiza şi scoase din ea un paşaport.

Greensleeves i-l luă din mână.

— Britanic, zise el. Un paşaport britanic pe numele de Piper. Peter Piper. Numele acesta vă spune ceva?

Hutchmeyer dădu din cap.

— E un scriitor.

— Vă este prieten?

— E unul dintre autorii mei. Nu l-aş numi prieten.

— Atunci poate e un prieten de-al doamnei Hutchmeyer?

Hutchmeyer scrâşni din dinţi.

— N-am auzit bine, domnule Hutchmeyer. Aţi zis ceva?

— Nu, zise Hutchmeyer.

Greensleeves se scarpină gânditor în cap.

— Din câte se pare, ne-am mai căptuşit cu o problemă, spuse el în cele din urmă. Vasul dumneavoastră de croazieră a sărit în aer pe apă ca şi cum ar fi fost dinamitat şi, când mergem şi noi să ne uităm, ce găsim oare? O haină de nurcă a doamnei Hutchmeyer şi o geantă care îi aparţine domnului Piper, acesta fiind, întâmplător, prietenul ei. Nu vedeţi aici vreo legătură?

— Cum adică "vreo legătură"? întrebă Hutchmeyer.

— Cum ar fi că se aflau amândoi pe navă când aceasta a explodat?

— De unde dracu' să ştiu eu unde erau? Tot ce ştiu eu e că, oricine va fi fost pe vasul meu de croazieră, acela a încercat să mă omoare.

— E interesant că dumneavoastră spuneţi aşa ceva, zise şeful poliţiei. Foarte interesant.

— Nu văd nimic interesant aici.

— N-ar putea fi oare şi invers? Ce ziceţi?

— Ce-ar putea fi şi invers? întrebă Hutchmeyer.

— Ca dumneavoastră să-i fi omorât pe ei?

— Ce să fac? ţipă Hutchmeyer şi dădu drumul păturii. Mă acuzaţi de...?

— Eu nu fac altceva decât să pun întrebări, domnule Hutchmeyer. Nu-i cazul să vă agitaţi aşa.

Dar Hutchmeyer sărise de pe scaun.

— Casa mi-a ars complet, vasul meu de croazieră a explodat, iahtul mi s-a scufundat sub mine, eu stau în apă, gata să mă înec, timp de câteva ore, iar tu vii acum şi-mi sugerezi că mi-aş fi ucis... dar las' că vezi tu, grăsan afurisit, când o să-mi aduc avocaţii să te dea în judecată pentru toate astea! O să...

— Stai jos şi ţine-ţi gura! zbieră Greensleeves. Şi-acum ascultă-mă bine! Oi fi eu un grăsan afurisit, dar n-am nevoie să mi-o spună un gangster de New York. Ştim totul despre dumneata, domnule Hutchmeyer. Crezi că stăm aşa, cu cururile pe scaune şi ne uităm la dumneata cum vii peste noi şi cumperi terenuri din cele mai bune cu bani care ar putea fi spălaţi pentru Mafie, iar noi habar n-avem? Aici nu-i Hicksville şi nici New York. Aici e Maine şi-aici nu mai ai nici un fel de putere. Şi nu ne place cum ai venit peste noi şi-ai început să ne cumperi cu totul. Om fi noi un stat sărac, dar proşti nu suntem. Ei, şi-acum ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat cu adevărat cu soţia dumitale şi cu prietenul ei cel şmecher sau o să fim nevoiţi să dragăm tot golful şi să cernem toată cenuşa casei dumitale ca să-i găsim?

Hutchmeyer se lăsă greoi şi gol înapoi în scaun, îngrozit de imaginea poziţiei sale sociale din Golful Francezului, care tocmai îi fusese sugerată de poliţist. Ca şi Piper, ştia acum şi el că n-ar fi trebuit să vină în viaţa lui în Maine. Se simţi mai convins ca niciodată că făcuse o greşeală atunci când locotenentul intră cu gentile de voiaj ale lui Baby şi cu o carte format mic.

— În geantă sunt o grămadă de bani, îi spuse acesta lui Greensleeves.

Şeful scotoci prin geantă şi extrase o mână de bancnote ude.

— Din câte se pare, doamna Hutchmeyer pleca undeva cu o groază de dolari după ea atunci când a murit, zise el. Ei, de-acum chiar că avem o problemă. Doamna Hutchmeyer pe vasul de croazieră, cu prietenul ei, domnul Piper. Amândoi au cu ei bagaje şi bani. Şi deodată... bum! Nava explodează aşa, pur şi simplu. Mă gândesc c-o să trebuiască să trimitem scafandri pe fundul apei, să vedem dacă or să le găsească trupurile.

— Trebuie să-ncepem repede, spuse locotenentul. De-acum s-a pornit refluxul, aşa că s-

ar putea să fi ajuns deja în ocean.

— Păi să-ncepem chiar acum, zise Greensleeves şi ieşi în hol, unde îl aşteptau câţiva reporteri.

— Aveţi vreo teorie? îl întrebară ei.

Greensleeves clătină din cap.

— Avem două persoane dispărute. Probabil înecate. Doamna Baby Hutchmeyer şi un anume domn Piper. Un scriitor britanic. Deocamdată asta-i tot.

— Dar acea domnişoară Futtle? întrebă locotenentul. Şi ea e dispărută.

— Şi ce-i cu casa arsă până-n temelii?

— Acolo aşteptăm un raport oficial, spuse Greensleeves.

— Dar bănuiţi că a pus cineva focul în mod intenţionat?

Greensleeves înălţă din umeri.

— Puneţi toate lucrurile astea cap la cap şi gândiţi-vă ce-aş putea eu să bănuiesc, zise el şi îşi continuă drumul.

Cinci minute mai târziu toate telegrafele zbârnâiau, transmiţând ştirea că Peter Piper, faimosul romancier, murise în circumstanţe bizare.

13

În conacul familiei Van der Hoogen, victimele tragediei ascultau la un radio ştirea morţii lor, în mohoreala dormitorului de la ultimul etaj. O parte din mohoreală era creată de jaluzelele de la ferestre, iar o altă parte, de dispoziţia lui Piper, determinată de faptul că moartea îl luase deja sub aripa ei. Era destul de rău să fii un înlocuitor de autor, dar să fii cadavrul unui înlocuitor era mai îngrozitor decât orice închipuire. Pe de altă parte, Baby primi ştirea cu veselie.

— Am făcut-o! zise ea. Nici măcar n-or să se apuce să ne caute. Ai auzit ce-au spus. Cum deja s-a pornit refluxul, scafandrilor nu li se dau prea multe şanse să ne găsească trupurile.

Piper se uită amărât prin dormitor.

— Tot ce spui tu e foarte frumos, zise el. Ceea ce nu pari să pricepi e că eu nu mai am nici un fel de identitate. Mi-am pierdut paşaportul şi toată opera mea. Cum Dumnezeu o să mă mai întorc în Anglia? Nu pot să mă duc la ambasadă şi să cer un alt paşaport. Şi în clipa în care o să ies în public, o să fiu arestat pentru incendiere şi arderea unei bărci şi pentru tentativă de crimă. Ne-ai vârât într-o încurcătură nimicitoare.

— Te-am eliberat de trecut. Acum poţi să fii oricine vrei tu să fii.

— Nu vreau să fiu altceva decât eu însumi.

Baby îl privi cu îndoială.

— Din ceea ce mi-ai povestit noaptea trecută, nici înainte n-ai fost tu însuţi, spuse ea. Ce vreau eu să zic e că, totuşi, cum puteai fi tu însuţi când erai autor al unei cărţi pe care n-ai scris-o?

— Măcar ştiam cine nu eram. Acum nici măcar atâta nu mai ştiu.

— Nu eşti un cadavru. Asta-i deja un lucru bun.

— Şi dac-aş fi, mare diferenţă, îi replică Piper femeii, uitându-se cu un aer macabru la formele mobilelor acoperite cu huse, ca şi cum ar fi fost toate nişte linţolii ce înveleau diferiţi autori în care încercase cu atâta voioşie să se metamorfozeze el însuşi.

Lumina slabă, filtrată prin jaluzelele lăsate ale ferestrelor, accentua impresia că se afla într-un mormânt, într-o grotă sepulcrală a ambiţiilor sale literare. Romancierul se simţi cuprins de un sentiment de profundă melancolie şi, concomitent, îi veniră în minte imagini din *Olandezul zburător*, cel blestemat să colinde mările şi oceanele până în ziua aceea în care... dar pentru Piper nu va exista o

asemenea izbăvire. Fusese părtaş la o infracţiune, la un întreg şir de infracţiuni, şi chiar dacă acum s-ar duce direct la poliţie, nimeni nu l-ar crede. De ce-ar face-o? Cine ar putea să creadă că o femeie bogată cum era Baby şi-a dat foc la propria casă, a aruncat în aer un vas de croazieră costisitor şi a scufundat iahtul soţului ei? Şi chiar dacă ea recunoştea că e vinovată pentru întreaga istorie, tot va avea loc un proces, iar avocaţii lui Hutchmeyer vor dori să afle de ce se găsea pe vas şi valiza lui. Iar până la urmă va ieşi la iveală şi faptul că nu el a scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* şi atunci toată lumea va bănui... nu, nu va bănui, va fi sigură că Piper e un escroc şi că a vrut să pună mina pe banii lui Hutchmeyer. Iar Baby furase un sfert de milion de dolari din seiful din biroul lui Hutchmeyer.

Piper clătină deznădăjduit din cap, îşi ridică privirea şi descoperi că femeia îl privea, plină de interes.

— Nici o şansă, dragule, spuse ea, devenind astfel limpede că îi citise gândurile lui Piper. Destinul nostru este de-acum dual. Numai să încerci ceva, că mă şi predau şi declar că tu m-ai obligat să fac totul.

Dar de-acum Piper nu mai avea de gând să încerce nimic.

— Şi ce-o să facem de acum încolo? întrebă el. Fiindcă n-o să putem sta pur şi simplu aici, în casa altcuiva, o veşnicie.

— Două zile sau poate trei, spuse Baby. După aia o luăm din loc.

— Cum? Cum o s-o luăm din loc?

— Simplu, răspunse Baby. O să chem un taxi şi-apoi o să luăm un avion din Bangor. Nu-i nici o problemă. N-o să ne caute nimeni pe uscat.

Un scârţâit de pietriş de pe alee o făcu să se întrerupă. Piper se duse la jaluzele şi privi în jos. Afară oprise o maşină de poliţie.

— Poliţia, şopti Piper. Ziceai că n-or să ne caute.

Baby veni lângă el la fereastră. Două etaje mai jos, un clopoţel răsună fantomatic.

— Mai degrabă verifică la reşedinţa Van der Hoogen dacă oamenii n-au auzit nimic suspect azi-noapte, zise ea. Or să plece.

Piper se uita fix în jos, la cei doi poliţişti. Acum nu trebuia decât să strige şi... dar degetele lui Baby i se încleştară pe braţ şi Piper nu scoase nici un sunet. După ce făcură un tur în jurul casei, cei doi poliţişti se urcară rapid în maşină şi plecară.

— Ce ţi-am spus eu? zise Baby. Nici o problemă. Eu o să cobor până la bucătărie şi-o să aduc ceva să mâncăm.

Rămas singur, Piper începu să se învârtă prin camera întunecată şi să se întrebe de ce nu strigase după cei doi poliţişti. Motivele simple şi evidente nu-i mai erau suficiente. Dacă i-ar fi chemat, ar fi dovedit cumva că nu avusese nimic de-a face cu incendiul. Ar fi fost măcar un semn al nevinovăţiei sale. Dar nu se mişcase. De ce nu? Avusese o şansă să scape din încurcătura asta şi o ratase. Nu numai de frică, ci şi — ceea ce era îngrijorător — din disponibilitatea, ba chiar din dorinţa de a rămâne singur în casa asta pustie cu o femeie extraordinară. Ce soi de complicitate teribilă mai era şi asta, de îl împiedicase să acţioneze? Baby era nebună. În mintea lui, Piper nu se îndoia de acest fapt şi totuşi femeia exercita o fascinaţie stranie asupra lui. În toată viaţa sa, nu mai întâlnise niciodată pe cineva asemenea ei. Baby ignora convenţiile obişnuite, cele care ordonau vieţile celorlalţi oameni, şi fusese în stare să se uite în jos, spre poliţişti, plină de calm şi să spună "or să plece" ca şi cum ar fi fost nişte vecini oarecare veniţi să facă o vizită de convenienţă. Iar poliţiştii plecaseră. Şi-apoi, el făcuse ceea ce ea se aştepta să facă şi va continua să facă la fel, ajungând chiar

până într-acolo încât să devină oricine voia în condiţiile de libertate înţărcuită pe care femeia le crease în jurul său prin acţiunile întreprinse. Oricine voia el? Nu se putea gândi decât la alţi scriitori, dar nici unul nu fusese într-o situaţie aşa de încâlcită, iar fără un model care să-l îndrume Piper era împins să folosească propriile resurse limitate. Şi pe cele oferite de Baby. El urma să devină ce voia ea.

Acesta era de fapt adevărul. Piper simţise ceva din atracţia pe care o exercita asupra ei. Şi ea ştia că el simţise. I-o spusese în noaptea trecută, înainte ca toate să o ia razna. Îi spusese că era un geniu literar şi chiar o credea. Pentru prima oară în viaţă, Piper întâlnise pe cineva care ştia cine era el cu adevărat şi, dacă tot o găsise, n-o putea lăsa să-i scape. Epuizat de înfricoşătoarea concluzie, Piper se întinse pe pat, închise ochii şi când Baby reveni la etaj cu o tavă, îl găsi pe bărbat deja adormit. Baby se uită la el cu duioşie, apoi lăsă tava pe podea, luă o pătură de pe scaun şi-l acoperi cu ea. Sub linţoliu, Piper continuă să doarmă.

14

La secţia de poliţie, Hutchmeyer ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi fost lăsat. Însă în loc de asta, încă gol sub pătura ce-l învelea, editorul era supus unui interogatoriu interminabil despre relaţiile lui cu soţia şi cu domnişoara Futtle şi despre ce însemna Piper pentru doamna Hutchmeyer şi apoi de ce alesese exact o noapte furtunoasă ca să iasă cu iahtul în largul golfului.

— Ieşiţi de obicei aşa, fără să consultaţi buletinul meteorologic?

— Uitaţi, v-am spus că am ieşit doar să navigam puţin. Nu ne-a trecut prin minte să mergem undeva, ci doar ne-am ridicat...

— De la cină şi aţi zis: "Ce-ar fi ca tu şi cu mine...?"

— Domnişoara Futtle a fost cu ideea, spuse Hutchmeyer.

— Aha, chiar ea, aşa-i? Şi ce-a avut de spus doamna Hutchmeyer despre faptul că dumneavoastră ieşeaţi cu iahtul împreună cu altă femeie?

— Domnişoara Futtle nu e o altă femeie. Nu e genul ăla de altă femeie. E agent literar. Facem afaceri împreună.

— Gol puşcă pe un iaht, în mijlocul unui miniuragan? Aşa faceţi afaceri împreună? Ce fel de afaceri?

— Nu făceam afacerile pe iaht. Era o ocazie socială.

— Mi-am cam închipuit eu. Dacă tot eraţi gol puşcă... Şi restul chestiilor...

— În primul rând că nu eram gol puşcă. Numai că m-am udat tot, aşa că mi-am dat jos hainele.

— Numai că v-aţi udat şi de-aia v-aţi dat jos hainele? Sunteţi sigur că a fost singurul motiv pentru care eraţi dezbrăcat?

— Cum să nu fiu sigur? Uitaţi, abia ce am ieşit în larg şi vântul a şi răbufnit...

— Şi casa v-a răbufnit. Şi vasul de croazieră v-a răbufnit. Şi doamna Hutchmeyer a răbufnit, şi domnul ăla, Piper...

Hutchmeyer răbufni.

— Bine, domnule Hutchmeyer, dacă aşa vreţi dumneavoastră să vă tratăm, spuse în clipele următoare Greensleeves, în timp ce Hutchmeyer era împins înapoi pe scaun şi ţintuit acolo. Acum chiar că o să renunţăm la mănuşi.

Şeful poliţiei se văzu întrerupt de un sergent care-i şopti ceva la ureche. Greensleeves scoase un oftat.

— Eşti sigur? spuse el.

— Aşa declară ea. A fost la spital toată ziua.

Greensleeves ieşi din birou şi se uită la Sonia.

— Domnişoara Futtle? Spuneţi că sunteţi domnişoara Futtle?

Sonia dădu din cap.

— Da, zise ea.

Acum şeful poliţiei putea să-şi dea seama că, la urma urmei, Hutchmeyer spusese adevărul. Domnişoara Futtle nu era deloc micuţă. Nici pe departe.

— În ordine. Puteţi să ne daţi o declaraţie aici, zise el şi o duse într-un alt birou.

Sonia îşi scrise declaraţia timp de două ore. Când Greensleeves ieşi de la ea, avea deja o cu totul altă teorie. Domnişoara Futtle fusese extrem de cooperantă.

— Ei bine, îi spuse el lui Hutchmeyer, am vrea acum să ne spuneţi exact ce anume s-a întâmplat în New York când domnul Piper a sosit aici. Am înţeles că i-aţi pregătit un fel de revoltă.

Hutchmeyer se uită cu sălbăticie în jur.

— Staţi un pic. Ăsta era doar un truc publicitar. Vreau să zic că...

— Şi ce vreau eu să zic, spuse Greensleeves, este că dumneavoastră l-aţi făcut pe acest domn Piper ţinta tuturor grupurilor de presiune ale ţicniţilor de-acolo. Arabi, evrei, homosexuali, IRA, negri, bătrâne şi orice-ţi mai trece prin minte. I-aţi aruncat pe toţi în capul tipului ăstuia şi spuneţi că a fost doar un truc publicitar?

Hutchmeyer încercă să mediteze.

— Vreţi să-mi spuneţi că unul dintre grupurile acelea a făcut-o? întrebă el.

— Eu nu vă spun nimic, domnule Hutchmeyer. Eu întreb.

— Ce întrebaţi?

— Vă întreb dacă vi se pare că a fost un plan aşa de al dracului de deştept să-l transformaţi pe domnul Piper într-o ţintă când bietul om n-a făcut nimic rău, ci doar a scris şi el o carte pentru dumneavoastră? După cum au ieşit până la urmă

lucrurile, nu s-ar zice că i-aţi făcut o favoare. Nici lui, nici dumneavoastră. Nu-i aşa?

— Eu nu m-am gândit la aşa ceva...

Greensleeves se aplecă asupra lui:

— Acum am să vă spun ceva spre binele dumneavoastră, domnule Hutchmeyer. O să vă căraţi dracului de-aici şi n-o să vă mai întoarceţi vreodată. Asta dacă nu vi s-a urât cu binele. Iar data viitoare când vă mai gândiţi la un truc publicitar pentru unul dintre autorii dumneavoastră, aţi face mai bine să-i faceţi rost mai întâi de o gardă de corp.

Hutchmeyer ieşi din birou, împleticindu-se.

— Mi-ar trebui nişte haine, zise el.

— Păi da, dar n-o să găsiţi nimic dacă mergeţi la dumneavoastră acasă. Casa a ars complet.

Aşezată pe o bancă, Sonia bocea.

— Ce-a păţit? întrebă Hutchmeyer.

— Vestea morţii lui Piper a distrus-o complet, îi spuse Greensleeves. Iar pe mine mă surprinde că dumneavoastră nu sunteţi la fel de năucit de durere din pricina răposatei doamne Hutchmeyer.

— Ba sunt, zise Hutchmeyer, numai că eu nu-mi arăt sentimentele. Asta-i tot.

— Am remarcat, spuse Greensleeves. Oricum, mai bine v-aţi duce să vă liniştiţi alibiul. O să vă trimitem noi nişte haine.

Hutchmeyer traversă aleea până la bancă învelit în pătură.

— Îmi pare rău..., începu el.

Dar Sonia sări drept în picioare.

— Îţi pare rău? zbieră ea ascuţit. L-ai ucis pe iubitul meu Peter şi acum spui că-ţi pare rău?

— L-am ucis? întrebă Hutchmeyer. N-am făcut altceva decât să...

Greensleeves îi lăsă să-şi rezolve problema şi trimise după nişte haine.

— Putem să uităm de caz, îi spuse el locotenentului. E treaba poliţiei federale. Terorişti în Maine. Păi cine dracu' s-ar fi gândit la aşa ceva?

— Aşadar, nu credeţi că ar fi mâna Mafiei?

— Mai contează a cui mână a fost? Tot ce ştiu eu e că noi n-o să ajungem nicăieri cu rezolvarea cazului. Cei de la FBI se pot ocupa de el dacă au chef. Ştiu eu unde nu e cazul să-mi bag nasul.

În cele din urmă, Hutchmeyer – îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, care nu-i venea ca lumea — şi cu încă inconsolabila Sonia au fost conduşi la aeroport, iar avionul companiei i-a dus până la New York.

Când au aterizat, au aflat că MacMordie convocase presa. Hutchmeyer se târâi în jos pe scări şi făcu o declaraţie.

— Domnilor, spuse el cu o voce frântă, pentru mine aceasta a fost o dublă tragedie. Am pierdut-o pe cea mai încântătoare şi cea mai iubitoare nevestică pe care ar putea s-o aibă vreodată un bărbat. Patruzeci de ani de căsnicie fericită s-au...

Aici se întrerupse şi-şi suflă nasul.

— E îngrozitor. Pur şi simplu îngrozitor. Nici nu pot să-mi exprim sentimentele în toată profunzimea lor.

Apoi reluă:

— Peter Piper a fost un romancier tânăr de o inegalabilă măiestrie. Dispariţia sa reprezintă o lovitură imensă pentru lumea literelor.

Aici editorul îşi etală iarăşi batista, iar MacMordie îl trase de mânecă.

— Spune ceva despre roman, îi şopti el.

Hutchmeyer se întrerupse din smârcâit şi spuse ceva despre *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, roman publicat de Hutchmeyer Press, preţul şapte dolari şi nouăzeci de cenţi, disponibil la... În spatele său, Sonia hohotea zgomotos şi a trebuit să fie escortată până la maşina ce-i aştepta. Încă mai plângea când automobilul o luă din loc.

— O tragedie îngrozitoare, spuse Hutchmeyer, rămas încă sub influenţa retoricii proprii de mai înainte. Cu adevărat îngrozitoare.

Îl întrerupse Sonia, care începu să-i care pumni lui MacMordie.

— Ucigaşule! ţipă ea. E numai din cauza ta. Tu le-ai spus la toţi teroriştii ăia nebuni că era kaghebist şi membru IRA şi homosexual, şi-acum uite ce s-a-ntâmplat!

— Ce Dumnezeu s-a-ntâmplat?! strigă şi MacMordie. Eu n-am făcut...

— Blestemaţii de poliţai din Maine cred că de vină sunt cei de la nu ştiu ce Armată de Eliberare Simbionează sau Luptătorii Instant sau ceva de genul ăsta, spuse Hutchmeyer. Aşa că acum avem o problemă nouă pe cap.

— Îmi dau şi eu seama de asta, răspunse MacMordie în clipa în care Sonia îi înfinseţi un ochi.

În cele din urmă, femeia refuză oferta de găzduire a lui Hutchmeyer şi insistă să fie condusă la Hotelul Gramercy Park.

— Nu-ţi face griji, spuse Hutchmeyer în urma ei. O să am grijă ca Baby şi Piper să se ducă la Creatorul lor cu toată pompa. Flori, cortegiu funerar, un coşciug de bronz...

— Două, preciză MacMordie. Mă gândesc că n-or să aibă loc amândoi în...

Sonia se întoarse spre ei.

— Sunt morţi! zbieră ea. Morţi! Asta chiar nu înseamnă nimic pentru voi? N-aveţi nici un strop de conştiinţă? Erau oameni reali, oameni vii şi reali care acuma sunt morţi, iar voi nu sunteţi în stare să vorbiţi decât despre funeralii şi despre coşciuge şi...

— Păi, mai întâi trebuie să recuperăm cadavrele, zise pragmatic MacMordie. Adică n-are nici un rost să discutăm despre coşciuge cât timp n-avem corpurile.

— De ce dracu' nu-ţi ţii odată gura? îi spuse Hutchmeyer, dar Sonia intrase deja în goană în hotel.

Cei doi bărbaţi rulară mai departe în tăcere. Preţ de câteva clipe, Hutchmeyer se gândi să-l dea afară pe MacMordie, dar apoi se răzgândi. La urma urmei, lui nu-i plăcuse niciodată imensa casă de lemn din Maine, iar acum, când Baby murise...

— A fost o experienţă teribilă, spuse el. O pierdere teribilă.

— N-avea cum să fie altfel, spuse MacMordie. Toată frumuseţea aia pierdută aşa...

— Era o casă de expoziţie. O parte din patrimoniul american. Erau oameni care obişnuiau să bată drumul de la Boston până la ea ca s-o vadă.

— Eu mă gândeam la doamna Hutchmeyer, spuse MacMordie.

Hutchmeyer se uită urât la el.

— Trebuia să mă aştept la aşa ceva din partea ta, MacMordie. Într-un moment ca ăsta tu trebuia să te gândeşti la sex.

— Nu mă gândeam la sex, spuse MacMordie. Era o femeie cu un caracter remarcabil.

— Poţi s-o mai spui o dată, aprecie Hutchmeyer. Vreau ca amintirea ei să fie îmbălsămată în cărţi. Ştii bine că era o mare iubitoare de cărţi. Vreau o ediţie din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* legată în piele şi imprimată cu litere aurite. O s-o numim Ediţia Memorială Baby Hutchmeyer.

— O să mă ocup eu de asta, spuse MacMordie.

Aşa se face că în timp ce Hutchmeyer îşi relua rolul de editor, Sonia Futtle stătea şi bocea pe patul ei de la Hotelul Gramercy Park. Era copleşită de vinovăţie şi de durere. Singurul bărbat pe care-l iubise vreodată murise, iar ea era vinovată de moartea lui. Sonia se uită înspre telefon şi se gândi să-l sune pe Frensic, numai că în Anglia trebuia să fie cam miezul nopţii. În loc de asta, expedie o telegramă: PETER PRESUPUS MORT ÎNECAT

DOAMNA HUTCHMEYER ASEMENEA POLIŢIA INVESTIGHEAZĂ CRIMA SUN CÂND POT SONIA.

15

A doua zi dimineaţa Frensic sosi pe Lanyard Lane cuprins de un val de bună dispoziţie. Lumea era un loc minunat, soarele strălucea pe cer, oamenii vor intra în curând în librării şi vor cumpăra *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi, lucrul cel mai bun dintre toate, cecul de două milioane de dolari emis de Hutchmeyer stătea cuibărit fericit în contul bancar al agenţiei F & F. Sosise săptămâna trecută, iar acum el nu mai trebuia decât să extragă comisionul lor de patru sute de mii de dolari şi să transfere ceea ce rămânea domnului Cadwalladine şi straniului său client. Frensic urma să se ocupe de problemă chiar în dimineaţa aceea. Extrase corespondenţa din cutia poştală şi, călcând greoi, urcă la etaj, în biroul său. Acolo se aşeză la masa de lucru, inhală prima priză de tutun Bureau a zilei şi trie scrisorile din faţa lui.

Ajunsese aproape la fundul teancului când dădu peste telegramă.

— Telegrame, sigur! mormăi el pentru sine, nemulţumit de graba extravagantă a cine ştie cărui autor, apoi o deschise.

O clipă mai târziu, perspectiva roză a lui Frensic asupra lumii se dezintegrase, fiind înlocuită de imagini fragmentare şi înfiorătoare care se înălţau din cripticele vorbe de pe formular. Piper mort? Presupus înecat? Doamna Hutchmeyer asemenea? În mintea lui, fiecare măsură a ritmului telegramei se transforma într-o întrebare în timp ce Frensic încerca să asimileze informaţiile. Trebui să treacă un minut până ce Frensic să izbutească să-şi dea seama de întreaga semnificaţie a problemei şi chiar şi atunci avu îndoieli şi se refugie în

neîncredere. Piper nu putea fi mort. În lumea mică şi plăcută a lui Frensic moartea era ceva despre care autorii săi scriau. Era ireală şi îndepărtată. Era o invenţie, nu ceva ce se întâmpla cu adevărat. Însă aici, în cele câteva cuvinte neîmpodobite de semne de punctuaţie şi tipărite pe benzi încovoiate de hârtie, se strecurase moartea. Piper era mort. La fel şi doamna Hutchmeyer, dar Frensic nu-i acordă femeii nici un pic de interes. Ea nu intra în responsabilităţile lui. Piper da. Frensic îl convinsese să o pornească spre propria-i moarte. Iar POLIŢIA INVESTIGHEAZĂ CRIMA îl jefuia până şi de consolarea că ar fi fost vorba de un accident. Crimă şi moarte sugerează omucidere, iar confruntarea cu ideea uciderii lui Piper îi amplifică lui Frensic senzaţia de groază. Se lăsă moale în fotoliu, alb la faţă din cauza şocului.

A trebuit să treacă un pic de timp până când să-şi adune puterile ca să recitească telegrama. Dar ea spunea în continuare acelaşi lucru. Piper mort. Frensic îşi şterse faţa cu batista şi încercă să-şi închipuie ce se întâmplase. De data aceasta îi atraseră atenţia cuvintele PRESUPUS şi ÎNECAT. Dacă Piper murise, de unde presupunerea că se înecase? Se ştia în mod sigur cum murise. Şi de ce nu putea Sonia să-l sune? SUN CÂND POT adăuga mesajului o nouă dimensiune misterioasă. Unde putea să fie de vreme ce nu avea posibilitatea să sune imediat? Frensic şi-o vizualiza întinsă pe un pat de spital, rănită, numai că dacă lucrurile ar fi stat aşa, Sonia i-ar fi scris despre asta. Omul se întinse spre telefon ca să încerce să sune la Hutchmeyer Press, dar apoi îşi dădu seama că New York-ul era cu cinci ore în urmă faţă de ora Londrei şi că deocamdată nu avea cum să găsească pe cineva la birou. Trebuia să aştepte până la două. Rămase aşa, aşezat, cu ochii aţintiţi pe telegramă, şi încercă să judece practic. Dacă poliţia investiga crima, era aproape sigur că vor ajunge cu anchetele lor şi la trecutul lui Piper.

Frensic văzu cu ochii minţii cum descopereau că de fapt nu Piper scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... De aici ar urma ca... Dumnezeule! Hutchmeyer o să descopere adevărul, iar el o să fie jupuit de viu. Mai precis, o să fie jupuit de Hutchmeyer. Omul va pretinde să i se înapoieze cele două milioane de dolari. Ar putea chiar să-l dea în judecată pentru nerespectarea contractului sau pentru înşelăciune. Slavă Domnului că banii erau încă în bancă! Frensic oftă uşurat.

Ca să-şi mute gândul de la posibilităţile nimicitoare implicite din telegramă, Frensic se duse în biroul Soniei şi căută în fişetul ei scrisoarea primită de la domnul Cadwalladine, prin care acesta îl autoriza pe Piper să-l reprezinte pe autorul cărţii în turneul din America. O scoase de acolo şi o studie cu grijă înainte să o pună înapoi. Cel puţin aici era acoperit. Dacă urma să aibă vreun necaz cu Hutchmeyer, domnul Cadwalladine şi clientul său erau parte implicată în înşelăciune. Iar dacă trebuia să înapoieze cele două milioane de dolari, cei doi nu vor fi într-o poziţie din care să-şi permită să mârâie. Concentrându-se asupra tuturor eventualităţilor respective, Frensic reuşi să-şi îndiguiască sentimentul de vinovăţie şi să-l transfere asupra autorului anonim. El era vinovat de moartea lui Piper. Dacă afurisitul ăla nu s-ar fi ascuns după acel nom de plume, Piper ar fi fost încă în viaţă. Pe măsură ce dimineaţa trecea, iar Frensic rămase tot întins în fotoliu, incapabil să lucreze altceva, sentimentul de frustrare îi spori. El se ataşase de Piper, chiar dacă într-un fel mai ciudat. Iar acum Piper era mort.

Frensic zăcea amărât la birou, contempla acoperişurile din Covent Garden şi jelea trecerea în nefiinţă a lui Piper. Sărmanul om fusese o victimă a naturii — sau mai degrabă o victimă a literaturii. Jalnic. Un om care nu putea să se mântuiască prin scris...

Propoziţia îl trezi dintr-o dată pe Frensic. Pica prea la fix. Piper era mort, numai că nici măcar nu trăise vreodată cu adevărat. Existenţa sa fusese doar o lungă străduanie de a se vedea tipărit. Şi eşuase. Oare ce-i împingea pe oamenii asemenea lui să încerce să scrie, ce fixaţie legată de litera tipărită îi ţinea legaţi de masa de scris an după an? Pe tot cuprinsul planetei existau mii de alţi Piper care stăteau chiar în acest moment în faţa paginilor albe, umplându-le rapid cu cuvinte pe care nimeni nu le va citi vreodată, dar pe care — cu orgoliul lor naiv — autorii le considerau înzestrate cu nu ştiu ce sens profund. Gândul respectiv îi accentua melancolia lui Frensic. Numai el era vinovat. Ar fi trebuit să aibă curajul şi bunul simţ să-i spună lui Piper că n-o să fie niciodată romancier. În schimb, el îl încurajase. Dacă i-ar fi spus aşa ceva, Piper ar fi fost viu şi astăzi, ba chiar şi-ar fi putut descoperi adevărata vocaţie — cea de funcţionar de bancă sau de instalator —, s-ar fi căsătorit şi s-ar fi aşezat la casa lui, indiferent ce-ar însemna asta. În orice caz, nu şi-ar fi petrecut acei ani amărâţi prin pensiunile acelea amărâte din tot felul de staţiuni amărâte, trăind prin procură vieţile lui Conrad şi Lawrence şi Henry James, în chip de stafie palidă a acelor autori morţi pe care îi venera. După cum se petrecuse, până şi moartea lui Piper fusese una prin procură, în chip de autor al unui roman pe care nu-l scrisese. Iar undeva omul care ar fi trebuit să moară trăia nepăsător.

Frensic se întinse după telefon. Ticălosul n-avea să continue să-şi ducă viaţa aşa, netulburat. Domnul Cadwalladine putea să-i transmită mesajul. Frensic sună la Oxford.

— Mă tem că am nişte veşti proaste pentru dumneavoastră, spuse el când domnul Cadwalladine veni la telefon.

— Veşti proaste? Nu înţeleg, spuse domnul Cadwalladine.

— Sunt legate de tânărul scriitor plecat în Statele Unite ca presupus autor al unui roman pe care mi l-aţi trimis dumneavoastră, preciză Frensic.

Domnul Cadwalladine tuşi stânjenit.

— A făcut... a comis vreo indiscreţie? întrebă el.

— Aţi putea spune şi-aşa, răspunse Frensic. Esenţa problemei este că există posibilitatea să avem nişte probleme cu poliţia.

Domnul Cadwalladine scoase nişte sunete şi mai stânjenite, pe care Frensic le savura.

— Da, cu poliţia, reluă el. S-ar putea ca în scurt timp să facă nişte investigaţii.

— Investigaţii? spuse domnul Cadwalladine, acum alarmat de-a binelea. Ce fel de investigaţii?

— La ora aceasta nu pot fi foarte sigur, dar m-am gândit că ar fi mai bine să vă anunţ – pe dumneavoastră şi pe clientul dumneavoastră că e mort, spuse Frensic.

— Mort? cârâi domnul Cadwalladine.

— Mort, confirmă Frensic.

— Doamne Dumnezeule! Ce ghinion!

— Exact, spuse Frensic. Deşi din punctul de vedere al lui Piper cuvântul "ghinion" ar putea să pară prea blând, mai ales că, din câte se pare, a fost ucis.

De data aceasta nu mai exista nici o îndoială în privinţa îngrijorării domnului Cadwalladine.

— Ucis? icni el. Aţi spus "ucis"?

— Este exact cuvântul pe care l-am folosit. Ucis.

— Iisuse Hristoase! exclamă domnul Cadwalladine. Ce teribil de îngrozitor!

Frensic nu mai spuse nimic, lăsându-l pe domnul Cadwalladine să mediteze asupra caracterului teribil de îngrozitor al întregii istorii.

— Nu prea ştiu ce să zic, mormăi în cele din urmă domnul Cadwalladine.

Simţind că era în avantaj, Frensic marşă:

— În cazul acesta nu trebuie decât să-mi daţi numele şi adresa clientului dumneavoastră, iar eu am să-i transmit personal vestea.

Domnul Cadwalladine emise nişte sunete de negaţie:

— Nu-i nevoie să facem aşa ceva. O să-l informez eu.

— Cum doriţi, spuse Frensic. Şi, dacă tot o s-o faceţi, ar fi bine să-l informaţi şi că va trebui să mai aştepte avansul din America.

— Să aştepte avansul din America? Sunt sigur că nu vreţi să sugeraţi...

— Eu nu vreau să sugerez nimic. Nu fac altceva decât să vă atrag atenţia asupra faptului că domnului Hutchmeyer nu i-a fost adusă la cunoştinţă substituirea clientului dumneavoastră anonim cu domnul Piper şi, după cum stau acum lucrurile, dacă s-ar întâmpla ca, în decursul investigaţiilor, poliţia să scoată la iveală mica noastră înşelăciune... Înţelegeţi ce vreau să zic?

Domnul Cadwalladine înţelegea.

— Credeţi că domnul....ăăă... Hutchmeyer ar putea să... pretindă restituirea sumei?

— Sau să deschidă proces, zise tăios Frensic, caz în care ar fi oricum mai bine să-i putem returna întreaga sumă într-o singură tranşă.

— Oh, evident, spuse domnul Cadwalladine, pentru care perspectiva implicării într-un proces era în mod limpede prea puţin atractivă. Las totul pe seama dumneavoastră.

Frensic încheie conversaţia cu un oftat. Acum, după ce transferase o parte din responsabilitate pe umerii domnului Cadwalladine şi ai afurisitului său de client, se simţea puţin mai bine.

Luă încă o priză de tutun şi tocmai o savura când telefonul sună. Era Sonia Futtle. ÎI suna de la New York. Tânăra părea extrem de îngrijorată.

— Of, Frenzy, îmi pare tare rău! spuse ea. Eu sunt vinovată de tot. Fără mine, nimic din toate

astea nu s-ar fi întâmplat.

— Cum adică eşti vinovată? sări Frensic. Doar nu vrei să spui că tu...

— N-ar fi trebuit să-l aduc niciodată aici. Era atât de fericit...

Femeia se întrerupse şi din receptor se auzi sunetul bocetelor ei.

Frensic înghiţi în sec.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zi-mi ce s-a întâmplat! spuse el.

— Poliţia crede că e vorba de crimă, spuse Sonia şi începu iar să bocească.

— Mi-am dat seama de asta din telegrama ta. Dar tot nu ştiu ce s-a întâmplat. Vreau să spun... cum a murit?

— Nimeni nu ştie, spuse Sonia. De-aia e aşa de groaznic. Au dragat tot golful şi-au controlat toată cenuşa şi resturile casei arse...

— Cenuşa şi resturile casei? întrebă Frensic, încercând cu disperare să facă legătura între o casă arsă şi presupusa moarte prin înecare a lui Piper.

— Ştii, eu şi cu Hutch am ieşit în golf cu iahtul lui şi ne-a prins furtuna şi după aceea casa i-a luat foc şi cineva a tras cu puşca după pompieri şi vasul de croazieră al lui Hutch a încercat să ne izbească şi-a explodat şi noi eram gata-gata să fim ucişi şi...

Relatarea era absolut confuză şi dezlânată, aşa că Frensic stătea cu receptorul telefonului apăsat tare pe ureche şi încerca în van să-şi formeze o imagine coerentă a celor întâmplate. În cele din urmă, rămase cu o serie de secvenţe haotice, un puzzle nebunesc în care, deşi toate piesele se potriveau la locul lor, imaginea obţinută nu avea absolut nici un sens. O imensă casă de lemn care ardea pe fundalul nopţii. Cineva dinăuntrul acelui infern se apăra de pompieri cu o mitralieră de calibru mare. Urşi. Hutchmeyer şi Sonia pe un iaht, în mijlocul unui uragan. Vase de croazieră traversau golful şi, ca să le pună capac la

toate, Piper fusese trimis în împărăţia cerurilor în compania doamnei Hutchmeyer, care purta o haină din blană de nurcă. Părea o imagine desprinsă din iad.

— Şi au vreun suspect? întrebă el.

— Deocamdată doar nu ştiu ce grup terorist.

Frensic înghiţi în sec.

— Un grup terorist? De ce-ar vrea un grup terorist să-l ucidă pe sărmanul Piper?

— Păi, din pricina publicităţii de care a avut parte la revolta aceea din New York, zise Sonia. Ştii, când am ajuns la ţărm...

Tânăra îi relată istoria sosirii lor, iar Frensic o ascultă îngrozit.

— Vrei să spui că Hutchmeyer a provocat în mod intenţionat o revoltă? Omul ăsta-i nebun.

— Voia să obţină maximum de publicitate, îi explică Sonia.

— Ei, acum e sigur c-a izbutit, comentă Frensic.

Dar Sonia începuse iar să bocească.

— Acum eşti răutăcios, se jelui ea. Am impresia că nu-ţi dai seama ce înseamnă asta...

— Ba da, zise Frensic. Asta înseamnă că poliţia o să înceapă să cerceteze trecutul lui Piper şi-o să...

— Noi suntem de vină, spuse Sonia, plângând. Noi l-am trimis aici şi noi suntem cei care...

— Hei, ştii ceva? sări Frensic. Dacă mi-ar fi trecut prin cap că Hutchmeyer o să închirieze o revoltă ca să-i ureze bun venit lui Piper, n-aş fi fost niciodată de acord cu plecarea lui. Iar în ceea ce-i priveşte pe terorişti...

— Poliţiştii nu sunt absolut siguri că-i vorba de terorişti. La început s-au gândit că i-a omorât Hutchmeyer.

— Sună mai plauzibil, zise Frensic. E complice la întreaga poveste. Dacă el n-ar fi...

— Iar după aceea au avut şi bănuiala că ar putea fi implicată Mafia.

Frensic înghiţi din nou în sec. Asta era ceva şi mai grav.

— Mafia? De ce-ar vrea cei din Mafie să-l ucidă pe Piper? Amărâtul ăla sâcâitor n-avea...

— Nu pe Piper. Pe Hutchmeyer.

— Vrei să spui că Mafia a încercat să-l ucidă pe Hutchmeyer? întrebă nostalgic Frensic.

— Nu ştiu ce vreau să spun, răspunse Sonia. Eu doar îţi spun ce am auzit de la poliţie, iar ei spuneau că Hutchmeyer are anumite legături cu crima organizată.

— Dacă ăia din Mafia voiau să-l ucidă pe Hutchmeyer, de ce s-au luat de Piper?

— Fiindcă Hutch şi cu mine eram pe iaht, iar Peter şi cu Baby...

— Care bebe? întrebă disperat Frensic, integrând acest nou şi crâncen ingredient într-un peisaj infracţional deja extrem de aglomerat.

— Baby Hutchmeyer.

— Bebe Hutchmeyer? Era un bebeluş? Habar n-am avut că porcul ăla avea...

— Nu-i vorba de nici un bebeluş, ci de doamna Hutchmeyer. Aşa o chema — Baby.

— Dumnezeule din ceruri! scăpă Frensic.

— Nu-i cazul să fii aşa de crud. Vorbeşti de parcă nici nu ţi-ar păsa.

— Să-mi pese? spuse Frensic. Sigur că-mi pasă. E ceva absolut terifiant. Şi ziceai că Mafia...

— Nu, nu ziceam aşa ceva. Ziceam doar ce zicea poliţia. Ei sunt de părere că a fost un fel de încercare de a-l intimida pe Hutchmeyer.

— Şi l-au intimidat? întrebă Frensic, încercând să extragă măcar o fărâmă de satisfacţie din întreaga situaţie.

— Nu, răspunse Sonia. Şi-a ieşit din minţi. Zice că are de gând să-i dea în judecată.

Frensic se îngrozi.

— Să-i dea în judecată? Cum adică să-i dea în judecată? Nu poţi să dai Mafia în judecată şi, oricum...

— Nu pe ei. Poliţia.

— Hutchmeyer are de gând să dea în judecată poliţia? întrebă Frensic, care acum pierduse cu totul firul logic.

— Păi, mai întâi din cauză că l-au acuzat pe el că a făcut-o. L-au ţinut în arest ore în şir şi l-au perpelit la interogatoriu. Nu i-au crezut explicaţia cum că era pe iaht cu mine, undeva în larg. Şi nici canistrele de carburant nu au dat prea bine.

— Canistrele de carburant? Ce canistre de carburant?

— Cele pe care i le-am legat în jurul taliei.

— Ai legat tu canistre de carburant în jurul taliei lui Hutchmeyer?! întrebă Frensic.

— Trebuia s-o fac. Altfel s-ar fi înecat.

Frensic evalua logica replicii Soniei şi ajunse la concluzia că era cam şchioapă.

— Eu aş fi fost de părere..., începu el, dar apoi decise că nu avea nimic de câştigat dacă regreta că Hutchmeyer nu fusese lăsat să se înece, fiindcă aşa ar fi fost el scutit de o groază de încurcături.

— Şi-acum ce ai de gând să faci? o întrebă în cele din urmă.

— Nu ştiu, răspunse Sonia. Trebuie să rămân prin zonă. Poliţiştii încă mai fac investigaţii, iar eu mi-am pierdut toate hainele şi... o, Frenzy, totul e aşa de oribil!

Femeia se întrerupse şi începu iar să plângă. Frensic încercă să găsească vreo informaţie care s-o binedispună.

— Poate că ţi-ar plăcea să ştii că recenziile apărute în ziarele de duminică au fost bune, îi zise el, dar jalea Soniei nu se potoli deloc.

— Cum poţi vorbi de recenzii într-un asemenea moment? întrebă ea. Pur şi simplu nu-ţi pasă. Asta-i.

— Draga mea, tocmai că-mi pasă. Îmi pasă chiar foarte tare, spuse Frensic. E o tragedie pentru noi toţi. Tocmai am vorbit cu domnul Cadwalladine şi i-am explicat că, prin prisma celor întâmplate, clientul său va trebui să mai aştepte banii.

— Banii? Banii? Numai la asta te gândeşti, la bani? Dragul de Peter e mort, iar tu...

Frensic ascultă o diatribă la adresa lui, a lui Hutchmeyer şi a cuiva pe nume MacMordie, nişte oameni care — după părerea Soniei — se gândeau cu toţii numai la bani.

— Îţi înţeleg sentimentele, spuse el când tânăra făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul, dar în afacerea asta ideea e să iasă bani, iar dacă Hutchmeyer află că Piper nu e autorul lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

Însă legătura se întrerupsese. Frensic se uită plin de reproş la aparat şi puse receptorul în furcă. Acum nu putea decât să spere că Sonia avea să fie foarte atentă la ce spune şi că poliţia n-o să continue să sape prea adânc în trecutul lui Piper.

În New York, sentimentele lui Hutchmeyer erau exact la polul opus. După părerea lui, cei de la poliţie erau o gaşcă de tăntălăi care nu erau în stare să investigheze nimic cum trebuie. Luase deja legătura cu avocaţii săi, însă aflase de la aceştia că nu avea nici o şansă să-l dea în judecată pe Greensleeves, şeful poliţiei, pentru arestare ilegală, fiindcă nu fusese pus în stare de arest.

— Ticălosul ăla m-a ţinut ore în şir fără să am nimic altceva pe mine decât o pătură, protestă Hutchmeyer. M-au frecat cu întrebări în faţa unor becuri arzătoare şi-acum voi îmi spuneţi că n-am cum să ripostez. Trebuie să existe o lege care să-i protejeze pe cetăţenii nevinovaţi de un asemenea gen de persecuţie.

— Ştiţi, dacă aţi putea dovedi că v-au brutalizat cât de cât, poate că am reuşi să facem ceva, dar deocamdată...

Neizbutind să obţină satisfacţie de la propriii săi avocaţi, Hutchmeyer îşi îndreptă atenţia spre societatea de asigurări, dar acolo avu şi mai puţin succes. Domnul Synstrom, de la Departamentul de Daune şi Revendicări, îl vizită şi-şi exprimă îndoielile.

— Cum adică dumneata nu te împaci neapărat cu teoria poliţiei cum că inşii care au făcut aşa ceva erau nişte terorişti ţicniţi? îl interogă Hutchmeyer.

Ochii domnului Synstrom luciră în spatele ochelarilor cu rame de argint.

— Trei milioane şi jumătate de dolari sunt o groază de bani, zise el.

— Sigur că sunt, îi răspunse Hutchmeyer. Iar eu mi-am plătit ratele la asigurare, care sunt şi ele o groază de bani. Şi-atunci ce vrei să-mi spui?

Domnul Synstrom îşi consultă servieta.

— Cei de la paza de coastă au recuperat şase valize care-i aparţin doamnei Hutchmeyer. Asta-i una la mână. Ele conţin toate bijuteriile şi cele mai bune haine ale sale. A doua la mână. A treia la mână: la bordul vasului aceluia era şi valiza domnului Piper. Am verificat — şi ea conţine, de asemenea, toate hainele dânsului.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Hutchmeyer.

— Asta înseamnă că dacă avem de-a face cu un atentat politic, pare ciudat că teroriştii i-au obligat să-şi facă mai întâi bagajele, i-au suit la bordul vasului de croazieră, după care au dat foc vasului şi au aprins şi casa. Nu se potriveşte cu profilul infracţiunilor de tip terorist. Seamănă însă cu altceva.

Hutchmeyer îi aruncă o privire îngheţată.

— Dacă dumneata sugerezi că m-am aruncat singur în aer pe propriul iaht şi că mi-am gâtuit nevasta şi pe cel mai promiţător autor...

— Eu nu sugerez nimic, spuse domnul Synstrom. Eu nu spun decât că trebuie să cercetăm mai profund întreaga istorie.

— Daa... Păi asta să şi faceţi, îi replică Hutchmeyer, iar după ce terminaţi, vreau să-mi văd banii.

— Nu vă faceţi griji, spuse domnul Synstrom, o să dăm noi de capăt întregii istorii. Când sunt în joc trei milioane şi jumătate, suntem motivaţi.

Apoi se ridică şi o porni spre uşă.

— A, apropo, mai adăugă el, s-ar putea să vă intereseze faptul că, oricine va fi fost cel care v-a dat foc la casă, ştia exact unde erau toate lucrurile. Cum ar fi depozitul de combustibil. S-ar putea să fi fost o treabă făcută de unul dintre obişnuiţii casei.

Domnul Synstrom îl lăsă pe Hutchmeyer cu senzaţia neplăcută că, în vreme ce poliţaii erau nişte dobitoci, el şi cu anchetatorii de la asigurări nu erau deloc astfel. O treabă făcută de unul dintre obişnuiţii casei? Hutchmeyer medita la cuvintele bărbatului. Şi toate bijuteriile lui Baby la bordul vasului. Poate că... hai să presupunem că ea chiar avea de gând să fugă cu cretinul ăla de Piper. Hutchmeyer îşi permise luxul unui zâmbet. Dacă aşa stăteau lucrurile, javra primise ceea ce merita. Doar să nu se întâmple cumva ca documentele acelea acuzatoare, pe care Baby le lăsase în grija avocaţilor ei, să iasă brusc la iveală. Nu era o perspectivă tocmai plăcută. Oare de ce Baby n-a putut să aleagă o metodă mai simplă, cum ar fi un atac de cord?

16

În Maine, conacul familiei Van der Hoogen era pustiu, cu jaluzelele trase şi mobilele acoperite de cearşafuri. După cum promisese Baby, plecarea ei şi a lui Piper trecuse neobservată.

Femeia îl lăsase pe Piper singur în casă, în lumina palidă a apusului, apoi mersese pur şi simplu pe jos până în Bellsworth, unde cumpărase la mâna a doua o maşină uzată.

— O s-o aruncăm la gunoi în New York şi-o să ne cumpărăm altceva, îi spuse ea romancierului în timp ce se îndreptau spre sud. Nu vrem să lăsăm nici o urmă care ar putea duce la noi.

Piper, care stătea în spate, întins pe podea, nu-i împărtăşea siguranţa.

— Toate-s bune şi frumoase, bombăni el, dar după ce n-or să dea de urma trupurilor noastre în golf, tot or să ne mai caute. Adică aşa e logic.

Dar Baby conduse imperturbabilă mai departe.

— O să creadă că trupurile ne-au fost târâte de reflux în ocean, spuse ea. De fapt, asta s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi înecat cu adevărat. În plus, am auzit în Bellsworth că au scos din apă bijuteriile mele şi paşaportul tău, o dată cu genţile pe care le-au găsit. N-au cum să nu creadă că suntem morţi. O femeie ca mine nu se desparte de perlele şi diamantele ei decât atunci când Domnul o cheamă la el.

Piper se întinse iar pe podea şi decise că argumentaţia ei avea oarecare logică. Frensic & Futtle vor fi în mod sigur convinşi că murise, iar fără paşaportul şi registrele sale...

— Mi-au găsit şi caietele de notiţe? întrebă el.

— N-au pomenit de ele, dar dacă ţi-au găsit paşaportul — şi l-au găsit —, pot pune pariu că şi caietele tale erau acolo, cu el.

— Nu ştiu ce-o să mă fac fără caietele mele de notiţe, spuse Piper. Conţineau opera vieţii mele.

Apoi se lăsă din nou pe spate şi privi la vârfurile copacilor care treceau prin faţa lui şi la cerul albastru de deasupra, gândindu-se la opera vieţii sale. Acum n-o să mai termine niciodată *În căutarea copilăriei pierdute*. Nu va mai fi recunoscut niciodată drept un geniu al literaturii.

Toate speranţele sale fuseseră distruse de incendiu şi de urmările lui. Va trece prin ceea ce-i mai rămăsese din existenţa lui pe pământ cu faima postumă de autor al romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*. Era un gând insuportabil, care născu în el o hotărâre tot mai puternică de a pune lucrurile în ordine. Trebuia să existe vreo metodă prin care să înainteze o cerere de disculpare. Dar disculpările de dincolo de mormânt nu erau uşor de conceput. Nici nu prea putea să scrie la *The Times Literary Supplement* şi să îi informeze că în realitate nu el scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi că autoratul îi fusese impus de cei de la Frensic & Futtle pentru ca ei să-şi atingă propriile scopuri îndoielnice. Scrisori semnate "răposatul Peter Piper"... Nu, în nici un caz! Pe de altă parte, era insuportabil să intri în istoria literaturii ca pornograf. Piper se munci cu problema lui şi în cele din urmă adormi.

Când se trezi, trecuseră graniţa statului şi ajunseseră în Vermont. În noaptea aceea închiriară o cameră la un motelaş de pe ţărmurile lacului Champlain, sub numele de domnul şi doamna Castorp. Baby semnă în registru, timp în care Piper cără în căsuţă cele două valize goale pe care le şterpeliseră de la conacul familiei Van der Hoogen.

— Mâine o să trebuiască să ne cumpărăm nişte haine şi alte lucruri, spuse Baby.

Dar Piper nu era interesat de asemenea amănunte lumeşti. Rămase la fereastră, cu privirea pierdută şi încercând să se obişnuiască în vreun fel cu ideea extraordinară că, oricum ai fi privit lucrurile, de-acum era căsătorit cu nebuna asta. În cele din urmă, spuse:

— Îţi dai seama că n-o să mai fim niciodată în stare să ne despărţim.

— Nu văd de ce n-am putea, îi răspunse Baby din adâncurile cabinei de duş.

— Păi, pentru un motiv simplu şi anume că eu nu mai am nici un fel de identitate şi nu pot să-

mi iau o slujbă, spuse Piper. Iar un alt motiv ar fi acela că toţi banii sunt la tine şi dacă se întâmplă ca vreunul din noi să fie prins de poliţie, o să intrăm la închisoare pentru tot restul zilelor noastre.

— Îţi faci prea multe griji, răspunse Baby. Aici e ţara tuturor posibilităţilor. O să mergem undeva unde nimănui n-o să-i treacă prin cap să ne caute şi-o s-o luăm de la capăt.

— Cum ar fi... unde?

Baby ieşi de sub duş.

— Cum ar fi Sudul. În inima Sudului. Ăla-i un loc în care Hutchmeyer n-o să vină niciodată. Are el o problemă cu Ku Klux Klan-ul. N-a mers niciodată mai la sud de linia Mason-Dixon[18].

— Şi ce dracu' o să fac eu în inima Sudului ăluia? întrebă Piper.

— Niciodată nu-i prea târziu să-ţi încerci mâna cu nişte romane sudiste. Poate că Hutch nu calcă prin Sud, dar de publicat publică o groază de romane despre el. De obicei au pe copertă un bărbat cu un bici şi o fată ghemuită în faţa lui. Best-seller-uri clasa-ntâi.

— Par exact genul meu de cărţi, spuse mohorât Piper şi se duse să facă şi el un duş.

— Nimic nu te-mpiedică să le scrii sub pseudonim.

— Mulţumită ţie, nici de-al dracului n-aş putea scrie altfel.

Cum, încetul cu încetul, noaptea împresură căsuţa, Piper se strecură în pat, se întinse şi începu să se gândească la viitor. În patul geamăn de lângă el, Baby oftă.

— Ce minunat e să stai cu un bărbat care nu se pişă în chiuvetă, murmură ea.

Piper rezistă fără greutate invitaţiei.

A doua zi o porniră din nou, conducând pe drumuri mărginaşe, mergând încet şi îndreptându-se mereu spre sud. Şi, ca de obicei, mintea lui

Piper începu să se frământe iar cu problema reluării carierei sale întrerupte.

În Scranton, unde Baby îşi vându maşina la mâna a doua şi luă un Ford nou, Piper profită de ocazie şi cumpără şi el două registre noi, o călimară de cerneală Higgins Ink şi un stilou Esterbrook.

— Dacă nu pot să fac nimic altceva, măcar să ţin un jurnal, îi explică el lui Baby.

— Un jurnal? De mâncat mâncăm la McDonalds şi nici măcar nu te uiţi la peisaj, aşadar ce-o să scrii în jurnal?

— Mă gândeam să-l scriu retrospectiv. Ca o formă de justificare. Aş...

— Justificare? Şi cum ai putea să scrii un jurnal retrospectiv?

— Păi, aş începe cu momentul în care am fost abordat de Frensic şi trimis în Statele Unite, iar apoi aş continua aşa, zi după zi, descriind călătoria peste ocean şi toate celelalte. În felul ăsta, ar părea autentic.

Baby încetini maşina şi trase pe margine, într-un spaţiu pentru opriri.

— Hai să limpezim lucrurile. Începi să scrii jurnalul din urmă...

— Da. Dacă mi-amintesc bine, Frensic mi-a trimis telegrama pe 10 aprilie...

— Continuă. Începi cu 10 aprilie şi după aceea...?

— Păi, după aceea aş scrie cum n-am vrut eu să plec şi cum m-au convins ei s-o fac şi cum mi-au promis să-mi publice *Căutarea copilăriei* şi restul poveştii.

— Şi unde o să-l închei?

— Să-l închei? întrebă Piper. Nu mă gândeam să-l închei. Ar urma să merg înainte şi...

— Şi ce-ai zice de incendiu şi de tot restul? întrebă Baby.

— Păi, o să-l includ şi pe el în jurnal. Trebuie.

— Şi, bănuiesc, cum s-a declanşat el accidental, nu?

— Păi, nu. N-aş scrie aşa. Adică n-a pornit accidental, aşa-i?

Baby se uită la el şi clătină din cap.

— Aşadar, ar urma să scrii în jurnal cum am pornit eu incendiul şi cum am trimis vasul de croazieră să-i arunce în aer pe Hutchmeyer şi pe Futtle? Asta vrei să faci?

— Bănuiesc că da, răspunse Piper. Adică, de vreme ce aşa s-au petrecut lucrurile şi...

— Şi asta-i ceea ce numeşti tu justificare. Ei bine, poţi s-o uiţi! În nici un caz! Dacă vrei să te justifici personal, n-am nimic împotrivă, dar fă-o fără să mă bagi în încurcătură pe mine. Când am zis "destin dual", chiar m-am referit la destinul nostru dual.

— Ţie-ţi vine foarte uşor să vorbeşti, spuse ursuz Piper. Nu tu, ci eu sunt cel care duce în spinare povara reputaţiei de-a fi scris romanul ăla jegos...

— Aşa-i. Eu nu duc în spinare decât povara unui geniu literar, atâta tot, zise Baby şi porni iar maşina.

Piper stătea pe banchetă într-o rână şi bosumflat.

— Singurul lucru pe care mă pricep să-l fac e să scriu, iar tu nu vrei să mă laşi, mârâi el.

— N-am spus aşa ceva, zise Baby. Am zis doar fără jurnale retrospective. Morţii nu spun poveşti. Nu o fac nici măcar în jurnale. Şi, oricum, nu văd de ce eşti aşa de pornit împotriva lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Mie mi s-a părut o carte extraordinară.

— Ai vrea tu, zise Piper.

— Chestia care m-a zăpăcit de-a binelea e cine a scris-o cu adevărat. Vreau să zic că autorul adevărat trebuie să fi avut vreun motiv serios ca să rămână ascuns.

— N-ai decât să citeşti cartea aia animalică şi-o să-ţi dai seama, spuse Piper. În primul rând, nu-i decât sex. Iar acum toată lumea o să creadă că eu sunt autorul.

— Şi dacă ai fi scris tu cartea, ai fi scos toate scenele cu sex? întrebă Baby.

— Desigur. Ar fi fost primul lucru pe care l-aş fi făcut şi abia după...

— Fără sex, cartea nu s-ar fi vândut. Măcar atâta ştiu şi eu despre comerţul cu cărţi.

— Cu atât mai bine, comentă Piper. Degradează valorile umane. Asta-i ceea ce face cartea aia.

— În cazul acesta, ar trebui s-o rescrii aşa cum crezi tu că ar fi trebuit să fie scrisă, spuse Baby.

Apoi, şocată de inspiraţia ei spontană, căzu într-o tăcere meditativă.

După încă treizeci de kilometri ajunseră într-un orăşel. Baby parcă maşina şi intră într-un supermarket. Când se întoarse, ţinea în mână un exemplar din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*.

— Se vând ca pâinea caldă, zise ea şi-i întinse cartea lui Piper.

Piper se uită la fotografia lui de pe coperta din spate. Fotografia fusese făcută în zilele acelea senine din Londra, când fusese îndrăgostit de Sonia, iar chipul stupid care-i zâmbea acum de pe carte i se păru a fi cel al unui străin.

— Şi ce-ar trebui să fac eu cu ea? întrebă romancierul.

Baby zâmbi.

— S-o scrii.

— S-o scriu? întrebă Piper. Dar a fost deja...

— Nu, în felul în care ai fi scris-o tu. Iar tu eşti autorul ei.

— Să dea dracu' dacă sunt!

— Dragule, undeva acolo, în lumea asta largă, există un om care a scris cartea de faţă. Ei

bine, el ştie asta, Frensic o ştie şi el, javra aia de Futtle o ştie şi ea, o ştiu şi eu şi-o ştii şi tu. Deja e-o grămadă de lume. Hutch nu ştie.

— Slavă Domnului! spuse Piper.

— Exact. Şi dacă tu te simţi aşa, închipuie-ţi cum se simt cei de la Frensic & Futtle. Două milioane, atâta le-a plătit Hutch pentru roman. Asta înseamnă o groază de bani.

— E o sumă absurdă! zise Piper. Ştiai că Joseph Conrad n-a primit decât...

— Nu şi nici nu mă interesează. În momentul ăsta ceea ce mă interesează e ce-o să se întâmple dacă tu rescrii romanul cu frumosul tău scris de mână şi Frensic primeşte manuscrisul.

— Frensic primeşte..., începu Piper, dar Baby îi făcu semn să tacă.

— Manuscrisul tău, zise ea. De dincolo de mormânt.

— Manuscrisul meu de dincolo de mormânt? O să-şi iasă din pepeni.

— Ai nimerit-o din prima. Iar după manuscris o să primească o cerere pentru un avans şi drepturile integrale de autor, spuse Baby.

— Da, dar atunci o să ştie că sunt încă în viaţă, protestă Piper. O să se ducă direct la poliţie şi...

— Dacă face aşa ceva, o să trebuiască să le explice o mulţime de lucruri lui Hutch şi tuturor celorlalţi. Hutch o să pună pe el dulăii lui din avocatură. Da, dom'le, i-am adus pe domnii de la Frensic & Futtle exact unde voiam noi!

— Eşti nebună, spuse Piper. Nebună de legat şi cu spume. Dacă te gândeşti serios că eu o să mă apuc să rescriu înfiorătorul ăla de...

— Tu eşti cel care încearcă să-şi reabiliteze bunul lui renume, spuse Baby în timp ce maşina ieşea din oraş. Şi asta-i singura posibilitate s-o faci.

— Tare aş vrea să văd şi eu cum.

— Ţi-arăt eu cum, îl asigură Baby. Las' pe mami s-o rezolve.

În seara aceea, într-o altă cameră de motel, Piper îşi deschise registrele, îşi aranjă stiloul şi cerneala la fel de metodic cum fuseseră aranjate odinioară la pensiunea Gleneagle şi, cu un exemplar din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... deschis în faţa lui, începu să scrie. În capul paginii scrise "Capitolul întâi", iar dedesubt "Casa era aşezată pe o colină. Înconjurată de trei ulmi, un mesteacăn şi un cedru de Himalaya ale cărui ramuri orizontale îi dădeau aerul unui..."

În spatele lui, Baby se relaxa, întinsă pe pat şi cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

— Nu trece prea multe modificări la prima mână, spuse ea. Trebuie să-l facem să pară cu adevărat autentic.

Piper se opri din scris.

— Eu credeam că tot rostul exerciţiului ăstuia e să-mi redobândesc reputaţia pierdută rescriind chestia...

— Poţi s-o faci la a doua rescriere, zise Baby. Asta de aici e menită să-i perpelească pe cei de la Frensic & Futtle. Aşa că nu te îndepărta de text.

Piper luă din nou stiloul în mână şi nu se îndepărtă de text. Făcu doar câteva modificări pe pagină, după care le tăie şi adăugă deasupra textul original din cartea tipărită. Din când în când Baby se ridica, se uita peste umărul lui şi se arăta satisfăcută.

— Asta chiar că o să-l dea peste cap pe Frensic, spuse ea, dar Piper abia dacă o auzi.

Bărbatul îşi reluase vechiul stil de viaţă şi, o dată cu acesta, şi vechea identitate. Aşa că el continuă să scrie cu obstinaţie, pierdut din nou în lumea imaginaţiei altei persoane, şi, pe măsură ce scria, vedea deja şi modificările pe care urma să le facă la rescriere, în varianta care urma să-i salveze

reputaţia. La miezul nopţii, când Baby se duse la culcare, el încă mai copia. În cele din urmă, pe la unu noaptea, obosit, dar întrucâtva mulţumit, Piper se spălă pe dinţi şi se urcă şi el în pat. Urma s-o ia de la capăt a doua zi dimineaţa.

Dar dimineaţa erau din nou pe drum şi abia seara târziu Baby trase pe dreapta la un motel din lanţul Howard Johnson, în Beanville, South Carolina, moment în care Piper putu începe să lucreze din nou.

În timp ce Piper îşi reîncepea viaţa în chip de rătăcitor şi romancier plagiator, Sonia Futtle îi jelea trecerea de pe această lume cu o pasiune care-i făcea cinste şi care îi strică planurile lui Hutchmeyer.

— Cum adică n-o să ia parte la funeralii? ţipă el la MacMordie când i se spuse că domnişoara Futtle îşi prezenta regretele, dar nu era pregătită să ia parte la o farsă menită să sporească vânzările la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

— Zicea că fără trupuri în coşciuge... începu MacMordie înainte să fie redus la tăcere de un Hutchmeyer în pragul apoplexiei.

— Şi de unde morţii mă-sii crede ea că pot eu să-i fac acum rost de trupuri? Poliţaii n-au reuşit să le găsească. Anchetatorii de la societatea de asigurări n-au reuşit să le găsească. Nici măcar afurisiţii de scafandri de la Paza de Coastă n-au reuşit să le găsească. Şi-atunci ideea ar fi să mă duc să le găsesc eu?! La ora asta au ajuns undeva departe, în largul Atlanticului, sau se odihnesc în burţile rechinilor.

— Dar mi s-a părut că aţi zis cum că s-au dus la fund ca nişte saci de ciment, zise MacMordie, şi dacă e aşa...

— Nu contează ce-am zis, MacMordie! Ce zic acum e că trebuie să avem o atitudine pozitivă faţă de Baby şi Piper.

— Nu-i un pic cam greu? Vreau să zic cu ei morţi şi dispăruţi şi toate celelalte...

— Şi mai zic că avem acum un cadru promoţional care poate să arunce *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... pe primele locuri în topul vânzărilor.

— Computerul spune că vânzările sunt deja bune.

— Bune? Bune nu-i de-ajuns! Trebuie să fie nemaipomenite! Acum, aşa cum văd eu lucrurile, ni s-a oferit posibilitatea să-i clădim tipului ăstuia, Piper, o reputaţie ca a lui... Cum îl chema pe fraieru' ăla care s-a nenorocit singur într-un accident de maşină?

— Păi, au fost atât de mulţi, că îmi vine destul de greu să...

— La Hollywood. Un tip faimos.

— James Dean, zise MacMordie.

— Nu ăla. Un scriitor. A scris o carte tare despre insecte.

— Despre insecte? întrebă MacMordie. Vreţi să spuneţi de ceva cu furnici. Am citit o dată o carte tare despre furnici....

— Nu despre furnici, pentru numele lui Dumnezeu! Alea cu picioare lungi, ca un cosaş. Mănâncă tot ce prind cale de nu ştiu câţi kilometri.

— A, lăcuste! Ziua lăcustei. Excelent film! Era acolo o scenă în care un tip sare şi tot sare pe puştiul ăla şi...

— Nu mă interesează filmul, MacMordie! Cine a scris cartea?

— West, spuse MacMordie. Nathanael West. Numai că numele lui adevărat era Weinstein.

— Ei şi? Cui îi pasă care era numele lui adevărat? Nimeni n-a auzit vreodată de el, iar tipul ajunge să crape într-o ciocnire în lanţ şi după aia brusc devine faimos. Cu Piper ne-am descurcat chiar şi mai bine. Vreau să zic c-am dat peste o poveste poliţistă. Poate şi cu mafioţi. O casă incendiată, nave explodând, un tip care se

îndrăgosteşte de femei în vârstă şi deodată i se întâmplă toate alea...

— La trecut, preciza MacMordie.

— Să fiu al dracului dacă n-ai dreptate! Şi asta şi vreau de la el. Trecutul lui. O istorie completă a vieţii omului: unde a locuit, ce-a făcut, femeile pe care le-a iubit...

— Cum ar fi domnişoara Futtle? întrebă MacMordie cu o totală lipsă de tact.

— Nu! zbieră Hutchmeyer. Nu ca domnişoara Futtle! Ea nici măcar nu vrea să vină la funeraliile bietului om. Alte femei. După cele scrise de el în carte, trebuie să mai existe şi alte femei.

— După cele scrise de el în carte, femeile acelea s-ar putea să fie deja moarte. Adică eroina cărţii avea optzeci de ani, iar el şaptesprezece. Piper ăsta avea vreo douăzeci şi opt, treizeci de ani, aşa că toată istoria din carte trebuie să se fi petrecut acum vreo unsprezece ani, ceea ce înseamnă că femeia trebuie să aibă peste nouăzeci de ani, iar pe la vârsta asta oamenii au tendinţa să uite.

— Iisuse, chiar trebuie să-ţi explic eu totul? Inventează, MacMordie, inventează! Sună la Londra şi vorbeşte cu Frensic şi adu-mi tăieturile din ziare. Acolo trebuie să fie neapărat ceva de care să ne putem folosi.

MacMordie ieşi din cameră şi ceru o convorbire cu Londra. Se întoarse după douăzeci de minute cu vestea că Frensic nu voia să coopereze.

— Zice că nu ştie nimic, îi spuse el unui Hutchmeyer încruntat. Din câte se pare, Piper n-a făcut altceva decât să-i trimită cartea, Frensic a citit-o, a trimis-o la Corkadales, lor le-a plăcut şi-au cumpărat-o şi cam aici se încheie întreaga poveste. Nici o istorie. În spatele cărţii. Nimic.

— Trebuie să existe ceva! Omul s-a născut undeva, nu? Iar mama lui...

— N-are rude. Părinţii i-au murit într-un accident de maşină. Vreau să zic că omul ăsta parcă nici n-ar fi existat.

— Căcat! exclamă Hutchmeyer.

Cam tot acesta a fost — aproximativ — şi cuvântul care i-a răsărit în minte lui Frensic după ce puse receptorul în furcă la sfârşitul convorbirii cu MacMordie. Era destul de grav că pierduse un autor care nu scrisese de fapt o carte; nu mai era nevoie să i se ceară şi ceva material informativ despre viaţa lui. Următorul lucru care va năvăli peste el va fi presa, vreo afurisită de reporteriţă pusă să adulmece urma copilăriei tragice a lui Piper. Frensic intră în biroul Soniei şi începu să scotocească în fişetul ei după corespondenţa cu Piper. Era voluminoasă — exact aşa cum se aşteptase. Frensic luă dosarul şi-l duse la masa lui de lucru, iar apoi rămase acolo, aşezat, întrebându-se ce să facă acum cu obiectul ăla. Primul lui impuls — acela de a-i da foc — a fost risipit de o revelaţie: dacă în cursul anilor trecuţi Piper îi scrisese atâtea duzini de scrisori din aproape tot atâtea duzini de pensiuni diferite, şi el, Frensic, îi răspunsese la fel de des. Copiile răspunsurilor lui Frensic se aflau la dosar. Era de presupus că originalele erau păstrate şi acum undeva, la loc sigur. La o mătuşă? Sau Ia cine ştie ce înfricoşătoare proprietăreasă de pensiune? Frensic şedea şi transpira. Îi spusese lui MacMordie că Piper nu avea rude, dar dacă ieşea la iveală că deţinea un întreg şir genealogic de mătuşi, unchi şi verişori setoşi de bani, care abia aşteptau să încaseze drepturile de autor? Şi dacă exista şi vreun testament? Ştiindu-l aşa de bine pe Piper, Frensic bănuia că era puţin probabil ca scriitorul să-şi fi făcut aşa ceva. Caz în care problema moştenirii sale putea ajunge foarte uşor la tribunale, iar după aceea... Frensic întrevăzu nişte

consecinţe teribile. Pe de o parte, autorul anonim îşi ceruse avansul, iar pe de altă parte... Iar firma Frensic & Futtle era prinsă la mijloc, era târâtă în noroi, demascată ca făptuitoare a înşelătoriei, dată în judecată de Hutchmeyer, dată în judecată de rudele lui Piper, silită să plătească daune enorme şi cheltuieli de judecată consistente, iar în final ajunsă la faliment. Şi toate astea din cauză că nu ştiu ce client ţicnit de-al lui Cadwalladine insistase să-şi păstreze anonimatul.

Ajungând la o astfel de concluzie oripilantă, Frensic duse dosarul înapoi în fişet, îi schimbă eticheta cu una pe care scrise "Dl Smith", ca măsură de precauţie minimă împotriva privirilor nepoftiţilor, apoi încercă să se gândească la vreo metodă de apărare. Singura care-i trecu prin minte părea să fie aceea că de fapt el acţionase numai pe baza instrucţiunilor domnului Cadwalladine şi, de vreme ce Cadwalladine & Dimkins erau nişte avocaţi extrem de respectabili, vor fi şi ei la fel de dornici ca şi el să evite un scandal juridic. Şi era de presupus că la fel era şi autorul adevărat. Slabă consolare! Numai să apuce Hutchmeyer să miroasă măcar substituirea de autori şi iadul întreg se va dezlănţui pe pământ. Şi, la urma urmei, mai era şi Sonia, care — dacă puteai să te iei cât de cât după atitudinea ei de la telefon — era într-o stare de echilibru emoţional fragil şi putea să spună ceva nechibzuit.

Frensic se întinse spre telefon şi formă centrala, ceru o legătură internaţională şi comandă o convorbire cu Hotelul Gramercy Park. Era timpul ca Sonia Futtle să se întoarcă în Anglia. Când primi legătura, află că domnişoara Futtle plecase deja şi — conform celor spuse de recepţioner — acum ar fi trebuit să fie pe la mijlocul Atlanticului.

— "Este" şi "deasupra", îl corectă Frensic înainte să-şi da seama că existau unele lucruri care meritau să fie spuse despre engleza americană.

În după-amiaza aceea Sonia ateriza pe aeroportul Heathrow şi luă un taxi care o duse direct pe Lanyard Lane. Ea îl găsi pe Frensic într-o stare de jale profundă, vizibilă de la o poştă.

— Eu sunt vinovatul, spuse el, luându-i-o înainte şi împiedicându-i bocetele. Înainte de toate, n-ar fi trebuit să accept niciodată ca bietul Piper să-şi pună în pericol cariera plecând acolo. Singura noastră consolare ar putea fi că numele lui s-a impus printre romancieri. Dacă ar fi trăit, e greu de crezut că ar mai fi scris vreodată o carte mai bună ca asta.

— Dar pe asta n-a scris-o el, obiectă Sonia.

Frensic dădu din cap.

— Ştiu, sigur că ştiu, murmură el. Dar cel puţin i-a creat o reputaţie. El ar fi apreciat ironia. Ştii, era un mare admirator al lui Thomas Mann. Cea mai bună formă de comemorare a lui trebuie să fie tăcerea.

După ce preîntâmpină astfel acuzaţiile la adresa lui, Frensic îi dădu voie să-şi descarce sufletul şi să-i povestească istoria nopţii în care s-a petrecut tragedia şi reacţia ulterioară a lui Hutchmeyer.

Când ea încheie, Frensic nu era mai lămurit ca înainte.

— Totul pare extrem de ciudat, zise el când femeia încheie. Nu poţi să nu bănuieşti că, oricine a comis toate astea, a făcut o greşeală înfiorătoare şi a lovit o ţintă greşită. Pe de altă parte, dacă Hutchmeyer ar fi fost cel ucis...

— Aş fi fost ucisă şi eu, rosti Sonia printre lacrimi.

— Trebuie sa fim recunoscători pentru minunile mărunte, spuse Frensic.

A doua zi de dimineaţă Sonia îşi reluă munca la biroul ei. Cât lipsise ea, sosise o tranşă nouă de poveşti cu animale şi, în timp ce Frensic se felicită

pentru tactica lui şi se aşează la masa de lucru, rugându-se să nu mai apară şi alte consecinţe, Sonia se apucă să muncească la *Castorul Bernie*. Mai trebuia rescrisă puţin, dar povestea era promiţătoare.

17

Închis într-o cabană din Smoky Mountains, Piper ajunse la aceeaşi concluzie în privinţa lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Se aşează afară, pe verandă, se uită în jos, la lacul în care înota Baby, şi se văzu nevoit să recunoască faptul că prima lui impresie asupra romanului fusese una greşită. Fusese indus în eroare de pasajele de sex explicit. Dar acum, după ce copiase romanul cuvânt cu cuvânt, îşi dădea seama că structura de bază a poveştii era una solidă. De fapt, cartea avea multe pasaje de amploare care tratau competent probleme încărcate de sens. Dacă eliminai diferenţa de vârstă dintre Gwendolen şi Anthony, naratorul, şi scoteai pornograficul, *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* avea toate calităţile marii literaturi. Analiza cu o profunzime considerabilă sensul vieţii, rolul scriitorului în societatea contemporană, anonimatul individului în spaţiul colectiv al oraşului şi nevoia de a ne întoarce la valorile epocilor mai civilizate de odinioară. Era foarte reuşit mai ales în părţile de descriere a suferinţelor adolescenţei şi a satisfacţiei de a fi implicat în meşteşugul fabricării de mobilă: "Gwendolen îşi trecu degetele peste lemnul aspru şi noduros, de stejar, cu o atingere senzuală care îi dezminţi vârsta.

— Duritatea timpului a îmblânzit sălbăticia lemnului, spuse ea. Tu o să sculptezi pieziş fibra şi o să dai formă la ceea ce a fost inform şi insensibil..."

Piper dădu din cap aprobator. Pasaje precum cel de-aici aveau o valoare autentică şi, mai mult decât atât, îi puteau sluji ca sursă de inspiraţie. Şi el îşi va sculpta pieziş fibra romanului său şi-i va da formă, astfel încât în ediţia revizuită trivialitatea best-seller-ului va fi eliminată, adăugirile sexuale care mânjeau esenţa pură a cărţii vor fi scoase, iar volumul va rămâne ca un monument al calităţilor literare ale scriitorului. Chiar dacă postum, reputaţia lui va fi totuşi salvată. În anii ce vor veni criticii vor compara cele două versiuni şi vor deduce din tăieturile sale că în prima formă a romanului, cea comercială, intenţiile originale ale autorului fuseseră de cea mai bună calitate literară, iar romanul fusese modificat ulterior numai pentru a satisface cerinţele lui Frensic şi Hutchmeyer şi concepţia lor pervertită despre gustul publicului. Vina pentru best-seller va apăsa asupra lor, iar el va fi reabilitat. Mai mult, va fi elogiat. În momentul în care Baby ieşi din apă şi o porni pe plajă, spre cabană, Piper închise registrul şi se ridică.

— Gata? întrebă ea.

Piper dădu din cap.

— Mâine o să mă apuc de a doua variantă, spuse el.

— Cât timp te ocupi de asta, eu o să mă duc mai întâi jos, în Ashville, şi-o să fac o copie la prima variantă. Cu cât Frensic îl primeşte mai repede, cu atât mai repede îl punem pe jar.

— M-ar bucura dacă n-ai folosi expresia aia. Şi, oricum, de unde ai de gând să-l expediezi? Ne-ar putea da de urmă după ştampila poştei!

— De poimâine nici n-o să mai fim aici. Am închiriat cabana pentru o săptămână. O să mă duc cu maşina până în Charlotte unde o să iau un avion spre New York şi expediez manuscrisul de-acolo. O să mă întorc mâine noapte, iar poimâine ne mutăm.

— Mi-ar plăcea să nu mai trebuiască să ne mutăm aşa tot timpul, spuse Piper. Îmi place aici. N-a venit nimeni să ne bată la cap şi-am avut timp să scriu. De ce nu mai putem să rămânem?

— Pentru că aici nu suntem în inima Sudului, îi răspunse Baby, iar când zic "inima Sudului", exact la asta mă refer. Există locuri mai jos, prin Alabama sau Mississippi, de care nimeni n-a auzit vreodată şi pe care vreau să le văd.

— Şi, din câte am citit despre Mississippi, oamenii de pe-acolo nu sunt foarte primitori cu străinii, spuse Piper. Or să-nceapă să ne pună întrebări.

— Ai citit prea mult Faulkner, îi spuse Baby, iar acolo unde mergem noi un sfert de milion de dolari cumpără o grămadă de răspunsuri.

Apoi femeia se duse în cabană şi se schimbă.

După prânz Piper înotă în lac şi se plimbă de-a lungul ţărmului, cu mintea plină de posibilele modificări pe care avea de gând să le facă în *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., versiunea a doua. Îi va spune *Lucru în regres*. Povestea avea ceva din Finnegans Wake, iar asta îi gâdila simţul literarului. Şi, la urma urmei, Joyce îşi tot scrisese şi rescrisese romanele de-atâtea şi-atâtea ori, fără să se gândească măcar un pic la valoarea lor comercială. Piper se văzu călcând pe urmele lui Joyce, revizuind incognito şi interminabil aceeaşi carte, cu singura diferenţă că el nu putea ieşi din anonimat, în luminile rampei, pe timpul vieţii. Bineînţeles, asta dacă nu cumva se dovedea că opera lui era creaţia unui geniu literar cu adevărat incontestabil, caz în care măruntul detaliu al incendiului şi al exploziei celor două ambarcaţiuni — ba chiar şi aparenta sa moarte — ar fi devenit o parte componentă a aurei de mister care învăluie orice mare scriitor. Da, măreţia îl va absolvi de vină.

Piper se întoarse pe călcâie şi grăbi pasul de-a lungul ţărmului până la cabană. Urma să înceapă imediat munca la *Lucru în regres*. Dar atunci când se întoarse, descoperi că Baby luase deja maşina şi primul manuscris şi plecase cu ele în Ashville. Pe masă se găsea un bileţel pentru el. Îl anunţa simplu: "Plecat azi. Revin mâine. Nu uita de carte. Baby".

Piper nu uită. Îşi petrecu întreaga după-amiază cu un stilou în mână, parcurgând *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi modificând toate referirile la vârstă. Gwendolen pierdu dintr-un foc cincizeci şi cinci de ani şi deveni de douăzeci şi cinci, în timp ce Anthony câştigă zece, ceea ce-l făcu de douăzeci şi şapte de ani. Şi printre astea, Piper mai elimină şi toate referirile la anumite activităţi sexuale specifice, cele care asiguraseră succesul la public al romanului. Făcu asta cu extrem de multă vigoare, iar în momentul în care termină se simţi cuprins de un sentiment de virtute justiţiară, pe care îl transpuse în caietul lui cu Idei: "Comercializarea sexului ca lucru care poate fi vândut şi cumpărat stă la rădăcina decăderii actuale a civilizaţiei. În scrierile mele m-am străduit să stârpesc obiectualitatea sexului şi să cuprind esenţa legăturii fundamentale a omenirii". În fine, Piper îşi pregăti cina şi se duse la culcare.

Dimineaţa se trezi devreme şi se aşeză la masa lui de pe verandă. În faţa sa, prima pagină a registrului stătea albă şi goală, aşteptându-l s-o înnegrească. Piper îşi înmuie stiloul în călimară şi începu să scrie. "Casa era aşezată pe o colină. Înconjurată de trei ulmi, un mesteacăn şi un..." Aici se întrerupse. Nu ştia sigur ce este un cedru de Himalaya şi nu avea nici un dicţionar care să-l ajute. Schimbă cuvântul în "stejar" şi se opri iar. Oare stejarii aveau ramuri orizontale? Probabil că unii stejari da. Detaliile de genul ăsta nici nu contau. Esenţial era să ajungă la analiza relaţiei dintre Gwendolen şi narator. Cărţile mari nu se

împiedică de-un copac. Ele au ca subiect oamenii, ceea ce simt oamenii faţă de alţi oameni şi ceea ce gândesc ei unii despre alţii. Ceea ce conta era profunzimea viziunii, iar copacii nu contribuiau la profunzimea viziunii. Cedrul de Himalaya putea rămâne foarte bine acolo unde era. Piper tăie "stejar" şi scrise deasupra "cedru de Himalaya". Continuă descrierea preţ de o jumătate de pagină, după care se izbi de altă problemă. Cum putea naratorul, Anthony, să fie în vacanţa de vară dacă acum avea douăzeci şi şapte de ani? Desigur, asta dacă nu cumva era profesor, caz în care trebuia să predea ceva şi să aibă cunoştinţe despre acel ceva. Piper încercă să-şi amintească de anii săi de şcoală şi de vreun model pe care să se bazeze Anthony, dar profesorii pe care-i avusese la şcoală nu aveau nimic care să-i scoată în evidenţă şi nu-i lăsaseră nici un fel de impresie. Cu excepţia domnişoarei Pears, numai că ea era femeie.

Piper lăsă jos stiloul şi se gândi la domnişoara Pears. Oare dacă domnişoara Pears ar fi fost bărbat... sau dacă ea ar fi fost Gwendolen, iar el ar fi fost Anthony... şi dacă, în loc să aibă douăzeci şi şapte de ani, Anthony ar fi avut paisprezece... sau, şi mai bine, dacă părinţii lui ar fi trăit într-o casă de pe o colină, înconjurată de trei ulmi, un mesteacăn şi... Piper se ridică şi începu să se plimbe pe verandă, cu mintea înviorată de inspiraţia proaspăt ivită. Îi trăsni brusc prin minte că din materialul brut al romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* putea distila esenţa pentru *În căutarea copilăriei pierdute*. Sau dacă n-o distila, cel puţin putea să contopească cele două cărţi într-una singură. Trebuia să facă modificări substanţiale. La urma urmei, instalatorii tuberculoşi nu locuiau pe coline. Pe de altă parte, tatăl lui nici nu avusese de fapt tuberculoză. Piper o luase de la Lawrence şi de la Thomas Mann. Iar o poveste de dragoste dintre un şcolar şi profesoara lui era o întâmplare foarte normală, atâta timp,

desigur, cât avea grijă ca lucrurile să nu ajungă la contactul fizic. Da, asta era. Urma ca *Lucru în regres* să fie scrierea *Căutării copilăriei pierdute*. Se aşeză la masă, luă stiloul în mână şi începu să copieze. Acum nu mai era nevoit să-şi bată capul cu modificarea formei de bază a poveştii. Cedrul de Himalaya şi casa de pe colină şi toate descrierile de case şi de locuri puteau rămâne neschimbate. Ingredientul inovator va fi adăugarea adolescenţei sale chinuite şi prezenţa necăjiţilor săi părinţi. Şi domnişoara Pears sub chipul lui Gwendolen, mentorul, sfătuitorul şi educatorul său, femeia împreună cu care va clădi o legătură încărcată de sens, semnificativă sexual şi lipsită de sex.

Şi astfel cuvintele se aranjară încă o dată pe pagină într-un şir negru şi nepieritor, cu toată eleganţa aceea vetustă care îl satisfăcea atât de mult odinioară. Sub el, lacul sclipea în bătaia soarelui şi vântul răvăşea copacii din jurul cabanei, dar Piper nu avea ochi pentru peisajul înconjurător. Apucase firul existenţei sale de acolo de unde se rupsese, de la pensiunea Gleneagle din Exforth, iar acum pornise iar în căutarea copilăriei pierdute.

În seara aceea, când Baby se întoarse din călătoria ei la New York, după ce expediase spre Frensic & Futtle, Lanyard Lane, în Londra, în condiţii de siguranţă, o copie a primei variante manuscrise a cărţii, îl regăsi pe vechiul Piper. Trauma provocată de incendiu şi de fuga lor fusese uitată.

— Vezi tu, ceea ce fac eu acum este să combin propriul meu roman cu *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., îi explică el femeii în timp ce ea îşi turnă un pahar cu băutură. În locul lui Gwendolen am pus-o pe...

— Povesteşte-mi mâine dimineaţă, îi spuse Baby. În momentul ăsta sunt după o zi epuizantă, iar mâine trebuie să ne pornim iarăşi la drum.

— Văd c-ai cumpărat altă maşină, spuse Piper, uitându-se afară la un Pontiac roşu.

— Cu aer condiţionat şi cu plăcuţe de înmatriculare din Carolina de Sud. Oricui i-ar trece prin cap că poate să vină să ne caute, o să aibă multe de tras. Şi n-am vândut şi cumpărat în acelaşi timp. Am vândut Fordul în Beanville şi de-acolo am luat un autobuz până în Charlotte, iar maşina de colo am luat-o în Ashville, pe drumul de întoarcere. Mai înspre sud o s-o schimbăm iar. Ne ştergem toate urmele.

— Nu, dacă-i trimitem lui Frensic exemplare din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., nu ne ştergem nici o urmă, spuse Piper. Adică n-are cum să nu-şi dea seama că n-am murit.

— Că mi-ai amintit: i-am trimis o telegramă în numele tău.

— Ce-ai făcut? chiţcăi Piper.

— I-am trimis o telegramă.

— În care scria... ce?

— Doar atât, citez, "Transferă avansul de la drepturile de autor în contul 478776 deschis la First National Bank din New York cu drag Piper", încheiat citatul.

— Dar eu n-am nici un cont la...

— Acum ai, dragule. Ţi-am deschis eu unul şi am făcut şi prima depunere. O mie de dolari. Iar când Frensic o să primească felicitarea aceea de ziua lui...

— Felicitare? I-ai trimis o telegramă în care îi pretinzi bani şi tu-i spui felicitare?

— A trebuit să fac telegrama să întârzie puţin, ca să aibă mai întâi timp să citească exemplarul tău din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., explică Baby. Aşa că am spus că ziua de naştere a omului e pe 19, iar cei de-acolo or s-o reţină până atunci.

— Iisuse, scapă Piper, a dracului felicitare! Bănuiesc că-ţi dai seama că omul are probleme cu inima. Adică şocuri de genul ăsta ar putea să-l ucidă.

— Ar fi al doilea din voi, comentă Baby. Practic, el te-a ucis pe tine...

— N-a făcut nimic de genul ăsta. Tu ai fost cea care mi-ai semnat certificatul de deces şi ai pus capăt carierei mele de romancier.

Baby îşi termină băutura şi oftă.

— Asta da recunoştinţă din partea ta! Cariera ta de romancier abia ce stă să-nceapă.

— Postum, spuse cu amărăciune Piper.

— Ei, mai bine mai târziu decât niciodată, îi replică Baby şi se duse să se bage în pat.

A doua zi dimineaţa Pontiacul roşu lăsă în urmă cabana şi şerpui pe drumul de munte plin de serpentine, îndreptându-se spre Tennessee.

— O să mergem spre vest până în Memphis, spuse Baby. Acolo scăpăm de maşină şi mergem cu autobuzul până la Chattanooga. Dintotdeauna mi-am dorit să văd trenul de-acolo, Chattanooga Choo Choo.

Piper nu spuse nimic. Tocmai îşi amintise cum o întâlnise pe domnişoara Pears/Gwendolen. Se întâmplase într-o vacanţă de vară când părinţii lui îl luaseră la Exforth şi, în loc să stea pe plajă cu ei, Piper se dusese la biblioteca publică şi acolo... Casa nu mai era aşezată pe o colină. Era pe vârful unui deal, aşezată printre stânci, iar ferestrele ei dădeau spre mare. Poate că nu era o idee chiar atât de bună. Nu în a doua variantă. Ba nu, va lăsa totul unde fusese şi se va concentra pe relaţiile interumane. În felul acesta va exista o mai mare concordanţă între *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi *Lucru în regres*. Mai multă autenticitate. Dar la a treia rescriere va lucra şi la decor, iar casa va fi aşezată pe stâncile de deasupra Exforth-ului. Şi, cu fiecare variantă succesivă, se va apropia tot mai mult şi mai mult de marele roman la care de-acum lucra de zece ani.

Când îşi dădu seama de asta, Piper zâmbi în sinea lui. Ca autor al lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* i se oferise gloria după care

umblase dintotdeauna, gloria năvălise de fapt asupra lui, iar acum, printr-o rescriere lentă şi asiduă a cărţii respective, va reface acea capodoperă a literaturii care însemna opera vieţii lui. Iar Frensic nu putea face absolut nimic în privinţa asta.

La venirea nopţii cei doi dormiră în două moteluri separate din Memphis, iar în dimineaţa următoare se întâlniră în staţie şi luară un autobuz până la Nashville. Pontiacul roşu dispăruse. Piper nici măcar nu se mai obosi s-o întrebe pe Baby cum scăpase de el. Avea lucruri mult mai importante în minte. De exemplu, ce s-ar întâmpla dacă Frensic ar scoate la iveală manuscrisul original de la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi ar recunoaşte că el l-a trimis pe Piper în America în chip de substitut de autor?

— Două milioane de dolari, declară succint Baby când Piper îi prezentă posibilitatea amintită.

— Nu pricep care-i legătura dintre agenţie şi bani, spuse Piper.

— Ăsta-i nivelul riscului pe care şi l-a asumat jucând poker cu oameni împotriva lui Hutch. Dacă mizezi două milioane de dolari şi mergi la cacealma, trebuie să ai motive foarte serioase.

— Nu-mi dau seama care ar putea fi alea.

Baby zâmbi.

— Cum ar fi identitatea adevăratului autor. Şi nu-mi vârî mie pe gât gogoaşa aia cu tipul cu şase copii şi osteoartroză în fază terminală. Nu există aşa ceva.

— Nu există? se miră Piper.

— Nici vorbă. Aşadar, îl avem pe Frensic, care e dispus să-şi rişte reputaţia de agent literar pentru un procentaj din două milioane de dolari, şi un autor care merge pe mâna lui ca să-şi ferească preţiosul anonimat de vreo dezvăluire. Aici se mai adaugă şi un şir blestemat de circumstanţe ciudate. Iar dacă Hutch află ce se întâmplă, o să vrea să-i omoare.

— Nici dacă află ce facem noi n-o să fie tocmai încântat, spuse întunecat Piper.

— Da, numai că noi nu suntem acolo, pe când Frensic e. În Lanyard Lane. Iar la ora asta probabil că transpiră rău de tot.

Frensic asta şi făcea. Sosirea unui pachet voluminos, pus la poştă în New York şi adresat "Lui Frederick Frensic. Personal", nu-i stârnise decât o curiozitate vagă. Cum sosise mai devreme la birou, luase pachetul cu el sus şi deschisese câteva scrisori înainte să-şi îndrepte atenţia spre el.

Dar din acel moment a rămas înmărmurit, holbându-se la conţinutul acestuia. Avea în faţa lui, xerocopiate cu grijă, una după alta, pagini cu scrisul inconfundabil al lui Piper şi la fel de inconfundabilul manuscris al romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*. Ceea ce era imposibil. Piper nu scrisese afurisita aia de carte. N-avea cum. Aşa ceva era cu totul exclus.

Şi, oricum, de ce i-ar fi trimis cineva nişte fotocopii ale manuscrisului? Manuscrisul... Frensic răsfoi paginile şi observă corecturile. Blestematul pachet chiar era manuscrisul de la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Şi era redactat cu scrisul de mână al lui Piper. Frensic se ridică de la masa lui de lucru, se duse la fişetul cu dosare şi reveni cu dosarul etichetat acum "Dl Smith", comparând apoi scrisul de mână din epistolele lui Piper cu cel din manuscris. Nu încăpea nici o îndoială. Frensic luă chiar şi o lupă şi studie literele cu ajutorul ei. Identice. Iisuse! Ce dracu' se întâmpla aici?

Frensic se simţi extrem de straniu. Era captiv într-un soi de coşmar cu ochii deschişi. Piper scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...? Obstacolele din calea unei asemenea supoziţii erau insuperabile. Nenorocitul ăla sâcâitor n-ar fi putut să scrie nimic şi chiar dacă ar fi putut... chiar dacă, prin nu ştiu ce minune, ar fi fost în stare de aşa ceva, cum rămânea cu domnul Cadwalladine şi clientul său anonim? De ce să-i fi trimis Piper o copie dactilografiată a cărţii printr-un avocat din Oxford? Şi, oricum, nenorocitul era mort. Dar oare chiar era? Nu, era în mod sigur mort, înecat, ucis... Durerea Soniei fusese prea reală ca să lase loc vreunei îndoieli. Piper era mort. Ceea ce îl întorcea iarăşi la întrebarea iniţială: cine expediase acest manuscris post-mortem? De la New York? Frensic se uită la ştampila poştei. New York. Şi de ce xerocopiat? Trebuia să existe un motiv. Frensic înhaţă ambalajul şi începu să scotocească prin el, sperând că ar putea să conţină şi o scrisoare însoţitoare. Dar pachetul era gol. Reveni la ambalaj. Adresa lui era bătută la maşină. Frensic întoarse pachetul, căutând adresa expeditorului, dar nu găsi nimic. Reveni la paginile manuscrisului şi mai citi câteva. Corecturile de pe fiecare pagină erau lămuritoare. Ele apăruseră în exact aceeaşi formă în fiecare exemplar anual *din Căutarea copilăriei pierdute* — o propoziţie tăiată

cu grijă şi una nouă scrisă deasupra ei. Cel mai grav lucru era că acolo existau până şi greşelile de ortografie. Piper scria întotdeauna "necesar" cu doi de "c" şi "paralel" cu doi de "r", iar cuvintele apăreau în acelaşi fel şi aici, ca o dovadă ultimă a faptului că maniacul ăla mic scrisese el însuşi cartea care intrase la tipar cu numele lui pe pagina de titlu. Dar decizia de a folosi numele lui nu fusese a lui Piper. El fusese consultat abia în momentul în care cartea era deja vândută de agenţie...

Lui Frensic gândurile i se învârteau nebuneşte prin cap. Încercă să-şi aducă aminte cine implicase în discuţie numele lui Piper. S-o fi făcut Sonia sau el însuşi? Nu reuşea să-şi amintească, iar Sonia nu era acolo ca să-l ajute. Plecase până la Somerset ca să discute cu autorul *Castorului Bernie* şi să-i ceară să facă nişte modificări în lucrarea sa. Castorii, chiar şi aceia volubili, nu spuneau "Dumnezeii mă-tii" sau "Fir-ar a dracului" dacă voiau să intre la tipar ca best-seller-uri pentru copii. Frensic spuse însă cuvintele acelea de mai multe ori în timpul în care se holbă la paginile din faţa lui. Făcu un efort să-şi adune minţile şi se întinse spre telefon. De data aceasta domnul Cadwalladine nu mai avea să o dea cotită cu clientul lui. Dar telefonul i-o luă înainte lui Frensic. Sună singur. Frensic înjură şi ridică receptorul.

— Frensic & Futtle, agenţie literară, începu el înainte să fie oprit de operator.

— Sunteţi domnul Frensic? Domnul Frederick Frensic?

— Da, răspunse ţâfnos Frensic.

Nu-i plăcuse niciodată numele lui de botez.

— Am o felicitare pentru dumneavoastră, cu ocazia zilei de naştere, spuse operatorul.

— Pentru mine? se miră Frensic. Dar nu-i ziua mea de naştere.

Însă o bandă audio începuse deja să lălăie "Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, la mulţi ani! Cine să trăiască, Frensic să trăiască, la mulţi ani!"

Frensic îşi îndepărtă receptorul de ureche.

— V-am spus că nu-i ziua mea de naştere fir-ar a dracului să fie! strigă el la înregistrare.

Operatorul reveni pe fir:

— Telegrama de felicitare spune următoarele:

"TRANSFERĂ AVANSUL DIN DREPTURILE DE AUTOR ÎN CONTUL PATRU ŞAPTE OPT ŞAPTE ŞAPTE ŞASE DESCHIS LA FIRST NATIONAL BANK DIN NEW YORK CU DRAG PIPER". O să vă repet textul: "TRANSFERĂ..."

Frensic rămase tăcut şi ascultă. Începea să tremure.

— Doriţi să vă mai repet o dată numărul contului? întrebă operatorul.

— Nu, spuse Frensic. Da.

Apucă repede, cu mână nesigură, un creion şi îşi notă mesajul.

— Mulţumesc, spuse el pe negândite când termină.

— Să vă fie de bine, răspunse operatorul.

Apelul se încheie.

— O să crap de-atâta bine, mormăi Frensic şi puse receptorul în furcă.

Rămase o clipă cu privirea pe cuvântul "Piper", apoi îşi croi drum pe bâjbâite de-a lungul încăperii, spre chicineta în care Sonia făcea cafea şi spăla paharele. Acolo era o sticlă de brandy, păstrată pentru resuscitarea în regim de urgenţă a autorilor respinşi.

— Respinşi? bombăni Frensic în timp ce-şi umplea un pahar cu picior înalt. Mai degrabă resuscitaţi.

Bău jumătate de pahar şi se întoarse la birou, simţindu-se puţin mai bine. Caracterul de coşmar

al manuscrisului era acum dublat de telegramă, dar cel puţin nu mai era ininteligibil. Era şantajat. "Transferă avansul din drepturile de autor..." Frensic simţi brusc că o să leşine. Se ridică din scaun, se întinse pe podea şi închise ochii. După douăzeci de minute se ridică în picioare.

Domnul Cadwalladine urma să afle că nu trebuia să se joace cu Frensic & Futtle. Nu mai avea nici un rost să-i telefoneze ticălosului ăluia. Acum era nevoie de măsuri mai dure. O să-l facă pe nemernic să-i schelălăie numele clientului său şi cu asta o să pună capăt întregii discuţii despre confidenţialitatea profesională. Situaţia era disperată şi cerea măsuri disperate. Frensic coborî la parter şi ieşi în stradă. O jumătate de oră mai târziu, înarmat cu un pachet care conţinea o pereche de sandale, una de ochelari fumurii, un costum tropical lejer şi o pălărie panama, se întoarse în birou. Acum nu mai avea nevoie decât de un avocat specializat în procese de calomnie şi obţinerea de daune personale.

Frensic îşi petrecu restul dimineţii studiind *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... pentru a găsi o identitate cât mai credibilă, după care telefonă la Ridley, Coverup, Makeweight şi Jones, avocaţi de la Ponsett House. Reputaţia lor de rechini lipsiţi de scrupule era inegalabilă.

Domnul Makeweight stabili să se vadă cu profesorul Facit la ora patru.

La patru fără cinci, Frensic, înarmat cu un exemplar din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară* şi mijindu-şi ochii prin lentilele sale întunecate, se aşeză pe un scaun din anticameră şi se uită în jos, la sandalele sale. Era destul de mândru de ele. Simţea că dacă era ceva care îl deosebea de Frensic, agentul literar, acel ceva erau îngrozitoarele lui sandale.

— Domnul Makeweight vă poate primi acum, spuse omul de la recepţie.

Frensic se ridică şi traversă coridorul până la uşa pe care scria "Dl Makeweight", după care intră. În cameră plutea un aer de respectabilitate juridică mucegăită. Nu şi în jurul domnului Makeweight. Micuţ, negricios şi expansiv, acesta părea mai degrabă prea rapid pentru mobilierul biroului. Frensic dădu mâna cu el şi se aşeză.

Domnul Makeweight îl privi răbdător.

— Din câte înţeleg, aveţi o problemă cu un fragment dintr-un roman, spuse el.

Frensic puse pe birou exemplarul din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţ*i...

— Da, cred că da, spuse el şovăitor. Vedeţi dumneavoastră... ăăă, câţiva dintre colegii mei care citesc romane — fiindcă, înţelegeţi, eu personal nu sunt un cititor de romane —, aşadar, câţiva colegi mi-au atras atenţia asupra faptului că... Vedeţi, nu sunt sigur că ar fi vorba de o coincidenţă... iar lor li s-a părut cu siguranţă extrem de caraghios că...

— Că un personaj din roman seamănă în anumite privinţe cu dumneavoastră? întrebă domnul Makeweight, retezând tranşant ezitările lui Frensic.

— Ei, nu îmi vine să spun că ar semăna cu mine... vreau sa spun că infracţiunile pe care le comite...

— Infracţiuni? sări domnul Makeweight, muşcând momeala. Un personaj care seamănă cu dumneavoastră comite infracţiuni? În romanul acesta?

— Vedeţi, e vorba de nume — Facit, spuse Frensic, aplecându-se în faţă pentru a deschide *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... la pagina pe care o însemnase. Dacă veţi citi fragmentul în discuţie, vă veţi da seama ce vreau să spun.

Domnul Makeweight citi trei pagini şi ridică privirea, având pe chip o îngrijorare ce-i ascundea încântarea.

— Vai de mine! spuse el. Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Acestea sunt nişte afirmaţii extrem de

grave.

— Păi, sunt, nu-i aşa? spuse Frensic pe un ton amărât. Iar numirea mea în postul de profesor de ştiinţe morale la Wabash abia ce urmează să fie confirmată şi, ca să fiu sincer, dacă s-ar gândi cineva, fie şi numai preţ de o clipă...

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise domnul Makeweight. Cariera dumneavoastră ar fi periclitată.

— Ruinată, spuse Frensic.

Domnul Makeweight îşi alese fericit un trabuc.

— Şi presupun că putem afirma fără rezerve că dumneavoastră n-aţi... niciodată... că toate afirmaţiile de aici sunt întru totul lipsite de temei. De exemplu, nu v-aţi sedus niciodată nici unul dintre studenţii de sex bărbătesc?

— Domnule Makeweight! spuse Frensic pe un ton indignat.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi n-aţi avut niciodată un contact sexual cu o fată de paisprezece ani după ce i-aţi pus barbiturice în limonadă?

— În nici un caz. Până şi ideea în sine mă revoltă. În plus, nici măcar nu sunt sigur că aş şti cum s-o fac.

Domnul Makeweight îi aruncă o privire scrutătoare.

— Nu, îndrăznesc să spun că n-aţi şti, spuse el în cele din urmă. Şi nu e nimic adevărat în acuzaţiile conform cărora obişnuiţi să vă trântiţi la examene studenţii care vă resping avansurile sexuale?

— Eu nu le fac avansuri sexuale studenţilor, domnule Makeweight. Adevărul e că nici nu fac parte din echipa de examinatori şi nici nu sunt îndrumător de lucrări. Nu fac parte din cadrele universităţii. Sunt venit aici pentru un an sabatic şi sunt implicat într-o cercetare cu caracter privat.

— Înţeleg, spuse domnul Makeweight şi-şi notă ceva pe un carneţel.

— Şi ceea ce face ca lucrurile să fie şi mai stânjenitoare, spuse Frensic, este faptul că am stat odinioară în chirie pe bulevardul De Frytville.

Domnul Makeweight îşi mai notă ceva în carneţel.

— Extraordinar, spuse el. Absolut extraordinar. Asemănarea pare să fie aproape perfectă. Domnule profesor Facit, eu cred... de fapt nu doar atât, ci ştiu sigur că... dacă pe parcurs se va dovedi că nu aţi comis nici una dintre acţiunile acestea care ies din normalitate... presupun că n-aţi avut niciodată un pechinez... nu... Ei bine, după cum spuneam, dacă se va dovedi că n-aţi făcut-o — şi, de fapt, chiar dacă aţi făcut-o —, vă pot spune de pe acum că aveţi motive să deschideţi o acţiune juridică împotriva autorului şi editorilor acestui roman ruşinos. Estimez că daunele s-ar putea ridica la ceva în jurul a... ei bine, ca să fiu sincer, n-aş fi deloc surprins dacă suma ar constitui un record în istoria proceselor de calomnie.

— O, Doamne! exclamă Frensic, mimând un amestec de teamă şi zgârcenie. Eu speram mai degrabă că aş putea să evit un proces public. Publicitatea... Înţelegeţi...

Domnul Makeweight înţelegea foarte bine.

— O să trebuiască să vedem totuşi cum reacţionează editorii, spuse el. Cei de la Corkadales nu sunt o companie bogată, dar trebuie să fie asiguraţi împotriva calomniei.

— Sper că asta nu înseamnă că autorul n-o să fie obligat să...

— O, va plăti el, domnule profesor Facit! Nici o grijă. O grămadă de ani. Societatea de asigurări va avea grijă de asta. N-am dat în viaţa mea peste un caz de calomnie mai voită ca acum.

— Cineva îmi spunea că autorul, domnul Piper, a câştigat o avere cu cartea asta în America, spuse Frensic.

— În cazul acesta va trebui să renunţe la ea, spuse domnul Makeweight.

— Şi v-aş fi recunoscător dacă aţi putea rezolva problema cât mai repede. Numirea mea la Wabash...

Domnul Makeweight îl asigură că va declanşa imediat acţiunea juridică, iar Frensic îi lăsă adresa lui de la Hotelul Randolph din Oxford şi părăsi biroul extrem de mulţumit. Domnul Cadwalladine era pe cale să primească lovitura vieţii sale. Acelaşi lucru îl aştepta şi pe Geoffrey Corkadale.

Frensic abia se întorsese pe Lanyard Lane şi se elibera de dezgustătoarele sandale şi de costumul tropical când sună telefonul. Geoffrey era într-o stare vecină cu isteria. Frensic ţinu receptorul telefonului la distanţă de ureche şi ascultă un torent de insulte.

— Dragul meu Geoffrey. spuse el când editorul rămase în pană de epitete, cu ce ţi-am greşit ca să merit o asemenea izbucnire?

— Greşit? urlă Geoffrey Cu ce mi-ai greşit? În primul rând ai greşit dacă te-ai gândit să mai faci afaceri cu firma noastră. Tu şi blestematul ăla de Piper...

— De mortuis nil nisi..., începu Frensic.

— Dar despre javrele încă vii? zbieră Geoffrey. Şi nu-mi spune că nu l-a vorbit de rău pe profesorul Facit fără să ştie că porcul ăla era viu, pentru că...

— Care porc? întrebă Frensic.

— Profesorul Facit. Bărbatul din roman care făcea chestiile alea îngrozitoare..

— Nu era cumva personajul acela cu priapism, cel care...

— Era?! ţipă Geoffrey. Era? Este un maniac afurisit!

— Ce este? întrebă Frensic.

— Este! Este! Omul este viu şi deschide un proces de calomnie împotriva noastră.

— Dumnezeule. Ce ghinion.

— Ghinion? E o catastrofă! Omul s-a dus la Ridley, Coverup, Makeweight şi...

— O, nu! spuse Frensic. Dar ăia-s nişte tâlhari clasa întâi!

— Tâlhari?! Sunt nişte vampiri! Sug sânge şi din piatră seacă şi acum, cu toate porcăriile despre profesorul Facit băgate în carte, au un caz beton. Ne cer daune de milioane! Suntem terminaţi! N-o să mai ajungem niciodată...

— Omul cu care trebuie să stai de vorbă e un anume domn Cadwalladine, spuse Frensic. El l-a girat pe Piper. Stai să-ţi dau numărul lui de telefon.

— Şi cu ce-o să ne ajute: calomnie intenţionată...

Dar Frensic îi dictă numărul de telefon al domnului Cadwalladine, cerându-şi scuze, fiindcă avea un client care aştepta în camera de alături, puse receptorul în furcă peste bâiguielile aiuritoare ale lui Geoffrey, sună şi rezervă o cameră pe numele profesorului Facit, după care aşteptă. Urma să fie sunat în mod cert de domnul Cadwalladine, iar când acesta avea s-o facă, Frensic avea să fie la post, complet pregătit. Între timp încercă să mai descopere ceva studiind telegrama lui Piper. "Transferă avansul din drepturile de autor în contul 478776..." Şi ticălosul ăla mic parcă trebuia să fie mort! Ce Dumnezeu se întâmpla aici? Şi ce dracu' avea să-i spună el Soniei? Şi unde intra Hutchmeyer în toată povestea asta? Conform spuselor Soniei, poliţia îl frecase ore în şir, iar Hutchmeyer ieşise din experienţa aceea complet zdruncinat, ba chiar ameninţase că dă in judecată poliţia. Nu prea semăna cu acţiunea unui om care... Frensic ajunse la concluzia că varianta conform căreia Hutchmeyer l-ar fi răpit pe Piper şi iar fi cerut banii înapoi prin intermediar era prea improbabilă ca s-o ia în calcul. Dacă Hutchmeyer

ar fi ştiut că nu Piper scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., ar fi deschis proces în instanţă. Dar, din câte se pare, Piper chiar scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Dovada se afla în faţa lui, sub forma copiei unui manuscris. Ei bine, atunci va trebui să smulgă adevărul din gura lui Cadwalladine, iar cât timp îl avea în spate pe domnul Makeweight şi pretenţia la plata unor daune imense, domnul Cadwalladine, dracu' să-l ia, va trebui să se scoată cumva basma curată.

Ceea ce a şi făcut.

— Nu ştiu cine e autorul acestei cărţi îngrozitoare, recunoscu el cu voce gâtuită peste o jumătate de oră, când sună la Frensic.

— Nu ştiţi? întrebă Frensic, iar vocea i se gâtui şi lui din pricina îndoielii. Trebuie să ştiţi! În primul rând, dumneavoastră sunteţi cel care mi-a trimis cartea. Dumneavoastră mi-aţi acordat permisiunea să-l expediez pe Piper în State. Dacă nu ştiaţi, n-aveaţi nici un drept să...

Domnul Cadwalladine scoase nişte sunete de dezaprobare.

— Dar am aici, în faţa mea, o scrisoare în care dumneavoastră spuneţi...

— Ştiu că aveţi, spuse pierit domnul Cadwalladine. Autorul şi-a dat consimţământul şi...

— Dar tocmai mi-aţi spus că nu ştiţi cine-i afurisitul ăsta de autor! urlă Frensic. Iar acum îmi ziceţi că şi-a dat consimţământul. Consimţământul său scris?

— Da, spuse domnul Cadwalladine.

— În cazul acesta trebuie să ştiţi cine e.

— Tocmai, că nu ştiu, răspunse domnul Cadwalladine. Vedeţi, am lucrat tot timpul cu el prin intermediul Băncii Lloyds.

Creierul lui Frensic primi un şoc.

— Banca Lloyds? bâigui el. Aţi spus Banca Lloyds?

— Da. Prin intermediul managerului. E vorba de o bancă atât de respectabilă, că nu am bănuit nici măcar pentru o clipă...

Lăsă propoziţia în suspensie. Nici nu mai era nevoie s-o încheie. Frensic i-o luase deja înainte.

— Aşadar, dumneavoastră îmi spuneţi acum că, indiferent cine va fi fost cel care a scris blestematul ăla de roman, v-a trimis toată chestia prin intermediul Băncii Lloyds din Oxford şi că ori de câte ori doreaţi să corespondaţi cu el, trebuia s-o faceţi în acelaşi fel, prin intermediul băncii. Corect?

— Exact, spuse domnul Cadwalladine. Iar acum, că a intervenit cazul ăsta terifiant de calomnie, îmi dau seama de ce s-a procedat aşa. Mă pune pe mine într-o situaţie îngrozitoare. Reputaţia mea...

— La dracu' cu reputaţia dumneavoastră! strigă Frensic. Dar reputaţia mea? Am acţionat cu bună-credinţă în numele unui client care nu există şi pe baza instrucţiunilor dumneavoastră, iar acum ne-am trezit că avem în cârcă o crimă şi...

— Procesul acesta înfiorător de calomnie, completă domnul Cadwalladine. Domnul Corkadale mi-a spus că daunele s-ar putea ridica la o sumă astronomică.

Dar Frensic nu-l mai asculta. Dacă acest client al domnului Cadwalladine se văzuse silit să corespondeze cu avocatul prin intermediul Băncii Lloyds, ticălosul avea în mod cert ceva de ascuns. Desigur, asta în caz că autorul nu era totuşi Piper însuşi. Frensic se chinui să găsească vreun indiciu.

— Prima dată, când romanul a sosit la dumneavoastră, trebuie să fi avut inclusă şi o scrisoare de însoţire.

— Manuscrisul mi-a venit de la o agenţie de redactări şi dactilografieri de documente.

Scrisoarea mi-a fost trimisă cu câteva zile mai înainte prin Banca Lloyds.

— Şi semnătura? întrebă Frensic.

— Era semnătura managerului băncii, răspunse domnul Cadwalladine.

— Nici n-am nevoie de altceva, spuse Frensic. Cum îl cheamă?

Domnul Cadwalladine ezită.

— Nu cred că..., începu el, dar Frensic îşi pierdu răbdarea.

— Lasă dracului scrupulele astea, omule! lătră el. Numele managerului băncii! Repede!

— Răposatul domn Bygraves, spuse trist domnul Cadwalladine.

— Care domn?

— Răposatul domn Bygraves. A murit de un atac de cord de Paşti, pe când se căţăra pe Snowdon.

Frensic se pleoşti în fotoliu.

— A murit de un atac de cord pe când se căţăra pe Snowdon, mormăi el.

— Aşadar, vedeţi dumneavoastră, nu cred că dânsul va fi în stare să ne ajute prea mult, continuă domnul Cadwalladine, şi, oricum, băncile sunt foarte reticente când e vorba să divulge numele clienţilor lor. Ştiţi, trebuie să aveţi un mandat legal.

Frensic ştia. Era unul dintre puţinele lucruri pe care le admirase la bănci. Până acum. Dar mai era ceva, ceva ce domnul Cadwalladine spusese puţin mai devreme... ceva legat de o agenţie de redactări şi dactilografieri.

— Spuneaţi că manuscrisul a sosit de la o agenţie de redactări şi dactilografieri, zise el. Aveţi cumva idee de la care?

— Nu. Dar îndrăznesc să spun că aş putea-o găsi dacă mi-aţi acorda ceva timp.

Frensic rămase aşa, aşezat, iar între timp domnul Cadwalladine o găsi.

— Se numeşte Agenţia de Dactilografie Cynthia Bogden, îi spuse el lui Frensic după ce trecu mai multă vreme.

Vocea îi era în mod evident abătută.

— Aşa mai merge, spuse Frensic. Sunaţi-o şi întrebaţi-o de unde...

— Aş prefera să n-o fac, spuse domnul Cadwalladine.

— Aţi prefera să n-o faceţi? Ştiţi foarte clar că suntem implicaţi într-un proces de calomnie care probabil că vă va costa reputaţia şi...

— Nu-i vorba de asta, îi întrerupse domnul Cadwalladine. Vedeţi, eu m-am ocupat de cazul de divorţ al...

— Ei, atunci nu-i nici o problemă.

— Am fost avocatul fostului ei soţ, spuse domnul Cadwalladine. Nu cred că doamna ar aprecia o...

— O, e-n ordine, o să mă ocup eu de asta, spuse Frensic. Daţi-mi numărul ei de telefon.

Şi-l notă repede, puse receptorul în furcă şi formă iar.

— Agenţia de Dactilografie Cynthia Bogden, se auzi o voce cu un ton de modestie prefăcută, rutinată.

— Încerc să dau de urmele proprietarului unui manuscris care a fost dactilografiat la agenţia dumneavoastră, începu Frensic, dar vocea i-o tăie scurt.

— Noi nu divulgăm numele clienţilor noştri, spuse ea.

— Dar apelez la dumneavoastră fiindcă un prieten de-al meu....

— Nu suntem dispuşi să facem cunoscute informaţii confidenţiale de acest gen în nici un fel de circumstanţe...

— Poate dacă aş vorbi cu doamna Bogden..., zise Frensic.

— Cu ea vorbiţi, zise vocea, apoi închise.

Frensic se aşează la masa de lucru şi înjură.

— Informaţii confidenţiale pe mă-sa! spuse el şi trânti telefonul în furcă.

Rămase o vreme aşa, în fotoliu, şi emise gânduri sumbre referitoare la doamna Bogden, după care îl sună din nou pe domnul Cadwalladine.

— Femeia asta, Bogden. Începu el. Ce vârstă are?

— Înjur de patruzeci si cinci de ani, răspunse domnul Cadwalladine. Dar de ce întrebaţi?

— N-are importanţă, zise Frensic.

În seara aceea, după ce-i lăsă Soniei Futtle pe birou un bilet în care o anunţa că avea nişte treburi urgente, care îl obligau să plece din oraş pentru o zi sau două, Frensic luă trenul până la Oxford. Purta un costum tropical lejer, ochelari fumurii şi o pălărie panama. Sandalele îi rămăseseră acasă, în lada de gunoi. Ducea cu el într-o servietă manuscrisul xerocopiat al romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, o scrisoare de-a lui Piper şi o pijama în dungi. La ora unsprezece, îmbrăcat în aceasta din urmă, se urcă în patul de la Hotelul Randolph. Camera fusese rezervată pe numele profesorului Facit.

18

În Chattanooga, Baby îşi împlinise ambiţia.

Văzuse trenul — Chattanooga Choo Choo. Instalată în vagonul Pullman numărul 9, ea se întinse pe cadrul de alamă al patului şi admiră pe fereastră, peste şine, jocul apei din fântâna arteziană iluminată. Deasupra clădirii principale a gării, un neon aprins imprima pe cerul nopţii cuvintele Hilton Choo Choo, iar dedesubt, în ceea ce fusese odinioară sala de aşteptare, se servea cina. Pe lângă restaurant, mai exista şi un magazin

de suveniruri, iar în faţa celor două clădiri stăteau locomotivele gigantice ale unei epoci apuse, cu grilajele de protecţie de pe bot proaspăt vopsite şi cu coşurile de fum strălucind, de parcă ar fi aşteptat plecarea într-o mare călătorie. De fapt, nu plecau nicăieri. Camerele de ardere le erau goale şi reci, iar pistoanele n-aveau să se mai mişte niciodată. Numai în imaginaţia celor care rămâneau peste noapte în vagoanele Pullman, frumos decorate şi compartimentate, devenite acum dormitoare de motel, mai era posibilă menţinerea iluziei că ele vor pleca brusc din staţie şi-şi vor începe lungul traseu spre nord sau spre vest. Locul era parţial muzeu, parţial închipuire şi integral comercial. La intrarea în parcare, paznici în uniforme stăteau într-o cabină mică şi urmăreau ecranele televizoarelor pe care apăreau fiecare peron şi fiecare colţ întunecat al gării, pentru a-i proteja pe clienţi. În afara perimetrului gării se întindea oraşul Chattanooga. Întunecat şi sordid, cu ferestre de hotel cu taine de lemn şi clădiri în ruină — o victimă a zonelor comerciale de dincolo de spaţiul circular ai suburbiilor.

Dar Baby nu se gândea la Chattanooga şi nici măcar la Choo Choo. Ele erau legate de iluziile tinereţii ei întârziate. Vârsta o ajunsese din urmă şi femeia se simţea obosită şi stoarsă de speranţe. Tot romantismul vieţii dispăruse. Piper avusese grijă de asta. După ce călătorise zi de zi cu un geniu autodeclarat, ale cărui gânduri erau atât de fixate pe nemurirea literară încât excludeau pe oricine altcineva, Baby izbutise să înţeleagă mai limpede monotonia minţii lui Piper.

Prin comparaţie cu ea, obsesia lui Hutchmeyer pentru bani şi putere şi afaceri şi învârteli părea acum înviorător de normală. Piper nu şi-a manifestat nici un strop de interes faţă de peisajul rural şi nici faţă de oraşele prin care au trecut, iar faptul că acum se aflau în inima Sudului sau cel puţin la graniţa lui — şi în ţinutul sălbatic

din imaginaţia romanţios-dulceagă a lui Baby nu părea să însemne absolut nimic pentru el. Abia dacă aruncase o privire spre locomotivele trase în staţie şi păru extrem de surprins că nu călătoreau nicăieri cu ele. O dată ce îşi făcuse respectiva impresie, se retrăsese în camera lui şi începuse să lucreze iarăşi la a doua versiune din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară.*

— Ca mare romancier ce eşti, nu pari să fii prea receptiv la peisaj, îi spuse Baby când se întâlniră în restaurant, la cină. Adică tu nu te uiţi niciodată în jur? Nu te-ntrebi ce-i cu toate chestiile astea?

Piper se uită în jur.

— Mi se pare un loc ciudat pentru un restaurant, spuse el. Dar e totuşi drăguţ. Şi-i răcoare.

— Întâmplător, ăsta-i aerul condiţionat, zise iritată Baby.

— O, aşadar asta era, comentă Piper. Mă miram eu.

— Se mira el. Şi ce-ai de zis despre oamenii care au stat exact în locul ăsta şi-au aşteptat să ia trenul spre nord, spre New York şi Detroit şi Chicago, ca să-şi caute norocul acolo, în loc să zgârme o bucată de pământ ca s-o poată scoate la capăt zi de zi? Asta nu-nseamnă nimic pentru tine?

— Nu văd prea mulţi din ăştia în jur, spuse Piper, uitându-se leneş la o femeie obeză cu şort în carouri. Şi, oricum, parcă mi-ai zis că trenurile nici nu mai circulă.

—- O, Doamne! exclamă Baby. Uneori mă întreb în ce secol trăieşti. Şi bănuiesc că pentru tine nu-nseamnă nimic că în timpul Războiului Civil aici a avut loc o bătălie?

— Nu, spuse Piper. Bătăliile nu apar în marea literatură.

— Chiar aşa? Ce zici atunci de *Pe aripile vântului* sau de *Război şi pace?* Presupun că astea nu-s literatură mare.

— Nu-s literatură engleză, spuse Piper. Ceea ce contează în literatura engleză sunt relaţiile pe care le au oamenii unii cu alţii.

Baby scormoni în friptura din faţa. ei.

— Şi în bătălii oamenii nu au nici un fel de relaţii unul cu altul? Asta vrei să spui?

Piper dădu din cap aprobator.

— Aşadar, când un tip îl ucide pe altul, asta nu este o relaţie care să conteze?

— Numai temporar, răspunse Piper.

— Şi când trupele lui Sherman s-au pornit să jefuiască şi să incendieze şi să violeze pe drumul de la Atlanta spre ocean şi-au lăsat în urma lor familii fără adăpost şi conace în flăcări, asta nu înseamnă că au afectat relaţiile dintre oameni, aşa că tu n-o să scrii despre aşa ceva?

— Cei mai buni romancieri n-ar face-o, spuse Piper. N-au trăit aşa ceva, prin urmare n-au putut.

— Ce n-au putut?

— Să scrie despre asta.

— Vrei să-mi spui că un scriitor nu poate să scrie decât despre ceea ce i s-a întâmplat cu adevărat lui însuşi? Asta vrei să spui? întrebă Baby, iar vocea ei căpătă o tonalitate nouă.

— Da, spuse Piper. Vezi tu, asta ar însemna să iasă în afara limitelor experienţei sale, prin urmare...

Apoi romancierul îi vorbi îndelung despre *Romanul moral*, în timp ce Baby îşi mesteca încet şi cu răbdare friptura şi emitea gânduri sumbre la adresa teoriei lui Piper.

— În cazul acesta nu pot să spun decât că tu o să mai ai nevoie de extrem de multă experienţă.

Piper ciuli urechile.

— Hei, ia stai un pic! spuse el. Dacă-ţi trece prin cap că am chef să mai fiu implicat în vreun incendiu de locuinţă, în vreo explozie a vreunei bărci sau altceva asemănător...

— Nu mă gândeam la genul ăsta de experienţe. Vreau să spun că de fapt lucrurile de

genul incendierilor de locuinţe nu contează. Nu-i aşa? Relaţiile sunt importante. Ceea ce-ţi lipseşte ţie e experienţa în relaţii interumane.

Piper mâncă cu noduri. Conversaţia luase o turnură neplăcută. Cei doi îşi terminară masa în linişte. După aceea Piper se întoarse în compartimentul lui şi mai scrise încă cinci sute de cuvinte despre adolescenţa lui chinuită şi despre sentimentele sale faţă de Gwendolen/domnişoara Pears. În cele din urmă stinse lampa de ulei electrică, atârnată deasupra cadrului patului de alamă, şi se dezbrăcă. În compartimentul alăturat, Baby se pregătea să-i ofere lui Piper prima lecţie despre relaţiile interumane. Îşi puse o cămaşă de noapte foarte scurtă şi se dădu cu o groază de parfum, după care deschise uşa compartimentului lui Piper.

— Dumnezeule! chiţcăi Piper când femeia se caţără în pat, lângă el.

— De-aici încep toate, dragule, îi spuse Baby. Relaţiile interumane.

— Nu, nu-ncep aşa, spuse Piper. Abia...

Mâna lui Baby se încleşta peste gura lui, iar vocea femeii îi şopti în ureche:

— Şi nici să nu-ţi treacă prin cap că poţi s-o-ntinzi de-aici. Au camere de supraveghere pe fiecare peron şi numai să te-apuci să ţopăi pe-afară gol puşcă, şi paznicii or să fie imediat curioşi să ştie care-i treaba.

— Dar nu-s gol puşcă, spuse Piper când mâna lui Baby îi eliberă gura.

— O să fii imediat, dragule, îi şopti Baby în timp ce mâinile ei îi descheiară cu îndemânare pijamaua.

— Te rog! spuse plângăcios Piper.

— Nu-i cazul, o fac de bunăvoie, îi spuse femeia.

Apoi îşi scoase cămaşa de noapte, iar sânii ei mari se implântară în pieptul lui Piper. În următoarele două ore cadrul de alamă al patului se

înălţă şi scârţâi ritmic, timp în care Baby Hutchmeyer, née Sugg, Miss Penobscot 1935, se folosi de toată experienţa acumulată de-a lungul anilor ca să-l subjuge pe Piper. Şi, în ciuda voinţei sale şi a invocării preceptelor din *Romanul moral*, lumea literelor îl pierdu pentru prima oară pe Piper, care se simţi cuprins de o pasiune proaspăt îmbobocită. El se zvârcoli sub ea, ciocăni ritmic de deasupra ei, gura lui supse sânii siliconaţi ai femeii, se târî pe cicatricele fine de pe stomacul ei... Clipă de clipă, degetele lui Baby mângâiară şi se înfipseră şi zgâriară şi strânseră, până când spinarea lui Piper se umplu de urme, iar fundul lui ajunse să poarte sigiliul curbat al unghiilor femeii; clipă de clipă, Baby îşi aţinti privirea în semiîntunericul compartimentului, lipsită de chef şi uimită de propria ei plictiseală.

"Probabil că tinereţea îşi are avântul ei", medita Baby în timp ce Piper se împinse încă o dată în ea.

Numai că Baby nu mai era tânără, iar avântul fără sentiment nu era pe gustul ei. Viaţa însemna mai mult decât futai. Mult mai mult. Iar ea avea de gând să afle ce.

În timp ce Baby se întorcea în compartimentul ei, lăsându-l pe epuizatul Piper să doarmă alături, în Oxford Frensic se trezise deja, ieşise din pat şi aflase acel "mai mult". Se sculase din pat devreme şi luase micul dejun înainte de opt.

La opt şi jumătate localizase Agenţia de Dactilografie Cynthia Bogden undeva pe strada Fenet.

Năvăli în biserica de vizavi cu ceea ce el spera să treacă drept privirea însetată a unui turist american, se aşeză într-una dintre strane şi începu să fixeze cu privirea, prin uşa deschisă, intrarea de la biroul Cynthiei Bogden. Dacă priceperea lui în

ceea ce privea femeile între două vârste şi divorţate însemna ceva, domnişoara Bogden trebuia să fie prima care soseşte dimineaţa şi ultima care pleacă seara. La nouă fără un sfert Frensic speţa în mod cert că aşa stau lucrurile. Şirul de femei pe care îl văzuse intrând în birou nu era deloc pe gustul său, dar cel puţin prima care sosise se vădise a fi şi cea mai prezentabilă. Era o femeie masivă, dar privirea scurtă aruncată de Frensic ii informase că picioarele ei arătau bine şi că dacă domnul Cadwalladine nu se înşelase când spusese că avea patruzeci şi cinci de ani, atunci femeia nu-i arăta deloc.

Frensic părăsi biserica şi îşi gândi următoarea mişcare. Nu avea nici un rost să intre în birou şi s-o întrebe direct pe domnişoara Bogden cine îi trimisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Tonul ei de ieri dăduse de înţeles că era necesară o abordare mult mai subtilă.

Frensic trecu la următoarea mişcare. Găsi o florărie şi intră. Douăzeci de minute mai târziu, la Agenţia de Dactilografie Cynthia Bogden erau livrate două duzini de trandafiri roşii, împreună cu un bileţel pe care scria "Domnişoarei Bogden, de la un admirator". Frensic fusese tentat să adauge "înflăcărat", dar renunţase. Două duzini de trandafiri roşii şi costisitori dovedeau singuri înflăcărarea. Domnişoara Bogden — sau, mai corect, doamna Bogden (schimbarea indicând o abordare romantică a gândurilor doamnei) — urma să adauge ea însăşi adjectivul.

Frensic se plimbă prin Oxford, luă o cafea la Ship şi reveni la Randolph pentru prânz. Apoi, socotind că permisese să treacă suficient timp pentru ca domnişoara Bogden să fi asimilat implicaţiile trandafirilor, se duse în camera profesorului Facit şi sună la Agenţia de Dactilografie. Ca şi data trecută, tot domnişoara Bogden ridică receptorul. Frensic trase adânc aer în piept, înghiţi in sec şi se auzi întrebând-o

spontan, cu o izbucnire de timiditate neprefăcută, dacă n-ar vrea să-i facă onoarea şi plăcerea să cineze cu el la Elizabeth. Urmă o pauză sâsâită înainte ca domnişoara Bogden să-i dea un răspuns.

— Vă cunosc cumva? întrebă ea şireată.

Frensic se foi stânjenit.

— Un admirator, murmură el.

— O! spuse domnişoara Bogden.

Urmă o altă pauză, în care femeia studie calităţile ezitării.

— Trandafirii, spuse sugrumat Frensic.

— Sunteţi într-adevăr sigur? Vreau să spun că e cam neobişnuit...

Frensic o aprobă tăcut.

— E vorba doar că... Începu el, după care se azvârli cu capul înainte: Până acum n-am avut curajul şi...

Vocea i se strangula complet.

Pe de altă parte, domnişoara Bogden respira înţelegere.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse ea cu blândeţe.

— Aşa m-am gândit şi eu, răspunse Frensic, care nu se gândise.

— Şi spuneaţi că la Elizabeth?

— Da, zise Frensic. V-ar conveni la opt, în bar?

— Şi cum o să vă recunosc?

— Vă cunosc eu, spuse Frensic şi chicoti involuntar.

Domnişoarei Bogden i se păru un compliment.

— Nu mi-aţi spus cum vă numiţi dumneavoastră.

Frensic ezită. Nu-şi putea folosi propriul nume, iar cel al lui Facit era în *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Trebuia să fie al altcuiva.

— Corkadale, murmură el în cele din urmă. Geoffrey Corkadale.

— Nu cumva acel Geoffrey Corkadale? Întrebă domnişoara Bogden.

— Ba da, se bâlbâi Frensic, sperând din toate puterile ca reputaţia sexuală incertă a lui Geoffrey să nu fi ajuns la urechile femeii.

Nu ajunsese. Femeia începu să toarcă.

— Ei bine, în cazul acesta... zise ea.

Dar lăsă propoziţia în suspans.

— Ne vedem la opt, zise Frensic.

— La opt, îl îngână domnişoara Bogden.

Frensic puse receptorul în furcă şi se aşeză pleoştit pe pat.

Apoi se întinse şi trase un somn zdravăn. Se trezi la patru şi coborî la parterul hotelului. Mai trebuia să facă un lucru anume. N-o cunoştea pe domnişoara Bogden şi nu-şi putea permite să facă vreo greşeală. Se îndreptă iar spre strada Fenet şi staţionă iarăşi în biserică. Se găsea acolo şi la cinci şi jumătate, când şirul de femei îngrozitoare ieşi din birou. Frensic oftă uşurat. Nici una dintre ele nu căra cu ea un buchet de trandafiri roşii. În cele din urmă, apăru şi femeia masivă, care încuie uşa. Ea strângea trandafirii la pieptul ei generos şi tropăia grăbită pe stradă.

Frensic ieşi din biserică şi o urmări cum păşeşte. Era evident că domnişoara Bogden se păstrase într-o formă bună. De la părul făcut permanent şi până la pantofii roz, fără a uita de costumul turcoaz al femeii, totul sugera un prost-gust care friza perfecţiunea. Frensic se întoarse la hotel şi rase un pahar de gin tare. Apoi mai rase unul, făcu o baie şi-şi recapitulă diversele abordări prin care spera să smulgă de la domnişoara Bogden numele autorului cărţii *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*.

În cealaltă parte a Oxfordului, Cynthia Bogden se pregătea pentru ieşirea în oraş cu aceeaşi meticulozitate cu care făcea totil. De la

divorţul ei trecuseră ceva ani şi o invitaţie de a lua cina la Elizabeth cu un editor părea de bun augur. Ca şi trandafirii, acum aranjaţi frumos într-o vază. Ca şi nervozitatea admiratorului ei. Vocea de la telefon nu avea nimic bădărănesc în ea. Era o voce educată, iar cei de la Corkadales erau o editură extrem de respectabilă. Şi, oricum, Cynthia Bogden ducea lipsă de admiratori. Îşi alese costumul ei cel mai seducător, se parfumă în diverse locuri cu mai multe arome, îşi aranjă chipul şi se pregăti să fie aşezată la cină, servită cu vin şi ca să nu facem pe pudibonzii — fututã. Intră în foaierul de la Elizabeth emanând un aer seniorial şi se simţi cumva surprinsă când o aborda timid un bărbat scundac şi buflei, care o luă de mână.

— Domnişoară Bogden, murmură el, sunt admiratorul dumneavoastră neobosit.

Domnişoara Bogden se uită în jos, spre admiratorul ei neobosit, cu oarecare îndoială. Peste jumătate de oră şi trei ginuri, pe când îşi croiau drum spre masa pe care Frensic o rezervase în cel mai îndepărtat colţ al restaurantului, ea încă îl mai privea de sus. El îi ţinu scaunul şi apoi, probabil conştient că poate nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor ei atât cât ar fi fost necesar, plonjă în rolul admiratorului neobosit cu o galanterie şi o inventivitate disperată, care îi surprinse pe amândoi.

— V-am remarcat întâia oară acum vreun an, când eram la o conferinţă, îi spuse el, comandându-i chelnerului să le aducă o sticlă de şampanie nu foarte seacă. V-am văzut pe stradă şi v-am urmărit până la birou...

— Ar fi trebuit să vă prezentaţi, spuse domnişoara Bogden.

Frensic roşi convingător.

— Eram prea timid, murmură el. Şi apoi, credeam că sunteţi...

— Căsătorită? spuse încurajatoare domnişoara Bogden.

— Exact, se repezi Frensic. Sau... hai să spunem "implicată". O femeie aşa de... ăăă... aşa de frumoasă... ăăă...

A fost rândul domnişoarei Bogden să roşească.

Frensic marşă:

— Am fost copleşit. Farmecul dumneavoastră, aerul de reţinere tăcută... ăăă... cum să mă exprim...

Nu era nevoie să mai exprime nimic. În timp ce Frensic scormonea într-un avocado, Cynthia Bogden savura un crevete. Omul ăsta o fi el buflei, dar era în mod clar un gentleman şi un om de lume. Şampania la douăsprezece lire sticla era o indicaţie clară asupra intenţiilor sale onorabile. Când Frensic comandă o a doua sticlă, domnişoara Bogden protestă slab.

— Ocazie specială, spuse Frensic, întrebându-se dacă nu cumva exagera puţin. În plus, avem ceva de sărbătorit.

— Avem?

— În primul rând întâlnirea noastră, zise Frensic, iar apoi succesul întreprinderii noastre comune.

— Întreprinderea noastră comună? întrebă domnişoara Bogden, iar gândurile ei o cotiră rapid spre altar.

— Ceva ce-am ţinut amândoi în mână, continuă Frensic. Vreau să spun că de obicei noi nu publicăm genul acesta de carte, dar trebuie să recunosc că a fost un succes uriaş.

Gândurile domnişoarei Bogden se îndepărtară de altar. Frensic îşi mai turnă şampanie.

— Noi suntem o editură foarte tradiţionalistă, dar ceea ce ne cere publicul zilele astea este *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*.

— Era destul de groaznic, aşa-i? întrebă domnişoara Bogden. Ştiţi, l-am dactilografiat cu

mâna mea.

— Chiar aşa? se miră Frensic.

— Păi, nu-mi plăcea ideea ca fetele mele să aibă de-a face cu el, iar autorul era atât de insistent în privinţa asta...

— Cum aşa?

— A trebuit să-l sun de o grămadă de ori, zise domnişoara Bogden. Dar nu vă interesează aşa ceva.

Pe Frensic îl interesa, dar domnişoara Bogden era de neclintit.

— Nu se cade să ne stricăm prima întâlnire discutând despre muncă, spuse ea.

Şi, în ciuda risipei de şampanie şi a unei sticle mari de Cointreau, toate încercările lui Frensic de a reorienta discuţia spre acel subiect eşuară.

Domnişoara Bogden voia să ştie mai multe despre Corkadales. Numele părea s-o atragă.

— N-aţi vrea să treceţi pe la mine? îl întrebă ea după cină, în timp ce se plimbau pe malul râului. Să beţi un păhărel înainte de culcare.

— Sunteţi teribil de drăguţă, spuse Frensic, gata să-şi continue vânătoarea până la capătul ei amar. Sunteţi sigură că nu mă bag în sufletul dumneavoastră?

— Mi-ar face plăcere să vă băgaţi, spuse domnişoara Bogden, chicotind şi luându-l de braţ.

Apoi îl conduse spre parcare şi se îndreptară spre un automobil MG albastru deschis. Frensic se holbă uimit la maşină. Automobilul nu se potrivea cu imaginea lui despre şefa unui birou de dactilografie în vârstă de patruzeci şi cinci de ani. În plus, nu era obişnuit cu scaunele adânci.

Frensic se înghesui cu greu în el şi se văzu nevoit să-i permită domnişoarei Bogden să-i lege ea centura de siguranţă. Apoi se deplasară — puţin cam prea repede pentru gustul lui Frensic — de-a lungul lui Banbury Road, pătrunzând într-o zonă de suburbii cu locuinţe semidetaşate. Domnişoara Bogden locuia pe Viewpark Avenue, la numărul

33, într-o casă ce combina stilul Tudor cu tencuiala de mortar. Ea trase maşina în faţa garajului.

Frensic bâjbâi după catarama centurii sale de siguranţă, dar Cynthia Bogden ajunse acolo înaintea lui şi se întinse dornică spre el. Frensic îşi făcu curaj în faţa inevitabilului şi o cuprinse în braţe. A fost un sărut lung — şi unul pasionat —, iar prezenţa schimbătorului de viteze înfipt în rinichiul drept al lui Frensic n-a făcut decât să-i sporească plăcerea. Când au terminat şi s-au smuls din maşină, el era gata să se răzgândească în privinţa întregii poveşti. Dar erau prea multe în joc ca să dea greş chiar acum. Frensic o urmă pe Cynthia în casă. Domnişoara Bogden aprinse lumina pe hol.

— Ai chef de-un păhărel? întrebă ea.

— Nu, spuse Frensic cu o pasiune care venea în cea mai mare parte din convingerea că femeia avea de gând să-i dea sherry de gătit.

Domnişoara Bogden îi luă refuzul ca pe un compliment şi cei doi se mai încleştară o dată, de data aceasta în compania unui cuier de pălării.

Apoi, apucându-l de mână, ea îl conduse pe Frensic la etaj.

— Locul acela e acolo, îi spuse îndatoritoare Cynthia.

Frensic îşi târşâi paşii până în baie şi încuie uşa după el. Îşi petrecu câteva minute holbându-se în oglindă la propriul său chip, întrebându-se de ce oare numai femeile cele mai nesăţioase îl găseau atrăgător şi dorindu-şi din toată inima să nu fie aşa, iar apoi, după ce se angajă că n-o să mai fie niciodată bădăran când vine vorba de preferinţele lui Geoffrey Corkadale, ieşi şi se duse în dormitor. Dormitorul Cynthiei Bogden era roz. Draperiile erau roz, covorul era roz, căpătâiul matlasat al patului era roz, abajurul lămpii de noptieră tot roz. Şi, în fine, un Frensic roz se luptă cu încâlcitele taine ale lenjeriei roz de pe Cynthia Bogden în

timp ce şopocăia drăgălăşenii roz în urechea roz a femeii.

Peste o oră Frensic nu mai era deloc roz.

Stătea pe cearşafurile rozulii, roşu spre vânăt, şi avea nişte palpitaţii de simţea că o să plesnească. Eforturile sale de a-i intra femeii în graţii şi în alte locuri mai puţin agreabile îi făcuseră ceva la sistemul circulator, iar abilităţile sexuale ale domnişoarei Bogden, învăţate într-o căsnicie destrămată în mod justificat şi — bănuia Frensic deprinse din cine ştie ce manual înfiorător despre arta de a face din sex o aventură, îl împinseseră la contorsiuni care ar fi umilit imaginaţia autorilor cei mai plini de obsesii sexuale cu care lucrase. În timp ce el zăcea, mulţumindu-i printre gâfâieli lui Dumnezeu că totul se terminase şi întrebându-se dacă urma să aibă un atac de cord, Cynthia îşi aplecă deasupra lui capul ei cu părul făcut permanent.

— Satisfăcut? întrebă ea.

Frensic o privi şi dădu din cap cu disperare. Orice alt răspuns ar fi fost o ofertă de sinucidere.

— Iar acum o să bem un păhărel, spuse ea şi, spre uimirea lui Frensic, se strecură cu graţie din pat, cobori la parter şi reveni cu o sticlă de whisky.

Cynthia se aşeză apoi pe marginea patului şi umplu două păhărele.

— Pentru noi, spuse ea.

Frensic sorbi lacom băutura şi întinse paharul pentru încă o porţie. Cynthia zâmbi şi-i întinse sticla.

Hutchmeyer avea şi el probleme la New York. Erau de alt gen decât cele ale lui Frensic, dar, deoarece implicau trei milioane şi jumătate de dolari, efectul era acelaşi.

— Cum adică nu sunt pregătiţi să plătească? zbieră el la MacMordie, care îl informase despre reticenţa societăţii de asigurări de a plăti poliţa de asigurare. Trebuie să plătească. Păi de ce mi-aş mai asigura proprietatea dacă ei n-au de gând să-mi plătească atunci când e incendiată?

— Nu ştiu, răspunse MacMordie. Eu doar vă spun ce mi-a zis domnul Synstrom.

— Cheamă-l pe Synstrom, urlă Hutchmeyer.

MacMordie îl chemă pe Synstrom. Bărbatul apăru în biroul lui Hutchmeyer şi se aşeză, privindu-l afabil pe marele editor prin ochelarii lui cu rame de argint.

— Ştii, nu-nţeleg unde vrei dumneata să ajungi..., începu Hutchmeyer.

— La adevăr, răspunse domnul Synstrom. La adevărul curat.

— Din partea mea, nici o problemă, spuse Hutchmeyer, atâta timp cât plătiţi atunci când trebuie.

— Domnule Hutchmeyer, problema e că noi ştim cum a început incendiul.

— Cum?

— Cineva a aprins în mod intenţionat casa. Cu o canistră de carburant. Iar acel cineva e soţia dumneavoastră...

— Ştii dumneata asta?

— Domnule Hutchmeyer, lucrăm cu profesionişti care pot stabili prezenţa lacului de unghii pe care îl purta soţia dumneavoastră când a deschis seiful acela şi a luat sfertul de milion de dolari pe care îl aveaţi pus acolo.

Hutchmeyer îl scrută bănuitor.

— Pot face asta? întrebă el.

— Desigur. Şi mai ştim şi că tot ea a încărcat pe vasul dumneavoastră de croazieră două sute de litri de combustibil. Ea şi cu acel Piper. El căra canistrele. Avem amprentele amândurora.

— Şi de ce-ar fi făcut ea aşa ceva?

— Ne-am gândit că dumneavoastră aţi putea fi cel care ştie răspunsul la întrebare, spuse domnul Synstrom.

— Eu? Eu eram în mijlocul afurisitului ăluia de golf! De unde să ştiu eu ce se petrecea în urma mea, în casă?

— Noi n-avem cum să ne dăm seama, domnule Hutchmeyer. Numai că pare o coincidenţă cam mare ca dumneavoastră să navigaţi printr-o furtună împreună cu domnişoara Futtle în timp ce soţia dumneavoastră vă pune foc la casă şi îşi înscenează propria moarte.

Hutchmeyer păli.

— Îşi înscenează propria moarte? Vreţi să spuneţi că...?

Domnul Synstrom dădu aprobator din cap.

— În branşa noastră i se spune sindromul Stonehouse, zise el. Se întâmplă din când în când ca vreo persoană să vrea ca lumea să creadă că a murit, astfel încât să poată dispărea şi să-i lase pe cei apropiaţi şi dragi ei să încaseze asigurarea. Iar dumneavoastră aţi pretins să vi se plătească despăgubiri de trei milioane şi jumătate de dolari, dar noi n-avem nici o dovadă că soţia dumneavoastră nu trăieşte pe undeva.

Hutchmeyer se uită la el cu o privire necăjită. Evalua posibilitatea oribilă ca Baby să se învârtă pe undeva şi să poarte asupra ei toate dovezile legate de evaziunile sale fiscale, mitele şi învârtelile ilegale care l-ar putea trimite la închisoare. Prin comparaţie, deposedarea sa de trei milioane şi jumătate era floare la ureche.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că Baby ar face una ca asta, spuse el în cele din urmă. Chestia e că am avut o căsnicie fericită. Fără probleme. I-am dat tot ce mi-a cerut...

— Cum ar fi bărbaţi tineri? întrebă domnul Synstrom.

— Nu, nu bărbaţi tineri! zbieră Hutchmeyer şi îşi simţi pulsul zvâcnindu-i.

— Dar acest Piper, scriitorul, era un bărbat tânăr, insistă domnul Synstrom, şi, din câte am auzit noi, doamna Hutchmeyer avea o înclinaţie pentru...

— O acuzi pe soţia mea de...? Iisuse, o să...

— Noi nu acuzăm pe nimeni de nimic, domnule Hutchmeyer. După cum am spus, noi încercăm doar să aflăm adevărul.

— Adică dumneata îmi spui că soţia mea, micuţa şi drăguţa de Baby a mea, a umplut vasul de croazieră cu carburant şi a încercat în mod intenţionat să mă ucidă, aţintindu-l spre iahtul meu în mijlocul unei...?

— Exact asta voiam să spun. Dar, vedeţi dumneavoastră, continuă domnul Synstrom, explozia vasului de croazieră exact acolo unde s-a petrecut putea să fi fost şi un accident.

— Eh, din punctul meu de vedere nu prea pare să fi fost un accident. Vă asigur că nu pare deloc aşa, spuse Hutchmeyer. Înainte să faci tot felul de presupuneri, aşa cum ai făcut dumneata acum, ar trebui să vezi cum e când o navă de croazieră ţâşneşte din noapte direct spre tine.

Domnul Synstrom se ridică în picioare.

— Prin urmare, doriţi să ne continuăm investigaţiile? întrebă el.

Hutchmeyer ezită. Dacă Baby mai era încă în viaţă, investigaţiile erau ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— Pur şi simplu nu pot să cred că Baby a mea ar fi făcut aşa ceva, spuse el.

Domnul Synstrom se aşează iar.

— Dacă a făcut-o, iar noi putem dovedi acest lucru, mă tem că doamna Hutchmeyer va fi adusă în faţa tribunalului. Incendiu, tentativă de omor, înşelarea unei societăţi de asigurări. Şi mai este şi domnul Piper. El e complice. Aud că e autor de best-seller. Presupun că ar putea fi angajat cu uşurinţă la biblioteca închisorii. Ar fi şi un proces

senzaţional. Dar dacă dumneavoastră nu doriţi toate astea...

Hutchmeyer nu dorea toate astea. Procese senzaţionale cu Baby în boxă, pledând în favoarea... O, nu! în nici un caz! Iar *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... se vindea cu sutele de mii de exemplare, trecuse de ştacheta milionului, iar acum, cu filmul făcut după carte aflat deja în lucru, computerul se înfierbântase de la pronosticurile fabuloase emise. Numai de procese senzaţionale nu avea nevoie.

— Ce alternativă am? întrebă el.

Domnul Synstrom se aplecă înspre el.

— Am putea ajunge la o înţelegere, spuse el.

— Am putea, îl aprobă Hutchmeyer, dar mai rămân şi poliţiştii...

Domnul Synstrom clătină din cap.

— Ei stau şi aşteaptă să vadă cu ce rezultate apărem noi. Acum, după cum văd eu lucrurile...

În momentul în care domnul Synstrom îşi încheie explicaţiile, Hutchmeyer vedea lucrurile la fel. Societatea de asigurări va anunţa că onorase integral poliţa de asigurare, iar Hutchmeyer, la rândul lui, va scrie o declaraţie prin care renunţa la pretenţiile sale. Hutchmeyer o scrise. Pierdea trei milioane şi jumătate de dolari, dar merita fiecare cent dacă reuşea s-o păstreze pe Baby "moartă".

— Ce se întâmplă dacă dumneata ai dreptate şi ea apare iar, aşa, din senin? întrebă Hutchmeyer când Synstrom se ridică să plece.

— Atunci chiar că o s-aveţi probleme, spuse acesta. Eu aşa cred.

Apoi plecă, iar Hutchmeyer se lăsă pe spate şi medita la problemele respective. Singura consolare pe care şi-o găsi era aceea că dacă Baby mai era încă în viaţă, avea şi ea probleme. Cum ar fi să se întoarcă printre cei vii şi să intre în închisoare? Nu era atât de proastă încât să facă aşa ceva. Ceea ce-i permitea lui Hutchmeyer să o ia fără nici o restricţie pe orice cale voia. Putea chiar să se

recăsătorească. Gândurile lui se îndreptară spre Sonia Futtle. Uite, asta chiar era o femeie adevărată.

19

La trei mii cinci sute de kilometri distanţă, problemele lui Baby dobândiseră o nouă dimensiune. Încercarea ei de a-l înzestra pe Piper cu experienţa de care avea nevoie pentru o relaţie interumană reuşise prea bine, aşa că, în vreme ce odinioară Piper se repezea ca un nebun la *Lucru în regres*, acum insista să se repeadă la fel de nebun în ea. Anii celibatului său se încheiaseră, iar Piper încerca să recupereze cât mai repede. Stând în flecare noapte întins peste ea, sărutându-i sânii remodelaţi şi strângându-i în mâini coapsele degresate, Piper trăia un extaz de care n-ar fi avut parte niciodată, cu nici o altă femeie. Artificialitatea lui Baby era cu totul pe gustul lui. Deoarece îi lipseau atât de multe părţi originale, Baby nu avea nici unul dintre acele defecte fiziologice naturale pe care Piper le descoperise la Sonia. Baby fusese — ca să spunem aşa — purificată, iar Piper, angajat el însuşi în procesul de purificare a romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi...*, obţinea nişte satisfacţii imense din faptul că dimpreună cu Baby putea să joace în realitate rolul pe care şi-l atribuise în carte ca narator şi asta chiar cu o femeie care, deşi era mult mai în vârstă decât el, nu părea aşa. Iar reacţiile lui Baby îi sporeau plăcerea. Femeia combina lipsa de înflăcărare cu profesionalismul sexual, aşa că bărbatul nici nu se simţea ameninţat de pasiunea ei. Ea era acolo pur şi simplu pentru a fi satisfăcută şi nu intervenea în munca lui de scriitor, pretinzând atenţia lui constantă. În fine, cunoaşterea amănunţită a romanului său îi permitea lui Baby să răspundă exact cu replicile

potrivite la cuvintele lui. În penultimul moment al extazului, atunci când el murmura "Iubita mea, suntem creatori într-un mod atât de euristic!", Baby, care nu simţea nimic, putea să-i replice "În mod constant, dragule", la unison cu prototipul ei, bătrâna Gwendolen de la pagina 185, menţinând astfel la modul cel mai concret ficţiunea, care era fundamentul esenţial al existenţei lui Piper.

Dar dacă Baby satisfăcea cerinţele lui Piper de iubită ideală, reciproca nu era deloc valabilă.

Lui Baby nu i s-a părut deloc măgulitor să afle că nu era decât dublura unei născociri a imaginaţiei — şi nici măcar a imaginaţiei lui Piper, ci a adevăratului autor al lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Ştiind aşa ceva, ardoarea lui Piper a dobândit o trăsătură aproape vampirească, astfel încât Baby, holbându-se la tavan peste umărul lui, avea senzaţia oribilă că nici măcar n-ar fi avut nevoie să fie prezentă. În asemenea momente femeia se vedea pe sine ca pe ceva care se coagulase în paginile din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., o fantomă a unei "opere", numele pretenţios dat de Piper pentru ceea ce făcea acum în *Lucru în regres* şi intenţiona să continue într-o nouă versiune. Viitorul ei părea să fie acela de a deveni receptaculul sentimentelor lui născute la mâna a doua, un artefact sexual înjghebat din cuvintele înşirate pe foi, unul în care se putea ejacula, iar apoi putea fi lăsat deoparte când el punea stiloul pe hârtie. Până şi obiceiurile lor cotidiene se schimbaseră. Piper insista să scrie în fiecare dimineaţă, apoi să meargă cu maşina prin arşiţa zilei şi să oprească devreme la vreun motel, astfel încât să-i poată citi lui Baby ceea ce scrisese în dimineaţa respectivă, după care să aibă relaţii.

— N-ai putea să spui "fut!" măcar din când în când? îl întrebă Baby într-o seară, la un motel din Tuscaloosa. Eu zic că de vreme ce asta facem, de ce să nu-i spunem frumos pe nume?

Dar Piper nu putea. Cuvântul nu se găsea în *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., iar "a avea relaţii" era o sintagmă acceptată de Romanul moral.

— Ceea ce simt eu pentru tine..., începu el, dar Baby îl opri.

— Ştii, am citit originalul. N-am nevoie să mai văd şi filmul.

— După cum spuneam, reluă Piper, ceea ce simt eu pentru tine este...

— Zero, zise Baby. Zero absolut. Ai mai multe sentimente faţă de călimara aia în care îţi tot înfigi stiloul decât faţă de mine.

— Păi, chestia aia-mi face plăcere..., începu Piper.

— Mie nu, zise Baby, iar în vocea ei răsări pentru prima dată un accent de disperare.

Pentru o clipă, femeia se gândi să-l părăsească pe Piper aici, la motel, şi să o pornească pe cont propriu. Dar clipa trecu. Prin actul irevocabil al incendiului şi prin dispariţia ei, Baby era legată de acest mongoloid al literelor, a cărui concepţie despre scrisul de valoare era să se întoarcă în timp, imitând inutil romancierii morţi de decenii. Cel mai grav era însă că femeia văzu în obsesia lui Piper faţă de trecut o imagine în oglindă a ei înseşi. Timp de patruzeci de ani, şi ea purtase un război cu timpul şi, prin reconstrucţie chirurgicală, menţinuse aparenţa exterioară a frumuseţii nătânge care fusese Miss Penobscot 1935.

Aveau foarte multe în comun, iar Piper îi servea drept memento al propriei ei prostii. Acum pieriseră toate — dorinţa de a fi iarăşi tânără şi nevoia de a şti că mai exercită atracţie sexuală. Nu mai rămâneau decât moartea şi certitudinea că atunci când va muri, nu va avea nevoie de vreo îmbălsămare. Avusese grijă de asta în avans.

Avusese grijă chiar de mai mult de-atât. Murise deja în flăcări, în apă, în circumstanţele bizare create de propria ei nebunie romanţioasă.

Asta însemna încă ceva în comun cu Piper. Amândoi erau nişte non-entităţi care se perindau printr-un limb al motelurilor monotone, unde Piper ducea cu el registrele sale şi trupul lui Baby, în timp ce ea nu avea decât conştiinţa lipsei complete de sens şi a unei inutilităţi disperate. În noaptea aceea, în timp ce Piper avea relaţii, Baby, care sta neînsufleţită sub el, îşi schimbă planurile. Urmau să renunţe la şirul plictisitor de moteluri şi să pătrundă cu maşina pe drumurile prăfuite ce duceau în zonele rurale din inima Sudului. Ce se va întâmpla cu ei după aceea nu mai depindea de ea.

Ceea ce se întâmpla cu Frensic nu mai depindea în nici un caz de el. Stătea la masa acoperită cu muşama din bucătăria Cynthiei Bogden, încercând să mănânce din fulgii ei de porumb şi să uite ce se petrecuse în pragul zorilor. Înnebunit de sexualitatea omnivoră a Cynthiei, Frensic o ceruse de soţie. În starea aceea de îmbibare alcoolică, i se păruse singura metodă de apărare împotriva riscului de a avea un atac de cord fatal, precum şi o cale de a o determina să-i spună cine îi trimisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Dar domnişoara Bogden fusese prea copleşită ca să mai discute asemenea probleme minore în toiul nopţii.

În cele din urmă, Frensic furase câteva ore de somn şi fusese trezit cu o ceaşcă de ceai de o Cynthia transfigurată. Frensic se târâse până la baie, se bărbierise cu aparatul de ras al altcuiva şi venise jos, la micul dejun, decis să forţeze lucrurile. Dar gândurile domnişoarei Bogden erau limitate exclusiv la ziua căsătoriei lor.

— Am putea să ne căsătorim la biserică? întrebă ea în timp ce Frensic se juca nervos cu un ou fiert.

— Cum? A, sigur...

— Dintotdeauna mi-am dorit o căsătorie într-o biserică.

— Şi eu, spuse Frensic, cu tot atâta entuziasm ca în cazul în care femeia i-ar fi propus să se însoare într-un crematoriu.

Apoi masacră oul şi se hotărî să treacă la un atac frontal.

— Apropo, te-ai întâlnit cu cel care a scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*?

Gândurile domnişoarei Bogden se îndepărtară de la strane, altare şi Mendelssohn.

— Nu, zise ea. Manuscrisul a venit prin poştă.

— Prin poştă? întrebă Frensic, scăpând lingura. Nu-i ceva cam neobişnuit?

— Nu-ţi mănânci oul, îi zise domnişoara Bogden.

Frensic îşi vârî o lingură plină cu ou în gura uscată.

— Şi de unde a venit?

— De la Banca Lloyds, spuse domnişoara Bogden şi-şi mai turnă ceai. Mai vrei o ceaşcă?

Frensic dădu din cap că da. Avea nevoie de ceva cu care să facă oul să-i alunece pe gât.

— Banca Lloyds? întrebă el în cele din urmă. Dar trebuie să fi dat şi peste cuvinte pe care nu le-ai putut citi? Şi ce-ai făcut atunci?

— O, păi pur şi simplu am sunat şi-am întrebat.

— Ai sunat? Vrei să spui că ai sunat la Banca Lloyds, iar ei...

— Of, Geoffrey, nu fi prost! spuse domnişoara Bogden. N-am sunat la banca Lloyds. Aveam numărul celălalt.

— Cum numărul celălalt?

— Cel la care trebuia să sun, prostuţule, îi spuse domnişoara Bogden şi aruncă o privire la ceas. O, ia uită-te cât e ceasul! E-aproape nouă! M-ai făcut să întârzii, nebunaticule!

Şi femeia se repezi afară din bucătărie. Când se întoarse, era îmbrăcată de oraş.

— Când termini, poţi suna după un taxi, îi spuse ea, şi ne vedem la mine la birou.

Cynthia îl sărută pasional pe Frensic pe gura lui plină cu ou şi ieşi din casă.

Frensic sări în picioare, scuipă oul în chiuvetă şi deschise robinetul. Apoi luă o priză de tutun, îşi mai turnă un pic de ceai şi încercă să gândească. Un număr de telefon la care trebuia să sune? Întreaga afacere devenea tot mai extraordinară pe măsură ce săpa mai adânc. Iar cel puţin de data asta "săpa" era cuvântul potrivit. Căutând sursa lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, Frensic îşi săpase singur groapa.

...Frensic se cutremură. "Săpase" era într-adevăr cuvântul potrivit. Iar la plural era mai precis.

Se duse la toaletă şi rămase acolo, pleoştit, timp de zece minute, încercând să se concentreze la următoarea lui mişcare. Un număr de telefon? Un autor care insista să facă toate corecturile la telefon? Pe lângă toată această nebunie, acţiunile sale din ultimele câteva zile păreau extrem de raţionale. Şi nu era absolut nimic raţional în propunerea pe care i-o făcuse Cynthiei Bogden de a se căsători cu ea. Frensic îşi termină treaba în toaletă şi ieşi. Pe o măsuţă, în hol, zări telefonul.

Frensic se îndreptă spre el şi răsfoi lista cu numere de telefon personale ale domnişoarei Bogden, dar nu găsi nimic care să-i sugereze autorul cărţii, aşa că se întoarse în bucătărie, îşi făcu o ceaşcă de cafea instant, mai priză puţin tutun şi în cele din urmă îşi comandă un taxi.

Acesta sosi la zece, iar la zece şi jumătate Frensic îşi târî paşii în agenţia de dactilografie.

Domnişoara Bogden îl aştepta. Acelaşi lucru îl făceau şi cele douăsprezece femei îngrozitoare care şedeau în faţa maşinilor de scris.

— Fetelor, le strigă eufemistic domnişoara Bogden când Frensic apăru speriat în birou, vreau să vă fac cunoştinţă cu logodnicul meu, domnul Geoffrey Corkadale.

Toate femeile s-au ridicat de pe locurile lor şi s-au repezit cu felicitări asupra lui Frensic, în timp ce domnişoara Bogden supura fericire.

— Şi acum inelul, spuse ea când valul de felicitări se potoli.

Ea se îndreptă spre ieşirea din birou, iar Frensic o urmă. Afurisita de muiere urma să-şi aleagă un inel. Măcar dacă n-ar fi fost foarte costisitor. Dar era.

— Cred că mi-ar plăcea cel cu diamant, îi spuse el bijutierului cu un puternic accent de Lancashire.

Văzând preţul, Frensic zvâcni nervos şi tocmai era pe cale să-şi pericliteze întregul plan, când fu izbit de un gând diamantin. La urma urmei, ce contau cinci sute de lire sterline când aici era în joc întregul său viitor?

— Oare n-ar trebui să-l şi gravăm? întrebă el când Cynthia îşi puse inelul pe deget şi-i admiră strălucirea.

— Cu ce? ugui ea.

Frensic emise un zâmbet afectat.

— Cu ceva tainic, şopti el. Ceva ce să-nţelegem numai noi doi. Un code d'amour.

— O, eşti teribil! zise domnişoara Bogden. Cum a putut să-ţi treacă prin cap una ca asta?

Frensic îi aruncă bijutierului o privire stânjenită şi îşi aplică iarăşi buzele pe permanentul femeii.

— Un cod al dragostei, îi explică el.

— Un cod al dragostei? repetă domnişoara Bogden. Ce fel de cod?

— Un număr, spuse Frensic şi se opri o clipă. Vreun număr pe care să-l ştim numai noi şi care ne-a legat unul de altul.

— Vrei să spui...?

— Exact, zise Frensic, prevenind apariţia vreunei alternative. La urma urmei, tu ai dactilografiat cartea, iar eu am tipărit-o.

— N-am putea să punem pur şi simplu "Până ce moartea ne va despărţi"?

Frensic, ale cărui intenţii nu mergeau deloc atât de departe, spuse:

— Prea seamănă cu serialele de la televizor.

Bijutierul îl salvă:

— Aşa ceva n-are cum să intre în interiorul inelului. Nu "Până ce moartea ne va despărţi". Prea multe litere.

— Dar numere puteţi să gravaţi? întrebă Frensic.

— Depinde câte.

Frensic îi aruncă o privire interogativă domnişoarei Bogden.

— Cinci, spuse ea după un moment de şovăială.

— Cinci, repetă Frensic. Cinci numeraşe mici-mititele, care să fie codul dragostei noastre, numai al nostru, secreţelul nostru mic şi drag...

Era ultimul său act disperat de eroism. Domnişoara Bogden cedă. Preţ de o clipă, avusese impresia... dar nu, un bărbat care putea vorbi deschis, în prezenţa unui bijutier atât de sobru şi "Furnizor al Curţii Regale", despre codul dragostei lor şi despre cinci numeraşe mici-mititele, secreţelul lor mic şi drag... un asemenea om era mai presus de orice îndoială.

— Doi zero trei cinci şapte, aruncă ea, zâmbind cochet.

— Doi zero trei cinci şapte, spuse tare şi Frensic. Eşti sigură-sigură? Aici nu trebuie să ne scape nici o greşeală.

— Bineînţeles că sunt sigură, spuse domnişoara Bogden. Nu-mi stă în obicei să fac greşeli.

— Aşa-i, spuse Frensic şi-i smulse inelul de pe deget, înmânându-l bijutierului. Plasaţi-le pe

interiorul inelului. O să revin ca să-l ridic azi după-amiază.

Şi, apucând-o ferm de braţ pe domnişoara Bogden, o conduse spre uşă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, spuse bijutierul, dar, dacă nu vă supăraţi...

— De ce să mă supăr? întrebă Frensic.

— Aş prefera să îmi plătiţi acum, domnule. Dacă facem gravarea, înţelegeţi, trebuie să...

Frensic înţelegea foarte bine. O eliberă pe domnişoara Bogden şi se îndreptă încetişor spre tejghea.

— Ăăă... păi..., începu el, dar domnişoara Bogden era încă între el şi uşă.

Nu avea timp de jumătăţi de măsură. Frensic îşi scoase carnetul de cecuri.

— Revin într-o clipă, draga mea, îi aruncă el femeii. Tu du-te peste drum şi uită-te la rochii.

Cynthia Bogden îşi ascultă instinctele şi rămase acolo unde era.

— Aveţi cumva şi un card de la banca dumneavoastră, domnule? întrebă bijutierul.

Frensic îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Sincer să fiu, nu. Nu am. Adică nu la mine.

— Atunci mă tem că va trebui să plătiţi cu bani lichizi, domnule.

— Bani lichizi? întrebă Frensic. În cazul ăsta...

— O să mergem la bancă, spuse ferm domnişoara Bogden.

Şi se duseră la banca de pe High Street. Domnişoara Bogden se aşeză pe un scaun, timp în care Frensic merse să trateze tranzacţia la ghişeu.

— Cinci sute de lire sterline? întrebă funcţionarul. O să avem nevoie de un act de identitate şi trebuie să sunăm şi la filiala unde v-aţi deschis contul.

Frensic îi aruncă o privire domnişoarei Bogden şi coborî vocea.

— Frensic, spuse el agitat. Frederick Frensic, Glass Walk, Hampstead, dar contul meu de tranzacţii este deschis la filiala din Covent Garden.

— O să vă chemăm noi când avem confirmarea, îi spuse funcţionarul.

Frensic se albi.

— V-aş fi recunoscător dacă n-aţi face aşa ceva, începu el.

— Ce să nu facem?

— Nimic, spuse Frensic şi se întoarse la domnişoara Bogden.

Trebuia s-o scoată cumva din bancă înainte ca nenorocitul de funcţionar să înceapă să strige de la ghişeu după domnul Frensic.

— Povestea asta o să ia ceva timp, dragă. De ce nu vrei să faci o plimbărică până înapoi la...

— Dar azi mi-am luat liber şi m-am gândit că...

— Ţi-ai luat azi liber? spuse Frensic.

Dacă genul ăsta de stres avea să-l mai apese mult, o să-i mănânce o grămadă de ani din viaţă.

— Dar...

— Dar ce? întrebă domnişoara Bogden.

— Dar la prânz trebuie să mă întâlnesc cu un autor. Profesorul Dubrowitz. Din Varşovia. Nu stă aici decât o zi şi...

Frensic o scoase târâş-grăpiş pe Cynthia din bancă, promiţându-i c-o să vină la biroul ei cât poate de repede. Apoi, cu un oftat de uşurare, reveni în sediul băncii şi încasă cele cinci sute de lire sterline.

— Şi-acum, fuga la primul telefon, îşi spuse el, strecurându-şi banii în buzunar şi coborând treptele băncii.

Cynthia Bogden era încă acolo.

— Dar..., începu Frensic.

Apoi renunţă. La domnişoara Bogden nu încăpea loc de "dar".

— M-am gândit c-am putea să mergem mai întâi să luăm inelul, îi spuse ea, luându-l de braţ,

iar după aia poţi să te duci să iei prânzul cu plictisitorul tău de profesor bătrân.

Se întoarseră la bijutier şi Frensic plăti cele cinci sute de lire sterline. Abia după aceea domnişoara Bogden îl lăsă să evadeze.

— Sună-mă imediat ce termini, îi spuse ea, ciupindu-l de obraz.

Frensic promise c-o să facă întocmai şi se repezi la poşta mare. Agitat nevoie mare, formă 23507.

— Restaurantul Bombay Duck, se auzi o voce cu accent indian, care era prea puţin probabil să fie a celui ce scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

Frensic trânti telefonul şi încercă altă combinaţie din cifrele de pe inel. De data aceasta nimeri la Pescăria MacLoughlin. Apoi rămase fără fise.

Se duse vizavi, la ghişeul principal al poştei, şi întinse o bancnotă de cinci lire sterline, cerând un timbru de şase pence şi jumătate. Se întoarse cu buzunarul plin de monede. Cabina telefonică era ocupată. Frensic se aşeză lângă ea cu o privire războinică, în timp ce un tinerel aparent anormal îi jura credinţă acneică unei fetişcane care chicotea tare la celălalt capăt al firului.

Frensic pierdu câtva timp încercând să-şi amintească numărul exact, iar în clipa în care tânărul termină, ajunse şi el la un rezultat. Frensic intră şi formă 20357.

— Da, spuse o voce ascuţită şi plângăcioasă. Cine-i acolo?

Frensic şovăi un moment, apoi îşi îngroşă glasul.

— Aici Oficiul Poştal Central, secţia deranjamente telefoane, spuse el. Încercăm să detectăm o derivaţie greşită la cutia de racorduri. V-am ruga să ne daţi numele şi adresa dumneavoastră.

— O defecţiune? întrebă vocea. Noi n-am avut nici o defecţiune.

— O să aveţi în curând. Avem aici o conductă de apă inundată şi avem nevoie de numele şi adresa dumneavoastră.

— Dar mi se pare că spuneaţi că aveţi o derivaţie greşită, spuse cu ţâfnă glasul acela. Iar acum spuneţi c-aveţi o conductă de apă...

— Doamnă, începu Frensic pe un ton autoritar, conducta de apă inundată a afectat cutia de racorduri şi avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să o localizăm. Acum v-aş ruga să fiţi aşa amabilă şi să-mi daţi numele şi adresa dumneavoastră...

Urmă un lung moment de tăcere, timp în care Frensic îşi roase o unghie.

— Ei bine, dacă trebuie... spuse în cele din urmă vocea. Numele este doctor Louth, iar adresa Cowpasture Gardens, numărul 44... Alo! Mai sunteţi pe fir?

Dar Frensic era deja la mulţi kilometri distanţă, în lumea ipotezelor teribile. Fără să mai rostească o vorbă, puse receptorul în furcă şi se împletici până în stradă.

În biroul de pe Lanyard Lane, Sonia stătea la maşina ei de scris şi se uita fix la calendar. Se întorsese mulţumită din Somerset, fiindcă pe viitor castorul Bernie va folosi un limbaj mai puţin agresiv, şi găsise două mesaje pentru ea. Primul era de la Frensic şi o informa că va pleca din oraş cu treburi pentru câteva zile şi o ruga să se ocupe ea de treburile de la agenţie. Era ceva cam ciudat. De obicei Frensic lăsa explicaţii complete şi un număr de telefon la care Sonia îl putea suna în caz de urgenţă. Al doilea mesaj era şi mai ciudat şi avea forma unei telegrame lungi, venită de la Hutchmeyer: "POLIŢIA STABILIT MORŢI PIPER ŞI BABY ACCIDENTALE FĂRĂ IMPLICARE TERORIŞTI FUGIŢI UNUL CU

ALTUL NEBUN DUPĂ TINE SOSESC JOI TOATĂ DRAGOSTEA MEA HUTCHMEYER".

Sonia studie mesajul şi la început i se păru ininteligibil. Morţi accidentale? Fără implicaţie terorişti fugiţi unul cu altul? Ce Dumnezeu însemnau toate astea? Ea ezită o clipă, apoi formă numărul pentru apeluri internaţionale şi i se făcu legătura cu New York-ul şi cu Hutchmeyer Press. Nimeri peste MacMordie.

— În momentul ăsta e în Brazilia, îi spuse el.

— Ce-i toată povestea asta cu moartea accidentală a lui Piper? întrebă ea.

— Asta-i teoria cu care a venit poliţia, spuse MacMordie. Cică ei doi voiau să fugă undeva împreună, cu tot combustibilul ăla la bord, şi-atunci a explodat vasul.

— Să fugă împreună?! Piper să fugă împreună cu curva aia?! În toiul nopţii, cu un vas de croazieră? Cineva nu-i în toate minţile!

— Eu n-am de unde să ştiu, spuse MacMordie. Eu n-am spus decât ceea ce au descoperit poliţiştii şi cei de la societatea de asigurări. Şi că Piper avea obsesia aia pentru babe. Păi uită-te şi tu în cartea lui. Se vede.

— Se vede pe dracu'! spuse Sonia înainte să-şi aducă aminte că MacMordie nu ştia că nu Piper scrisese cartea.

— Dacă nu mă crezi pe mine, sună-i pe poliţaii din Maine sau pe cei de la asigurări. S-o auzi direct de la ei.

Sonia sună la cei de la asigurări. Ei erau mult mai dispuşi să caute să scoată adevărul la iveală. Ei erau cei care aveau bani puşi în joc. I se făcu legătura cu domnul Synstrom.

— Şi dumneavoastră chiar credeţi cu adevărat că el a fugit cu doamna Hutchmeyer şi că totul n-a fost decât un accident? spuse Sonia după ce bărbatul îi prezentă versiunea sa asupra accidentului. Adică nu mă luaţi peste picior?

— Noi suntem biroul de Daune şi Revendicări, spuse ferm domnul Synstrom. Noi nu luăm oamenii peste picior. Nu cu asta ne ocupăm noi.

— Da, dar mie îmi sună a ţicneală curată, spuse Sonia. Era destul de bătrână ca să-i fie mamă.

— Dacă doriţi un raport mai detaliat asupra circumstanţelor din jurul producerii accidentului, v-aş sfătui să vorbiţi cu Poliţia statului Maine, spuse domnul Synstrom şi puse capăt conversaţiei.

Sonia rămase şocată de noua turnură a evenimentelor. Piper ăsta a preferat-o pe baborniţa aia îngrozitoare... De la iubirea faţă de amintirea lui, Sonia trecu într-un minut la indiferenţă faţă de ea. Piper o trădase şi, o dată cu descoperirea acestui fapt, încasă o nouă doză amară de realitate. Acum, dacă stătea să se gândească, cât fusese în viaţă, Piper se dovedise cam jalnic, iar iubirea ei se manifestase nu atât pentru el ca bărbat, cât pentru aptitudinile sale de soţ. Dacă i s-ar fi dat ocazia, Sonia ar fi putut scoate ceva bun din el. Chiar înainte de moartea lui, Sonia îl făcuse faimos ca scriitor şi, dacă ar mai fi trăit, ar fi înfăptuit împreună lucruri şi mai măreţe. Nu degeaba era Brahms compozitorul ei favorit. Ar fi apărut şi nişte mici Piperi şi fiecare ar fi fost îndrumat către o carieră adecvată de către o femeie care ar fi fost în acelaşi timp mamă şi agent literar. Dar visul luase sfârşit. Piper murise alături de o târfă conservată chirurgical şi cu blană de nurcă.

Sonia se mai uită o dată la telegramă. Acum conţinea un mesaj nou pentru ea. Piper nu era singurul om de pe lume căruia i se păruse atrăgătoare. Mai era şi Hutchmeyer, un Hutchmeyer rămas văduv şi a cărui soţie îi furase iubitul Soniei. Exista o ironie fină în gândul că, prin acţiunea ei, Baby făcuse posibilă recăsătorirea lui Hutchmeyer. Şi el trebuia să se însoare cu ea.

Ori căsătorie, ori nimic. N-o să mai umble cu fofârlica.

Sonia se întinse după o foaie de hârtie şi o introduse în maşina de scris. Trebuia să-l anunţe şi pe Frenzy. Bietul Frenzy! Îi va lipsi, dar legătura sacră o chema, iar ea trebuia să răspundă, îi va explica toate raţiunile faptei sale, după care va pleca. Părea cea mai bună soluţie. Nu vor exista nici un fel de acuze reciproce. Şi, într-un fel, ea chiar se sacrifica pentru Frensic. Dar unde Dumnezeu era plecat omul ăsta? Şi pentru ce?

20

Frensic era în librăria Blackwell. Pe jumătate ascuns printre teancurile de studii critice asupra literaturii engleze, stătea acolo, cu un exemplar al cărţii *Marea aspiraţie* într-o mână şi cu *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... deschis şi rezemat pe un raft în faţa lui. *Marea aspiraţie* era cea mai recentă carte scrisă de dr. Sydney Louth, o culegere de eseuri dedicate lui F.R. Leavis şi un monument închinat repulsiei de o viaţă faţă de tot ce era superficial, obscen, imatur şi nesemnificativ în literatura engleză. Generaţii de studenţi rămăseseră hipnotizaţi de mitocănia exacerbată a stilului femeii când aceasta vitupera la adresa romanului modern, a lumii contemporane şi a valorilor unei civilizaţii bolnave şi pe cale de dispariţie. Frensic fusese unul dintre acei studenţi şi asimilase truismele pe care se întemeiase reputaţia de savant şi de critic a dr. Louth. Ea elogiase ceea ce era evident măreţ şi înjurase tot restul, iar prin această formulă simplă ajunsese cunoscută drept un cercetător de marcă. Şi toate astea într-un limbaj care era antiteza strălucirii stilistice a scriitorilor pe care îi elogia. Dar ceea ce se înţepenise în mintea lui Frensic era anatema, erau acele blesteme aspre şi lipsite de graţie pe care le

îngrămădea femeia pe capul celorlalţi critici şi pe cel al oamenilor care nu o aprobau. Prin acuzele sale, dr. Louth implantase nişte inhibiţii care îi descurajaseră pe Frensic şi pe mulţi alţii asemenea lui, oameni care voiseră să scrie şi ei. Pentru a-i intra în graţii, Frensic adoptase sintaxa grotescă a cursurilor şi eseurilor femeii. Discipolii lui Sidney Louth erau recunoscuţi imediat prin stilul lor. Şi prin sterilitate.

Vreme de trei decenii, influenţa ei asupra literaturii engleze avusese un rol malign. Şi toate imprecaţiile aruncate de ea asupra prezentului fuseseră ovaţionate de trecutul măreţ, care n-ar mai fi existat niciodată dacă dr. Louth ar fi fost o prezenţă influentă în acea epocă revolută. Asemenea unui fanatic religios, ea sanctificase ceea ce era deja sfinţit şi dezvoltase o intoleranţă intelectuală ce îi interzicea unei fiinţe umane să fie altfel decât perfectă. În calendarul ei existau doar sfinţi, sfinţi şi diavoli care căzuseră la testul măreţiei. Hardy, Forster, Galsworthy, Moore şi Meredith, ba chiar şi Peacock, fuseseră cu toţii aruncaţi în beznele exterioare şi în uitare, fiindcă nu se puteau măsura cu Conrad şi Henry James. Ce să mai zicem de bieţii Trollope şi Thackeray. Alţi diavoli. Cu cât mai puţini, cu atât mai bine. Şi Fielding... Lista nu se mai încheia. Iar în ceea ce privea tânăra generaţie, singura lor posibilitate de mântuire era să se prosterneze în faţa opiniilor ei şi să înveţe mecanic răspunsurile din catehismul ei literar. Şi curva asta uscată scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*. Frensic inversă termenii titlului şi îl găsi absolut potrivit. Dr. Louth nu dăduse naştere la nimic. Opiniile ei din *Romanul moral* se născuseră moarte, iar acum *Marea aspiraţie* va mucegăi şi se va descompune şi ea pe rafturi încă vreo câţiva ani, după care va fi uitată. Iar ea ştia asta şi scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... ca să acceadă la o nemurire anonimă. Sugestiile erau acolo, la vedere. La pagina 269 din

Păstraţi-vă, voi, bărbaţi... scria: "Şi, cu o deplină inexorabilitate, stăruirea lor lumească deveni dăruirea lor lumească, care îi transpunea într-o nouă dimensiune a pasiunii, astfel încât realitatea reală deveni o..." Frensic închise cartea înainte să ajungă la cuvintele "totalitate asimilată". De câte ori o auzise în tinereţea lui folosind acele cuvinte înfricoşătoare? Şi le mai folosise şi el însuşi în eseurile scrise pentru cursul ei! Acel "transpunea" era el însuşi o dovadă suficientă, dar urmat de atâtea abstracţiuni inepte şi de "realitatea reală", devenea tranşant de clar.

Frensic îşi vârî sub braţ ambele cărţi şi o porni înspre casa de marcat, ca să le plătească. Nu mai încăpea nici o îndoială şi totul se explica: şi precauţiile obsesive de a păstra anonimatul autorului, şi uşurinţa cu care i se permisese lui Piper să apară ca înlocuitor... Dar acum Piper pretindea că el era cel care scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...

Frensic traversă parcul cu un mers tot mai lent, adâncit în gânduri. Doi autori pentru aceeaşi carte? Iar Piper era un discipol fanatic al dr. Louth. *Romanul moral* era Biblia lui. În cazul acesta Piper ar fi putut foarte bine să... Nu. Domnişoara Bogden nu minţise. Frensic grăbi pasul şi traversă cu un mers rapid râul, luând-o spre Cowpasture Gardens. Dr. Louth avea să afle că făcuse o greşeală gravă atunci când îi trimisese manuscrisul unuia dintre foştii ei discipoli. Pentru că despre asta era de fapt vorba. În îngâmfarea ei, femeia îl alesese pe Frensic dintre sute de alţi agenţi literari. Ironia gestului i-ar fi plăcut în mod sigur şi ei. Niciodată nu-i acordase cine ştie ce atenţie.

"O minte mediocră", scrisese ea o dată la capătul unuia dintre eseurile lui Frensic. Frensic nu i-o iertase niciodată. Acum se ducea să se răzbune.

Ieşi din zona parcului şi intră în Cowpasture Gardens. Casa doamnei doctor Louth era aşezată la capătul celălalt — un conac victorian impunător, cu un aer de desuetudine căutată, ca şi cum locuitorii lui ar fi prea implicaţi în treburi intelectuale ca să observe gardurile vii crescute dezordonat şi pajiştile neîngrijite. Şi mai erau, îşi aminti Frensic, şi pisicile. Încă mai existau. Două stăteau în cadrul unei ferestre şi se uitau cum Frensic se îndreaptă spre uşa de la intrare şi sună. Bărbatul rămase aşa, aşteptând, şi se uită în jur. Oricum, grădina părea să fi decăzut şi mai mult spre spaţiul pastoral pe care dr. Louth îl proslăvea atâta în literatură. Iar copacul supranumit "Nedumerirea maimuţelor" se înălţa şi el acolo, la fel de inaccesibil ca întotdeauna. De atâtea ori se uitase el pe fereastră la Nedumerirea maimuţelor, în timp ce dr. Louth emitea incantaţii despre un scop moral matur în artă... Frensic tocmai era pe cale să cadă într-o reverie nostalgică, când uşa se deschise şi domnişoara Christian îl fixă nedumerită cu privirea.

— Dacă sunteţi cumva de la telefoane..., începu ea, dar Frensic clătină din cap.

— Mă numesc... ezită el, încercând să-şi amintească de vreunul dintre studenţii ei favoriţi... Bartlett. Am fost studentul doamnei în 1955.

Domnişoara Christian îşi strânse buzele.

— Doamna nu vrea să vadă pe nimeni, spuse ea.

Frensic zâmbi.

— Nu voiam decât să-i aduc omagiile mele respectuoase. Pentru mine a rămas întotdeauna fiinţa care mi-a influenţat cel mai tare evoluţia. Ştiţi, seminal.

Domnişoara Christian savura cuvântul "seminal". Era parola corectă.

— În 1955?

— Anul în care domnia-sa a publicat *Desăvârşirea intuitivă*, spuse Frensic, ca să facă

simţit buchetul "vinului de colecţie" pe care tocmai i-l servea.

— Exact aşa. Acum pare aşa de demult! spuse domnişoara Christian şi deschise uşa mai larg.

Frensic pătrunse în holul întunecat, unde vitraliile ferestrelor de pe scări sporeau atmosfera de sfinţenie. Alte două pisici stăteau pe scaune.

— Cum spuneaţi că vă numiţi? întrebă domnişoara Christian.

— Bartlett, spuse Frensic. (Bartlett luase zece la examen.)

— A, da, Bartlett! spuse domnişoara Christian. Mă duc doar să întreb dacă acceptă să vă vadă.

Femeia dispăru printr-un coridor spiralat, îndreptându-se spre biroul dr. Louth. Frensic rămase în picioare, scrâşnind din dinţi din pricina mirosului pisicilor şi a atmosferei aproape palpabile de înaltă moralitate intelectuală şi de forţă etică. Pe ansamblu, ar fi preferat pisicile.

Domnişoara Christian se întoarse, târşâindu-şi picioarele.

— O să vă primească, spuse ea. Rareori acceptă să primească vizitatori, dar pe dumneavoastră vă primeşte. Ştiţi drumul.

Frensic dădu din cap. Ştia drumul. O apucă pe lungimea covorului ros şi apoi deschise uşa. Interiorul camerei de studiu aparţinea anului 1955. În cei douăzeci de ani trecuţi, nu se schimbase cu nimic. Dr. Sydney Louth stătea într-un fotoliu, lângă un foc mic aprins în şemineu, cu un teanc de hârtii în poală, o ţigară rezemată de marginea unei scrumiere şi o ceaşcă de ceai rece, pe jumătate golită, pe masa de lângă cotul ei.

Când Frensic intră, nu-şi ridică privirea. Şi ăsta era un obicei vechi, marca unei concentraţii interioare atât de profunde, încât era un mare privilegiu să o întrerupi. Un pix roşu se zvârcolea în linii ilizibile pe marginea unui eseu. Frensic se aşează în faţa femeii şi aşteptă. Putea obţine

anumite avantaje din aroganţa ei. Bărbatul îşi puse pe genunchi exemplarul din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., încă învelit în ambalajul de la Blackwell, şi urmări capul plecat şi mâna agitată a fostei lui profesoare. Totul rămăsese exact aşa cum îşi amintea. Apoi mâna se opri din scris, aruncă pixul şi se întinse după o ţigară.

— Bartlett, dragul meu Bartlett, spuse ea şi ridică privirea.

Se uită la el cu o privire nebuloasă, iar Frensic îi întoarse privirea. Se înşelase. Lucrurile se schimbaseră. Chipul pe care îl privea bărbatul nu mai era chipul pe care şi-l amintea. Odinioară fusese neted şi uşor plinuţ. Acum era umflat şi ros de vreme. Sub ochii femeii se adunase o reţea de riduri hidropice, care îi marcau şi obrajii, iar pe buza acestei măşti reticulate atârna o ţigară. Numai expresia din ochii ei rămăsese aceeaşi, ceva mai nebuloasă, dar arzând de convingerea propriei corectitudini.

În timp ce Frensic o fixa cu privirea, convingerea femeii păli.

— Credeam, începu ea şi se uită mai îndeaproape la el. Domnişoara Christian mi-a spus că...

— Frensic. Mi-aţi fost conducător ştiinţific în 1955, spuse Frensic.

— Frensic?

Ochii ei se umplură acum de suspiciune.

— Dar ai spus Bartlett...

— O mică înşelătorie, spuse Frensic. Ca să mă asigur că obţin întrevederea. Acum sunt agent literar. Frensic & Futtle. Nu cred c-aţi auzit de noi.

Doar că dr. Louth auzise. Ochii îi sclipiră scurt.

— Nu, mă tem că nu, spuse ea.

Frensic şovăi şi se decise pentru o abordare ocolită.

— Şi, de vreme ce... ăăă... de vreme ce aţi fost conducătorul meu, mă întrebam, ştiţi... dacă

nu v-ar deranja prea tare... vreau să spun că voiam să vă cer o favoare imensă...

Frensic etala un exces de respect.

— Ce doreşti? întrebă dr. Louth.

Frensic desfăcu pachetul la el în poală.

— Vedeţi, am aici un roman şi mă întrebam dacă n-aţi vrea să scrieţi un text despre el...

— Un roman?

Ochii din spatele pungilor de riduri sclipiră în direcţia hârtiei de ambalaj.

— Ce roman? întrebă femeia.

— Acesta, spuse Frensic şi îi înmână *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară.*

Timp de o clipă, dr. Louth rămase cu privirea fixată pe carte şi cu ţigara pleoştită în colţul gurii. Apoi se ghemui în scaun.

— Asta? şopti ea, iar ţigara îi căzu din gură şi continuă să fumege pe eseul din poala ei. Asta?

Frensic dădu din cap că da, se aplecă spre ea, îi luă ţigara din poală şi puse acolo cartea.

— Pare genul dumneavoastră de carte, spuse el.

— Genul meu de carte?

Frensic se lăsă pe spate în scaun. Centrul puterii trecuse la el.

— De vreme ce dumneavoastră aţi scris-o, spuse el, m-am gândit că ar fi cinstit să...

— De unde ştii?

Femeia îl fixa acum cu o privire extrem de intensă. În intensitatea privirii ei nu mai exista nici un fel de ţel moral superior. Numai teamă şi ură. Frensic se scăldă în ea. Se aşeză picior peste picior şi se uită la copac — la Nedumerirea maimuţelor. El se căţărase acolo.

— În esenţă, pe baza stilului, spuse Frensic. Şi, ca să fiu absolut sincer, printr-o analiză critică, în cărţile dumneavoastră folosiţi de prea multe ori aceleaşi cuvinte, iar eu le-am reperat. Vedeţi, dumneavoastră m-aţi învăţat.

Urmă un moment lung de tăcere, timp în care dr. Louth îşi mai aprinse o ţigară.

— Şi te aştepţi ca eu să-i fac o cronică? spuse ea în cele din urmă.

— Nu chiar, răspunse Frensic. N-ar fi etic ca un autor să-şi facă o cronică la propria lui carte. Nu voiam decât să discutăm cum ar fi mai bine să anunţăm vestea publicului.

— Ce veste?

— Că dr. Sydney Louth, eminentul critic, a scris atât *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, cât şi *Marea aspiraţie*. Socot că un articol în *Times Literary Supplement* ar fi suficient ca să lansăm o controversă aprinsă. La urma urmei, nu vezi în fiecare zi un savant filolog care produce un best-seller. Şi mai ales genul de carte pe care savantul şi-a petrecut toată viaţa calificându-l drept obscen.

— Îţi interzic, icni dr. Louth. Fiind agentul meu literar...

— Fiind agentul dumneavoastră literar, este sarcina mea să fac în aşa fel încât romanul să se vândă bine. Şi vă asigur că scandalul literar pe care îl va provoca anunţul în cercurile în care numele dumneavoastră a fost până acum proslăvit...

— Nu! spuse dr. Louth. Asta nu trebuie să se întâmple niciodată!

— Vă gândiţi la reputaţia dumneavoastră? o chestionă blând Frensic.

Dr. Louth nu răspunse.

— Trebuia să vă gândiţi la ea mai devreme. După cum stau lucrurile, m-aţi pus pe mine într-o situaţie extrem de stânjenitoare. Şi eu am o reputaţie de păstrat.

— Reputaţia dumitale? Ce soi de reputaţie e asta?

Femeia scuipase cuvintele înspre el.

Frensic se aplecă în faţă.

— Una imaculată, mârâi el. Dincolo de puterea dumneavoastră de înţelegere.

Dr. Louth încercă să zâmbească şi mormăi:

— Grub Street.

— Da, Grub Street, spuse Frensic. Şi-s mândru de asta. Locul unde oamenii scriu fără ipocrizie, pentru bani.

— Lovele, lovele murdare.

Frensic râânji:

— Şi dumneavoastră de ce aţi scris?

Masca îi aruncă o privire veninoasă.

— Ca să dovedesc că pot, spuse ea. Că pot scrie genul ăsta de gunoi care se vinde. Credeau că nu pot. Un critic steril, impotent, academic. Le-am dovedit că se înşeală.

Vocea ei crescu în volum.

Frensic dădu din umeri.

— Să fim serioşi. Numele dumneavoastră nici nu apare pe pagina de titlu. Până nu se întâmplă asta, nimeni n-o să afle vreodată.

— Nimeni nu trebuie s-o ştie vreodată.

— Dar eu intenţionez să le-o spun, insistă Frensic. Va fi o lectură fascinantă. Autorul anonim, Banca Lloyds, Agenţia de Dactilografie, domnul Cadwalladine, Corkadales, editorul dumneavoastră american...

— Nu trebuie s-o faci, scânci ea. Nimeni nu trebuie s-o ştie vreodată. Ţi-o interzic ferm!

— Deja nu mai depinde de dumneavoastră, spuse Frensic. Depinde de mine şi eu n-o să pângăresc cititorii cu ipocrizia dumneavoastră, în plus, mai am un client.

— Un alt client?

— Piper, ţapul ispăşitor, cel care s-a dus în America în locul dumneavoastră. Ştiţi, şi el are o reputaţie de apărat.

Dr. Louth zâmbi cu înţeles.

— La fel de imaculată ca a dumitale, presupun.

— În concepţie, da, răspunse Frensic.

— Dar pe care s-a arătat gata să şi-o pericliteze pentru bani.

— Dacă vreţi. Voia să scrie şi avea nevoie de bani pentru asta. Dumneavoastră presupun că n-aveţi nevoie. Aţi pomenit de lovele, de lovele murdare. Sunt gata să negociez.

— Şantaj! pufni dr. Louth şi îşi stinse ţigara.

Frensic se uită la ea tot mai dezgustat.

— Pentru un laş lipsit de moralitate, care se ascunde în dosul unui nom de plume, limbajul dumneavoastră este foarte imprecis. Dacă aţi fi venit de la început direct la mine, nu l-aş mai fi implicat pe Piper, dar de vreme ce aţi optat pentru anonimat în defavoarea onestităţii, mă aflu acum în situaţia în care sunt nevoit să aleg între doi autori.

— Doi? Care doi?

— Din pricină că Piper pretinde că el a scris cartea.

— Lasă-l să pretindă. Dacă şi-a asumat responsabilitatea, s-o ducă în spinare.

— Mai pretinde şi banii.

Dr. Louth se uită rece la focul aproape stins.

— A fost plătit, zise ea. Cât de mult mai vrea?

— Totul, spuse Frensic.

— Şi dumneata eşti gata să-i oferi totul?

— Da, spuse Frensic. Aici e şi reputaţia mea în joc. Dacă se va isca un scandal, eu voi avea de suferit.

— Un scandal, clătină din cap dr. Louth. Nu trebuie să aibă loc nici un fel de scandal.

— Numai că aşa va fi, spuse Frensic. Vedeţi dumneavoastră, Piper e mort.

Dr. Louth se cutremură brusc.

— Mort? Dar tocmai ai spus...

— A rămas o moştenire care trebuie împărţită. Va avea loc un proces la tribunal şi, fiind vorba de două milioane de dolari... E nevoie să spun mai mult?

Dr. Louth clătină din cap că nu.

— Şi ce-ai dori să fac? întrebă ea.

Frensic se relaxa. Criza trecuse. Izbutise s-o înfrângă pe căţea.

— Să scrieţi o scrisoare adresată mie, în care să negaţi că aţi scris vreodată romanul. Acum.

— O să fie suficient?

— Pentru început, spuse Frensic.

Dr. Louth se ridică şi traversă încăperea până la masa ei de lucru. Timp de un minut sau două, rămase aşezată acolo şi scrise. Apoi, după ce termină, îi înmână scrisoarea lui Frensic. El o citi cu atenţie şi se arătă satisfăcut.

— Iar acum manuscrisul, zise el. Manuscrisul original, cu scrisul dumneavoastră de mână, împreună cu toate copiile pe care i le-aţi făcut.

— Nu, spuse ea. Îl voi distruge.

— Noi îl vom distruge, spuse Frensic. Înainte să plec.

Dr. Louth se întoarse la masa ei de lucru, descuie un sertar şi scoase de acolo o cutie. Se îndreptă apoi spre scaunul ei de lângă şemineu şi se aşeză. Apoi deschise cutia şi scoase paginile din ea. Frensic aruncă o privire la cea de deasupra, începea astfel: "Casa era aşezată pe o colină. Înconjurată de trei ulmi, un mesteacăn şi un cedru de Himalaya ale cărui ramuri orizontale..." Frensic avea în faţa ochilor manuscrisul original de la *Păstraţi-vd, voi, bărbaţi*... În clipa următoare pagina ajunse pe foc şi se aprinse brusc în şemineu. Frensic se aşeză şi privi cum, una după alta, paginile se aprindeau, se încreţeau şi se înnegreau, aşa încât cuvintele scrise pe ele se vedeau ca nişte fire de dantelă albă rupte, prinse de curent şi aruncate în mijlocul flăcării.

În timp ce foile ardeau, Frensic avu impresia că prinde cu colţul ochilor sclipirea unor lacrimi scurse pe şanţurile de pe obrajii doamnei dr. Louth. Bărbatul avu un moment de şovăială. Femeia îşi incinera propria creaţie. O numise gunoi şi totuşi acum plângea după ea. N-o să-i înţeleagă niciodată

pe scriitori şi impulsurile contradictorii care erau sursa puterii lor de creaţie.

Când şi ultima foaie dispăru, Frensic se ridică. Femeia stătea încă ghemuită în faţa grătarului de la şemineu. Pentru a doua oară, Frensic se simţi tentat să o întrebe de ce scrisese cartea. Ca să le arate criticilor că se înşelau... Nu acesta era răspunsul corect. Aici se ascundea ceva mai mult decât atât — sexul, povestea de iubire înflăcărată... Dar de la ea n-avea s-o afle niciodată.

Bărbatul părăsi discret încăperea şi parcurse singur drumul până la uşa de la intrare. Aerul de afară era plin cu mici fulgi de funingine care cădeau dintr-un horn, iar în apropierea porţii un pisoi sări şi prinse în gheară un fragment ce dansa în vânt.

Frensic trase adânc în piept aerul proaspăt şi o luă repede la picior. Trebuia să-şi strângă lucrurile de la hotel şi după aceea să prindă un tren spre Londra.

Undeva la sud de Tuscaloosa, Baby aruncă harta rutieră pe fereastra maşinii. Harta flutură în praful din urma lor şi apoi dispăru. Ca de obicei, Piper nu remarcă nimic. Mintea lui era fixată pe *Lucru în regres*. Ajunsese la pagina 178, iar cartea mergea bine. După încă vreo două săptămâni de muncă susţinută, va ajunge s-o termine. Iar apoi se va apuca de a treia versiune, cea în care nu va modifica numai personajele, ci şi decorul fiecărei scene. Se hotărâse s-o intituleze *Post-scriptum la o copilărie pierdută*, făcând-o un precursor al romanului său capital şi complet necomercial, *În căutarea copilăriei pierdute, care* urma să fie judecat retrospectiv ca fiind cea dintâi versiune a lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... exact de aceiaşi critici care elogiaseră romanul acela enervant. În acest fel, reputaţia sa va fi în cele din urmă salvată de uitarea pe care o aducea succesul facil, iar

cercetătorii vor izbuti să deceleze influenţa perfidă a recomandărilor comerciale făcute de Frensic asupra talentului său original. Piper zâmbi în sinea lui, mândru de propria-i iscusinţă. Şi, la urma urmei, ar mai putea exista şi alte romane încă nedescoperite. El va continua să scrie "postum" şi, la fiecare câţiva ani, pe biroul lui Frensic urma să apară un alt roman care să fie lansat în lume. În privinţa asta Frensic nu putea să facă nimic. Baby avea dreptate. Înşelându-l pe Hutchmeyer, cei de la Frensic & Futtle deveniseră vulnerabili. Frensic o să fie nevoit să facă exact ceea ce i se spune.

Piper închise ochii şi se lăsă satisfăcut pe spate, în scaunul său. Peste o jumătate de oră îi deschise iar şi se ridică. Maşina — un Ford pe care Baby îl cumpărase în Rossville — se zgâlţâia pe o suprafaţă de şosea accidentată. Piper se uită afară şi văzu că rulau pe un drum construit pe un dig. De o parte şi de alta a lui dintr-o apă întunecată, se înălţau nişte copaci înalţi.

— Unde suntem? întrebă el.

— Habar n-am, spuse Baby.

— Habar n-ai? Dar trebuie să ştii încotro mergem!

— Departe de lumea civilizată — asta-i tot ce ştiu. Iar când o să ajungem undeva, o să aflăm şi unde.

Piper se uită la apa întunecată de la poalele copacilor. Pădurea avea ceva sinistru, care nu-i plăcea deloc. Până acum călătoriseră întotdeauna pe nişte drumuri familiare şi vesele, cu fire de iederă căţărându-se doar ici şi colo prin copaci şi pe marginile terasamentului şi sugerând vegetaţia sălbatică. Dar aici era ceva diferit. Nu vedea tăbliţe indicatoare, nici case, nici staţii de benzină şi nici una dintre acele comodităţi care sugerau civilizaţia. Aici era sălbăticie.

— Şi ce se întâmplă dacă ajungem într-un loc în care nu există nici un motel? întrebă el.

— Atunci o să trebuiască să ne descurcăm cu ce găsim, îi răspunse Baby. Ţi-am spus că o să ne îndreptăm spre inima Sudului şi iată-ne aici.

— Unde aici? spuse Piper, holbându-se la apa întunecată şi gândindu-se la aligatori.

— Exact asta am de gând să aflu şi eu, zise enigmatic Baby şi încetini, oprind maşina la o răscruce de drumuri.

Piper miji ochii prin parbriz înspre un indicator. Literele lui şterse anunţau: "BIBLIOPOLIS 25 KILOMETRI".

— Pare a fi exact genul tău de oraş, spuse Baby şi intră cu maşina pe drumul lateral.

Brusc, pădurea inundată de apa întunecată se rări şi maşina ieşi într-un spaţiu deschis; cu o pajişte bogată din care se înălţau aburi calzi, unde vitele păşteau iarba înaltă, o pajişte străjuită pe margini de pâlcuri de copaci. Peisajul avea ceva aproape englezesc; semăna cu o grădină englezească în care toată floarea s-a scuturat, un spaţiu luxuriant, dar înzestrat cu un potenţial pe jumătate uitat. Oriunde te uitai, spaţiul se pierdea într-o ceaţă ce se unea cu orizontul.

Aruncându-şi privirea peste pajişte, Piper îşi simţi cugetul mai uşor. Exista aici o senzaţie de familiaritate care îl liniştea. Uneori cei doi treceau pe lângă câte o baracă din lemn, ascunsă pe jumătate de vegetaţie şi aparent părăsită. Şi, în fine, tot aici era şi Bibliopolis, oraşul însuşi, de fapt un orăşel, aproape un cătun, cu un râu care curgea leneş pe lângă un chei lăsat în părăsire. Baby merse cu maşina până la malul râului şi se opri. Nu se vedea nici un pod. Pe malul celălalt se distingea funia roasă a unui bac, singurul mijloc de a trece apa.

— Bun, du-te şi trage de clopot, zise Baby.

Piper se dădu jos din maşină şi scutură de clopotul atârnat de un stâlp.

— Mai tare! spuse Baby, iar Piper scutură şi mai zdravăn funia clopotului.

Dintr-o dată, pe malul celălalt apăru un bărbat, iar bacul începu să se îndrepte înspre ei.

— Dorit' ceva? îi întrebă bărbatul când bacul acostă pe malul lor.

— Căutăm un loc unde să ne oprim, spuse Baby.

Bărbatul privi lung la tăbliţa cu numărul de înmatriculare de la Ford şi păru să se liniştească. Pe tăbliţă scria Georgia.

— Nu-s dăloc moteluri în Bibliopolis, spuse bărbatul. Cel mai bine aţ' face să vă-ntoarceţ' 'napoi în Selma.

— Trebuie să existe ceva, spuse Baby, văzând că bărbatul încă şovăie.

— Cabana turistică alu' doamna Mathervitie, spuse bărbatul şi se trase la o parte.

Baby porni maşina şi-o urcă pe bac, după care porniră.

— Ăsta-i râul Alabama? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

— E râul Ptomaine, domniţă, zise el şi trase în continuare de funie.

— Şi aia? întrebă Baby, arătând cu degetul spre un conac imens în ruină, construit în mod clar înainte de război.

— Acolo-i Pellagra. Acu' nime' nu mai stă-n el. Au murit toţi.

Piper rămăsese aşezat în maşină şi ţintuia posomorât cu privirea râul ce curgea leneş. Copacii de pe mal erau învăluiţi de o iederă întunecată, semănând cu nişte văduve în straie de doliu, iar conacul dărăpănat de dincolo de oraş îl trimitea cu gândul la domnişoara Havisham[19].

În schimb, era clar că, din clipa în care se urcă înapoi în maşină şi coborî cu ea de pe bac, atmosfera din jur o făcu pe Baby să se simtă cuprinsă de entuziasm.

— Ţi-am spus eu că ăsta e locul! zise ea triumfătoare. Şi-acum s-o pornim spre cabana doamnei Mathervitie.

Rulară pe o stradă mărginită de copaci şi opriră în faţa unei case. Avea o tăbliţă pe care scria "Bine aţi venit". Doamna Mathervitie se dovedi mai puţin expansivă. Stătea în umbra verandei şi se uită la ei cum coboară din maşină.

— Căutat' ceva, oameni buni? întrebă ea, iar ochelarii îi luciră în lumina apusului.

— Cabana turistică a doamnei Mathervitie, spuse Baby,

— Vindeţi sau căutaţi adăpost? Fin'că dacă-i ceva cu cosmetice, nu-s de-alea la care merge.

— Adăpost, spuse Baby.

Doamna Mathervitie îi studie circumspectă, cu aerul unui cunoscător al relaţiilor nelegitime.

— N-am decât c-un pat, spuse ea şi scuipă în mijlocul unei coroane de floarea-soarelui. N-am cu pat dublu.

— Lăudat fie Domnul! exclamă involuntar Baby.

— Amin, răspunse doamna Mathervitie.

Intrară în casă şi traversară un hol.

— Asta pintru mata, îi zise ea lui Piper şi deschise o uşă.

Camera avea vedere spre un lan de porumb. Pe perete stătea o oleografie cu Iisus Hristos alungându-i din templu cu biciul pe cămătari şi un anunţ scris pe un carton, care spunea "FĂRĂ HALEALĂ D-AFARĂ". Piper se uită la el nedumerit. Părea un avertisment complet inutil.

— Ei? întrebă doamna Mathervitie.

— Foarte drăguţ, spuse Piper, care remarcase un vraf de cărţi înşirate pe un raft.

Se uită la ele şi descoperi că toate erau Biblii.

— Dumnezeule mare, mormăi el.

— Amin, spuse doamna Mathervitie şi o porni pe coridor împreună cu Baby, lăsându-l pe Piper să mediteze la implicaţiile sinistre ale acelui "FĂRĂ HALEALĂ D-AFARĂ".

Până când cele două femei se întoarseră, nu se apropie nici un strop de soluţionarea enigmei.

— Părintele şi cu mine suntem bucuroşi de ospitalitatea pe care ne-o oferiţi, spuse Baby. Nu-i aşa, părinte?

— Cum? zise Piper.

Doamna Mathervitie se uită la el, brusc interesată.

— Tocmai îi spuneam doamnei Mathervitie ce interesat sunteţi de religia americană, spuse Baby.

Piper înghiţi în sec şi încercă să se gândească la ceva inteligent de spus.

— Da, alese el soluţia cea mai sigură.

Apoi interveni o tăcere extrem de stânjenitoare, ruptă în cele din urmă de simţul comercial al doamnei Mathervitie.

— Zece dolari pe zi. Şapte cu rugăciuni. Orice altceva e servit, se plăteşte separat.

— Da, presupun că aşa o să fie, spuse Piper.

— Adică? întrebă doamna Mathervitie.

— Adică îl vom servi pe Domnul Nostru din toate puterile, sări Baby înainte ca micile istericale ale lui Piper să se manifeste din nou.

— Amin, spuse doamna Mathervitie. Ei bine, cum doriţi să fie? Cu rugăciuni sau fără?

— Cu, răspunse Baby.

— Paisprezece dolari, zise doamna Mathervitie. Plătiţi în avans.

— Plătim acum şi ne rugăm mai târziu? întrebă plin de speranţă Piper.

Ochii doamnei Mathervitie căpătară luciri de gheaţă.

— Pentru un predicator... Începu ea.

Dar Baby interveni:

— Părintele vrea să spună că trebuie să ne rugăm fără încetare.

— Amin, concluzionă doamna Mathervitie şi îngenunche pe linoleum.

Baby îi urmă exemplul. Piper îşi plecă zăpăcit privirea spre ele.

— Doamne Dumnezeule! bâigui el.

— Amin! răspunseră la unison doamna Mathervitie şi Baby.

— Rosteşte cuvintele Evangheliei, părinte, spuse Baby.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise Piper, căutându-şi inspiraţia.

Nu ştia nici un fel de rugăciuni, iar în ceea ce privea cuvintele Evangheliei... Pe podea, doamna Mathervitie se vânzolea periculos. Piper găsi cuvintele Evangheliei. Erau luate din *Romanul moral*.

— Datoria noastră nu este să ne distrăm, ci să apreciem, intonă el. Nu să ne relaxăm, ci să ne limpezim mintea, nu să citim ca să putem evita responsabilităţile vieţii, ci ca să înţelegem prin lectură, într-un mod mai adecvat, ce înseamnă ceea ce suntem şi ceea ce facem şi, asemenea unor nou-născuţi ce beneficiază de experienţa trăită prin intermediul celorlalţi, să ne putem extinde înţelegerea şi acuitatea simţurilor şi, astfel îmbogăţiţi prin felul în care citim, să putem deveni făpturi umane mai bune.

— Amin! rosti înflăcărată doamna Mathervitie.

— Amin, spuse Baby.

— Amin, spuse şi Piper şi se aşează pe pat.

Doamna Mathervitie se aruncă la picioarele lui.

— Îţi mulţumesc, părinte, pentru cuvintele din Sfânta Evanghelie! spuse ea şi apoi părăsi încăperea.

— Ce dracu' a fost toată povestea asta? întrebă Piper când paşii femeii se stinseră.

Baby se ridică în picioare şi duse un deget la buze.

— Fără drăcuieli. Şi fără haleală d-afară.

— Şi asta-i altă chestie care..., începu Piper, dar paşii doamnei Mathervitie se auziră revenind iar pe coridor.

— Slujba de taină-i la opt, spuse ea, strecurându-şi capul pe uşă. Nu se cade să întârziem.

Piper se uită la ea îngreţoşat.

— Slujba de taină?

— Slujba de taină a Bisericii de Ziua a Şaptea a Slujitorilor Domnului, spuse doamna Mathervitie. Spuneaţi că vreţi cu rugăciuni.

— Părintele şi cu mine o să vă însoţim imediat, spuse Baby.

Doamna Mathervitie îşi retrase capul. Baby îl luă pe Piper de braţ şi îl împinse spre uşă.

— Doamne Dumnezeule, uite că ne-ai adus tocmai în...

— Amin, spuse Baby când ieşiră pe coridor.

Doamna Mathervitie îi aştepta pe verandă.

— Biserica e în piaţa oraşului, spuse ea când cei doi se urcară în Ford.

O porniră imediat pe strada mohorâtă, unde iedera întunecată i se păru lui Piper chiar şi mai sinistră. În momentul în care maşina opri în faţa unei bisericuţe de lemn din piaţă, bărbatul era deja cuprins de panică.

— Doar n-or să vrea să spun iarăşi rugăciuni, aşa-i? îi şopti el lui Baby în timp ce urcau treptele spre biserică.

Dinăuntru se auzeau acordurile unui imn.

— Am întârziat, spuse doamna Mathervitie şi îi zori înspre nava laterală a bisericii.

Biserica era plină de lume şi doar un rând de locuri din faţă de tot fusese lăsat liber. După o secundă, Piper se văzu cum apucă între degete o carte de imnuri şi cântă un imn extraordinar, intitulat *Telefon spre Slava Cerească*.

Când imnul se încheie, se auzi o tropăială grăbită şi întreaga adunare îngenunche, iar predicatorul îşi începu predica.

— O, Doamne, păcătoşi suntem cu toţii! declamă el.

— O, Doamne, păcătoşi suntem cu toţii! zbierară doamna Mathervitie şi restul adunării.

— O, Doamne, păcătoşi suntem cu toţii şi-aşteptăm mântuirea! continuă predicatorul.

— Aşteptăm mântuirea! Aşteptăm mântuirea!

— De flăcările iadului şi de ispitele Satanei!

— De flăcările iadului şi de ispitele Satanei!

Lângă Piper, doamna Mathervitie începu să tremure.

— Aleluiaaa! urlă ea.

Când predicatorul încheie, o negresă masivă, care stătuse lângă pian, începu cântecul *Spălat În sângele Mielului*. De aici n-a mai fost decât un pas mic până la *Ierihon*, iar la sfârşit se intona un imn care spunea "Slujitori ai Domnului, credinţă Ţie îţi făgăduim", refrenul acestuia sunând cam aşa: "Credinţa, credinţa, credinţa-n Dumnezeu, credinţa-n Iisus e mai tare ca un leu". Spre propria şi imensa lui uimire, Piper cântă la fel de puternic ca toţi ceilalţi credincioşi, iar înflăcărarea lor începu să-l prindă. Între timp, doamna Mathervitie tropăia din picioare, iar alte câteva femei băteau ritmic din palme. Cântară imnul de două ori, apoi, fără nici o trecere, începură un altul, despre Eva şi fructul oprit. Când reverberaţiile glasurilor credincioşilor se stinseră, predicatorul înălţă mâinile.

— Fraţi şi surori..., începu el, dar se văzu întrerupt imediat.

— Aduceţi şerpii! strigă cineva din spate.

Predicatorul îşi lăsă mâinile în jos.

— Sâmbăta-i noaptea şerpilor, spuse el. Doar ştiţi asta.

Dar strigătul "Aduceţi şerpii!" prinse la lume şi o doamnă masivă, de culoare, începu brusc să cânte "De crezi în Domnul, şerpii nu te ating defel, mântuiţi fi-vor ceia ce au nădejde-n El".

— Şerpi? o întrebă Piper pe doamna Mathervitie. Parcă spuneai că aici sunt Slujitorii Domnului.

— Şerpii sunt sâmbăta, spuse doamna Mathervitie, care părea ea însăşi evident alarmată. Eu nu vin decât joia. Nu sunt de acord cu "şerpăruiala".

— Şerpăruiala? spuse Piper, brusc conştient de ceea ce era pe cale să se întâmple. Iisuse Hristoase!

Lângă el, Baby izbucnise deja în plâns, dar Piper era prea preocupat de propria-i siguranţă ca să-şi mai bată capul cu ea. Un bărbat înalt şi sfrijit târî pe culoarul dintre strane un sac. Era un sac mare — un sac mare care se zvârcolea. Piper se zvârcolea şi el. Nu trecu decât o secundă şi sări ca ars de pe scaunul lui, repezindu-se spre uşă, dar descoperi că drumul îi era blocat de o serie de alţi oameni care era evident că-i împărtăşeau lipsa de entuziasm faţă de ideea de a rămâne închişi într-o biserică strâmtă împreună cu un sac de şerpi veninoşi. O mână îl mătură într-o parte, iar Piper căzu înapoi pe locul lui.

— Hai să ieşim dracului de-aici! strigă el la Baby, dar atenţia femeii fusese complet furată de pianist, un bărbat micuţ şi subţire, care pocnea fără încetare clapele, cu o fervoare ce se putea datora şi animalului care părea a fi un boa constrictor micuţ şi care i se încolăcise în jurul gâtului.

În spatele pianului, negresa cea masivă se folosea de doi şerpi cu clopoţei ca de nişte maracas şi cânta "Bibliopolis, cu toţii te iubim, şerpii ne-atacă, dar de frică noi nu ştim" — lucru care în mod sigur nu era valabil şi pentru Piper. Tocmai se pregătea să mai încerce o dată să ajungă la ieşire, când ceva îi trecu târâş peste picioare.

Era doamna Mathervitie. Piper rămase împietrit şi gemu. Alături de el, Baby gemea şi ea. Pe chipul ei se întipărise o stranie privire angelică.

În clipa aceea bărbatul cu sacul scosese din el un şarpe cu trupul vârstat de dungi roşii şi galbene.

— Coralul[20], susură cineva.

Acordurile din "Bibliopolis, cu toţii te iubim" se frânseră brusc. În liniştea care se instala, Baby se ridică în picioare şi o porni înainte, hipnotizată, în lumina slabă a luminărilor, femeia părea maiestuoasă şi superbă. Luă şarpele din mâna bărbatului şi îl ţinu suspendat în aer, iar braţul ei deveni un caduceu, simbolul medicinei. Apoi, întorcându-se cu faţa spre adunare, îşi sfâşie bluza până la talie şi expuse vederii doi sâni voluptuoşi, cu sfârcurile tari. Se auzi un nou icnet de groază. Sânii dezgoliţi erau interzişi în Bibliopolis. Pe de altă parte, şarpele coral era acceptat.

În momentul în care Baby îşi lăsă braţul în jos, dezgustătorul şarpe îşi afundă colţii în cincisprezece centimetri de silicon. Se zvârcoli vreo zece secunde înainte ca Baby să-l desprindă şi să-i ofere şi celălalt sân. Dar şarpele coral se săturase. Ca şi Piper, care, cu un icnet, i se alătură doamnei Mathervitie pe podea. Baby, triumfătoare şi cu sânii goi, azvârli şarpele în sac şi se întoarse spre pianist.

— Bagă tare, frate! strigă ea.

Şi bisericuţa răsună din nou de acordurile din "Bibliopolis, cu toţii te iubim, şerpii ne-atacă, dar de frică noi nu ştim".

21

În apartamentul său din Hampstead, Frensic zăcea întins în cadă, făcându-şi baia de fiecare dimineaţă, şi răsucea robinetul de apă caldă cu degetul mare de la picior, ca să menţină temperatura apei constantă. O noapte de somn profund îl ajutase să se refacă după ravagiile provocate de pasiunea Cynthiei Bogden, iar Frensic nu se grăbea deloc să ajungă la birou. Avea la ce să mediteze. Era foarte bine că se putea felicita singur pentru subtilitatea cu care o dăduse în vileag pe adevărata autoare al lui *Păstraţi-vă,*

voi, bărbaţi... şi o obligase să renunţe la toate drepturile asupra cărţii ei, dar mai avea încă destule probleme de rezolvat. Prima dintre ele era legată de continuarea existenţei lui Piper şi de pretenţia lui exagerată de a fi plătit pentru un roman pe care nu-l scrisese. La prima vedere, părea o problemă minoră. Acum Frensic putea să se ducă să depună cele două milioane de dolari — mai puţin comisionul său şi cel al Editurii Corkadales — în contul cu numărul 478776, deschis la First National Bank din New York.

La prima vedere, părea soluţia cea mai raţională. Să-l plătească pe Piper şi să scape de ticălosul ăla. Pe de altă parte, asta însemna să cedeze în faţa şantajului, iar şantajiştii aveau tendinţa să-şi reînnoiască cererile. Le cedezi o dată şi după aceea trebuie să le mai cedezi o dată şi încă o dată... şi, în orice caz, transferul banilor la New York îi impunea să-i explice Soniei că Piper nu murise. Numai să miroasă aşa ceva, că femeia s-ar repezi să-l caute, ca o pisică în călduri. Poate că o să reuşească să o scalde cumva şi să-i spună Soniei că de fapt clientul domnului Cadwalladine le comunicase că voia ca drepturile de autor să-i fie plătite în acest fel.

Dar dincolo de toate problemele concrete amintite se profila bănuiala că Piper nu pusese la cale din proprie iniţiativă toată această conspiraţie prin care să-l stoarcă de bani. Zece ani de reluări ale acelei *Căutări a copilăriei pierdute* erau o dovadă suficient de solidă în favoarea faptului că Piper era complet lipsit de imaginaţie şi că, oricine va fi fost cel care închipuise respectivul scenariu viclean, avea o putere de imaginaţie formidabilă. Bănuielile lui Frensic se fixară asupra lui Baby Hutchmeyer. Dacă Piper, despre care se presupunea că murise împreună cu ea, era încă în viaţă, atunci avea toate motivele să creadă că Baby Hutchmeyer supravieţuise şi ea.

Frensic încercă să analizeze profilul psihologic al soţiei lui Hutchmeyer. Ca să îndure patruzeci de ani de căsnicie cu un asemenea monstru, trebuia să fi fost ori masochistă, ori anormal de obedientă. Iar apoi să ardă până la temelii o casă imensă, să arunce în aer un vas de croazieră şi să scufunde un iaht aparţinându-i soţului ei şi toate într-un interval de douăzeci de minute... se vedea limpede că femeia nu era întreagă la minte şi că nu puteai avea încredere în ea. Putea să învie în orice moment şi să-l smulgă din mormântul său temporar şi pe nenorocitul de Piper. Urmările unui asemenea eveniment remarcabil îl făceau pe Frensic să o ia razna. Hutchmeyer se va lansa ca un nebun în procese la tribunal şi-o să dea în judecată pe oricine îi pica sub ochi. Piper va fi târât prin tribunale şi întreaga istorie a înlocuirii unui autor real cu persoana sa va face înconjurul lumii. Frensic ieşi din cadă şi se şterse, ca pentru a alunga imaginea lui Piper în boxa martorilor.

Iar în timp ce se îmbrăcă, problema deveni din ce în ce mai complicată. Chiar dacă Baby Hutchmeyer nu se hotăra să treacă la o autoexhumare, avea toate şansele să fie descoperită de vreun reporter băgăcios, care poate era pe urmele ei chiar în acest moment. Ce dracu' s-ar întâmpla dacă Piper ar spune adevărul? Frensic încercă să-şi imagineze rezultatul revelaţiilor sale şi tocmai îşi pregătea o cafea, când îşi aminti de manuscris. Manuscrisul redactat de mâna lui Piper. Sau cel puţin copia lui. Asta era scăparea lui. Putea să nege oricând afirmaţia lui Piper cum că nu el ar fi scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... şi să prezinte ca dovadă manuscrisul acela. Şi chiar dacă psihopata aia de Baby îl susţinea pe Piper, nimeni n-o s-o creadă. Frensic răsuflă uşurat. Descoperise o cale de a rezolva dilema. După micul dejun, urcă dealul până la staţia de metrou şi se sui într-un vagon, cuprins de

o stare de bună dispoziţie. Era un tip deştept, iar ignoranţii de Piper şi Baby Hutchmeyer nu erau adversari pe măsura lui.

Când sosi în Lanyard Lane, descoperi că biroul era încuiat. Asta era ciudat. Sonia Futtle trebuia să se fi întors încă de ieri de la Castorul Bernie.

Frensic descuie uşa şi intră. Nici urmă de Sonia. Se duse până la masa lui de lucru şi văzu acolo un plic care era aşezat în mod clar separat de restul corespondenţei. Îi era adresat, iar scrisul de mână de pe el era al Soniei. Frensic se aşeză şi deschise plicul. Înăuntru era o scrisoare care începea cu "Mult iubitul meu Frenzy" şi se încheia cu "Draga ta Sonia". Între aceste alintări, Sonia îi explica abuzând de dezmierdări şi de autoiluzionări cum îi ceruse Hutchmeyer să se mărite cu el şi de ce acceptase ea. Frensic rămase şocat. Parcă abia trecuse o săptămână de când fata asta plângea după Piper de se scutura cămaşa pe ea. Îşi scoase cutia cu tutun, o batistă roşie şi plină de pete, şi îi mulţumi lui Dumnezeu că rămăsese încă burlac. Virajele şi vicleniile minţii femeilor îl depăşeau cu totul.

Îl depăşeau şi pe Geoffrey Corkadale. Bărbatul era încă într-o stare de agitaţie nervoasă, provocată de ameninţarea unui proces de calomnie deschis de profesorul Facit împotriva autorului şi editorului romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, precum şi împotriva tipografiei care scosese cartea, şi chiar atunci primi un apel telefonic de la domnişoara Bogden.

— Ce-am făcut? întrebă el cu un amestec de dezgust şi totală neîncredere. Şi vă rog să nu-mi mai spuneţi "dragule". Nu vă cunosc nici cât pe vânzătorul de la colţ...

— Dar, Geoffrey, inimioară, insistă domnişoara Bogden, ai fost aşa de pasionat, de

masculin...

— Ba n-am fost! strigă Geoffrey. Aţi greşit numărul! Şi nu puteţi rosti asemenea lucruri!

Dar domnişoara Bogden putea. Şi o făcu — ba chiar în detaliu. Geoffrey Corkadale se încreţi de greaţă.

— Opreşte-te! ţipă el. Nu ştiu ce dracu' se petrece, dar dacă îţi închipui, fie şi numai pentru o secundă, că eu am petrecut noaptea de alaltăieri în braţele tale sălbatice... o, Dumnezeule... probabil că ţi-ai ieşit cu totul din minţile alea afurisite care ţi-au mai rămas!

— Şi presupun că nici nu m-ai cerut în căsătorie, gemu domnişoara Bogden, şi nici nu mi-ai cumpărat un inel de logodnă şi nici...

Geoffrey trânti telefonul în furcă, ca să întrerupă acea listă de activităţi îngrozitoare. Situaţia era destul de disperată pe teritoriul juridic. Nu mai avea nevoie şi de-o femeie dusă cu sorcova, care să pretindă că el o ceruse în căsătorie. Apoi, pentru a preveni orice repetare a acuzaţiilor domnişoarei Bogden, bărbatul părăsi biroul şi-şi făcu drum până la avocaţii săi, pentru a discuta posibilele căi de apărare în procesul de calomnie.

Aceştia se dovediră neobişnuit de necooperanţi.

— Nu se poate spune că defăimarea profesorului Facit ar fi fost accidentală, îi spuseră ei. Omul ăsta, Piper, şi-a propus în mod evident, cu o răutate clar direcţionată, să distrugă reputaţia profesorului. Nici o altă explicaţie nu este posibilă. După părerea noastră, autorul este întru totul vinovat.

— Întâmplător, el mai este şi mort, spuse Geoffrey.

— În cazul acesta, din câte se pare, dumneavoastră o să fiţi cel care o să suporte toate cheltuielile ce vor decurge din proces şi, v-o

spunem sincer, noi vă sfătuim să ajungeţi la o înţelegere.

Geoffrey Corkadale părăsi disperat biroul avocaţilor. Numai afurisitul ăla de Frensic era vinovat. Trebuia să aibă mai multă minte decât să se încurce cu un agent literar care fusese deja implicat într-un proces de calomnie încheiat dezastruos. Frensic atrăgea procesele de calomnie. Nu aveai cum să judeci lucrurile altfel. Geoffrey luă un taxi până în Lanyard Lane. Avea de gând să-i spună lui Frensic ce părere avea despre el. Odată ajuns, îl găsi pe Frensic într-o dispoziţie surprinzător de cordială.

— Dragul meu Geoffrey, mă bucur aşa de tare că te văd! spuse el.

— N-am venit aici ca să schimbăm complimente, începu Geoffrey. Am venit ca să-ţi spun că m-ai aruncat în cea mai oribilă încurcătură şi că...

Frensic înălţă o mână.

— Te referi la profesorul Facit? O, eu, unul, nu mi-aş face prea multe griji cu el...

— Nu ţi-ai face prea multe griji? Am tot dreptul să-mi fac griji, iar în ceea ce priveşte cât de multe sau de puţine griji să-mi fac când stau şi contemplu falimentul, cât de mult e prea mult?

— Am făcut eu nişte investigaţii personale în Oxford, spuse Frensic.

— Chiar? întrebă Geoffrey. Şi vrei să-mi spui că omul chiar a făcut toate chestiile alea îngrozitoare? Cum ar fi, de exemplu, oribilitatea aia cu pechinezul?

— Vreau să spun, zise plin de sine Frensic, că nimeni în Oxford n-a auzit vreodată de vreun profesor Facit. Am verificat la Sindicatul Asociaţiilor de Proprietari şi la Biblioteca Universităţii şi aici n-au nici un fel de document care să arate că ar fi existat vreodată un profesor Facit care să fi făcut o cerere de legitimaţie pentru bibliotecă. Iar în ceea ce priveşte afirmaţia lui,

cum că ar fi locuit odinioară pe bulevardul De Frytville, e complet neadevărată.

— Doamne Dumnezeule! spuse Geoffrey. Dacă nimeni n-a auzit acolo de el...

— S-ar părea mai degrabă că domnii Ridley, Coverup, Makeweight şi Jones s-au lăcomit să mai dea o lovitură rentabilă şi şi-au săpat singuri groapa.

— Dragul meu prieten, asta-i o ocazie să sărbătorim! sări Geoffrey. Şi vrei să spui că te-ai dus până acolo şi ai descoperit toate lucrurile pe care mi le-ai spus...

Dar Frensic era însăşi întruchiparea modestiei.

— Vezi tu, eu îl cunoşteam destul de bine pe Piper. La urma urmei, mi-a trimis texte ani în şir, explică el în timp ce coborau amândoi la parter. Nu era genul de om care să urmărească în mod intenţionat să calomnieze pe cineva.

— Dar parcă mi-ai spus că *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... era prima lui carte, zise Geoffrey.

Frensic îşi regretă lipsa de discreţie.

— Prima lui carte veritabilă, replică el. Restul era... ei bine, un pic cam pastişat. Nu erau genul de chestii pe care aş fi izbutit să le vând vreodată.

O porniră agale spre Wheeler's, ca să ia prânzul.

— Fiindcă veni vorba de Oxford, începu Geoffrey imediat după ce dădură comanda, azi-dimineaţă am primit cel mai incredibil telefon — de la nu ştiu ce nebună pe nume Bogden.

— Chiar aşa? întrebă Frensic, vărsându-şi nişte Martini sec pe piepţii cămăşii. Şi ce voia?

— Pretindea că am cerut-o în căsătorie. A fost absolut îngrozitor.

— Îmi închipui, spuse Frensic, golindu-şi paharul şi comandând încă un rând de băutură. Vezi tu, unele femei ar face aproape orice...

— Din câte am putut să-mi dau seama, eu am fost cel care am făcut aproape orice. Zicea că i-am

cumpărat un inel de logodnă.

— Sper că i-ai zis să se ducă dracului! spuse Frensic. Şi, fiindcă veni vorba de căsătorii, am şi eu nişte veşti. Sonia Futtle urmează să se mărite cu Hutchmeyer.

— Să se mărite cu Hutchmeyer? se miră Geoffrey. Dar omul abia ce şi-a pierdut soţia. Ţi-ai fi închipuit că o să aibă bunul-simţ să mai aştepte puţin până să-şi vâre iar gâtul în laţ.

— O metaforă nimerită, spuse Frensic cu un zâmbet, apoi îşi înălţă paharul.

Scăpase de toate grijile. Tocmai înţelesese că, măritându-se cu Hutchmeyer, Sonia acţionase cu mai multă înţelepciune decât îşi dădea ea însăşi seama. Practic, ea dezamorsase toate armele inamicului. Un Hutchmeyer bigam nu mai reprezenta o ameninţare. În plus, un bărbat pentru care Sonia era atrăgătoare trebuia să fie bine îmbrobodit, iar un bărbat îmbrobodit n-ar fi crezut niciodată că noua lui soţie a făcut odinioară parte dintr-o conspiraţie menită să-l ducă de nas.

Nu-i mai rămânea decât să-l implice financiar pe Piper. După un prânz excelent, Frensic se întoarse la biroul de pe Lanyard Lane şi apoi se duse la bancă. Acolo retrase comisionul de zece la sută cuvenit celor de la Corkadales, precum şi propriul său comision, după care transferă un milion patru sute de mii de dolari în contul numărul 478776, deschis la First National Bank din New York. Îşi onorase partea lui de contract. Frensic se duse acasă cu taxiul. Era bogat şi fericit.

Aşa era şi Hutchmeyer. Acceptul furtunos al Soniei la propunerea lui furtunoasă îl luase prin surprindere. Coapsele care îl înnebuniseră atâta de-a lungul anilor erau în cele din urmă ale lui. Trupul ei generos era întru totul pe gustul lui Hutchmeyer. Nu avea nici un fel de cicatrice şi nici una dintre modificările chirurgicale care în cazul lui Baby

avuseseră ca scop să-i reamintească de necredinţa lui şi de artificialitatea legăturii lor. Cu Sonia putea să fie el însuşi. Nu mai era nevoit să-şi afirme autoritatea pişându-se în chiuvetă şi nici să-şi dovedească virilitatea pompând fetişcane necunoscute în Roma, Paris şi Las Vegas. Putea să se lase pradă fericirii casnice cu o femeie care avea destulă energie pentru amândoi. S-au căsătorit la Cannes şi în noaptea aceea, în timp ce zăcea întins pe spate între cele două coapse fremătătoare, Hutchmeyer îşi fixă privirea la sânii femeii şi ştiu că era de-adevăratelea. Sonia îşi coborî privirea, zâmbi la vederea chipului lui satisfăcut şi se simţi ea însăşi satisfăcută. În cele din urmă — foarte din urmă —, era şi ea femeie măritată. Şi era măritată cu un om bogat. Noaptea următoare Hutchmeyer sărbători pierzând patruzeci de mii de dolari la Monte Carlo, după care, în amintirea sorţii generoase care îi adusese împreună, închirie un iaht imens, cu un căpitan experimentat şi un echipaj competent. Făcură o croazieră pe Marea Egee. Explorară ruinele Greciei antice şi — o acţiune mai profitabilă — făcură o afacere legată de petrolierele gigant, al căror preţ scăzuse. Şi, în cele din urmă, se întoarseră cu avionul la New York ca să vadă premiera filmului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*.

Acolo, în întunericul sălii, cu ghirlande de diamante la gât, Sonia cedă nervos şi izbucni în plâns. Aşezat alături de ea, Hutchmeyer o înţelese. Era un film extrem de impresionant, cu actori faimoşi, la modă şi radicali în rolurile lui Gwendolen şi Anthony, şi combina *Orizont pierdut*, *Sunset Boulevard* şi *Deep Throat* cu Tom Jones. Sub patronajul financiar al lui MacMordie, criticii se extaziară. Şi în tot acest timp profitul de pe urma romanului curgea în cascade. Filmul bătu recordul de spectatori şi se vorbea chiar de un musical pe Broadway, cu Maria Callas în rolul principal. Pentru a spori şi mai mult vânzările,

Hutchmeyer consultă computerul şi comandă o copertă nouă pentru carte, rezultatul fiind acela că oamenii care cumpăraseră deja cartea s-au trezit că o mai cumpără o dată. După lansarea musicalului vor fi în mod sigur unii care o vor cumpăra şi a treia oară. Vânzările de la Clubul Cărţii erau enorme, iar Ediţia Memorială Baby Hutchmeyer, legată în piele şi imprimată cu litere aurite, se epuiză într-o săptămână. *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... îşi lăsă amprenta peste tot în ţară. Femeile vârstnice ieşiră din izolarea cluburilor de bridge şi a saloanelor de înfrumuseţare pentru a-i ademeni pe tineri în patul lor. Numărul vasectomiilor scăzu dramatic. Şi la urmă de tot, pentru a încununa succesele lui Hutchmeyer, Sonia îl anunţă că e gravidă.

Lucrurile se schimbaseră şi în Bibliopolis, Alabama. Funeraliile victimelor "şerpăruielii" neprogramate au avut loc printre stejarii aflaţi pe malurile râului Ptomaine. Erau şapte cu toţii, însă doar doi muriseră în urma muşcăturilor de şarpe. Trei fuseseră striviţi în buluceala iscată la uşa bisericii. Reverendul Gideon sucombase în urma unui atac de cord, iar doamna Mathervitie, ca urmare a şocului de revoltă pe care îl avusese când s-a trezit din leşin şi a văzut-o pe Baby stând în amvon, cu sânii dezgoliţi. De pe urma acestei molime teribile, Baby se trezise cu o reputaţie remarcabilă. Ea se datora în egală măsură perfecţiunii sânilor ei şi imunităţii lor. Luate împreună, cele două calităţi erau irezistibile. În întreaga sa existenţă, Bibliopolis nu mai asistase niciodată la o demonstraţie de credinţă atât de completă, iar în absenţa decedatului reverend Gideon, postul de preot i se oferi lui Baby. Ea îl acceptă recunoscătoare. Asta punea capăt devastărilor sexuale întreprinse de Piper asupra ei şi, în plus, Baby îşi descoperise astfel punctul forte. Cocoţată în amvon, ea putea să anatemizeze păcatele cărnii cu o patimă care o făcea plăcută femeilor şi-i excita pe bărbaţi şi, cum îşi petrecuse atât de mult din viaţă în compania lui Hutchmeyer, putea vorbi despre iad din propria-i experienţă. Dar în primul rând era liberă să fie ceea ce mai rămăsese din ea. Prin urmare, în timp ce sicriele erau coborâte în gropi, reverendul Hutchmeyer dirija turma de credincioşi, care cântau *Ne vom stinge lângă râu*, iar puţinii locuitori din Bibliopolis îşi plecau capetele în pământ şi îşi înălţau vocile. Până şi şerpii, care sâsâiau în timp ce erau aruncaţi din sac în apele râului Ptomaine, profitaseră de situaţie.

Baby abolise "şerpăruiala" într-o predică lungă despre Eva şi fructul oprit, în care noua preoteasă subliniase faptul că şerpii erau creaturile

Satanei. Rudele celor decedaţi înclinau să o aprobe.

În fine, mai era şi problema lui Piper. Descoperindu-şi credinţa în Domnul, Baby se simţea obligată faţă de bărbatul care îi arătase calea într-un mod atât de imprevizibil.

Cu primii bani din drepturile de autor pentru *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi...*, ea refăcu conacul Pellagra în toată splendoarea lui antebelică şi-l instală acolo pe Piper, ca acesta să-şi poată continua munca la a treia versiune a cărţii, *Postscriptum la o copilărie pierdută*.

În timp ce zilele se făceau săptămâni, iar săptămânile deveneau luni, Piper continua să scrie temeinic şi îşi reluă rutina traiului de odinioară, de la pensiunea Gleneagle. După-amiaza se plimba pe malurile râului Ptomaine, iar seara citea fragmente din Romanul moral şi pe marii clasici recomandaţi de acesta. Având la dispoziţie atât de mulţi bani, Piper îi comandase pe toţi. Acum stăteau aliniaţi pe rafturile camerei sale de lucru din Pellagra, icoane ale acelei religii literare căreia Piper îşi dedicase viaţa. Jane Austen, Conrad, George Eliot, Dickens, Henry James, Lawrence, Mann — toţi erau acolo ca să-l îmboldească la treabă. Unicul său regret era că singura femeie pe care o putea iubi vreodată îi era inaccesibilă sexual.

Baby îi explicase limpede că de-acum, ca predicatoare, nu mai putea să se culce cu el.

— Va trebui să-ţi sublimezi energia, îi spuse ea.

Piper încercă să şi-o sublimeze, dar pofta îi rămânea la fel de constantă ca şi ambiţia lui de a deveni un mare romancier.

— Nu-mi ajută la nimic, îi spuse el. Mă gândesc la tine mereu, fără încetare. Eşti aşa de frumoasă, aşa de pură, aşa de... aşa de...

— Ai prea mult timp la dispoziţie, îi replică Baby. Mă gândesc că dacă ai avea ceva mai multă treabă...

— Cum ar fi?

Baby se uită la scrisul frumos de pe foile lui Piper.

— De exemplu, ai putea să-i înveţi pe oameni să scrie, spuse ea.

— Nici măcar eu însumi nu pot să scriu, îi răspunse Piper.

Era într-una din zilele acelea în care-şi plângea singur de milă.

— Sigur că poţi! Uită-te la felul în care ai trasat „f”-ul şi la coada asta drăguţă de la „z”. Dacă tu nu-i poţi învăţa pe oameni să scrie, atunci habar n-am cine ar putea.

— A, vrei să spui să-i învăţ să scrie! spuse Piper. Da, cred că asta aş putea face. Dar cine-ar vrea să-nveţe?

— O grămadă de oameni. Nici nu-ţi dai seama, în copilăria mea existau şcoli de caligrafie în aproape fiecare oraş. Aşa ai face ceva folositor.

— Folositor? spuse Piper, atenuând melancolic cuvântul. Eu nu vreau altceva decât să...

— Scrii, încheie Baby, grăbindu-se să preîntâmpine sugestia lui sexuală. Ei bine, în felul ăsta ai combina arta scrisului cu educaţia. Poţi să-ţi ţii orele în fiecare după-amiază şi-o să-ţi abată gândurile de la tine.

— Gândurile mele nu-s înspre mine. Sunt înspre tine. Te iubesc...

— Trebuie să ne iubim cu toţii unii pe alţii, spuse emfatic Baby şi plecă.

Peste o săptămână se deschise şi Şcoala de artă a scrisului, iar Piper, în loc să mediteze îndelung în fiecare după-amiază pe malurile leneşului Ptomaine, stătea în faţa elevilor săi şi-i învăţa să scrie caligrafic. Clasele erau formate în cea mai mare parte din copii, dar mai târziu veniră şi adulţi care se aşezară acolo, cu stilourile în mână şi cu călimările de cerneală evaporată Higgins Eternal pregătite, în timp ce Piper le explica felul

în care o ligatură pe diagonală impunea o trăsătură ascendentă de condei şi de ce un picioruş ondulat era deranjant. Cu trecerea lunilor, prestigiul său crescu şi, o dată cu acesta, veni şi teoria. Piper le expunea vizitatorilor veniţi tocmai din Selma şi din Meridian doctrina cuvântului scris perfect. El o numea logosofie, disciplină care câştigă adepţi. Era ca şi cum procesul prin intermediul căruia eşuase ca romancier se inversase în scrisul lui. În vremurile de odinioară, când era prins de obsesia lui pentru marele roman, teoria precedase şi, de fapt, chiar împiedicase practica. Tot ceea ce *Romanul moral* condamna, Piper ocolea. În cazul artei scrisului, Piper îşi era sieşi şi teoretician, şi practician.

Dar vechea lui ambiţie de a-şi vedea romanul tipărit îi rămăsese şi acum, aşa că, pe măsură ce încheia de aranjat şi rafistolat câte o nouă versiune la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., i-o expedia lui Frensic. La început o trimitea la New York, de unde era reexpediată pe Lanyard Lane, cu adresa expeditorului new-yorkez, dar pe măsură ce lunile treceau, încrederea lui Piper în noua lui viaţă sporea mereu şi o dată cu ea sporea şi neatenţia sa, aşa că romancierul trimise manuscrisul direct. În fiecare lună îşi comanda revistele *Books & Bookmen* şi *The Times Literary Supplement*, cercetând lista romanelor nou-apărute, şi în fiecare lună era dezamăgit. *În căutarea copilăriei pierdute* nu era niciodată acolo.

În cele din urmă, într-o noapte cu lună plină, târziu de tot, se hotărî să încerce o nouă metodă de abordare şi, punând mâna pe stilou, îi scrise lui Frensic. Scrisoarea lui era concisă şi directă. Dacă agenţia Frensic & Futtle, ca reprezentant literar al său, nu era în stare să garanteze că romanul său va fi publicat, se vedea nevoit să apeleze la alţi agenţi literari care să se ocupe de-acum înainte de opera lui.

"De fapt, mă gândesc foarte serios să-mi expediez manuscrisul direct la Corkadales", scrise el.

"După cum vă amintiţi, am semnat cu ei un contract pentru publicarea celui de-al doilea roman al meu şi nu reuşesc să văd nici un motiv serios care ar putea să invalideze respectivul contract.

Cu multă stimă, al dumneavoastră, Peter Piper."

22

"Omul ăsta probabil că nu mai e în toate afurisitele lui de minţi", bombăni Frensic peste o săptămână. I-auzi, nu văd nici un motiv care ar putea să invalideze acel contract. Frensic vedea. "Cretinul nu se poate gândi în mod serios că eu o să mă duc direct la Corkadales şi să-i oblig să publice cartea unui cadavru."

Dar din tonul scrisorii se înţelegea clar că Piper exact la asta se gândea. În lunile care trecuseră Frensic primise patru copii xerox şi versiuni corectate ale romanului lui Piper. Le pusese pe toate la păstrare într-un fişet pe care avea mare grijă să-l ţină încuiat. Dacă Piper avea chef să-şi risipească timpul rescriind nenorocita aia de carte până când va ajunge să elimine fiecare element care făcuse din *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... o carte cel puţin lizibilă, să-i fie de bine. Frensic nu simţea în nici un fel că ar fi obligat să plece cu gunoiul ăla la vânătoare de edituri. Dar ameninţarea că va trata direct cu cei de la Corkadales era — ca să utilizăm o formulare mai blândă — altă mâncare de peşte. Piper era mort şi-ngropat şi fusese bine plătit pentru asta. În fiecare lună Frensic avea grijă ca veniturile autorului din vânzările la *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... să intre în contul numărul 478776 şi se mira de extraordinara ineficienţă a sistemului de impozitare din America,

care nu părea să fie deranjat de faptul că un plătitor de impozite era mort. Neîndoielnic, Piper îşi plătea impozitele cu promptitudine. Sau poate că Baby Hutchmeyer făcuse nu ştiu ce aranjamente contabile complicate ca să spele banii veniţi din drepturile lui de autor. Dar asta nu era deloc treaba lui Frensic. El îşi luase comisionul şi plătise restul de bani. Numai că atunci când Piper lansa ameninţări cum că se va duce la Corkadales sau la un alt agent, era treaba lui. Înţelegerea aceea trebuia invalidată, asta era clar.

Frensic întoarse scrisoarea şi studie timbrul de pe plic. Venea dintr-un loc pe nume Bibliopolis, din Alabama. "Exact genul de oraş idiot pe care l-ar alege Piper", se gândi el mohorât şi se întrebă ce să răspundă. Sau dacă ar trebui să-şi bată capul să răspundă. Poate că soluţia cea mai bună era să ignore ameninţarea. Era însă limpede că n-avea nici cea mai mică intenţie să pună pe hârtie vreun cuvânt care ar fi putut fi folosit în tribunal ca să dovedească faptul că el ştia de viaţa de după moarte a lui Piper. "Următoarea propunere cu care o să vină o să fie o cerere adresată mie — să mă duc să-l văd şi să discutăm problema. Şi am toate şansele să se întâmple aşa."

Frensic alergase deja pe urmele a destui autori fantomă — mai mulţi decât îşi dorise vreodată.

Pe de altă parte, domnişoara Bogden nu renunţase să alerge pe urmele bărbatului care o ceruse în căsătorie. După acea conversaţie telefonică înfiorătoare pe care o avusese cu Geoffrey Corkadale, bocise scurt, se machiase şi apoi îşi continuase treburile ca şi cum nimic nu se întâmplase. Timp de câteva săptămâni, femeia a trăit cu speranţa că el o va suna din nou sau că va apărea brusc un alt buchet de trandafiri roşii, dar speranţele acelea se diminuau tot mai tare. Numai diamantul ce-i lucea pe deget îi mai ridica moralul el şi nevoia de a menţine în faţa angajatelor

ficţiunea cu logodna care rămăsese valabilă. În acest scop, domnişoara Bogden imagina lungi week-end-uri petrecute cu logodnicul ei şi motive pentru amânarea căsătoriei.

Dar, pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, dezamăgirea Cynthiei se transformă în hotărâre. Omul ăla o trăsese pe sfoară şi, cu toate că în anumite privinţe era mai bine să te tragă cineva, cumva, decât să nu te mai tragă nimeni, nicidecum, ideea că fusese trasă pe sfoară în faţa angajatelor ei o înfuria. Domnişoara Bogden îşi dedică energia intelectuală sarcinii de a-l descoperi pe logodnicul ei. În vreme ce dispariţia lui dovedea că omul nu o voise, cele cinci sute de lire sterline pe care le cheltuise pe inel sugerau că el voise altceva de la ea. Simţul afacerilor cu care era înzestrată femeia îi spuse încă o dată că favorurile trupeşti pe care i le dăruise iubitului ei în noaptea aceea nu prea aveau cum să merite cheltuiala impusă de inelul de logodnă. Numai un nebun ar face un gest atât de donquijotesc, iar mândria ei respingea ideea că singurul bărbat care o ceruse în căsătorie de la divorţul ei încoace fusese dus cu pluta. Nu, trebuia să existe un alt motiv. Şi, reamintindu-şi evenimentele petrecute în acele splendide douăzeci şi patru de ore, femeia pricepu încetul cu încetul că singura lor temă constantă fusese romanul *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*. În primul rând, bărbatul se dăduse drept Geoffrey Corkadale. În al doilea rând, revenise prea des la problema dactilogramei ca să fi fost o simplă coincidenţă. În al treilea rând, fusese şi acel code d'amour. Iar acel code d'amour fusese numărul de telefon la care trebuise să sune ea ca să ceară instrucţiuni în timp ce dactilografia romanul. Cynthia Bogden sună din nou la numărul respectiv, dar nu-i răspunse nimeni, iar peste o săptămână, când încercă din nou, postul telefonic respectiv era desfiinţat. Căută numele de Piper în cartea de telefoane, dar nimeni cu numele ăsta nu avea

numărul 20357. Sună la informaţii şi ceru adresa şi numele deţinătorului numărului, dar se văzu refuzată. Eşuând în direcţia aceasta, o porni pe o altă cale. Instrucţiunile primite îi cereau să expedieze dactilograma completă a romanului la firma de avocatură Cadwalladine & Dimkins şi să înapoieze versiunea scrisă de mână la Banca Lloyds. Domnişoara Bogden sună la domnul Cadwalladine şi se simţi buimăcită de aparenta lui incapacitate de a-şi aminti că primise romanul dactilografiat. "Poate că l-am primit", îi spuse el, "dar mă tem că aici avem de-a face cu atât de multe probleme, încât..."

Domnişoara Bogden îl pistonă şi mai mult şi în cele din urmă i se spuse că etica profesiei nu le permitea avocaţilor să dezvăluie informaţii confidenţiale. Domnişoara Bogden nu se arătă mulţumită de răspuns. Cu fiecare respingere, îndârjirea ei creştea şi era întărită şi de întrebările răutăcioase ale fetelor de la birou. Creierul ei lucra lent, dar sigur. Cynthia urmări legătura de la bancă la agenţia ei de dactilografie, de acolo la domnul Cadwalladine şi de la domnul Cadwalladine la Corkadales, editorii cărţii. Secretul de care fusese înconjurată întreaga afacere o intrigă şi pe ea. Un autor care trebuia contactat prin telefon, un avocat... Cu mai puţin fler decât Frensic, dar cu aceeaşi stăruinţă, ea urmări firul poveştii cât de mult era în stare, iar într-o noapte târzie înţelese toate implicaţiile refuzului domnului Cadwalladine de a-i spune unde fusese expediat romanul dactilografiat. Şi totuşi cei de la Corkadales publicaseră cartea. Trebuia să mai existe cineva între Cadwalladine şi Corkadales, iar acel cineva era aproape sigur un agent literar, în noaptea aceea domnişoara Bogden rămase trează, pătrunsă de fiorul descoperirii. Găsise veriga lipsă din lanţul poveştii.

A doua zi dimineaţa se trezi devreme şi ajunse la birou la opt şi jumătate. La nouă sună la

Corkadales şi ceru să stea de vorbă cu redactorul care se ocupase de *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Redactorul nu era la birou. Sună din nou pe la zece. Redactorul tot nu venise. Abia la unsprezece fără un sfert reuşi să dea de el şi până atunci femeia avu timp să-şi definitiveze abordarea. Era una foarte directă.

— Conduc un birou de dactilografie, spuse ea, şi am dactilografiat un roman al unui prieten care moare de nerăbdare să-l trimită la un agent literar bun şi mă întrebam dacă...

— Mă tem că nu vă putem da asemenea sfaturi, spuse domnul Tate.

— O, înţeleg foarte bine, replică plină de drăgălăşenie domnişoara Bogden. Dar dumneavoastră aţi publicat romanul acela încântător, *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru fecioară*, iar prietenul meu ar vrea să-şi trimită romanul la acelaşi agent. Ar fi extrem de drăguţ din partea dumneavoastră dacă aţi putea să...

Ca reacţie la complimentele domnişoarei Bogden, domnul Tate arătă că poate.

— Frensic & Futtle, pe Lanyard Lane? repetă femeia.

— Da. Acum doar Frensic, spuse domnul Tate. Domnişoara Futtle nu mai e acolo.

Nici domnişoara Bogden nu mai era — pusese deja telefonul în furcă şi îl ridicase din nou, ca să sune la informaţii. După câteva minute avea numărul lui Frensic. Intuiţia ei îi spunea că se apropia tot mai tare de ţintă. Rămase aşa o vreme, uitându-se îndelung în adâncurile diamantului, ca să-şi găsească inspiraţia. Oare să sune sau... Refuzul domnului Cadwalladine de a-i spune unde ajunsese manuscrisul o făcu să se decidă.

Se ridică de la maşina ei de scris, îi ceru "fetei" adjuncte să coordoneze ea treaba în ziua aceea, se duse cu maşina până la gară şi prinse trenul de unsprezece şi un sfert spre Londra. După

două ore intră pe Lanyard Lane, ajunse la numărul 36 şi urcă scările spre biroul lui Frensic.

Norocul lui Frensic a fost că atunci când sosi domnişoara Bogden, el tocmai lua prânzul într-un restaurant italian, după colţ, cu un tânăr autor promiţător. Ieşi din restaurant la două şi un sfert şi se întoarse pe jos până la birou. În timp ce urcau scările, Frensic se opri la primul etaj.

— Urcă tu, îi spuse el scriitorului. O să vin şi eu într-o clipă.

Apoi intră la toaletă şi închise uşa după el.

Promiţătorul tânăr autor urcă la etajul al doilea.

Frensic îşi termină treaba, ieşi şi tocmai se porni să urce şi el, când auzi o voce.

— Dumneata eşti domnul Frensic? întrebă acea voce.

Frensic încremeni locului.

— Nu, eu am venit aici cu o carte. Domnul Frensic va urca într-o clipă.

Dar Frensic nu făcu aşa ceva. Ţâşni pe scări în jos, coborând iar la parter, şi ieşi în stradă. Femeia aia înfricoşătoare dăduse de urma lui.

Ce dracu' să facă acum? Se întoarse la restaurantul italian şi se aşeză într-un colţ. Cum Dumnezeu reuşise să-l găsească? Oare afurisitul ăla de Cadwalladine... Dar-asta nu mai conta. Problema era ce să se facă el acum. Nu putea să stea toată ziua în restaurant şi avea la fel de mult chef să dea ochi cu domnişoara Bogden cum avea chef să zboare. Să zboare? Cuvântul căpătă brusc în mintea lui o nouă semnificaţie. Dacă nu apărea la birou, tânărul autor promiţător va...

Să-i ia dracu' pe tinerii autori promiţători! El îi ceruse femeii ăleia oribile să se însoare cu el şi acum... Frensic îi făcu semn unui chelner.

— Dă-mi o bucată de hârtie, te rog.

Îi scrise autorului un bilet în care-şi cerea scuze şi spunea că îi e rău, înmână biletul chelnerului, împreună cu o bancnotă de cinci lire,

şi-l rugă să i-l ducă tânărului. Când chelnerul ieşi, Frensic îl urmă şi opri un taxi.

— Glass Walk, Hampstead, spuse el şi urcă.

Nu, mersul acasă n-avea să-l ajute cu nimic. Puterile de detecţie ale domnişoarei Bogden o vor aduce în curând şi-acolo. Bun, să zicem că nu răspundea la sonerie. Dar după aceea... ce? O femeie cu stăruinţa domnişoarei Bogden, o femeie de patruzeci şi cinci de ani care îşi urmărise cu multă trudă prada, luni în şir... o asemenea femeie îl îngrozea la culme. Ea n-o să se oprească tocmai acum. Când ajunse în apartamentul lui, era deja înnebunit de panică. Intră, încuie uşa şi puse lanţul de siguranţă. Apoi se aşeză la birou şi încercă să mediteze. ÎI întrerupse sunetul telefonului. Ridică receptorul fără să se mai gândească.

— Frensic la telefon, zise el.

— Aici Cynthia, spuse o voce bolovănoasă.

Frensic trânti telefonul. Peste o clipă, ca s-o împiedice să sune din nou, ridică receptorul şi formă numărul lui Geoffrey.

— Geoffrey, dragul meu prieten, spuse el când Corkadale îi răspunse, mă întreb dacă...

Dar Geoffrey nu-l lăsă să termine.

— Am încercat să dau de tine toată după-amiaza, spuse el. Am primit cel mai uimitor manuscris care mi s-a trimis vreodată! N-o să-ţi vină să crezi, dar există nu ştiu ce lunatic care trăieşte într-un loc numit nici mai mult, nici mai puţin decât Bibliopolis... Aşa-i că-i cea mai tare chestie? Bibliopolis, în Alabama... Ei, în fine, omul mă anunţă calm că el e Peter Piper, cel plecat dintre noi, şi îmi cere cu amabilitate, citez, să îmi îndeplinesc obligaţiile asumate de contractul cu el, încheiat citatul, şi să-i public romanul *În căutarea copilăriei pierdute*. Mie mi se pare incredibil... Şi-apoi semnătura...

— Dragul meu Geoffrey, spuse Frensic, apelând la un ton afectuos, ca o măsură profilactică împotriva farmecelor feminine ale

domnişoarei Bogden, dar şi ca o metodă de a-l pregăti pe Geoffrey pentru ce era mai rău, mă întreb dacă ai fi dispus să-mi faci o favoare...

Vorbi cursiv vreo cinci minute şi apoi închise telefonul. Într-o viteză uimitoare, îşi făcu două valize, sună după un taxi, lăsă un bilet pentru lăptar, anunţându-l că renunţă la comanda lui de un litru pe zi, îşi luă carnetul de cecuri, paşaportul şi o servietă ce conţinea copii ale tuturor manuscriselor lui Piper, iar după o jumătate de oră îşi transporta avuţia în casa lui Geoffrey Corkadale. În urma lui, apartamentul din Glass Walk rămase încuiat şi când Cynthia Bogden sosi acolo şi sună la sonerie, nu-i răspunse nimeni.

Frensic şedea în salonul lui Geoffrey Corkadale, sorbea dintr-un pahar plin cu brandy şi îi dezvăluia gazdei sale planul prin care l-a păcălit pe Hutchmeyer. Geoffrey se uita la el cu ochii ieşiţi din orbite.

— Vrei să spui că l-ai minţit în mod intenţionat pe Hutchmeyer — şi, fiindcă veni vorba, şi pe mine — şi că i-ai spus că nebunul ăsta de Piper e autorul cărţii? zise el.

— Am fost nevoit s-o fac, spuse spăsit Frensic. Dacă n-aş fi făcut-o, toată afacerea ar fi picat. Hutchmeyer s-ar fi retras şi-atunci unde-am fi fost noi acum?

— N-am fi fost în poziţia asta înfricoşătoare în care suntem. De asta sunt sigur.

— Tu ai fi fost eliminat de pe piaţă, spuse Frensic. *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... te-a salvat. Cu cartea asta te-ai scos frumuşel şi ţi-am mai trimis şi altele. Acum Corkadales e un nume peste care nu poţi trece uşor.

— Mda, presupun că asta aşa e, spuse Geoffrey, uşor îmblânzit, dar o să fie un nume prost văzut dacă iese la iveală că Piper e încă viu şi că nu el a scris...

— N-o să iasă nimic la iveală, zise Frensic. Asta ţi-o promit eu!

Geoffrey îl privi cu îndoială.

— Promisiunile tale..., începu el.

— Nu trebuie decât să ai încredere în mine, spuse Frensic.

— Să am încredere în tine? După aşa ceva? Poţi să fii sigur de asta: că dacă există vreun lucru pe care n-am de gând să-l fac...

— Va trebui să-l faci. Ţi-aminteşti de contractul pe care l-ai semnat? Cel în care se spune că ai plătit un avans de cincizeci de mii de lire sterline pentru *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...?

— L-ai rupt, zise Geoffrey. Te-am văzut când ai făcut-o.

Frensic dădu din cap.

— Da, dar Hutchmeyer n-a făcut-o, spuse el. Şi-a făcut fotocopii după el şi dacă toată povestea ajunge în tribunal, o să ai mari probleme când va fi să explici de ce ai semnat două contracte cu acelaşi autor, pentru aceeaşi carte. N-o să dea bine, Geoffrey, n-o să dea bine deloc.

Geoffrey îşi dădea şi el seama de asta. Se aşeză.

— Şi ce vrei? întrebă el.

— Un pat pentru o noapte, îi răspunse Frensic. Iar mâine dimineaţă o să mă duc la Ambasada Statelor Unite după o viză.

— Nu pricep de ce trebuie să dormi aici la noapte, insistă Geoffrey.

— Ai pricepe dac-ai vedea-o pe ea, îi explică Frensic ca de la bărbat la bărbat.

Geoffrey îi umplu iar paharul cu brandy.

— Va trebui să-i explic lui Sven, spuse el. E maniac de gelos. Dar, apropo, cine a scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*...?

Însă Frensic clătină din cap.

— Nu pot să-ţi spun. Există unele lucruri pe care e mai bine să nu le ştii. Hai să zicem că Peter Piper, cel plecat dintre noi.

— Cel plecat dintre noi? zise Geoffrey, străbătut de un fior. E o expresie ciudată pentru cineva viu.

— E o expresie ciudată pentru cineva mort, spuse Frensic. Pare să sugereze că omul s-ar mai putea întoarce. Mai bine mai târziu decât niciodată.

— M-aş bucura dacă aş putea să-ţi împărtăşesc optimismul, zise Geoffrey.

A doua zi de dimineaţă, după o noapte zbuciumată într-un pat străin, Frensic se duse la Ambasada Statelor Unite şi obţinu viza. Trecu pe la bancă şi-şi cumpără un bilet dus-întors până în Florida. În noaptea aceea plecă de pe aeroportul Heathrow. Îşi petrecu traversarea oceanului într-o apatie alcoolică, iar a doua zi se îmbarcă la Miami pe cursa spre Atlanta, simţindu-se rău, încins şi plin de presimţiri proaste. Pentru a mai amâna întreaga poveste, petrecu noaptea următoare într-un hotel şi studie o hartă a Alabamei. Era o hartă detaliată, dar nu reuşi să găsească nicăieri Bibliopolisul. Încercă şi cu recepţionerul, dar omul nu auzise niciodată de aşa ceva.

— Cel mai bine ar fi să mergeţi la Selma şi să întrebaţi acolo, îi spuse el lui Frensic.

Frensic luă un autobuz până la Selma şi întrebă la oficiul poştal.

— A, unde-i talpa ţării! E-un loc întins pe şosea, pe firul fluviului Mississippi, i se spuse. Ţinutul mlăştinos de pe râul Ptomaine. O luaţi pe Route 80 vreo sută cincizeci de kilometri şi dup-aia spre nord. Sunteţi din Noua Anglie?

— Din Vechea Anglie, îi răspunse Frensic, dar de ce-ntrebaţi?

— Ei, nimic. Numai că prin părţile alea nu se poartă prea frumos cu străinii din Nord. Afurisiţii de yankei — aşa le zic. Încă mai trăiesc în trecut.

— Ca şi omul cu care vreau să mă-ntâlnesc, zise Frensic şi ieşi.

Se duse să închirieze o maşină. Insul de la biroul de închirieri îi spori îngrijorarea.

— O să ieşiţi pe Aleea Sângelui şi-ar fi bine să fiţi cu mare grijă, îi spuse el.

— Aleea Sângelui? scăpă speriat Frensic.

— Aşa-i zic la Route 80 până la Meridian.

Partea aia a drumului a văzut o grămadă de morţi.

— Nu există vreo rută mai directă spre Bibliopolis?

— Aţi putea s-o luaţi prin pădurile virgine, dar aveţi mari şanse să vă rătăciţi. Aleea Sângelui e traseul cel mai bun.

Frensic şovăi.

— Aş putea angaja cumva şi un şofer? întrebă el.

— Acu'-i prea târziu, îi zise omul. Sâmbăta după-amiaza la ora asta toată lumea s-a dus acasă şi, cum mâine-i duminică...

Frensic părăsi biroul de închirieri şi se duse cu maşina până la un motel. N-avea nici un chef să conducă spre Bibliopolis, pe Aleea Sângelui, pe timp de noapte. O s-o pornească dimineaţa.

A doua zi se trezi devreme şi o porni la drum. Soarele strălucea pe un cer fără umbră de nor, iar ziua era luminoasă şi încântătoare. Frensic nu era deloc aşa. Determinarea disperată cu care plecase din Londra îi slăbise şi îi pierea tot mai tare cu fiecare kilometru pe care-l făcea spre vest.

Pădurile strângeau tot mai tare şoseaua în chingi şi în momentul în care ajunse la un indicator cu inscripţia ştearsă de vreme "BIBLIOPOLIS 25 KILOMETRI", era deja gata să se întoarcă, însă o priză de tutun şi gândul la ceea ce se va întâmpla dacă Piper îşi continua campania lui de reînviere literară îi dădură curajul de care avea nevoie. Frensic viră la dreapta şi merse pe drumul de ţară ce intra în codri,

încercând să nu se uite la apa întunecată şi la copacii strangulaţi de liane. Şi, la fel cum păţise şi Piper cu multe luni în urmă, se simţi uşurat când ajunse la pajiştea cu vacile ce păşteau iarba înaltă. Dar barăcile de lemn părăsite îl deprimară, iar imaginile pe care le prindea din când în când cu coada ochiului în depărtare, cele cu râul noroios şi maroniu mărginit de copacii învăluiţi de iederă şi muşchi, nu-l ajutau deloc să-şi ridice moralul. Ptomaine — ptomaină[21]: părea un nume foarte nimerit pentru râul de-aici. În cele din urmă, drumul începu să coboare spre stânga şi, traversând apa, Frensic ajunse faţă m faţă cu Bibliopolis.

Un loc întins pe şosea, aşa îi spusese fata din Selma, dar era limpede că ea nu-l văzuse niciodată, în plus, şoseaua — adică drumul — se termina la râu. Orăşelul se strângea roată în jurul pieţei, părea mâncat de vreme şi dădea impresia că încremenise într-un anumit moment din secolul al XIX-lea. Iar bacul care începu să se deplaseze brusc în direcţia lui, cu bătrânul de pe el, care trăgea de funia bacului, venea dintr-o epocă demult dispărută. Frensic se gândi că acum pricepea de ce i se spusese despre Bibliopolis că era la talpa ţării. Ar fi putut spune la fel de uşor că era la Talpa-Iadului. Frensic urcă grijuliu pe bac, apoi ieşi din maşină.

— Îl caut pe un tip pe nume Piper, îi spuse el omului de la bac.

Bărbatul dădu din cap.

— Mă cam gândeam eu la asta, zise el. Vin din toate părţile să-l audă cum predică. Şi dacă nu-l găseşti pe el, atunci o să dai de reverenda Baby colo, la biserică.

— Predică? întrebă Frensic. Domnul Piper predică?

— Păi, cum nu? Predică şi răspândeşte cuvintele Evangheliei.

Frensic înălţă din sprâncene. Piper predicator asta era ceva cu totul nou pentru el.

— Unde l-aş putea găsi? întrebă iar.

— A luat Pellagra.

— A luat pelagră? întrebă plin de speranţe Frensic.

— Adică acum stă la Pellagra, îl lămuri omul. Casa.

Şi arătă în direcţia unei case masive, încadrată de nişte coloane înalte şi albe.

— Acolo-i Pellagra. Era a celor din clanul Stopes, dar şi-au dat toţi duhul.

— Nu mă miră, zise Frensic, în timp ce busola lui intelectuală se învârtea înnebunită între devitaminizare, susţinerea controlului naşterilor, Procesul Maimuţelor şi ţinutul Yoknapatawpha.

Îi dădu omului un dolar şi o porni cu maşina pe drumul de ţară până ajunse la o poartă deschisă. Pe o latură a ei scria, cu litere mari şi cursive, ŞCOALA PIPER DE ARTĂ A SCRISULUI, iar pe cealaltă un deget gravat arăta spre BISERICA MARII ASPIRAŢII. Frensic opri maşina şi se holbă îndelung la degetul imens. Biserica Marii Aspiraţii? Biserica Marii... Nu se mai îndoia nici o clipă că nimerise la locul potrivit. Dar oare de ce gen de manie religioasă suferea acum Piper?

Porni iar maşina şi parcă lângă alte câteva automobile, în faţa clădirii imense şi albe, cu un balcon din fier forjat care se prelungea de la primul etaj până la coloanele albe din faţa casei.

Frensic coborî din maşină şi urcă treptele până la uşa de la intrare. Era deschisă. Aruncă o privire pe hol. Pe o uşă din stânga se vedea caligrafiat SCRIPTORIUM, iar dintr-o încăpere din dreapta se auzea zumzăitul unei voci insistente.

Frensic traversă podeaua de marmură şi începu să asculte. Vocea era inconfundabilă. Era a lui Piper, dar vechiul ei caracter şovăitor dispăruse, iar în locul lui apăruse o tonalitate stridentă care nu existase odinioară. Iar dacă vocea îi era familiară, nici cuvintele nu-i erau necunoscute.

— Şi nu trebuie (iar aici "trebuie" presupune în mod explicit o seriozitate neabătută a finalităţii şi o dăruire morală susţinută) să ne lăsăm amăgiţi de aparenta naivitate care îi caracterizează atât de frecvent pe criticii mai lipsiţi de perspicacitate atunci când o prezintă pe *Micuţa Nell*. Sentimentul, iar nu sentimentalismul, aşa cum trebuie el înţeles de noi, este conştient...

Frensic sări în lături de lângă uşă. Acum ştia care era litera Evangheliei în Biserica Marii Aspiraţii. Piper citea cu voce tare din eseul scris de dr. Louth "Cum trebuie să abordăm *Prăvălia de antichităţi*[22]". Până şi cultul religios înfiinţat de el era tot unul la mâna a doua. Frensic găsi un scaun şi se aşeză, simţind cum îl năpădeşte mânia.

— Idiot afurisit şi lipsit de originalitate! bombăni el şi cu ocazia asta o blestemă şi pe dr. Louth.

Apoteoza acelei femei înfiorătoare, care îi provocase toate necazurile astea, avea loc chiar aici, în ţinutul oamenilor Bibliei. Mânia lui Frensic se transformă în furie aprigă. Ţinutul oamenilor Bibliei! Bibliopolis şi Biblia! Şi, în loc de proza magnifică a Cărţii Sfinte, Piper răspândea printre oameni stilul lipsit de graţie al femeii aceleia, sintaxa ei încâlcită şi bolovănoasă, puritanismul ei arid şi anatema aruncată de ea asupra plăcerii şi bucuriei lecturii. Şi toate astea prin mijlocirea unui om care nu era în stare să scrie ca să se mântuiască! Preţ de o clipă, Frensic simţi că nimerise în miezul unei conspiraţii gigantice împotriva vieţii. Dar asta era paranoia. Circumstanţele care îi stârniseră lui Piper zelul său misionar nu aveau la origini nici un scop conştient, ci numai accidentul provocat de mutaţia literară care îl transformase pe Frensic însuşi dintr-un romancier aspirant într-un agent literar de succes şi, prin intermediul *Romanului moral*, mutilaseră şi puţinul talent scriitoricesc pe care Piper s-ar fi putut să-l fi avut odinioară. Iar acum, ca un fel de

agent patogen al morţii literare, Piper transmitea infecţia mai departe. Când vocea zumzăitoare se opri, mica adunare se îndreptă spre ieşire, iar chipurile oamenilor ce-şi croiau calea spre maşinile lor erau încordate de o tensiune morală interioară. În clipa aceea Frensic ajunsese într-o dispoziţie criminală.

El traversă holul şi intră în Biserica Marii Aspiraţii. Piper tocmai punea cartea la loc, într-un dulap, manipulând-o cu adoraţia unui preot care manevrează pâinea euharistică. Frensic se opri în pragul uşii şi aşteptă. De multă vreme pândea el momentul acesta. Piper închise dulapul şi se întoarse. Adoraţia îi pieri imediat de pe chip.

— Tu, spuse el cu o voce leşinată.

— Cine altcineva? rosti Frensic cu o voce puternică, pentru a exorciza atmosfera de sfinţenie care plutea prin încăpere. Sau te aşteptai să-l vezi pe Joseph Conrad?

Piper se albi la faţă.

— Ce vrei?

— Ce vreau? întrebă Frensic, aşezându-se într-una dintre strane şi luând o priză de tutun. Doar să pun capăt jocului ăstuia afurisit de-a v-aţi-ascunselea.

Apoi îşi şterse nasul cu o batistă roşie.

Piper ezită o clipă, după care se îndreptă spre uşă.

— Nu putem sta de vorbă aici, mormăi el.

— De ce nu? întrebă Frensic. Mi se pare un loc la fel de bun ca oricare altul.

— N-ai cum să pricepi, spuse Piper şi ieşi.

Frensic îşi suflă nasul golăneşte şi o luă pe urmele lui.

— Pentru un nenorocit de şantajist de duzină, aşa cum eşti tu, ai al dracului de multe pretenţii! zise el când se opriră pe hol. Cu toate căcaturile alea de-acolo despre *Prăvălia de antichităţi*...

— Nu-s căcaturi, spuse Piper. Şi nu-mi spune şantajist. Tu ai început totul. Ăsta-i adevărul.

— Adevărul? spuse Frensic cu un râs răutăcios. Dacă vrei să ştii adevărul, atunci o să-l auzi chiar acum. Iată motivul pentru care am venit până aici.

Se uită vizavi, la uşa pe care scria SCRIPTORIUM.

— Ce-i aici?

— Aici îi învăţ pe oameni să scrie, îi răspunse Piper.

Frensic îl fixă cu privirea şi se porni iar pe râs.

— Îţi baţi joc de mine, zise el şi deschise uşa.

Înăuntru, încăperea era plină cu bănci, bănci pe care stăteau călimări cu cerneală şi stilouri, iar fiecare bancă era înclinată într-un anumit unghi. Pe pereţi se vedeau planşe cu mostre de scriere, iar pe peretele din faţă era o tablă de şcoală. Frensic îşi roti privirea prin încăpere.

— Încântător. Un Scriptoriurn. Şi presupun că ai şi un Plagiarium, nu-i aşa?

— Un ce? întrebă Piper.

— O cameră specială pentru plagiat. Sau combini aici amândouă procesele? Mă gândesc că nu există treabă mai ca lumea decât aia făcută de la cap la coadă. Şi cum îţi faci treaba? Îi dai fiecărui elev un best-seller pe care să-l modifice şi după aceea îl scoţi la vânzare drept propria ta operă?

— Ticăloasă poantă când vine tocmai de la tine, zise Piper. De scrisul meu personal mă ocup singur, în camera mea de lucru. Aici îi învăţ pe elevii mei cum să scrie. Nu ce să scrie.

— Cum? Îi înveţi cum să scrie?

Frensic apucă o călimară şi începu s-o scuture. Lichidul vâscos dinăuntru se undui încet.

— Din câte văd, ai rămas tot pe cerneală evaporată.

— Oferă cea mai bună densitate, zise Piper, dar Frensic lăsase călimara jos şi se pornise spre uşă.

— Şi unde-i camera ta de lucru? întrebă el.

Piper îl conduse încet în sus pe scări şi deschise altă uşă. Frensic intră. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi, iar în faţa unei ferestre cu vedere spre drumul ce ducea la râu se afla un birou masiv. Frensic studie cărţile de pe rafturi. Erau legate în piele. Dickens, Conrad, James...

— Vechiul Testament, zise el şi întinse mâna după Middlemarch[23].

Piper i-l smulse cu brutalitate şi-l puse înapoi pe raft.

— Modelul de anul ăsta? întrebă Frensic.

— O lume, un univers mult dincolo de imaginaţia ta kitsch-oasă, spuse mânios Piper.

Frensic înălţă din umeri. În îndârjirea lui Piper exista un patos care îi slăbea hotărârea lui Frensic. Împotriva voinţei sale, agentul literar se străduia să fie grosolan.

— Al dracului de confortabil cuibuşor ţi-ai făcut aici, zise el, aşezându-se la birou şi punându-şi picioarele pe el.

În spatele lui, chipul lui Piper se albi la vederea sacrilegiului.

— Curator de muzeu, falsificator al romanelor altora, puţin şantaj ca garnitură şi.... cu sexul cum merge treaba?

Ezită o clipă şi apoi, ca măsură de precauţie, puse mâna pe un coupe-papier. Venise cu gândul să-i tragă şuturi lui Piper, dar nu ştia de ce era în stare Piper.

— Ţi-ai tras-o cu răposata doamnă Hutchmeyer?

În spatele lui se auzi un sâsâit şi Frensic se întoarse. Piper era drept în faţa lui, cu faţa încordată şi ochii îngustaţi, arzându-i de furie. Mâna lui Frensic se strânse şi mai tare pe coupe-papier. Îi era frică, dar treaba asta trebuia făcută. De-acum ajunsese prea departe ca să mai poată da înapoi.

— Nu-i treaba mea, îmi permit s-o spun aici, continuă el în timp ce Piper îl fixa cu privirea, dar

se pare că necrofilia e punctul tău forte. Mai întâi îi jefuieşti pe scriitorii morţi, apoi îţi vâri colţii în mine pentru două milioane de dolari... Ce faci cu răposata doamnă Hutchme...

— Să nu-ndrăzneşti să vorbeşti aşa! zbieră Piper, cu vocea subţiată de furie.

— De ce nu? zise Frensic. Când e vorba de curăţirea sufletului, nimic nu-i mai bun decât confesiunea.

— Nu-i adevărat! spuse Piper.

Frensic putea să-i audă respiraţia.

Agentul literar zâmbi cinic.

— Ce nu-i adevărat? Adevărul iese la suprafaţă ca uleiul, cum zice şi proverbul. De-aia am venit eu aici.

Se ridică în picioare, luându-şi o figură ameninţătoare, iar Piper se dădu înapoi.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Nu vreau să mai aud nimic! Pleacă odată şi lasă-mă-n pace!

Frensic clătină din cap.

— Ca dup-aia să-mi trimiţi încă un manuscris pe care să-mi spui să-l vând? O, nu! Au trecut vremurile alea! Acum o să afli adevărul, chiar dacă ar fi să te târăsc pe prăpăditul...

Piper îşi puse mâinile la urechi.

— Nu, nu, nu! strigă el. Nu te mai ascult!

Frensic îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo scrisoarea lui Sydney Louth.

— Nici nu trebuie să mă asculţi. Numai citeşte asta.

Îi împinse scrisoarea în faţă şi Piper o luă.

Frensic se aşeză iarăşi în scaun. Criza trecuse. De-acum nu se mai temea. Poate că Piper era nebun, dar nebunia lui era direcţionată asupra lui însuşi şi nu reprezenta nici o ameninţare pentru Frensic. Îl privi cum citeşte scrisoarea şi se simţi brusc invadat de un sentiment de milă. Se uita la o non-entitate, la autorul arhetipal, pentru care doar cuvintele erau dăruite cu realitate, dar care nu era

în stare să scrie. Piper termină de citit scrisoarea şi înălţă privirea.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Ceea ce nu spune, zise Frensic. Că măreaţa dr. Sydney Louth a scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Asta înseamnă.

Piper îşi coborî iarăşi ochii în scrisoare.

— Dar aici zice că nu l-a scris ea.

Frensic zâmbi.

— Exact. Şi de ce-ar fi scris aşa ceva? Pune-ţi întrebarea asta. De ce să negi ceea ce nimeni n-a sugerat vreodată?

— Nu înţeleg, spuse Piper. N-are nici un sens.

— Ba are — dacă accepţi ideea că a fost şantajată, zise Frensic.

— Şantajată? Dar de cine?

Frensic mai luă o priză de tutun.

— De tine. Tu m-ai ameninţat pe mine, iar eu am ameninţat-o pe ea.

— Dar...

Piper se luă la trântă cu acest şir logic ininteligibil, care depăşea filozofia lui simplă.

— Ai ameninţat c-o să mă dai de gol, iar eu am transmis mesajul mai departe, spuse Frensic. Dr. Louth a plătit două milioane de dolari pentru ca identitatea sa ca autor al romanului *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... să nu fie dezvăluită. Preţul sacrei ei reputaţii.

Ochii lui Piper se întunecară.

— Nu te cred, mormăi el.

— Nu mă crede, îi replică Frensic. Poţi să crezi ce dracu' vrei tu să crezi. Nu trebuie să faci altceva decât să te întorci din morţi şi să-i spui lui Hutchmeyer că eşti încă viu şi sănătos, iar mass-media vor face restul. Totul va ieşi la iveală. Rolul meu, rolul tău, toată afurisita asta de istorie şi sfârşitul ei, cu reputaţia de critic a doamnei doctor Louth a ta făcută ţăndări. Javra aia o să ajungă de râsul întregii comunităţi literare. A, apropo, tu o să fii în închisoare. Şi îndrăznesc să zic c-o să ajungi

şi la faliment, dar cel puţin n-o să fii nevoit să te înhami la sarcina imposibilă de a-ţi vinde prăpădenia aia de *Căutare a copilăriei pierdute*. Uite că există totuşi o compensaţie.

Piper se lăsă moale într-un scaun.

— Ei bine? zise Frensic, dar Piper scutură pur şi simplu din cap.

Frensic îi luă scrisoarea şi se întoarse spre fereastră. Îl obligase pe nenorocitul ăsta jalnic să dea înapoi. N-or să mai fie nici alte ameninţări, nici alte manuscrise. Piper era înfrânt.

Venise momentul să plece. Frensic se uită lung la râul întunecat şi la pădurea de dincolo de el, un peisaj străin şi straniu, periculos de dens şi foarte departe de lumea micuţă şi confortabilă pe care venise s-o apere. Traversă încăperea până la uşă, coborî pe scara amplă şi o luă pe hol. Acum nu mai avea nevoie de nimic; numai să ajungă acasă cât mai repede posibil.

Dar când urcă la volanul maşinii închiriate şi o porni pe drumul spre bac, descoperi că bacul era pe celălalt mal al râului şi că nu era nimeni care să-l ajute să traverseze apa. Frensic scutură de clopot, dar nu-i răspunse nimeni. Se opri aşa, în bătaia soarelui strălucitor, şi aşteptă. Liniştea cuprinsese întreaga atmosferă şi se auzea doar sunetul râului care bolborosea la malul de lângă el. Frensic se urcă iar în maşină şi conduse până în piaţă. Nici aici nu văzu pe nimeni. Umbre întunecate sub acoperişurile de tablă care slujeau ca marchiză pentru magazinele de la stradă, biserica zugrăvită în alb, o bancă de lemn la picioarele unei statui din mijlocul pieţei, ferestre oarbe... Frensic ieşi din maşină şi se uită în jur.

Ceasul de la tribunal arăta amiaza. Probabil că toată lumea se dusese să prânzească, dar se simţea totuşi un aer de pustietate anormală, care îl deranja. Undeva în urmă, dincolo de râu, era pădurea, un hăţiş nedomesticit de copaci şi tufişuri dese, ce închidea orizontul, iar deasupra ei se

înălţa cerul de un albastru gol. Frensic făcu un tur al pieţei, după care se urcă iar în maşină.

Poate că dacă încerca iarăşi la bac... Dar bacul era tot acolo, pe celălalt mal, iar când Frensic încercă să tragă de funia clopotului, nimic nu se mişcă. Zăngăni iar clopotul. Nu se auzi nici un ecou, iar sentimentul de apăsare îi spori nemăsurat, în cele din urmă, părăsi maşina în drum şi o luă de-a lungul malului râului, urmând o cărăruie. O să mai aştepte o vreme, până trecea ora prânzului, după care o să mai încerce o dată.

Dar cărăruia îl duse sub nişte stejari fremătători, împânziţi de muşchi şi iederă, şi se termină într-un cimitir. Frensic se uită o clipă la pietrele funerare şi apoi se întoarse.

Poate că dacă o pornea cu maşina spre vest, avea să găsească o ieşire din oraş pe partea cealaltă, una care să-l ducă înapoi la Route 80. Acum Aleea Sângelui îi suna chiar plăcut în urechi.

Dar în maşină nu avea nici o hartă şi după ce intră cu maşina pe câteva străzi laterale care se încheiau cu o fundătură sau cu drumeaguri deloc ispititoare, ce se afundau în codri, se întoarse iar. Poate că acum bacul o să circule. Se uită la ceasul de la mână. Era ora două şi oamenii trebuie să fi umplut iarăşi străzile.

Aşa şi era. Când ajunse cu maşina în piaţetă, un grup de bărbaţi sfrijiţi, care stăteau pe trotuar, în faţa tribunalului, intrară pe drum.

Frensic opri maşina şi îi privi nemulţumit prin parbriz. Bărbaţii aceia sfrijiţi aveau tocuri de pistoale la centură, iar cel mai sfrijit dintre ei purta o stea în piept. Acesta dădu roată maşinii, se opri la geamul lateral şi se aplecă spre el.

Frensic îi studie dinţii îngălbeniţi.

— Te cheamă Frensic? întrebă el.

Frensic aprobă din cap.

— Judecătorul vrea să te vadă, continuă bărbatul. Vrei să ieşi din maşină fără scandal

sau...?

Frensic ieşi fără scandal şi, cu micul grup masat în spatele lui, urcă scările tribunalului. Înăuntru era răcoare şi întuneric. Frensic se opri ezitant, însă bărbatul îi arătă cu degetul înspre o uşă.

— Judecătorul e în birou, îi zise el. Hai, intră!

Frensic intră. În spatele unui birou imens stătea Baby Hutchmeyer. Era îmbrăcată într-o robă lungă şi neagră, deasupra căreia chipul ei, întotdeauna anormal de întins, avea acum o culoare albă, neplăcută la vedere. Frensic se holbă la ea, dar nu avu nici o îndoială în privinţa identităţii femeii.

— Doamnă Hutchmeyer... Începu el. Doamna Hutchmeyer, cea plecată dintre noi?

— Pentru tine, judecătoarea Hutchmeyer, spuse Baby. Şi n-o să mai pomenim de-acum înainte nimic despre plecatul dintre noi, dacă nu cumva vrei să fii domnul Frensic, cel plecat dintre noi şi asta cât de repede!

Frensic înghiţi în sec şi aruncă o privire peste umăr. Şeriful stătea cu spatele la uşă şi pistolul de la centură îi lucea neplăcut de ostentativ.

— Pot să vă întreb ce înseamnă asta? îndrăzni el după un moment de tăcere plină de înţeles. Mă aduceţi aici aşa şi...

Judecătoarea îşi întoarse privirea spre şerif.

— Cu ce l-ai prins până acum? întrebă ea.

— Proferare de ameninţări şi acuze, spuse şeriful. Deţinere neautorizată de arme de foc. Roata de rezervă ticsită cu heroină. Şantaj. Zi ce cauţi, doamnă judecătoare, şi găsim noi.

Frensic bâjbâi după un scaun.

— Heroină? icni el. Ce vrei să spui cu heroina? N-am nici măcar un gram de heroină.

— Aşa crezi tu? zise Baby. Herb o să-ţi arate, nu-i aşa, Herb?

În spatele lui Frensic, şeriful dădu din cap că da.

— Am dus maşina la atelier şi-o dezmembrăm chiar acu', zise el. Vrei dovezi, o să-ţi arătăm dovezi.

Dar Frensic nu avea nevoie de dovezi. Rămăsese încremenit pe scaun şi se holba la faţa albă a lui Baby.

— Ce vrei? întrebă el în cele din urmă.

— Dreptate, spuse sec Baby.

— Dreptate, mormăi Frensic. Vorbeşti despre dreptate şi...

— Doreşti să dai o declaraţie acum sau preferi să aştepţi să te aperi mâine în tribunal? îl întrebă femeia.

Frensic aruncă iar o privire peste umăr.

— Aş vrea să dau o declaraţie acum. Între patru ochi, adăugă el.

Baby îi făcu un semn din cap şerifului.

— Aşteaptă afară, Herb, zise ea. Şi stai pe-aproape. Dacă apare vreo problemă aici...

— N-o să apară nici o problemă aici, spuse repede Frensic. Te asigur eu de asta.

Baby mătură cu o mână asigurările lui Frensic şi prezenţa lui Herb. Când uşa se închise, Frensic îşi scoase batista şi îşi şterse faţa.

— Bun, zise Baby. Aşadar, vrei să dai o declaraţie.

Frensic se aplecă în faţă. Avea de gând să zică "Nu poţi să-mi faci aşa ceva", dar clişeul, preluat de la atâţia dintre autorii săi, nu părea foarte potrivit. Ea putea să-i facă aşa ceva. Era în Bibliopolis, iar Bibliopolis era scos de pe harta civilizaţiei.

— Ce vreţi de la mine? zise el cu o voce slabă.

Judecătoarea Baby se roti în scaun şi se lăsă pe spate.

— Când vine de la tine, domnule Frensic, asta-i o întrebare interesantă, zise ea. Vii în orăşelul ăsta şi începi să proferezi ameninţări şi

acuze împotriva unuia dintre cetăţenii noştri, iar acuma vrei să-ţi spun eu ce vreau de la tine.

— N-am proferat nici un fel de ameninţări şi acuze, zise Frensic. Am venit să-i spun lui Piper să nu-mi mai trimită manuscrise. Şi dacă a fost cineva care a proferat ameninţări, acela a fost el, nu eu.

Baby clătină din cap.

— Dacă asta-i toată apărarea ta, pot să-ţi spun fără reţinere că nimeni în Bibliopolis n-o să te creadă. Domnul Piper este cel mai liniştit cetăţean non-violent de prin părţile astea.

— Da, poate că aşa o fi prin părţile astea, zise Frensic, dar de la Londra, de unde sunt eu...

— Acum nu mai eşti în Londra, zise Baby. Acum eşti chiar aici, în biroul meu judecătoresc şi tremuri ca un câine bătut care se pişă sâmburi de piersică.

Frensic evalua comparaţia şi o găsi dezgustătoare.

— Şi tu ai tremura aşa dacă ai fi acuzată că ai roata de rezervă plină cu heroină, îi zise el.

Baby dădu din cap.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, rosti ea. Pentru aşa ceva îţi pot da o condamnare pe viaţă. Proferare de ameninţări şi acuze, arma de foc şi şantajul — toate astea ar putea adăuga la condamnarea pe viaţă încă nouăzeci şi nouă de ani. Ai face bine să te gândeşti serios la asta înainte să mai spui ceva.

Frensic se gândi serios şi descoperi că tremura şi mai tare. Câinii bătuţi care aveau probleme cu sâmburii de piersică nici nu se puteau compara cu el.

— Nu vorbeşti serios, icni el.

Baby zâmbi.

— Ai face bine să crezi că vorbesc serios. Paznicul închisorii e un diacon de la biserica mea. N-o să fii nevoit să faci cei nouăzeci şi nouă de ani. Sentinţa pe viaţă o să însemne vreo trei luni.

Atâta o să rezişti în gaşca din puşcărie. Au acolo şerpi şi alte chestii care o să facă să pară că a fost moarte naturală. Ai văzut micul nostru cimitir?

Frensic dădu tăcut din cap.

— Păi, am marcat deja un locşor acolo, zise Baby. N-o să aibă nici un fel de piatră de mormânt. Nici un fel de nume, gen Frensic. Doar o moviliţă, acolo. Şi nimeni n-o să ştie niciodată nimic. Aşadar, tu alegi.

— Aleg ce? întrebă Frensic când izbuti în cele din urmă să-şi recapete vocea.

— Condamnarea pe viaţă plus nouăzeci şi nouă de ani sau faci ce-ţi spun eu.

— Cred c-o să fac ce-mi spui tu, zise Frensic, care nici nu vedea ce ar avea de ales aici.

— Perfect, aprobă Baby. Aşadar, mai întâi va trebui să faci mărturisiri complete.

— Mărturisiri? se miră Frensic. Ce fel de mărturisiri?

— Păi, exact faptul că tu ai scris *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi, pentru* fecioară şi după aia ai pus romanul în cârca lui Piper şi l-ai tras pe sfoară pe Hutch şi ai instigat-o pe domnişoara Futtle să dea foc la casă şi...

— Nu! strigă Frensic. Niciodată! Mai bine...

Se întrerupse. Nu era mai bine. Pe chipul lui Baby răsări o privire care-i spunea exact asta.

— Nu înţeleg de ce ar trebui să mărturisesc toate lucrurile astea, spuse el.

Baby se relaxă.

— L-ai lipsit pe Piper de bunul său renume. Acum urmează să i-l dai înapoi.

— Bunul său renume? întrebă Frensic.

— Punându-i numele pe coperta romanului ăluia murdar, zise Baby.

— N-avea nici un fel de renume până n-a făcut asta, preciza Frensic. N-a publicat niciodată nimic şi acum se presupune că e mort, aşa că nici n-o s-o mai facă.

— O, ba da! zise Baby, aplecându-se înspre el. O să-i dai numele tău. Cum ar fi *În căutarea copilăriei pierdute*, de Frederick Frensic.

Frensic se holbă iar la ea. Femeia asta era nebună de legat.

— *Căutarea*, scrisă de mine? Nu înţelegi. Am băgat pe gât cartea aia blestemată fiecărui editor din Londra şi nici unul nu vrea să audă de ea. E ilizibilă.

Baby zâmbi. Un zâmbet neplăcut.

— Asta-i problema ta. O să faci în aşa fel încât să-l publici şi o să faci ca toate cărţile lui viitoare să-i fie publicate sub propriul tău nume. Ori asta, ori gaşca din puşcărie.

Baby aruncă o privire plină de înţelesuri pe fereastră, la orizontul marcat de copaci şi de cerul gol, iar Frensic îi urmări privirea şi văzu perspectiva unui viitor îngrozitor şi a unei morţi grabnice. Va trebui să-i facă pe plac.

— În ordine, zise el. O să fac tot ce-mi stă în puteri.

— O să faci mai mult de-atât. O să faci exact ce-ţi spun eu.

Femeia scoase o foaie de hârtie dintr-un sertar şi îi puse în mână un stilou.

— Acum scrie, zise ea.

Frensic îşi trase scaunul mai în faţă şi începu să scrie foarte tremurat. Atunci când termină, mărturisise că înşelase fiscul britanic vărsând două milioane de dolari, plus drepturile de autor, în contul cu numărul 478776 de la First National Bank din New York şi că o îndemnase pe partenera lui de afaceri, fosta domnişoară Futtle, să dea foc reşedinţei Hutchmeyer. Întreaga declaraţie era un asemenea amestec de lucruri pe care Frensic le făcuse şi lucruri pe care nu le făcuse, încât dacă ar fi fost studiată de un avocat competent, acesta n-ar fi fost în stare să le descurce niciodată pe toate. Baby o reciti cu atenţie şi îi autentifică semnătura.

Apoi îl chemă pe Herb şi îl puse şi pe el să contrasemneze ca martor.

— Asta o să te păstreze pe drumul cel drept, îi zise ea după ce şeriful părăsi biroul. Să aud numai vreun cârâit de la tine sau să văd vreo încercare de a scăpa de obligaţia de a publica romanele domnului Piper, şi hârtia asta merge direct la Hutchmeyer, la societatea de asigurări, la FBI şi la Fisc. Şi-ai face bine să-ţi ştergi zâmbetul ăla de pe faţă.

Numai că Frensic nu zâmbea. Făcuse un tic nervos.

— Fiindcă ai putea să crezi că ai vreo şansă să scapi cu faţa curată dacă te duci tu însuţi la autorităţi şi le spui să mă caute în Bibliopolis, te anunţ că n-ai nici o şansă. Pe-aici sunt printre prieteni şi nici unul nu vorbeşte dacă nu-i zic eu. M-ai înţeles?

Frensic înclină capul.

— Foarte clar, zise el.

Baby se ridică şi-şi scoase roba.

— Oricum, în caz că nu, urmează să fii mântuit, zise ea.

Ieşiră amândoi pe hol, unde aştepta tot grupul de bărbaţi sfrijiţi.

— Avem o convertire, băieţi, spuse ea. Ne vedem la biserică.

Frensic se aşeză în primul rând de strane din bisericuţa Slujitorilor Domnului. În faţa lui, radioasă şi senină, Baby conducea slujba religioasă.

Biserica era plină ochi, iar Herb se aşeză chiar lângă Frensic. Se slujiră amândoi de aceeaşi carte de imnuri. Cântară *Telefon spre Slava Cerească* şi *Rockul vremilor* şi *Ne vom strânge lângă râu*, iar Frensic, îmboldit mereu de Herb, cântă la fel de înfocat ca şi ceilalţi. La sfârşit, Baby ţinu o predică virulentă pornind de la cuvintele "Uitaţi-vă la omul lacom şi băutor de vin, prieten al editorilor şi al păcătoşilor", cu privirea fixată

direct spre Frensic pe tot timpul acesteia, iar adunarea începu să cânte *Bibliopolis, cu toţii te iubim*. Venise momentul ca Frensic să fie mântuit. El avansă cu un mers împleticit şi îngenunche. Poate că şerpii nu mai atacau Bibliopolisul, dar Frensic rămase totuşi hipnotizat. Deasupra lui se vedea chipul iluminat al lui Baby. Triumfase şi de data asta.

— Jură în numele Domnului să-ţi respecţi legământul, zise ea.

Şi Frensic jură.

O oră mai târziu, el încă jura şi înjura, aşezat în maşina sa, în timp ce bacul traversa râul.

Frensic aruncă o privire spre Pellagra. La etajul superior ardea lumina. Neîndoielnic, Piper lucra la cine ştie ce roman groaznic pe care Frensic va fi nevoit să-l vândă sub propria lui semnătură.

Coborî nebuneşte de pe bac, maşina închiriată ţâşni pe drumul de ţară şi farurile măturară cu luminile lor apa întunecată ce lucea sub copacii înlănţuiţi. După Bibliopolis, peisajul mohorât nu i se mai păru de loc ameninţător. Era un spaţiu natural, plin de pericole naturale, iar cu astea Frensic se putea descurca. Cu Baby Hutchmeyer n-aveai nici o şansă să te descurci. Frensic înjură încă o dată.

În biroul lui din Pellagra, Piper şedea tăcut la masa de lucru. Nu scria. Se uita la legământul scris de Frensic, prin care agentul literar promitea să publice *În căutarea copilăriei pierdute*, fie şi pe cheltuiala proprie. În cele din urmă, Piper avea să fie publicat. N-avea nici o importanţă că numele de pe copertă va fi Frensic. Într-o zi, lumea va afla adevărul. Sau — poate şi mai bine va rămâne un mister nerezolvat. La urma urmei, cine mai ştie cine a fost Shakespeare sau cine a scris Hamlet? Nimeni.

23

Peste nouă luni, în Marea Britanie apăru *În căutarea copilăriei pierdute* de Frederick Frensic, roman publicat de Editura Corkadales, preţ trei lire nouăzeci. În America volumul a fost publicat de Hutchmeyer Press. Frensic fusese nevoit să facă nişte presiuni serioase în ambele direcţii şi numai ameninţarea că va dezvălui adevărul îl convinsese pe Geoffrey să accepte cartea. Sonia fusese influenţată de sentimentele ei de loialitate, iar Hutchmeyer nu avusese nevoie de nici un îndemn. Tonul unei voci feminine familiare, auzită la un telefon, fusese suficient. Aşa că exemplarele de promovare au fost expediate cu numele lui Frensic pe pagina de titlu şi pe supracopertă. O scurtă biografie informa că autorul fusese cândva agent literar. Acum nu mai era.

Numele de pe uşa biroului plasat pe Lanyard Lane încă mai atârna acolo, dar biroul era gol, iar Frensic se mutase de pe Glass Walk la un conac din Sussex, unde nu avea telefon.

Acolo, la adăpost de domnişoara Bogden, el făcea pe copistul lui Piper. Zi după zi dactilografia manuscrisele pe care i le trimitea acesta şi noapte după noapte sta înfundat într-un colţ din birtul satului, unde-şi îneca amarul. Prietenii lui din Londra nu-l mai vedeau decât rareori.

De nevoie, Frensic îl mai vizita pe Geoffrey şi câteodată lua prânzul cu el. Dar în cea mai mare parte a timpului îşi petrecea orele în faţa maşinii de scris, îşi cultiva grădina şi făcea plimbări lungi, cufundat în meditaţii melancolice.

N-am zice că gândurile îi erau întotdeauna deprimante. Undeva în adâncul lui Frensic se păstrase un miez tare de viclenie, care îl îmboldea să se gândească la necazul său şi să caute posibilităţi de scăpare. Imaginaţia îi fusese

amorţită de experienţa îngrozitoare prin care trecuse, iar prozele jalnice ale lui Piper revigorau în fiecare zi efectul anesteziant. Extrase din atât de multe surse, ele acţionau asupra nervului literar al lui Frensic şi-l menţineau într-o stare de dezorientare, astfel încât fostul agent literar ajunse să nu mai fie capabil să deosebească o propoziţie venită de la Thomas Mann de alta de Faulkner care era aruncată după ea şi de un moţ ulterior de la Proust sau o bucată din Middlemarch. După un asemenea fragment, Frensic se ridica de la masă şi începea să dea ture prin grădină, încercând să scape de asociaţiile din minte cu ajutorul maşinii de tuns iarba. Seara, înainte să meargă la culcare, încerca să exorcizeze amintirea Bibliopolisului citind una-două pagini din Vântul prin sălcii şi dorindu-şi să poată să hoinărească prin bărci precum Şobolanul de Apă. Orice — numai să scape de chinul la care fusese supus.

Iar acum era duminică şi în ziare urmau să apară cronicile la *Căutarea copilăriei*. Împotriva propriei sale voinţe, Frensic se văzu atras de magazinaşul din sat şi cumpără de-acolo *Sunday Times* şi *Observer*. Le cumpără pe amândouă şi, pregătit pentru ce era mai rău, nici nu avu răbdare să aştepte până acasă. Era mai bine să-şi scurteze agonia şi s-o termine odată cu asta. Se opri aşa, în mijlocul străduţei, deschise *Sunday Times Review*, răsfoi ziarul până la pagina cu cronici de carte şi o găsi. Era în capul listei.

Frensic se rezemă de un stâlp de iluminat şi citi cronica, iar pe măsură ce citea, lumea lui se întoarse încă o dată cu dosu-n sus. Linda Gormley "se îndrăgostise" de carte şi dedica două coloane unui elogiu adus acesteia. O numea "cea mai onestă şi mai originală evaluare a traumei adolescentine pe care-am citit-o de foarte multă vreme încoace". Frensic se holbă neîncrezător la cuvinte.

Apoi răsfoi Observer. Şi aici lucrurile stăteau la fel. "Deşi e un roman de debut, are nu numai prospeţime, ci şi o înţelegere intuitivă profundă a legăturilor existente într-o familie... O capodoperă..." Frensic împături grăbit ziarul. O capodoperă? Mai citi o dată. Cuvântul nu dispăruse de pe pagină, iar mai jos era ceva şi mai rău: "Dacă se poate vorbi de un roman ca de opera măreaţă a unui geniu..."

Frensic se agăţă strâns de stâlp. I se făcea rău. *În căutarea copilăriei pierdute* era ridicat în slăvi. O porni pe străduţă, clătinându-se pe picioare şi copleşit de sentimentul eşecului. Nasul lui, nasul lui infailibil îl trădase. Piper avusese tot timpul dreptate. Sau, dacă nu, atunci ciuma *Romanului moral* se răspândise, iar epoca de glorie a romanului de divertisment se încheia aici, locul acestuia fiind luat de religia literaturii.

Oamenii nu mai citeau de plăcere. Dacă le plăcuse *Căutarea copilăriei*, sigur aşa era. Din cartea aia nu puteai extrage nici un gram de bucurie a lecturii. Frensic dactilografiase manuscrisul cu mult chin (în sensul cel mai clar al cuvântului), pagină după pagină, iar din paginile respective se degajase un fel de autocompătimire smiorcăită, o linguşire arogantă direcţionată spre şinele auctorial care pe Frensic îl îngreţoşase complet. Şi voma asta scârboasă de vorbe era numită de cronicarii literari originalitate şi prospeţime şi opera unui geniu. Geniu! Frensic scuipă cuvântul afară din gură. Îşi pierduse orice semnificaţie.

În timp ce se târa în sus pe străduţă, întrevăzu brusc întreaga semnificaţie viitoare a succesului cărţii. Va trebui să-şi ducă traiul cu stigmatul dat de calitatea de autor al unei cărţi pe care nu o scrisese. Prietenii îl vor felicita... Preţ de o clipă oribilă, Frensic se gândi la sinucidere, dar simţul autoironiei îl salvă. Acum ştia cum se simţise Piper când îşi dăduse seama că Frensic îi băgase pe gât

Păstraţi-vă, voi, bărbaţi... În mintea lui răsări proverbul cu "Cine sapă groapa altuia" şi se văzu nevoit să recunoască răzbunarea triumfătoare a lui Piper. Gândul acesta îl făcu pe Frensic să încremenească. Ajunsese să fie luat de prost, iar dacă acum lumea începea să-l considere un geniu, într-o zi vor afla cu toţii adevărul, iar atunci râsul pe seama lui nu va mai conteni niciodată. Era o ameninţare pe care o folosise împotriva doamnei doctor Louth, iar acum se întorsese împotriva lui. Furia stârnită în mintea lui Frensic de o asemenea idee îi puse viclenia la treabă.

Aşa cum stătea pe străduţă, între şirurile de gard viu, văzu deodată o cale de scăpare. O să mai răstoarne o dată situaţia în favoarea lui. Dată fiind experienţa pe care o acumulase cu miile de romane de succes comercial pe care le vânduse, era sigur că putea scorni o poveste care să conţină toate ingredientele detestate din adâncul sufletului de Piper şi de mentorul lui, dr. Louth. Urma să aibă sex, violenţă, sentimentalism, o poveste de dragoste — şi toate vor fi lipsite de cea mai mică umbră de sens. Avea să fie o poveste năucitoare, o bună urmaşă a lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*..., iar pe supracopertă va fi imprimat cu litere mari şi îngroşate numele lui Peter Piper. Sau nu — ar fi fost o greşeală. Piper nu era decât un simplu pion. În spatele lui se ascundea un duşman al literaturii mult mai nimicitor. Dr. Sydney Louth.

Frensic grăbi pasul şi trecu în fugă podeţul de lemn care ducea la conacul lui. Nici nu băgă de seamă când ajunse în faţa maşinii de scris şi introduse o foaie de hârtie în ea. Mai întâi avea nevoie de un titlu. Degetele îi loviră clapele şi cuvintele răsăriră pe foaie: "UN ROMAN IMORAL de DR. SYDNEY LOUTH. CAPITOLUL 1". Frensic continuă să lovească clapele, în timp ce prin minte îi fulgerau idei şi sugestii proaspete. Urma să includă stilul ei bolovănos, lipsit de graţie. Şi ideile ei. Avea să fie

o pastişă grotescă la tot ceea ce scrisese vreodată femeia aceea, iar alături de ea urma să existe o poveste atât de scârboasă şi de imorală, încât să anuleze fiecare precept din *Romanul moral*. O s-o apuce pe javră de capul ăla plin de idei şi-o să i le scuture până or să-i clănţăne dinţii din gură. Iar ea n-avea cum să-l împiedice s-o facă. Fiind agentul ei literar, Frensic era intangibil. Singurul lucru care-l putea afecta era adevărul, numai că ea nu putea să-şi permită să spună adevărul. Gândindu-se la asta, Frensic se opri din scris şi îşi înălţă privirea în zare. La urma urmei, nu avea nevoie să scornească o poveste. Adevărul era cu mult mai nimicitor. Urma să spună povestea Marii Aspiraţii exact aşa cum se întâmplase. Numele lui va fi târât în noroi, dar în ochii lui era deja în noroi, dat fiind succesul lui *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Şi apoi avea o datorie faţă de literatura engleză. La dracu' cu literatura engleză! Avea o datorie faţă de Grub Street şi de toţi scriitorii fără pretenţii, care scriau ca să-şi poată duce traiul printre oameni. Printre oameni? De fapt, scriau pentru oameni... Ambiguitatea lumii îi blocă o clipă gândurile. Cei ce scriau ca să poată trăi printre oameni şi care scriau pentru oameni. Frensic smulse foaia din maşina de scris şi o luă de la capăt. Avea să-i spună MAREA ASPIRAŢIE. O POVESTE ADEVĂRATĂ de Frederick Frensic. Oamenii meritau să li se spună adevărul şi, totodată, o poveste. Iar el o să le ofere pe amândouă. Avea să-şi dedice cartea celor de pe Grub Street. Suna cumva în genul secolului al XVIII-lea şi suna bine. Nasul lui Frensic tresăltă. Ştia că tocmai începuse să scrie o carte ce se va vinde. Iar dacă ăia voiau să-l dea în judecată, n-aveau decât. O s-o publice şi-o să fie blestemat.

În Bibliopolis, apariţia *Căutării copilăriei* nu avu nici un efect asupra lui Piper. Îşi pierduse

credinţa. Îi dispăruse o dată cu vizita lui Frensic şi cu dezvăluirea faptului că dr. Sydney Louth scrisese *Păstraţi-vă, voi, bărbaţi*... Îi trebuise ceva timp să priceapă complet adevărul şi, timp de câteva luni, continuase să scrie şi să rescrie aproape automat. Dar în cele din urmă înţelese că Frensic nu-l minţise. Îi scrisese lui Sydney Louth şi nu primise nici un răspuns. Piper închise Biserica Marii Aspiraţii. Păstră deschisă numai Şcoala de artă a scrisului şi, o dată cu ea, doctrina logosofiei. Epoca marelui roman se încheiase. Nu-i mai rămânea decât să-l comemoreze în manuscris. Prin urmare, în timpul în care Baby predica despre necesitatea de a-l imita pe Hristos, Piper reveni şi el la virtuţile tradiţionale în tot ce făcea. Abolise deja utilizarea stilourilor, iar elevii lui trecuseră la scrisul cu pene de gâscă. Erau mult mai naturale decât peniţele. Trebuiau să fie ascuţite, erau uneltele originale ale artei sale şi aveau rolul de memento al acelei epoci de aur în care cărţile erau scrise de mână, iar funcţia de copist indica apartenenţa la o categorie profesională onorabilă.

În consecinţă, într-o duminică dimineaţa Piper se aşeză în Scriptorium, îşi cufundă pana în cerneala evaporată Higgins Eternal şi începu să scrie: "Cum numele de familie al tatălui meu era Pirrip, iar numele meu de botez Philip, cu limba mea de copil n-am putut scoate din ambele nume ceva mai lung sau mai limpede decât Piper..."[24]. Se opri. Nu era bine. Ar fi trebuit să fie Pip. Dar, după un moment de ezitare, îşi cufundă iar pana în cerneală şi continuă.

La urma urmei, peste o mie de ani cui Dumnezeu o să-i mai pese cine a scris *Marile speranţe!* Poate numai câtorva eruditi, care vor fi în stare să mai citească în engleză. Până atunci operele tipărite vor dispărea. Numai manuscrisele lui Piper, scrise pe pergament, legate în cea mai solidă piele şi umplute cu scrisul lui de mână perfect şi hieroglific, cu litere aurite în anluminură,

vor rezista trecerii vremii şi vor fi expuse în muzeele lumii, ca o mărturie mută a devotamentului său faţă de literatură şi faţă de arta sa. Iar atunci când va termina cu Dickens, se va apuca de Henry James şi va rescrie de mână şi romanele lui. Numai cu copiatul romanelor marii tradiţii cu cerneală evaporată Higgins Eternal avea de lucru pentru încă o viaţă. Şi astfel numele de Piper va fi totuşi literalmente nemuritor...

***

Comparat adesea cu P.G. Woodhouse, Tom Sharpe este unul dintre cei mai mari prozatori umorişti britanici contemporani. S-a născut în 1928 la Londra şi a urmat cursurile prestigioaselor Lancing College şi Pembroke College, Cambridge. În 1951 pleacă în Africa de Sud, unde a avu mai multe slujbe, ajungând chiar să deţină un studio fotografic în oraşul Pietermaritzburg. În 1961 este forţat să părăsească Africa de Sud. Între 1963 şi 1972 a predat istoria la Cambridge College of Arts and Technology. Romanele lui s-au bucurat de un imens succes, au fost traduse într-un număr impresionant de limbi la scurt timp după apariţia lor în Marea Britanie, iar unele au fost ecranizate pentru marele şi micul ecran. În 1986 a primit Le XXXIIIe Grand Prix de l'Humour noir Xavier-Forneret.

Încă de la primele două romane publicate, Riotous Assembly (1971.) şi Indecent Exposure (1973), în care fructifică experienţa sa africană, Tom Sharpe a căpătat faima de mare scriitor comic. Printre cele mai iubite cărţi ale sale se numără romanele care îl au drept personaj principal pe Henry Wilt: Wilt (1976), The Wilt Alternative (1979), Wilt on High (1985) şi Wilt in Nowhere (2004).

În Marea aspiraţie (The Great Pursuit, 1977), un agent literar, care primeşte manuscrisul unui roman pornografic, îşi dă seama că i s-a oferit şansa de a da o lovitură comercială. Reuşeşte să-l

convingă pe un autor nepublicat, destul de sărac cu duhul şi legat de valorile morale ale artei literare, să se dea drept autorul acelei cărţi. Peter Piper, romancierul aspirant, acceptă propunerea în schimbul promisiunii de a-i apărea un plictisitor roman autobiografic, iar un mare editor american cumpără pe o sumă imensă drepturile de publicare a best-seller-ului pornografic în Statele Unite. Acesta îi cere pretinsului autor să vină în America pentru a face un turneu promoţional. Abia acum moralistul Piper află cu groază că s-a dat drept autor al unei cărţi oribile şi imorale, iar editorul american îi pregăteşte în portul New York o primire incendiară. Cu un haz nebun, Tom Sharpe satirizează industria editorială, în special pe cea americană, axată pe câştiguri mari şi lovituri de imagine (inclusiv scandaluri), dar şi lumea plină de orgolii a scriitorilor şi editorilor.

[1] Grub Street — lumea scriitorilor săraci şi a autorilor lipsiţi de talent (numele provine de la o stradă din Londra, Grub Street, fostă Milton Street, unde locuiau autorii de acest gen); Gin Lane – Uliţa Ginului, aluzia şi legătura cu Grub Street fiind evidente.

[2] Pseudonim (fr.).

[3] Grup de scriitori, artişti şi filosofi din prima jumătate a secolului XX, care au locuit în cartierul londonez Bloomsbury sau au fost asociaţi cu acel loc. Membrii aşa-zisului "grup de la Bloomsbury" (lipsit de o ideologie proprie) au dus un stil de viaţă mai neconvenţional pentru acea epocă şi au avut o contribuţie serioasă la dezvoltarea şi impunerea modernismului. Grupul a funcţionat, cu aproximaţie, din 1907 până în 1930. Printre numele mai cunoscute din rândul "membrilor" se numără Clive şi Vanessa Bell, prozatoarea Virginia Woolf, biograful Lytton Strachey, criticul şi prozatorul Woolf şi Middleton Murry, E.M. Forster şi criticul Roger Fry. Graţie legăturilor existente între intelectualii epocii, uneori grupului îi sunt asociate şi alte nume prestigioase, ca Bertrand Russell, Aldous Huxley sau T.S. Eliot.

[4] Confuzie între prozatorul Truman Capote, autorul cărţii *Cu sânge rece* (*În Cold Blood*), şi prozatoarea Carson McCullers.

[5] Aluzie la un roman-cult american, scris de Robert Pirsig şi apărut pentru prima dată în 1974 – *Zen and the Art of Motorcycle Maintenance* (Zen şi arta întreţinerii motocicletelor).

[6] Aici sunt înşirate câteva dintre cele mai bine receptate cărţi din America (ceea ce presupune vânzări imense, filme pe marele ecran, ecranizări TV etc.): *Pe aripile vântului* de Margaret Mitchell (1936); *Forever Amber* de Kathleen Winsor (1944); *Valea păpuşilor* de Jacqueline Susann (1966); *Doctor Jivago* de Boris Pasternak (1958); *Aeroportul* de Arthur Hailey (1968); *Parveniţii yankei* (în original The Carpetbaggers) de Harold Robbins (1961).

[7] Mary Baker Eddy (182l-l910), întemeietoarea cultului religios creştin din Statele Unite cunoscut sub numele de Biserica Creştină Scientistă (First Church Of Christ, Scientist).

[8] Ronald Firbank (1886-l926), romancier britanic

[9] Trimitere la două personaje clasice, din *Muntele vrăjit* al lui Thomas Mann (Frau Chauchat) şi *Portretul unei doamne* de Henry James (Isabel Archer).

[10] Citat dintr-un roman pentru copii al autoarei canadiene Lucy Maude Montgomery (1874-l942), *Ann of Green Gables*

(aproximativ Ann de la casa cu frontoane verzi), carte care s-a bucurat de un succes atât de mare, încât a avut şase continuări

{11} Citat din piesa de teatru *The Mourning Bride* (Mireasa îndoliată, 1697) a lui William Congreve. Versul complet este "Hell hath no Fury like a Woman scorned" — "Nu vezi în iad furie precum cea a femeii dispreţuite" (Actul III, scena 2).

{12} Aluzie la povestirea lui E. A. Poe, *Hruba şi pendulul*.

{13} Mayo Clinic din Rochester, Minnesota — clinică particulară renumită, înfiinţată de chirurgul american William James Mayo (186l-l939) împreună cu fratele său, Charles Horace Mayo (1865-l939).

{14} Porte-cochère — poartă cu două canaturi, pentru vehicule (f'r.).

{15} Vladimir Tretchikoff (1913-), pictor rus, născut în Siberia şi stabilit în 1946 în Africa de Sud. Din pricina stilului de pictură adoptat, a fost supranumit "regele kitschului".

{16} Ultima ieşire spre Brooklyn, roman publicat de Hubert Selby jr. În 1964, descrie viaţa brutală a claselor inferioare, iar maniera directă adoptată de autor aminteşte de scrierile lui Henry Miller.

{17} Personaj negativ din Aventurile lui *Oliver Twist* de Charles Dâckens.

{18} Linia Mason-Dixon — iniţial graniţă dintre Maryland şi Pennsylvania, a ajuns să fie considerată în perioada de dinaintea Războiului Civil limita care despărţea statele sclavagiste din sud de cele nesclavagiste din nord, iar apoi, drept consecinţă, un fel de graniţă între Nordul şi Sudul american.

{19} Personaj excentric din romanul lui Charles Dickens, *Marile speranţe*.

{20} Şarpele coral (specia Micrurus), una dintre puţinele reptile al căror venin atacă direct sistemul nervos central.

{21} Substanţă toxică azotată, rezultată din putrezirea materiilor organice de origine animală.

{22} *The Old Curiosity Shop*, roman de Charles Dickens.

{23} Roman al scriitoarei britanice George Eliot (18191880), pe numele ei adevărat Mary Ann Evans.

{24} Fraza de început a romanului lui Charles Dickens, Marile speranţe (cu mica diferenţă creată de modificarea numelui purtat de

personajul principal).

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1